

NEKBETLİK DELALETİ

"..Bir şeyleri çözmek için,
Kendi içinde yol almalısın.."

İBRAHİM ÇAKIR

e-Kitap Projesi

NEKBETLİK DELALETİ

İBRAHİM ÇAKIR

"..Bir şeyleri çözmek ve insanın kendi içinde yol alması için, muhakkak gösterişli bir hayattan, eğitimlerden geçmesi her zaman ne kadar doğru olabilir ki? Belki de yaban bir dünya, birçok şeyleri bilgiyle getirir insana, anlamayı istedikçe…

Erkan ve Elif'in kendi çevrelerini anlama çabaları da, onlara hafızalarının derinliklerinde ilerlemeyi öğretecektir.."

NEKBETLİK DELALETİ

İBRAHİM ÇAKIR

Yazarı (Author): İbrahim ÇAKIR (Turkish Writer)
Sayfa Düzeni ve Grafik Tasarım: e-Kitap PROJESİ
http://www.ekitaprojesi.com, Murat UKRAY

Baskı ve Cilt (Publisher): www.lulu.com
Sertifika No (Content ID): 14105151
İstanbul Ağustos 2013
ISBN: 978-1-304-43190-5

İletişim ve İsteme Adresi:

E-Posta (e-mail):

Cevap ve yorumlarınız için:
{For reply and your Comments}

http://www.ekitaprojesi.com/ibrahim-cakir.html

www.facebook.com/EKitapProjesi

ibrahim_cakir22@hotmail.com

© Bu eserin basım ve yayın hakları yazarın kendisine aittir. Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince, izinsiz kısmen ya da tamamen çoğaltılıp yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

Yazar hakkında {About Author}

Özgeçmiş

İBRAHİM ÇAKIR KİMDİR?

İBRAHİM ÇAKIR (1978)

16-5-1978 Tarihinde Edirne'de doğdum. İlk orta ve lise tahsilimi Edirne'de tamamladıktan sonra, 2001 yılında Denizli Pamukkale Üniversitesi TARİH bölümünden, daha sonra 2009 yılında Anadolu Üniversitesi KAMU YÖNETİMİ bölümünden mezun oldum.

Şu anda Emlakcılık ve Arıcılıkla uğraşmakta olup, ÇAKIR EMLAK'ın sahibiyim, evliyim, Edirne doğayı hayvanları koruma ve yaşatma derneği üyesiyim, PAMUK isminde dünyalar tatlısı bir köpeğim var.

"**NEKBETLİK DELALETİ**" isimli eserimi 2009-2012 yılları arasında kaleme aldım. Edirne'de yaşamaktayım…

* * *

NOT: *"Bu kitapta anlatılan tüm kişi ve kuruluşlar birer gerçek olmayıp, tamamı hayal ürünüdür.."*

I. BÖLÜM

Bir şeyleri çözmek ve insanın kendi içinde yol alması için muhakkak gösterişli bir hayattan , eğitimlerden geçmesi her zaman ne kadar doğru olabilir ki? Belki de yaban bir dünya bir çok şeyleri bilgiyle getirir insana anlamayı istedikçe… Erkan ve Elif'in kendi çevrelerini anlama çabaları da onlara hafızalarının derinliklerinde ilerlemeyi öğretecektir.

Erkan ve Elif'in babası Halil , amcaları Hüseyin'le birlikte traktörle tarladan geliyorlardı. Amcası Hüseyin traktörden inip büyük tahta kapıyı açtı, içeri birlikte girdiler. İki kardeşin evleri bir bahçenin içerisinde ikişer katlı iki evden oluşuyordu, durumları iyiyiydi ve dedelerinden kalma topraklar ile bir o kadar da kendi çalışmaları neticesinde köyün hatırı sayılır ailelerindendiler. Lakin, buna karşılık mütevazi bir yaşam sergiliyorlardı, kardeşler birbirlerinden kopmamışlardı ve babaları Ömer ağa onları bastonuyla bahçenin ortasında bekliyordu. Ömer ağa, gençliğinde pehlivanlık yapmış sert mizaçlı birisiydi, ilerlemiş yaşına rağmen hala heybetli bir görünüşe sahipti, ona oğulları ve gelinleri saygıda kusur etmez sözünden de çıkmazlardı. Bu aksi ihtiyar, kahrını yıllarca çeken eşi Nafize hanım vefat edince iyice huysuz ve çekilmez birisi olmuştu. Gelinler birbirleriyle anlaşıyorlar gibi görünseler de,

içlerinde bir çekememezlik vardı. Fakat, birbirlerinin çocuklarını kendi çocukları gibi görüp severlerdi. Elif ve Erkanın anneleri olan Sultan uzun boylu, kumral, renkli gözlü, alımlı, güzel bir kadındı ve eşi Halil'le kaçarak evlenmişti.

Bu alımlı kadın, güzelliğinin yanında biraz da baskın bir karaktere sahip olup, kıskançtı. Bu yapısı Halil'i çoğu zaman bunaltsa da karısına olan sevgisi her zaman üstün gelmekteydi. Halil eşine nispeten daha ılımlı, naif, sevecen ve yumuşak mizaçlı bir yapıya sahipti. Eşine ve çocuklarına düşkün, iyi bir aile babasıydı ve görüntü itibariyle uzun boylu, esmer, kahve renkli gözlü, yakışıklı biriydi; daha çok annesi Nazif'e hanıma benzerdi. Halil'in kardeşi Hüseyin daha kısa boylu, yanık tenli, biraz daha soğuk mizaçlı idi babası gibiydi. Eşinin ismi Şerife'ydi görücü usulü ile evlenmişlerdi. Şerife kısa boylu, minyon tipli sevecen bir kadın olsa da Sultan'ın her zaman gölgesinde kalmıştı. Kızları Zeynep minyon tipiyle annesine çok benzerdi, Erkan ve Elif'ten bir yaş küçüktü.

Elif, Erkana ağabey diyorsa da, aralarında sadece 7 dakika vardı onlar tek yumurta ikiziydi. Erkanın "*bana ağabey diyeceksin*" erkeksi tavırları Elif'i ona ağabey diye hitap etmesine neden oluyordu. Erkan ve Elif daha çok annelerine benziyorlardı. Erkan ve Elif kumral, renkli gözlüydüler. Erkan duruşuyla, bakışlarıyla ciddi bir çocuktu. Her zaman iç dünyasında adaletli davranan birisiydi, uzun boylu olacağı her halinden belliydi, araştırmacı bir yapısı vardı, okumayı severdi, büyüklerle sohbet etmeyi onların anılarından bir şeyler öğrenme çabası içerisindeydi. Zeki bir çocuktu, düz kumral saçları, yeşil gözleri, yaşına göre uzun boylu duruşu gelecekte yakışıklı olacağının göstergesiydi. Elif'in, ağabeyine göre daha duygusal bir yapısı vardı, hisleri çok kuv-

vetliydi yeşil gözlü , kumral bu güzel küçük kız kırılgandı. Bu yönü onu ileride bir hanım efendi yapacaktı. Ayrıca, Elif'de simetri hastalığı vardı paraları eline aldığında; Atatürk resimlerini tek tek ayırır bir sıraya sokmadan sayamazdı, okulda evde masası her zaman düzenliydi, annesi masasında herhangi bir değişiklik yapsa hemen fark ederdi.

Sultanla Şerife tarhanaları evin terasa benzeyen kiremitsiz yere seriyorlardı.

-Halil içeri girince Sultan'a: yemek hazır değil mi? bırak elindekini de bir şeyler hazırla biz gideceğiz dedi.

- *Dur be! patlama be adam iki elimiz de hamurlu. Şerif'e git şunlara bir şeyler koy benimki homurdanmaya başlamadan.*

-*"Tamam yenge ben hallederim"*

- Saatin iyice ilerlediğini gören Sultan: Anam saat kaç oldu siz hala niye sallanıyorsunuz kuran'ınız kaçta? diye söylendi.

- "*Tamam anne gidiyoruz*." dedi Erkan.

-Zeynep'i de alın yanınıza.

- "*Ağabey geç kalmadık mı*?" dedi Elif.

-Erkan: "*biraz koşarsak yetişiriz onlar kahvenin köşesini dönerken*"

- Heyyy! nereye gidiyorsunuz diye seslendi, sarışın hafif çilli suratlı olan sempatik görünümlü Sezer:

- "*Koşsana ya! geç kaldık Sezer"* dedi Erkan.

- Nereye kuran'a mı? Ya durun ya! Esat hoca zaten sağır ve sürekli uyukluyor bizim geç kaldığımızın farkına bile varmaz… Hakikaten de farkına varmazdı. Çünkü, camiye varınca Esat hocanın gözleri kapanmak üzere olurdu, kalp rahatsızlığı vardı ve aldığı ilaçlar ona dokunuyordu yaşı da vardı, uyuduğu için sürekli abdest alması gerekiyordu. Ama iyi niyetli birisiydi, askerdeki imamın yerine vekaleten bakan

emekli bir din görevlisiydi, çocuklar caminin girişinde ayakkabılarını alıp gizlice içeri girmişler kalabalığa karışmışlardı,

-Erkan gördün mü bak fark etmedi bile

- Fark etseydi bizimkilere söylerse sıkıntı olur Sezer

- Ya ne olacak ki…Okuma sırası Elif ve Zeynep'e gelmişti. Elif ve Zeynep başarılı olduklarından kuran'a geçmişler ve sayfalarını Esat hocaya okumuşlardı, ama Erkan ve Sezer maalesef hala elif be cüzündeydiler.

- Elif: "*Sezer'e ne kadar tembelsin hala kuran'a geçemedin?"* dedi.

- Esas, sen ne kadar aptalsın bak biz ince bir kitap taşıyoruz sense kalın bir kitap, kolların yorulacak beee…..

-Hııı..!

Erkan: Bırakın şimdi kuran'ı elif ba'yı ben sıkıldım sıra bana da geliyor dedi, akşam da çalışmadım zaten kaçalım buradan ya..

-"*Görürse, babama söylerse babam kızar bize"* dedi Elif.

- Söylemez, vardık deriz sen okudun ya daha ne?

Erkan ve Sezer, yavaş yavaş ayakkabılarını eline alıp arka sıralardan kapıya ilerlerken Elif'le Zeynep de ya meraktan ya da onlardan ayrılmak istemediklerinden dolayı onlara uymuş, Esat hocanın zaafını kullanıp dördü dışarı çıkmayı başarmışlardı, caminin abdest alınan yerine kadar normal adımlarla gidip, şadırvandan sonra koşmaya başlamışlardı:

-Nereye gidiyoruz ağabey dedi Elif.

- Kozalak yoluna gidelim dedi Erkan.

-Orada ne yapacağız Erkan?

-Erkan değil Zeynep, Erkan ağabey diyeceksin!

- Bana da öyle davranıyor Zeynep, takma ben alıştım artık of of

neyse ağabey hakikatten orada ne işimiz var!

-Çay var ya oradaki küçük köprüyü Ömer dedemiz gençliğinde yapmış, onun için orayı seviyorum orada ağaçların altında otururuz yemiş yeriz, sonra kuran eğitiminin bitiş saatinden sonra eve döneriz, anlaştık.?

-Sezer, Zeynep'e kuran'ın içindeki kendi yaptığın ayracı bana ver

- İnsan verirmisin der! nerede o kibarlık neyse ne yapacaksın ki benim ayracı?

- "*Çayda yüzdürmek için gemi yapacağım*"

- Merak etme kuran'da kaldığın sayfayı hafızanda tutabilirsin..

***

Yaşar hadi getirdin mi? poşetleri adamlar gelmek üzeredir. Yaşı ellinin üzerinde gariban görünümlü üzerinde eski yamalı elbisesi olan kır saçlı koruculuk yapan Yaşar:

- Muhtara getirdim, adamlara bak ya özel vakumlu poşet göndermişler.

- Yaşar değerli korucumuz soracağın kadar çalışsan diyen göbekli çok konuşkan her şeye burnunu sokan pimpirikli ismi Rahmi olan muhtar, yaşara söyleniyordu.

- Tamam muhtarım ne yapayım şimdi? Bak! samutların Ahmet'in tarlasından yavaşların İsmail'in tarlasında, çavuşlardan Remzi'nin bir de benim aşağıki, tarla kapıdaki tarlamdan numune al poşetlere doldur adamlar gelmeden.

- Ee, muhtar ne yapacaklar ki bu numuneleri?

- Ne bileyim tahlil midir nedir hükûmetin işine akıl erdirilmez ki ….

-Muhtarım, adamlar nereye gelecek?

-Kurtlu obaya doğru geleceklerdi, biz de çıkalım o zaman numuneleri unutma! Yaşar, beni oralarda mahcup etme.

-"*Tamam, muhtarım sen hiç merak etme*."

***

-Erkan yemişlerin tadına bakıp keyifle yerken bir yandan da:

- Heyyy kurtlu olanları yemeyin diye bağırıyordu Elif, Zeynep ve Sezer'e…

Erkan ceviz ağacının altında uzanmış meraklı gözlerle çevresini izlerken, ağacın üst dallarında bir sincap fark etmişti, sincap da ona bakmaktaydı. Erkan, içinden onu yakalayabilir miyim? diye düşünürken sincap birden korkmuş ve telaşlı bir şekilde yuvasına doğru inmişti. Erkan, onu bu kadar çok korkutan şeyi merakla gözlerini ağacın dallarından yavaş yavaş yere indirirken, onu korkutan şeyin az ileride yolda ilerleyen birkaç zırhlı araç olduğunu fark etti. Erkan, daha önce bu kadar büyük ve lüks araçlar hiç görmemişti, araçlar yolu tozu dumana katarak ilerlemekteydiler..

***

Arabanın içerisindeki Kenan bey yanındaki genel müdürü Yılmaz'a:

-Yılmaz daha çok var mı? diye sordu.

-Az yolumuz kaldı Kenan bey; bu bölgenin önemi toprağı açısından güney Marmara bölgesinde pilot bölge seçilen yerlerden birisi olan kurtlu oba diye adlandırılıyor. Ahlatlı köyüne de içine alan bir ovadır

genelde verilerimizin en güvenli sonuç aldığımız yerlerden birisidir.

Kurtlu oba gerçekten de verimli toprakları olan daha çok üzüm bağlarının olduğu yeşilin her tonunu içinde barındıran başı sonu gözükmeyen bir yerdir ve sözüm ona bu bölgenin üzümleri Fransız şaraplarının bilinmeyen gizli hammaddesiydi. Köylülerin bundan haberi yoktu.

Kenan Bey görünüş itibariyle kısa boylu kır saçlı şişman birisiydi, ismini babası koyarken bilerek Kenan ismini koymuştu. Kenan tarihte Nuh as.'ın inanmayan oğlunun adı olduğu rivayet edilirdi. Kenan da ismiyle özdeşleşmiş, manevi değerlerin hiçbirine inanmayan, gücü önemseyen ve gücü kontrol etmeyi seven birisiydi. İstese yüksek teknolojilerle adamlarını ve işini kolaylıkla takip edebilecek yapısı varken, yılların alışkanlığı, kendi işinin başında durmayı seven ve kimseye güvenmeyen çok zengin birisi haline getirmişti onu.

-Yaşar, gelmişler ya yetişemedik mi?

-Yok, muhtarım bence yetiştik baksana sadece 3 araç var daha kalabalık olması gerekirdi.

-Selamun aleyküm nasılsınız ağalar? diyen muhtara arabadan yavaşça inen yaşına göre fazlasıyla genç duran kır saçlı uzun boylu dar omuzlu birisi olan Zafer bey inerek, aleyküm selam diyerek cevaplayarak muhtara doğru yürümeye başladı. Zafer bey farklı ve gizemli birine benziyordu, o konuşurken gözlerinde duygudan eser yoktu, sanki boşluğa bakarak konuşuyor gibiydi.

-Muhtar sen misin?

-Evet Ahlatlı köyü muhtarı benim ismim Rahmi, 3 dönemdir seçiliyorum ben!

-Zafer beyin onun kaç dönemdir seçildiği çok da önemliymiş gibi ne güzel! demişti; Rahmi muhtara…

-Numuneleri getirdiniz mi?

-Getirdik Zafer Bey, Yaşar bakma öyle çabuk arabadan getir onları Yaşar arabaya doğru ilerlerken muhtar:

- Bizim Yaşar iyi çocuk da biraz geç anlıyor.

Yaşar arabadan numuneleri getirerek Zafer beye buyurun diye uzattı. Yanındaki korumalar, Yaşarın elindekileri alsa da Yaşar, Zafer beyin o duygusallıktan uzak bakışlarını hiç sevmemişti…

Birazdan yukarıdaki yolda gözüken zırhlı araçları herkes görmekteydi, araçlar onlara doğru yaklaşmaktaydı.

-Zafer bey, muhtara dönerek "*yardımlarınız için teşekkürler artık gidebilirsiniz*" dese de muhtar duymamazlığa geldi ve konuyu değiştirmeye çalıştı, meraklı yapısı onu oradan hemen gitmesine müsaade etmeyecekti.

Bölgenin üzümleri Fransız şaraplarının bilinmeyen gizli ham maddesiydi. Fakat, Köylülerin bundan haberi yoktu.

***

Elif Sezer'e: "*yukarıdaki olmuş olan yemişleri kopar hep gökleri (*olmamışları) gönderiyorsun*."

-Onlar yukarıda kızım ancak bunlara erişebiliyorum.

-Sezer düşme bak! bastığın dal ince biraz.

-"*Canım benim beni de düşünürmüş Zeynepçiğim*"

-Bana, canım benim dersen seni Erkan ağabeyime söylerim.

-Bana da bir daha kızım dersen çok fena olur ben senin kızın değilim.

-İyi be, size de şaka yapılmıyor ama Sezer ne olur ağaca çık en olgununu kopar demeyi biliyorsunuz…

Üç arkadaş aralarında sohbet ederken bir sessizlik oldu hepsi Erkan'a dönüp baktılar: Erkan'ın bu durgun yapısı onların dikkatlerinden kaçmıyordu. Hepsi Erkan'ın baktığı yere bakmaya başladılar. Ağaçtan inmiş olan Sezer: "*Erkan nereye bakıyorsun?*" derken gözlerin Erkan'ın baktığı yere çevirmiş yukarıdaki yoldan hızla inen gösterişli araçları görebiliyordu.

-"*Bu yol ana yol değil, neden oradan geliyorlar ve nereye gidiyorlar*?" dedi Erkan.

-Bize ne ya ağabey diyen Elif aslında ağabeyini çok iyi tanıyor ve bir şeyler yapmasından korkuyordu. Aslında, dört çocuk öyle arabaları yakından hiç görmemişlerdi. Erkan'ın merakı gittikçe içinde büyüyordu.

Erkan koşmaya başladı, "*ağabey nereye gidiyorsun*" diye Elif arkasından bağırdı. Hepsi Erkan'ın nereye gittiğini anlamışlardı. Erkan'ın babası dün gece kardeşi Hüseyin'le konuşmalarını duymuştu.

- Hüseyin, muhtar dedi; bizim tarlalardan da numune alacaklarmış.
- Ağabey herkesten topluyorlarmış acaba niye?
- Ne bileyim toprağın verimini artırmak için olabilir… Yüzünü Erkan'a çevirip: Erkan su getir bana annene de söyle yemek hazırlasın.
- Tamam baba.

Bu konuşma Erkan'ın arabaların gideceği yer için bir fikir olmuştu. Erkan arabalara yetişmek için aşağıdaki derenin yanındaki patikadan koşmaya başlamıştı, burası bir dere yoluydu ve etrafı çalılarla, taşlarla, ağaçlarla doluydu.

Yılmaz: o Zafer bey mi?

-Evet Kenan Bey o yaşlı kurt: Adam başka bir hayat tarzı bilmiyor

devlet de tabi, devletin halktan birinin tek bir duygusunu anladığını sanmıyorum Kenan bey.

-Yılmaz; onunla pazarlık kısa sürer genelde taviz vermez ama orta yolu çabuk buluruz, yeter ki fiyatımız iyi olsun dedi.

-Kenan bey şu an paraya ihtiyaçları var onların her fiyatı kabul edeceklerdir…

Kenan beyin aracı Zafer beyin yanına yaklaşmıştı, önce korumalar sonra ağır adımlarla Kenan bey arabadan indi…

-Nasılsın Zafer bey çok uzun zaman oldu; öldüğünü duymuştum kuzey ırakta.

-Gördüğün gibi karşındayım.

-"Allah korumuş seni Zafer bey diyeceğim ama inançsızlığın gözlerinden okunuyor dedi" kenan.

-Kenan bey sizin de bir cami yaptırdığınızı görmedim …

-Neyse konumuza dönelim Zafer bey bölgenin güney Marmara'nın analizlerini bitirdik gibi.

Nasılsa burada neden olduğumuzu bir şekilde öğreneceksin, ben söyleyeyim o zaman Zafer bey bu bölgelerin toprak oluşum yaşı diğer bölgelerden daha erken evrelere gidiyor, yani daha eski toprak humus yapısı çok yüksek, dünyanın en ünlü Fransız şaraplarını yeniden bir numara yapacak şekilde ve Fransız hükümeti iyi para veriyor.

-Kenan bey: artık hiçbir devletin dünyaya mal ettiği kendi patentleri kendine ait değildir, aslında kendilerinden çok uzakta..

-Artık güçlü kim ise kural da onun, antlaşmanın şartları da o koyuyor Zafer bey sizin, örneğin Hollanda'ya baskı kurup lale üretiminden pay aldığınız gibi.

-Zafer bey seni geri hizmete mi aldılar? Dünya çapında olaylara im-

zalar atan yapın vardı şimdi uluslararası bir tüccarla oturmuş tarım ürünü pazarlığı yapıyorsun.

-Kenan Bey devlet işinin küçüğü büyüğü olmaz vazife vazifedir aslında, Kenan bilmiyordu bu ülkede Zafer beyin bir üstü yoktu.

-Zafer bey bazen merak ediyorum siz mi bu millete daha çok zarar veriyorsunuz yoksa biz mi? Onlardan çok uzaksınız hiçbir değer yargısını bilmiyorsunuz başka ülkelerde gördüklerinizi bu ülkenin çocuklarına empoze etmekten başka bir şey yaptığınızı görmedim, sanki bu milletin kendi değerleri yokmuş gibi...

Bu cümlelerden rahatsızlık duyan Zafer Bey:

-Neyse işimize dönelim …

***

Hadi Zeynep geç kalıyorsun koş biraz dedi Sezer.

-Zeynep: Erkan ağabey ne olur yavaşla. Erkanın onu duyacak hali yoktu çalıların arasından küçük dere birikintilerine basarak taştan taşa atlayarak ilerliyordu. Elif ağabeyinin hiç bu kadar heyecanla koştuğuna şahit olmamıştı. Erkan, Nal/para tepesine varınca durup derin derin nefes almaya başlamıştı, ona önce Sezer yetişti sırayla Elif daha sonra en gerilerden gelen Zeynep yanına varacaktı.

-Ağabey dedi Elif: "*şimdi ne yapacağız*?" diye sorarken bir yandan da o kadar hızlı koştuğu için soluklanıyordu. Erkan yavaş yavaş tepenin ucuna gelip aşağıdakilere bakıyordu.

***

Muhtar Rahmi, gelenlerin kim olduğunu öğrenmek ve burada olanları anlamak için Kenan beye doğru yaklaşmaktaydı.

-Merhaba ben Ahlatlı muhtarı Rahmi nasılsınız diyerek elini Kenan beye uzatmıştı. Kenan bey bu adamın burada ne işi var diye düşünerek

muhtara bakıp sadece tebessüm etmişse de elini sıkmamıştı. Eli havada kalan muhtar bozuntuya vermeyip buralardaki ve bütün kurtlu obadaki numuneleri ben topladım diyerek bir övgüyü hak eder tavırlara bürünüp konuşmaya başlamıştı, karşısındakileri hala toprak mahsulleri ofisi veya ziraatten gelen birileri sanmaktaydı. Kenan bey, her zamanki insanlara yukarıdan bakışıyla muhtarın sözcükleriyle ilgilenmemişti. Muhtar bayağı bozulmuştu.

Kenan bey camları film cam olan içerisi gözükmeyen rengi metalik gri olan Alman teknolojisi bir büyük aracı işaret edip …

-"Çıkartın makineyi" diye adamlarına bağırdı.

Adamlar yavaşça aracın arka kısmındaki kapıyı açınca karşılarına ileri teknoloji ürünü bir cihaz çıkardılar. Muhtar ve korucusu Yaşar cihazı hayatlarında hiç görmemişlerdir ve anlamaya çalışırlar. Muhtar Kenan beye sorular sormak istediyse de, cihaz hakkında cevap alamayacağını bildiği için yanındaki Yılmaz beye yöneldi…

-Ya kardeşim bu ne ya, ne işe yarıyor gibi bir çok soruyu sıralasa da Yılmaz beyin tavrı da Kenan beyin tavrıyla aynıydı. Zafer bey, hayatında o kadar çok teknoloji harikası görmüşse de, onun da gözleri makinanın üzerinde dolaşmaktaydı.

***

Erkan, arabanın arkasındaki şeyi görmüş ve daha yakından görmek için biraz daha yakına inmeye başlamıştı, hatta bayağı da yakınlaşmış bir çakal üzümünün (*Bir çeşit böğürtlen) arkasına gizlenmiştir. Diğer çocuklar da Erkan kadar yaklaşmasalar da, cihazı görecek mesafeye inmişlerdi. Erkan muhtarı ara ara izliyor adamlara bakıyor orada olan-

ları anlamaya çalışıyordu. Bir yandan da kuran'dan çıkış saati çoktan geçmişti diye, evdekilere ne bahane uydursam diye düşünüyor, bir yandan da kardeşine ve arkadaşlarına ne yapıyorlar diye arada bakıyordu. Erkan cihazı yakından görünce uzay aracına benzetmişti.

***

Yılmaz bey numuneleri istedi, o kadar çok numune örneğine bakmıştı ki, zafer bey adamlarına işaret ederek, numuneler Yılmaz beye teslim edilsin dedi ve numuneler cihazın gözüne yerleştirilir yerleştirilmez bu elektronik bilgisayarlı cihaz çalıştırıldı ve cihaz toprağın yaşını önce çıkarıyor sonra yavaş yavaş toprağın içindeki her şeyi ayırmaya başlıyordu. Humus oranı, kireç oranı, kum oranı içindeki taş miktarı, canlı organik yapı ve topraktaki bütün elementleri dokuları toz şeklinde ayırıyor, çıkan verilere göre bu toprakta m^2'ye şu kadar ürün (üzüm, buğday, darı, mısır vb) yetişebileceğini gösteriyordu. Toprağı bu şekilde ayırıp, yaşını ve verimini gösteren bir şeyle hiç karşılaşmayan muhtar hayranlıkla makinayı izleyip içinden:

-Ah ah bu makine bende olacaktı ki.. Diyordu korucu Yaşar da makinaya akıl erdiremiyordu bir yandan bakarken. Makine resmen, güney Marmara'nın analizini daha mahsuller yetişmeden hesaplayıp Zafer beyin önüne koyabiliyordu.

Zafer bey zarar etmek nedir bilmeyen bu adamdan da ancak bu beklenir diye düşünüyordu. Rakamlar ortadaydı, sanki gelecekten ufak bir yansıma gibiydi bunlar.

Kenan bey Zafer beye: "*ne kadar istiyorsunuz ürün başına ortalama bir şey bulalım Kenan bey*", dedi resmen bir hayal satıyordu makine

sayesinde, Zafer bey:

- 12 TL

Kenan bey:

-Çok o rakam 8 TL gayet uygundur.

-Zafer bey kilosuna 8 TL çok az.

-Anlaşılan 10 TL'de anlaşacağız, çingene pazarlığının anlamı yok, 10 tl toplamda Kenan bey 1 milyar dolar ediyor.

-10 tl gayet iyidir Zafer bey, anlaştık.

***

Erkan, makinanın toprağın içindekileri yaşını ortaya koyması, içindekilerini toz şekilde ayırmasını hayranlıkla izliyordu bunu arkadaşlarına anlatsa ona kimse inanmazdı ki, birçok arkadaşına bu makinayı anlattığında inanmayacaklardı. Makine, ona göre uzay aracına benziyordu ve gözlerini bu hiç görmediği başka dünyadan gelmiş gibi duran nesneden alamıyordu ki, tam kulaklarının arkasında bir sıcaklık hissetti iri kıyım bir adam onu kulağından tutup saklandığı yerden çıkarmıştı ve aşağıya doğru Erkan'ı sürüklüyordu Zafer ve Kenan tam anlaştıkları esnada bu küçük misafirlerine tuhaf gözlerle bakıyorlardı. Ağabeyinin yakalandığını gören Elif'in içini bir korku sarmıştı, çocuklar ona uzaktan endişeli gözlerle bakıyorlardı.

Zaferin adamı onu meydana getirince Erkan Zafer'le ilk defa göz göze gelmiş, duygudan eser olmayan bu adamı orada görmüştü.

-Erkan bırakın beni bırakın diye bağırıyordu.

Muhtar Erkan'ı görünce çok şaşırmış ve ona zarar gelmemesi için öne atılmıştı.

-Durun o çocuk benim akrabamdır, bizim köydendir diyerek muhtar Erkan'ı onların elinden almayı başarmıştır. Muhtar bir yandan Erkan'a:

-Ne arıyorsun burada be çocuk senin kuran'da olman gerekmiyor muydu?

Erkan, muhtarın dediklerini duymuyor hala çözemediği makinaya bakıyordu ve gözlerini de o soğuk Zafer'in gözlerinden uzak tutmaya çalışıyordu.

-Muhtar: çocuk işte nereden çıkacağı belli olmuyor diyerek onu oradan uzaklaştırmaya çalışıyordu ufak bir çocuk kime sıkıntı olabilirdi ki …

Kenan Erkanı önemsemedi bile. Zafer ile el sıkışıp oradan ayrılmaya hazırlanıyordu. Zaferde anlaşmayı yapıp o da arabasına binmek üzereyken, Erkanın gözleri onu rahatsız etmişti … Adamlar yola çıkarken Erkan:

-Rahmi amca onlar kim o makine ne işe yarıyor diye sormaya başlayınca muhtar:

-Senin kuran'da olman gerekmiyor muydu? Babana söyleyeceğim seni.

-Tamam, muhtar amca o adamlar kimdi onu söyle o zaman.

-Bilmiyorum ufaklık.

-Ne yani kiminle konuştuğunu bilmiyor musun? Rahmi amca.

-O zaman köye gidince muhtar karanlık adamlarla konuşuyor diyeceğim.

-Saçma sapan konuşma evlat ne alakası var hükümetin adamları.

-Rahmi amca gel seninle bir anlaşma yapalım, sen benim babama kuran'a gitmediğimi söyleme, ben de burada seni bu adamlarla gördüğümü söylemeyeyim anlaştık mı?

-Muhtar "**hasbinallahi ve nimel vekil**" tamam anlaştık dedi ….

Adamlar yola çıkarken muhtar ve Erkan muhtarın emektarı Renault 12 eski model arabasına doğru ilerlemeye başlamışlardı …

Yukarıda Erkan'ın yakalandığını gören çocuklar, özellikle de Elif'in içini bir korku kapladı, aklına televizyonda gördüğü korku senaryolarından birini getiriyordu belki de..

-Zeynep Sezer'e: *nereye gidiyorsun* ? dedi.

-Aşağıya Erkan'ı kurtarmaya.

-Ama baksana onlar bizlerden çok büyük.

-Sezer Zeynep'in gözlerinin içine bakarak: "*sapanım var benim*" diyerek cebinden sapanını çıkarıp, meşinlik kısmının içine yerden aldığı bir çakıl taşını koydu. Tam birkaç adım atmıştı ki, Sezer aşağıya doğru ineceği sırada, omzuna bir el dokundu başını çevirince Elif'le göz göze geldi Elif ona:

-Dur baksana muhtar Erkan'ı o adamın elinden aldı ve onu oradan uzaklaştırmaya çalışıyor.

Sezer muhtarın çabasını görebiliyordu. Zaten adamlar sanki acelleri varmış gibi, gitmek için hazırlandıklarını görebiliyordu. Sezer olduğu yere çöktü ve adamları izlemeye başladı. Zafer ve Kenan'ın tokalaştıklarını görecek kadar yakındı onlara, araçlar oradan uzaklaşınca o ve diğerleri Erkan'a doğru yürümeye başladılar.

-Sezer: "*yola çıkalım baksana muhtar Erkan'ı götürüyor yola inersek muhtara yetişebiliriz*." dedi. Çocuklar Nal/para tepesinden tarla kapı mevkiine oradan da ara patikalarla ana yola ilerlemeye başlamışlardı.

***

Muhtar, Yaşar ve Erkan muhtarın emektar arabasına ulaşmışlardı.

Kapılarını sertçe kapadılar arabanın içerisi dezenfekten (*temizlik) yoksun toz içerisindeydi, fakat arabanın içindekiler için normal bir durummuş gibiydi. Yaşar muhtara dönerek:

-Muhtarım bu adamlar kimdi? diyerek tekrar sorularını sıralamaya başladı…

-Rahmi amca o makine ne işe yarıyor:?

-Muhtar içinden; "*kim olduklarını ben de bir bilsem*" dese de yanındakilere belli etmemeye çalışıyordu.

-Ziraatten, tarım kooperatifinden, tarımsal anket araştırma falan ..

-İyi de muhtarım adamların altında cipler her türlü lüks konfor sizce sıradan bir ziraat mühendisi için fazla değil mi diyen Yaşar'a, muhtar:

-İstatistikten aradılar tarımsal araştırma içinmiş.

-İyi de muhtarım adamları görmedin mi sanki başbakanı koruyorlar gibi güvenlik vardı, siz hiç ziraat mühendisinin ve ya herhangi devlet memurunu bu şekilde karşılaştınız mı…

Erkan, muhtarla Yaşar'ın konuşmalarını dinlese de maalesef muhtarın bir şeyi bilmediğini anlamıştı. Erkan'ın gözleri hala o makinedeydi ve içini ürperten Zafer beyde….

Hey durun! diye bir ses duydular tarla kapı mevkiini biraz geçince.

-Önce bir ıslık sesi yankılandı, arkasından durun bizi bekleyin diye tanıdık bir ses, çocuklar onlara yetişmişlerdi. Muhtar yavaşlayıp, çocukları arabaya aldı ve onlara:

-Çete şimdi tamam .

-Elif ağabeyine; iyi misin sana bir şey yaptılar mı diye sorup ona sarıldıysa da Erkan hala o makinanın ve de Zafer beyin gözlerinin etkisindeydi ki, birden kendini toparladı iyice köye yaklaşan muhtara:

-Burada dur Rahmi amca.

-Erkan burası köyün başı, daha çok var.

-Olsun, eğer senin arabanla köye girersek bu sefer görenler olur, senin arabanda ne işimiz olduğunu kimseye anlatamayız ve kuran'dan kaçtığımız anlaşılır, ondan bizi burada indir. Günün yorgunluğunu atmak, bir an önce kendisiyle baş başa kalmak isteyen muhtar çocuklara…

-Tamam, babalarınıza selam söyleyin, diyerek durdu. Çocukların sırayla indiğini gördükten sonra muhtar:

Kapısını sertçe çarparak, ancak kapıları kapanan arabasını, köyün içine doğru, yavaş yavaş sürmeye başlamıştı.

***

Çocuklar arabadan inince, Erkan'ın etrafında toplanmış olan kalabalık hep birden ona sımsıkı sarılmışlardı. Erkan da onlara… Sezer, Elif ve Zeynep ona bir sürü soru sorsalar bile, o sadece makinadan konuşmak istiyordu. Erkan:

-Gördünüz mü? Neydi o öyle.

Uzay aracı gibiydi, birine söylesek, bize deli derler dedi. Sezer cihaz aslında onların hayalinde şekillendirdikleri gibi ne uzay aracıydı ne de uzaylılar tarafından yapılmıştı. Tam olarak, şekli fotokopi makinasının iki katı büyüklüğündeydi; İki kapağı olan, kapaklar açıldığında içinde numunenin konduğu bir hazne, çıkış ünitesi olarak da küçük hortum genişliğinde yedi deliği olan bu deliklerden toz şeklinde toprağın içindekilerin aktığı bir ünite vardı. Ayrıca, iç yapısında ayırıcı ve parçalayıcı merkezi elemanların dışında, bir de harici bilgisayar ekranı ve diğer bilgisayar üniteleri olan bir cihazdı. Erkan'ı asıl etkileyen daha ürünler ekilmeden hasadının miktarını toprağın yaşını söylemesiydi,

önceden babası tarlayı ekerken havalar kurak giderse veya aşırı yağış olduğunda her zaman, "*Allah bilir ne kadar ürün alacağımızı*" diye sürekli söylemesi Erkan'ın bu düşünceyle büyümesinin yanında onu etkileyen, karşısında kul yapımı bir şeyin onun önceki inandığı bir değeri yıkmasıydı. Hâlbuki son yüzyılda, Müslümanların hafızalarında aşamadıkları şeyleri, kolayına kaçıp tanrıya atfederek, onları bilim ve teknolojiden uzaklaşmalarına sebep, bu düşünce şekliydi ve onların ilerlemesini geciktiriyordu.

***

Erkan Sezer'e dönerek: "*bana bir şey sorma bilmiyorum*"… Dedi.

Çocuklar köy meydanına yaklaştıkça arkadaşlarını gördüler. Arkadaşları Yusuf, Sinan, Serkan ve onların dışında birkaç çocuk onlara doğru koşarak geldiler.

-Yusuf: "*neredeydiniz sizi çok merak ettik*" dedi.

-Sezer; başımıza gelenleri anlatsak inanmazsınız diyerek başlarından geçenleri özellikle de o makinayı anlattı, arkadaşları onlara bakıyorsa da kısa bir süre sessizlik oldu. Sinan:

-Makine ürün ekilmeden ne kadar verim vereceğini mi söylüyor yani..

-"*Evet*" dedi Erkan aynen öyle.

Arkadaşları onlara baktılar kısa bir süre sonra, arkadaşları bir ağızdan kahkahaları basmaya başlamışlardı, ya bunlar kafayı yemiş, iyi misiniz siz? Güneş başınıza geçmiş diyerek dalga geçiyorlardı. Erkan o gün bir kelimeyi öğrenmiş, ilk defa içinden telaffuz etmişti

-"*Cahiller..!"*

-Elif; "*sizlere anlatanda kabahat sizde bunları anlayacak kapasite nerede*" diyerek yanlarından ilerlemeye başlamıştı mırıldanarak, onu

Zeynep, Erkan ve Sezer izlemişti. Kahvenin yanına gelince evleri gözükmüşse de, birbirlerine bugün gördüklerini ve kuran'a gitmediklerini kimseye söylememeleri için birbirlerini tembihliyorlardı.

-"*Görüşmek üzere millet özleyin beni*" dedi Sezer.

- Zeynep de ona: "*dikkat et de belediye seni zehirlemesin*" dedi.

- "*aha ha ha ha ha bizim ilçe belediye başkanımız insan evladı kızım yapmaz öyle şey!*" diye cevapladı Sezer.

Çocuklar evlerine doğru ayrılmışlardı. Erkan eve girince dedesi Erkan'ı görmüş ona yukarıdaki eve git benim sigara sarma takımlarımı getir Dedi.

-Tamam dede.

Şerife, kızı Zeynep'e:

-Bak bakalım fırına börek pişmiş mi?

Erkan babasının ve amcasının evde olmadığını fark edince durumların normal olduğunu, kendileri için bir sıkıntı olmadığını fark etmişti. Önce dedesinin istediği tabakayı getirdikten sonra kardeşi Elifle ahşaptan yapılmış merdivenleri yavaş yavaş çıkmaya başlarken, merdivenlerin gıcırtısı insanın içini gıdıklıyordu. En üst kata çıktıklarında, ayaklarıyla eşiğin önüne dört parmak yüksek yapılan eşiği adım atarak odaya girdiler. Bu odayı seviyorlardı, duvarları evin tamamı gibi beyazdı, ayrıca bu odada karşılıklı iki kardeşin uzanabileceği sedirler vardı. Sedirlerin etrafı dantel işlemeli yastıklarla çevrilmişti. Odada şömine tarzı ocak varsa da kullanılmasını yıllar önce terk etmişlerdi. Evin tavanı da lambriydi. Erkan'ın yaşadığı yer 1,5 dönüm üzerine kurulmuştu. İkişer katlı iki ev vardı arazinin içinde, ayrıca sol tarafta balyaların konduğu bir dam vardı, kümes hayvanı neredeyse yok gibiydi, kuş gribi yüzünden hayvanları köylerden toplamışlardı "-hangi mantığa hizmet eden

bir anlayışla-"…

Hüseyin amcasının evinin yanında traktör ve arabalarının durduğu üzeri sadece yağmurdan korunsun diye birkaç tahta konmuş garaj görünümlü bir yer daha vardı, kapıdan girince bu yere kadar yerler betonken diğer yerler topraktı. Kapının yanında biraz ilerisinde, büyük bir dut ağacı vardı. Çok yaşlı bir ağaç olduğu gövdesinin kalınlığından anlaşılıyordu. Ömer ağa bile ne zaman ekildiğini bilmiyordu bu ağacın, ayrıca evin çevresi çalılar ve çitlerle çevrilmiş, evin sınırlarına zeytin ağaçları serpiştirilmişti. Bir de pencereden bakıldığında şu an Erkan'ın annesi Sultan'ın da orada olduğu, ailenin sebze ihtiyaçlarını karşıladıkları bir bahçeleri de bulunmaktaydı, bahçede biberinden, domatesine, patlıcanına kadar her şey ekiliydi. Aile daha çok tarım eleşperlikle (buğday arpa –kuru tarım, zeytin biraz da üzüm) geçimini sağlıyordu gerçi bu toprakların çoğu Ömer ağaya aitti. Küçükbaş hayvan hemen hemen hiç yoktu. Evleri köy merkezine yakındı ve evin her yerinden caminin minaresi gözüküyordu.

***

İki kardeş karşılıklı sedirlere uzanmışlar düşünüyorlardı. Elif dayanamadı:

-Ağabey ne düşünüyorsun?

-"*O bir insan yapımı, onu bir insan yaptıysa ne kadar zor olabilir ki onu çözmek?"* Dedi erkan.

-Ağabey, ama onu yapan iyi maksatla yapmış ben buna inanıyorum.

-Elif, anlamıyor musun? onu yapan kişiyi düşün adamın düşünce yapısını, kapasitesini koyduğu sistemi, bu şeyi adı her neyse böyle bir şeyi kafasında tasarlamış. O yapabiliyorsa biz de farklı düşünebiliriz.

- Görmedin mi cahilleri, bırak böyle şeye inanmayı, hayalini bile

kuramıyorlar. Ben bu kadar basit düşünen biri olmak istemiyorum Elif anladın mı? Böyle şeyler de varmış, bilmek istiyorum ama önce o şeyi çözeceğim.

Birden Şerife yengesinin, Zeynep'e bağırdıklarını duyacaklardır. Şerife kızına:

-"*Gözün kör olmasın Zeynep, hala kek hamurunu hazırlayamadın mı sen*?"

O esnada Zeynep, Erkan'la Elif'in yanına gelir:

-Erkan ağabey, şu kek hamurunu o makinaya koysak bize kek olarak geri verir miydi? Diye sorunca, çocukların hepsini bir kahkaha attı.

***

Kenan ile Zafer meblağ olarak 1 milyar dolarda anlaşmışlardı. Kenan, karlı bir antlaşma yaptığını düşünerek arabasına binerken, son kez Zafer'e doğru baktı ve şoförüne:

-Devam et dedi.

Aracı ve korumaları onunla ilerlerken Zafer de adamlarıyla, aksi yöne doğru ilerlemeye başlamıştı. Yılmaz telefonu kaldırıp:

- Paraları yola çıkarın talimatını verdi. Arkasından Zaferi arayarak, Zafer bey istediğiniz meblağ size doğru yola çıktı…

-Kenan Bey, 1milyar dolar para şu an yola çıktı.

Kenan memnun bir yüz ifadesiyle başını sallıyordu. Kenan, arabanın camını açarak başını uzaklara doğru çevirmişti. Şoförü Kenan beyin camı açmasının sebebini rahatsızlandığını düşünerek:

-Kenan bey oksijen spreyini kullanmamı ister misiniz?

Kenan Bey, önceleri günde iki paketten fazla sigara içen birisiydi ve aşırı sigara onun ciğerlerini bitirmişti. Doktoru ona dağ, orman havasının olduğu kısacası oksijen oranının yüksek olduğu yerlerde sürekli

bulunmasını söylemişti. Başlarda Kenan Bey Kaz dağlarında, bir dağ evinde kaldıysa da işlerini takip edemiyordu. Bu durumundan şikâyetini doktoruna iletti. Doktoru ona aslında kolay bir yolu var ama biraz fiyatı pahalı demesine karşılık, paranın babalarından birisinin bu söze içinden gülüşünü hatırladı o anda. Kenan Bey doktoruna:

-Ne gerekiyorsa gerekeni yapın, fiyat önemli değil.!

Doktoru, dünyanın sayılı ilaç şirketlerinden birine Kenan Bey için özel bir ilaç yapılması için sipariş vermişti. Bu sipariş normal oda spreyine benzeyen saf oksijenin gaz haline getirilip, odaya 10 dakikada bir fışkırtılmasıyla oluşan bir ilaçtı ve bu çok basit bir sistemdi odaya salınan saf oksijen binlerce ağacın ürettiği oksijene denkti bir nevi. Kenan beyin yaşadığı her yere orman havası getirilmiş oluyordu bu şekilde. Maksat hava, nefes yoluyla tedavi yöntemini temel alan bir yöntemdi. Bu yöntemle vücutta eksik olan elementler aynı oksijen gibi önce saflaştırılıp sonra insana zararlı olmayacak şekilde gaz şeklinde kişinin bulunduğu yerdeki havaya sıkılıyordu, ve bu şekilde havanın mikrop ve bakteriden temizleniyor olmasıyla steril bir ortam yaratılmış oluyordu. Bu durumun çok etkili olmasının sebebi, havayoluyla alınan elementsel oksijen yardımıyla, kan hücrelerine taşımasıyla vücudun her yerine ulaşması sağlanıyordu ki, nefes yoluyla tedavide en etkili tedavi yöntemlerinden birisiydi. Lakin bu tedavi, sıradan insanların bildiği bir şey değildi, bu oksijen tüpleri 1 hafta gidiyor ve neredeyse bir tüpün fiyatı 75 bin avroydu. Bireyler, SSK'dan sıradan bir ilaç almak için, az bir sıhhat bulmak için, güçlerinin ötesinde paralar ödemekteydiler. Bu rakamlar onlar için çok lükstü ve bilmemeleri de daha iyiydi. Aslında, dev ilaç şirketlerinin ellerinde ve piyasaya sürdükleri milyarlarca dolarlık ilacın tüketilmesi tamamlanmadan bu tür ilaçları çıkarmaları müm-

kün görünmüyordu. Onlar için hasta olan kişiler sadece müşteriydi.

Kenan Bey bu hava yoluyla tedavi yöntemiyle ciddi iyileşmeler kat etmişti, şaşılacak bir durumdu. Bu spreyler, Kenan beyin yaşadığı her yere konmuştu. İki saat uyku bile o ortamda yeterli oluyordu. Bugüne kadar içtiği her sigarayı bırakın, hayatında soluduğu tüm egzoz dumanını bile vücuttan atabiliyordu. İşte paranın gücü…

Kenan Bey, şoförünün spreyi kullanayım mı? önerisine "*kullan ama fazlada sıkma*" diye yanıt verdi.

-Tamam efendim… Yılmaz; "*Kenan Bey onlar bu parayı nasıl ekonomiye sokacaklar sizce?"* dedi ardından.

-Yılmaz, "*onlar bir yolunu bulurlar*" diye yanıtladı.

-Kenan Bey, Zafer Bey gibi dünya çapındaki bir adamın burada ne işi var tarımsal konularla pazarlık yapması, buralarda olması geri hizmete mi alındı acaba?

-Yılmaz, sen sadece olanı görüyorsun bense olanı olması gerekeni görüyorum, bundan dolayı sen genel müdür bense patronum.

-Yılmaz, şimdi cevabını vereyim sana bu araçlarda bir beyin var arıza yapsak bizi ne zaman bulurlar?

-45 dakika

-Şirkette bilgisayarları yeniledik, biri arızalansa satıcıların servislerine sinyaller gidiyor, biz bozulduğunu anlamadan; 30 dakika sonra servisi geliyor, bırak onu fotokopi makinaları birçok elektronik ürün bozulmaya başladığı anda servisine sinyallerle haber veriliyorken.

-Yılmaz, geçenlerde Japonya yerle bir oldu nükleer santral sızıntı bahanesiyle yok oldu. Şimdi kaseti başa saralım, o nükleer tesiste yüzlerce bilim adamı, binlerce bilgisayar, sayısız kamera ve teknik servis elamanı bulunan bir yerde her ünite günde en az onlarca kez güncelle-

nirken tesis yok oluyor ve Japonya yerle bir oluyor… Bunu yapan oradan uzaklaşıp daha güvenli bir yere gidip pasif durumda gözükecektir değil mi? dikkat çekmemek için..

-Kenan Bey sabotaj diyorsunuz, yani sizce kim yapmıştır derken.

Yılmaz pencereden dışarıya bakarken kendi sorusunun cevabını kendi verecektir: "Zafer bey"

Zaman ilerlemiş karanlık yavaş yavaş Ahlatlı sokaklarına düşmeye başlamıştı. Geceyi de, cırcır böcekleriyle gece kuşlarının sesleri kaplıyordu. Hüseyin, Halil, Yaşar ve birkaç köylüyle birlikte asmalı kahvede oturuyorlardı. O esnada muhtar evinin demir kapısını kapatmış kahveye doğru ilerliyordu. Kahveye varınca…

-Selamun aleyküm ağalar …

-Aleykum selam muhtar diye kahvedekiler cevap vermişti. Muhtarı gören Halil uzaktan da akrabası olan muhtara…

-Muhtar hoş geldin buyur gel!

-Hoş gördük… diyerek yanlarına oturmuştu.

-Halil, Ömer ağa nasıl ….

-Ne olsun muhtar be iyice kocadı, evden camiye camiden eve gidip geliyor kendini götürsün getirsin yeter bize.

-Haklısın be Halil bir zamanlar neydi be, Ömer ağa hükümet gibi adamdı, nerden nereye…

Muhtar çevresine bakındı gözleri kahveciyi arıyordu onu masanın birinde iskambil kağıtlarıyla oynarken gördü ve bağırdı:

-Cahit, çayla masayı çaylar demli olsun.

-Tamam muhtar merak etme dedi Cahit.

Çaylar masaya gelmişti o kırmızı beyaz motifli çay tabaklarını gören

muhtar:

-Ya Cahit on yıldır aynı çay tabağı hiç yenisini almıyor musun, hiç mi kırılmıyor bunlar?, çay kaşıklarına bak ucunda, lale motifi, bildim bileli aynı. Cahit gülerek muhtara cevap vermişti.

-Bunlar yeni muhtar lakin bizim toptancı 10 yıllık toptancı olunca hep aynı malı getiriyor deyince, masadakiler hep beraber gülmeye başlamışlardı daha sonra kısa bir sessizlikten sonra sessizliği bozan köy kahvesinin lambasına vuran kelebeklerin çarpma sesleri oldu. Masadakiler çaylarını höpürdeterek son fırtlarını çektikten sonra, Cahit onlara sormadan ikinci partiyi getirmişti. Muhtar Yaşar'a dönerek geçen akşam nereye gidiyordun Yaşar, yanındaki kimdi? dedi.

-Yaşar: muhtarım o İsmail'di dayımın oğlanı, süper pozasınız (*bir çeşit av tüfeği) yeni almıştı denemek için ava gidiyorduk …

-Bir şeyler vurabildiniz mi bari? vurduk muhtarım vurduk. Hani bizim Yimşan deresi var ya o tarafa gittik birden bir gürültü koptu çalıların arasında sağa baktık sola baktık göremedik önce lakin derenin üst yanında koca çınarın orada bir karartı gördük. Dedim ki dayım oğlanına: Çak feneri dayımın oğlu. Feneri çakınca ne görelim sen de köpek kadar, ben diyeyim oğlak kadar bir tavşan feneri çakınca gözlerine inanamadı, kala kaldı öylece.

Masadakileri yüzlerini hafif bir tebessüm aldı, Halil dayanamayıp sordu: bu tavşan neye benziyordu Yaşar:

-Halil ne diyeyim boyu ayakları üzerine dikilince belime kadar geliyordu ben de onu görünce bi tavşana doğru ocaklarsın (*ateşlersin) tüfeği, baktım yaralandı ikinci defasında indirdim, yanına bir gittim ki, patileri bizim coninin ki (*köpek) gibi, tırnakları da bayağı uzundu, derisini dayımın oğluyla sabaha kadar ancak yüzebildik.

Hüseyin dayanamaz: atıyorsun madem Yaşar destekli at biraz ya yenilir yutulur olsun deyince masadakilerin yüzlerindeki tebessüm daha çok belirginleşmeye başlamıştı, konuşmaları duyan Kahveci Cahit:

-Bu canavar insan da yiyor mu deyince masadakileri bırakın, kahvedeki herkes Yaşara gülmeye başlamışlardı….

Cahit sempatik iyi niyetli 40-45 yaşlarında yüzü güneşten yanmış bir esmerliği olan uzun boylu kumrala yakın birisiydi, hazır cevaplılığı ve mizan selliği onu sevilen bir karakter yapmaktaydı çevresinde.

Cahit kumandayı eline almış kanalları dolaşırken haberlerin olduğu bir kanala gelince, kahvedekiler kalsın dediler çünkü taban fiyat açıklaması vardı, herkes heyecanla o haberi bekliyordu ve haberleri izlerken spiker kız neredeyse bir duvarı boyayacak kadar makyajıyla istatistik kurumunun verilerine göre ağustos ayı dış ticaretimizde 1 milyar dolarlık bir artış olduğunu vurguladı. Ayrıca… tavan fiyatı belli oldu tavan fiyatı kilosu 10 tl idi … Muhtar konuşmaya başladı bakın hükümet ne kadar başarılı dış ticaretimizde bu ay 1 milyar dolar kar yapmışız paraya bak … taban fiyatını da 10 TL çok iyi, başarılı adamlar ya ne de olsa Hükümet Müslüman, müslüman adamın hali başka oluyor be… Halil bunun üzerine:

-İyi de muhtar gübresi, mazotu, tohumunun fiyatı belli; bir bardak çay bir kilo buğdaya eşit, neresi kar bunun ya? Bunun üzerine muhtar:

-Halil, adamlar dönüm başına destekleme yardımı yapıyorlar para veriyorlar.

-İyi de muhtar ben mazotu bu kadar pahalı alırken destekleme yardımını ne yapayım.

Muhtar, kendisinin de kayıtlı olduğu partiye laf söyletmek istemiyordu;

-Ne yani Halil öbürküne mi oy verelim, onların dinle imanla alakası yok ki, öbür dünyada hesap var. Müslüman adam varken niye dinsize verdin diye sorarlar Halil.

Halil, bu sözden sonra bir şey diyemez söze kardeşi karışır, Hüseyin:

-Muhtar Allah katını falan bilmem de kime oy vereceğiz, kimse yok ki. Yoksa, al birini vur ötekisine…

Bu konuşma uzayıp gitmiş gene ne olacak bu vatanın haline gelmişti. Artık hava iyice kararmış kahve boşalmaya başlamış masadakiler de yavaş yavaş evlerine doğru yola çıkmışlardı. Halil ile Hüseyin, tahta kapıyı açıp evlerine girmişler Hüseyin:

-Ağabey Allah rahatlık versin.

-Sana da Hüseyin diyerek, Halil kendi evinin ahşap merdivenlerini kimseyi uyandırmamak için, ağır ağır çıkıyordu. İkinci katta sedirli havadar odaya yöneldi, eşi Sultan Elif'le uyuyordu, Sultan'a yaklaştı.

-Hatun hadi kalk odamıza gidelim.

Sultan, uykunun verdiği rehavetle inlemeye benzer bir ses çıkardı. Halil Sultanı dürtmeye başlamıştı Sultan Halil'e:

-Ne istiyorsun?

-Hatun hadi kalk odamıza gidelim.

-Of of git başımdan git yat sen ya.

-Sultan uzatma gel işte.

-Gelmeyeceğim işte sen git yat.

Halil, Sultan'ı Elif'in yanından kaldıramayacağını anlayınca Sultan'a: -İyi ne halin varsa gör! deyip odalarına doğru ilerleyip gıcırdayan ahşap oda kapılarını açtıktan sonra üzerini çıkarıp yatağa kendini bıraktı…

***

Sabah olmuş, güzel bir köy sabahında aile büyük bir sofrada amca, dede, yenge hep beraber yemeklerini yiyorlardı. Sultan, Erkan'ın uzaklara dalıp gittiğini görünce..

-Erkan canımın içi sen niye yemiyorsun. Hey Erkan!, sana diyorum duymuyor musun?

Erkan hala dünkü olayı düşünüyordu o adamlar kimdi ne arıyorlardı. O makine neyin nesiydi, onların konuşmalarını düşünüyor ve orada olanları çözmek istiyor, düşünceleri bu fikirler sarmaya başlamışken annesinin hey sözüyle kendine geliyordu:

- Yiyorum anne pek iştahım yok sadece.

Bu durumu gören babası:

Ne o benim oğlum büyümüşte, kızları mı düşünür olmuş aslanım benim.

-Öyle söyleme babası okuyacak benim oğlum diye söze karıştı Sultan.

Amcası Hüseyin Erkan'a bakarken erkek evlat özlemini hatırlıyordu ve Sultan'a dönerek:

-Yakışır yenge aslanımıza.

-Hüseyin aklına böyle şeyler sokmayın daha küçük o.

-Yenge biz onun yaşındayken tarlada her işi yapıp evi çekip çeviriyorduk artık büyüdü o.

-Hüseyin, devir değişti artık herkes okuyor benim aslanım da okuyacak deyince, Elif annesine dönerek;

-Anne ya ben!

-Tamam! güzel kızım sen de okuyacaksın.

-Anne bak ben öyle on sekiz yaşını doldurup evlenmeyi düşünmü-

yorum ben üniversite okuyacağım baştan söyleyeyim.

Babası Elif'in bu sözlerini duyunca Elif'e:

-Ben, seni on altı yaşına gelince evlendireceğim, hem de Çapar Recep'in oğlu Süleyman'la deyince Elif'in gözleri dolmaya başladı. Annesi kızının bu halini görünce:

-Kızım baban seninle dalga geçiyor şaka yapıyor sana ya, hemen gözler iniyor sulu gözlü bebeğim benim.

Elif annesinin sözlerinden dolayı rahatlamıştı ama hiç kimsenin Erkan'ın neden o şekilde daldığını bilecek durumu yoktu, sadece masadaki Zeynep Erkan'ın neler düşündüğünü anlamıştı, daha sonra da Elif anlayacaktı.

Erkan kendini, çevresini ve sırlarla dolu ülkesini keşfetme yolculuğunda hafızasındaki ilk temelleri atıyordu kendine sorduğu sorularla …

Zaman ilerlemeye başlamıştı artık, okullar açılmış üç kardeşe okul yolları gözükmüştü. Okulları Ahlatlıya çok yakındı, lakin oradaki köyler dağ köyleri olduğu için bazı köyler için ulaşım problemdi, devlet de taşıma sistemini getirmiş, birkaç otobüs köylerden çocukları toplayıp okula getiriyordu. Okula varınca biri Elif diye sesleniyordu Elif arkasını dönünce arkadaşı Çağla'yı gördü. Çağla onu getiren otobüsten inmiş yanlarına doğru koşarak gelmişti.

Çağla, esmer kahve rengi gözlü hafif saçları dalgalı güzel bir kızdı ve herkesle arkadaş olmaz, çevresindekileri seçerek iletişim kuran birisiydi. İki arkadaş hasret giderdikten sonra sınıfa birlikte oturacakları sıraya ilerlemişlerdi. Erkan kendi sırasına ilerlerken sırasındaki kişi:

- Ooo beyim günaydın, Allahtan okul bizim köye yakın yoksa nasıl gelirdin ki? diyen Sezer'i görünce?

Nasılsın ahretlik!

- İyidir!

Sınıfa öğretmenleri olan Saniye Hanım girmişti.

-Günaydın çocuklar!

-Sağ ollll!

Saniye hanım Erkanı severdi onun o araştırmacı soruları, derse ilgisi, saygılı tavırları nedeniyle Erkan'ı gönlünde başka yere koyardı lakin Sezer için bunu söyleyemezdi. Sezer zekiydi ama ukalaydı, Saniye hanım Egeliydi buğday tenli zayıf orta boylu esmer bir bayandı.

Günler günleri takip ediyordu Erkanın merakı bilme duygusu düşünceleri saatlerdir cevaplar arayan bir hafızaya dönüşmüştü ki. O gün okula gittiğinde o tarih dersi sorularına küçük bir ışık aralamasına neden olacaktır. Tarih dersini sınıf öğretmenleri olan Saniye hanım veriyordu.

-Evet çocuklar bugünkü dersimizin konusu Osmanlı devletinde vergi sistemi. Osmanlılarda genelde vergiler topraktan alınıyordu bu vergiler gelirlerine göre …

Erkan pencereden uzaklara dalmış gitmiş, okulun ilerisinde tespihlik ağacının üzerinde birbirlerine sekerek kur yapan serçelere bakıyordu bu tespihlik ağacı her yerde bulunan bir ağaç değildi, ağacın meyveleri küçük bir üzüm tanesine benzerse de sert ve yeşil olurdu hatta sapanın içine konduğunda yakın mesafeden bir kuşu öldürebilirdi. Bu ağacın meyveleri toplanır, kurutulur ve tespih yapılırdı, hala onun köyünün camiinde bir sürü tespihlik ağacından yapılan tespihler vardı. Zamanla bu tespihlerin yerini modern tespihler, hatta daha da ileri gidip zikirlerde dualarda kullanılan metreye benzeyen numaratörlere yerini bırakacaktır. Erkan bu ağaca bakarken anıları canlanmıştı, bu ağacın tepesine çıkarlar tespihleri toplar, arkadaşlarıyla iki guruba ayrılır birbirlerine

bunları fırlatırlardı. Bayağı da can yaktığı için birçok arkadaşı bu küçük savaşı ağlayarak tamamlasalar da çocuklar canları ne kadar yansa da bu oyundan asla vaz geçmezlerdi. Bunun bir erkek oyunu olduğunu söylerler ve oyuna kızları almazlardı. Erkan bir seferinde bunları toplayıp kurutup ortalarını ince bir şişle delerek tespih yapıp dedesi Ömer ağaya vermişti. Torununun kendisine bir tespih yaptığını gören Ömer ağa ona köy kahvesinden gazoz alması için para vermişse de, Erkan tespihi 32 adet yapmıştır, Ömer ağa bunu fark etmiş olması gerekenin 33 olduğunu bildiği halde (*tespihlik 99 Allah'ın adını zikretmek için çekilir 33'de bir subhanallah 33 elhamdülillah 33 defada bir de Allahuekber denirdi) Erkan'a bunu yansıtmayıp, torununun tespihi kendisi için yaparken duyduğu heyecanı bozmak istememişse de, Erkan tespihi eksik yaptığını çok sonraları öğrense de, Ömer ağa uzun yıllar torunun hediyesini yanında taşıyacaktır…

-Evet çocuklar padişahın gelirlerine ne deniyormuş?

-Has deniyor öğretmenim!

-Gelelim diğer alınan vergi türlerinden birisi olan İltizam vergisi bu:

İltizam vergisi:

-İltizam, eskiden devlet gelirlerinin (vergilerin) bir bölümünün belli bir bedel karşılığında devlet tarafından kişilere devredilerek toplanması yöntemiydi.

Vergiyi toplamayı üstlenen kişiye "**mültezim**" denirdi. Mültezimler bir tür müteahhitti. Açık Arttırma sonucu iltizamı üstlenen mültezim, böylece devlete karşı belli bir ödeme yapmayı taahhüd ederdi. Orta Çağ'da Fransa ve Almanya'da da uygulanan iltizam sistemi, Osmanlı imparatorluğunda yıllıklı eyaletlerde uygulanırdı. 16. yüzyılın sonların-

dan itibaren, uzun süren savaşlar ve ticaret yollarının değişmesi Osmanlı İmparatorluğu'nun ekonomisini bozarak hazinede nakit para açığına sebep oldu. Bu nedenle, Tımar sisteminin uygulandığı eyaletlerde de iltizam uygulanmaya başlandı ve Tımar sistemi bozuldu.

İltizam yönteminde vergi daha çok ürün olarak toplanırdı; nitekim Osmanlılar'da da aşar (*aşar, Osmanlıda yine bir toprakta yetişen üründen alınan vergi türü), iltizam yöntemiyle toplanırdı. Bu yöntemde, mültezim devlete yaptığı ödemeyi karşılamak ve kendine kâr sağlamak için köylüler üzerinde büyük baskı uygulamak durumundaydı. Vergi toplamada büyük keyfiliklere yol açan bu yöntem zamanla yerini çağdaş vergilere bırakacaktı.

İltizam Usulünün Yarar ve Sakıncaları:

Tarihte birçok devlet tarafından bu yöntem uygulanmıştır. Bu yöntemi de o zamanın koşullarına göre değerlendirmemiz gerekmektedir. Bu yöntem haberleşme, teknoloji, ulaşım gibi etkenlerin ve coğrafi şartların o devletin kendi ekonomik sistemini uygulayabil-mesinin zor durumda olması veya uzun süren savaşlar ve devlet bürokrasisinin hantallığı durumuna karşılık şahıs eliyle daha kolay daha kısa sürede toplanması, alınan verginin kısa sürede ekonomiye kazandırılmasını sağlaması faydalı yanlarındandır, lakin vergiyi toplayan devlet olmadığından devletin varlığının sorgulanamasını ve itibarını zedeliyor olması, buralarda mültezimlerle halkın sürekli karşı karşıya gelmesine ve halkın devlet otoritesine olan güvenini sarsmasına neden olmaktaydı.

Elif parmağını kaldırdı.

-Evet Elif

- Hocam nasıl yani, bir tür ihale gibi parayı bastırınca oradaki bütün

gelirlerin üzerinde hak sahibi olunuyor. İyi de hocam oradaki halkın bir nevi ağalık sistemindeki marabalardan (*maraba, Osmanlıda doğu vilayetlerindeki bir ağalık sisteminde toprakta çalışan işçi kesimine denmekteydi, hatta bu sistem görece günümüzde de kısmen devam etmektedir) farkı olmuyor ki.

- Elif, görünüşte öyle gözükse de aslında pek de öyle değil, halkın oradaki haklarını koruyan, Ayan denilen halkın seçilmiş ileri gelenleri de vardı, mültezimleri kontrol ederlerdi bunlar, evet Çağla.

-Öğretmenim bu ayanların mültezim olma hakları var mıydı?

-Evet vardı Çağla.

-O zaman hocam bu ayanlar bir nevi mültezimlerle anlaşabilirler, kendileri mültezim olup o bölgede güç sahibi olabilirlerse, böyle bir tehlikede var bu sistemin neresi güzel ya, iyi ki kaldırılmış hocam.

-Çağla, güzel tespit bu ve benzeri sebeplerden dolayı kaldırılıyor ama devlet otoritesi güçlüyse, sorun olmuyor devlet otoritesinin zayıfladığında tehlikeli olmuş bir sistemdir, layıkıyla uygulandığında devlete çok yararı olmuş bir sistemdir ama artık kaldırılmış yerini şimdiki modern vergilere bırakmıştır…

Bu esnada Erkan iltizam sistemi ile ilgili konuşmaları dinlerken gözünün önünde Zafer bey, Kenan, 10 TL ve şu 1 milyar dolar geçiyordu ve bu sırada ders zili çaldı.

Hüseyin dün gece traktörüne ikinci römorkunu da bağlayıp mahsulünü sarmıştı. Halil; Hüseyin'e dönerek:

-Hüseyin, ofisin önünde çok sıra vardır geceden orada yatman gerekebilir sabahlayıp öğlene kadar işin bitmezse beni ararsın ben gelip sırayı beklerim.

-Tamam ağabey artık hazırız şu tahta kapıları aç da artık yola koyu-

layım.

Halil, evin tahta kapılarını açınca, Hüseyin yavaş yavaş evden çıkarken Ömer amca:

-Hüseyin yavaş git, evladım yollar kalabalıktır.

-Tamam baba.

-Uğurlar olsun!

Hüseyin karanlıkta yola çıkmış, yavaş yavaş ofise doğru yolda ilerliyordu . Ömer ağa odasına çekilmiş, oğlunun sağ salim dönmesi için dua ediyordu, aklına rahmetli eşi ve ölmüşlerine kuran okumak geldi, kuranı alıp sedirde bağdaş kurup okumaya başladı, bu sırada Sultan da bugün bahçede topladığı kirazları yıkayıp tabaklara dolduruyordu. Elif de pencereden dışarı bakarken, dedesinin ışığının yandığını gördü ve aklına bir fikir geldi: ağabeyine dönerek, "*ağabey dedemin yanına gidelim mi bize masal anlatır belki*" dedi. Onları duyan Zeynep de "*hadi gidelim olmaz mı*? dedi. Erkan kardeşlerinin bu ısrarına dayanadı:

-Anne, gidebilir miyiz?

-Oğlum, "*yorgundur belki dedeniz rahatsız etmeyin*" demesine rağmen, Elif: "*anne lütfen lütfen gidelim*"..dedi. Onların bu isteklerine Sultan kayıtsız kalamadı, gerçi başından biraz uzaklaşmalarını istiyordu, biraz da kafasını dinleme isteği ağır basmaktaydı.

-Tamam gidin, ama geç kalmayın giderken de bahçeden topladığımız kirazlardan da biraz götürün dedi.

Kızlar bir çanağa kirazları doldurduktan sonra, hep beraber dedesinin odasına yöneldiler, kapıyı açıp içeri girdiklerinde dedesi kuran okumaktaydı, torunlarına eliyle oturmalarını işaret etti, çocuklar dedelerine en yakın sedire otururdular. Okuması biten Ömer ağa çocuklara dönerek: "*güzellerim dedelerini de dolaşmaya gelmişler*" dedi.

-Zeynep: "*Dedeciğim, bize masal anlatır mısın?* dedi.

Dedesi: "*Develerin pirelerin olduğu bir masal bu Elif*."

-Zeynep: "*Sana biraz kiraz getirdik*" diye yanıtladı.

-Bunları nereden topladınız?

-Dede: "*bunları arka bahçedeki kiraz ağacından topladık*." diyen Erkan'a dedesi:

-Peki toplarken ağacın yanında bir altın bir tas gördün mü?

-Yok görmedik dede.

-Erkan, git bak bakalım ağacın altında bir altın tas var mı? Erkan merakla odadan çıkıp, bahçeye yöneldi. Bahçe karanlık değildi ve Erkan ağacın yanına gelip her tarafına baktı fakat herhangi birşey göremedi ve koşarak dedesinin yanına döndü.

-Dede bir şey bulamadım diyerek, cevap verdi Erkan. Dedesi tebessüm ederek, Erkan'a gel yanıma otur bakayım siz masal mı istiyorsunuz şimdi demesi üzerine çocuklar:

-Evettt! diye yüksek sesle haykırdılar. Ömer ağa, kirazlardan birkaç tanesini eline alarak, birini ağzına attı ve lezzetli kirazları yemeğe başladı ve;

-Tamam o zaman anlatayım dedi ve masala başladı; "*evvel zaman içinde kalbur saman içinde pireler berber iken develer tellal iken…*" Bir peri padişahının kızı varmış adı da Gülsüm'müş. Gülsüm bir sarayda yaşarmış..

-Dedecim bu saray çok mu güzelmiş diye soran Zeynep'e dedesi:

-Evet, çok güzelmiş duvarları yakutlarla süslüymüş.

-Dedeciğim, bu Gülsüm çok mu güzelmiş diyen Elif'e:

-Evet Elif, güzelmiş güzelliğinin kaynağı Palamut ovasından çıkan kaplıca sularında, ayın Hilal olduğu an yıkanması ve sadece çevresinde

yetişen bin bir çeşit ağacın meyvesiyle beslenmesiymiş.

-Dedeciğim, Gülsüm sarışın mıymış Esmer mi? diyen Elif'e Erkan kızarak:

-Susun da şu masalı dinleyelim ya, dede sen devam et:

-Evet çocuklar nerde kalmıştık, hatırladım Gülsüm'de. Bir gün babası onu yanına çağırmış ve ona bir hediye vermek istemiş ve yanında duran kutudan etrafı elmaslarla süslü bir altın tas çıkarmış ve Gülsüme uzatmış.

-Al kızım bu tası, bu dünyanın en güçlü insanları tarafından dede dağında korunuyordu, onu oradan getirdik ve sana veriyorum, bu sana hediyemdir. Bu tası anlarsan ona gerek duymayacaksın.

-Baba peki ne işe yarıyor bu? demiş Gülsüm.

-Baba: "*Gülsüm, bu tasın içine su koyunca suda seninle konuşan bir yüz belirir*."

-"*Tamam baba dediğin gibi yapacağım*" diyerek merakla tası alarak hızla babasının yanından uzaklaşıp odasına koşan Gülsüm, odasından içeri girer girmez masada duran su kabından biraz suyu tasa boşaltmış ve beklemeye başlamış, kısa bir süre sonra tasda babasının görüntüsünü görmüş:

-"*Baba sen misin?*" diye sormuş Gülsüm. Tas babasının sesiyle: "*hayır ben baban değilim ama dünyadaki her görüntü ve ses ile konuşabilirim*" diyerek, Gülsüm'ün görüntüsüne bürünerek onun sesiyle konuşmaya başlamış. Gülsüm, tasın bu yeteneğinden çok etkilenmiş ve ona dede dağının nerede olduğunu ve onu koruyan insanların gerçekten çok güçlü olup olmadığını sormuş.

-"*Evet, çok güçlüler ama normal gözle onları göremezsin ancak uykunda bir hayal olarak canlanırlar o şekilde görebilirsin*" diyen tasa

Gülsüm:

-Onları görmek istiyorum nasıl görebilirim?

-Gerçekten görmek istiyor musun? Onlar herkese görünmez.

-Olsun ben görmek istiyorum diyerek ısrar eden Gülsüm'e:

-Tamam, madem görmek istiyorsun o zaman saat 12'de uykuya yatacaksın ama uykuda onlara açılan bir yol gider ve sen saat 14'te onların hayalini görebilirsin ancak, çünkü 14'te güneş ışınları onların etrafını sarar ve hayallerde görünmekten kaçamazlar. Bunun üzerine Gülsüm:

-Madem, 14'te rüyamda hayallerini göreceksem, neden 14'te uyumuyorum o zaman?

-Gülsüm, onları görmek istersen önce istemen lazım ve onlar bu iki saatte kalbini temizlerler ve sen fark etmeden seni hazırlarlar.

-Hımm! Tamam öyleyse deneyeceğim diyerek, Gülsüm yatağa uzanır, lakin saate bakar ki, saat 11'dir ve on ikiye kadar odasında sürekli dolaşır. Saat gelince, hemen yatağa uzanır ve o insanları çok merak eder ve tasın anlattıkları da bayağı ilgisini çekmiştir ve dediği gibi de olur Gülsüm 14'te rüyasında dede dağını görmeye başlar, etraf çok güzeldir. Her taraf, yemyeşil ve rengarenk kuş seslerinin olduğu bir yerdir, burayı çok sever. O, dede dağında dolaşırken yanına bir delikanlı yaklaşır ve genç çok yakışıklıdır ve kasları da çok güçlüdür ve Gülsüm'ün Elini tutar:

-"*Dedeciğim; Gülsüm bu çocuğa aşık olmuş mu?"* diyen Elife:

-Nerden öğreniyorsunuz bu aşk maşk laflarını, neyse diyerek dedesi masalı anlatmaya başlamış:

"Bu delikanlı ona: tası bu dağlarda değil, içinde ara, kimse sana bilmediğin bir şeyi öğretemez, bu hayat senin hayatın, kimse sana

onu nasıl yaşayacağını söyleyemez, bir şeyi bilmek istersen yaşayarak öğrenmelisin diyerek Gülsüm'ün elini bırakarak ondan uzaklaşır."

-Gitme gitme! diyerek bağırarak uykusundan uyanan Gülsüm, gencin sözlerinin kulaklarında yankılanmakta olduğunu duyar ve hemen babasının yanına koşar ve onun yanına gelince Gülsüm:

-Babacım benim bu tasa ihtiyacım yok, zaten tasın kendisi benim der. Babası:

-Kızım, artık sorumluluk almayı öğrendin ve kendini bulmaya başladın ve yaşayarak, düşünerek, inanarak artık kendi hayatını şekillendirebilirsin, yaratıcı müsaade ettiği sürece. Lakin bu tas değerli. Tekrar dede dağına dönmek zorunda, onu oraya bırakmalısın ama sadece sen..

-Babacım peki dede dağının neresine bırakacağım peki?

-Kızım, onu tasa sor o sana söyleyecektir.

-Tamam, babacığım diyerek tasa biraz su döker ve tas konuşmaya başlayınca ona:

-Tas; orada binlerce ağaç, çalı ve bitki var. Seni nereye bırakacağım?

-Evet, orada ağaç çok ama bir ağacın kovuğuna bırakacaksın beni orada onların çok olması önemli değil sen görmek istediğinde sadece o ağacı görürsün diyerek ses ve görüntü tasda kaybolur. Gülsüm'ün babası çok sayıda askeri kızının yanına katarak onu dede dağına doğru gönderir üç gün süren yolculuktan sonra oraya varırlar ve etraf çok sayıda orman örtüsüyle ve bitkiyle kaplıdır ve aradığı ağacı nasıl bulacağını düşünen Gülsüm tasın sözlerini hatırlar:

- Sen görmek istediğinde sadece o ağacı görürsün… Gülsüm ağacı görmek ister ve etrafındaki bitki örtüsü sadece bir ayrıntıya dönüşür gözleri sadece o ağacı görür askerlerine:

-Siz burada kalın emrini vererek yalnız ilerler. Ağaç dede dağının tepesindedir, oraya varınca karşısına bir kiraz ağacı çıkar ortasında da bir oyuk vardır. Ağacın yanına varınca toprağın çok ısındığını fark edip yere çömelir ve elini toprağa değdirir lakin toprağın sıcaklığını hissedince hatırlar. Bu, o delikanlının elini tuttuğunda elinde oluşan sıcaklıktır ve delikanlı toprağın altından elini ona uzatır aralarında bir toprak örtüsü varsa da birbirlerinin elini hissederler ve genç ona tası kiraz ağacının ortasına koy der Gülsüm onun dediğini yapar, bu esnada askerlerden birisi onu takip etmektedir ve Gülsüm tası koyar koymaz ağaç toprağa gömülmeye başlar ve kısa süre sonra ortadan kaybolur. Asker bu sahneyi görünce şok olur. Gülsüm onu fark etmez ve geri dönmek için yola koyulur askerlerinin olduğu yere gelir onlarla birlikte saraya geri döner ve kimseye bir şey söylemeden odasına çekilir ve o delikanlının hayalini görmek için zamanın gelmesini bekler ve hayalinde delikanlı gelir.

-Dedecim o delikanlı hayalinde Gülsüm'ü öptü mü diyen Elife dedesi öpmek möpmek yok sadece elini sıkmış o kadar bir daha da duymayayım böyle şeyler, sadece elini… Gülsüm o hayalden bir daha uyanmamış ta ki ay hilal vaktine gelene kadar Hilal vakti gelince Gülsüm'ün etrafını ışıklar sarmış o ışıklar onu alıp dede dağına götürmüş ve Gülsüm orada kaybolmuş fakat o kiraz ağacının tas ile kaybolmasını o asker, herkese anlatmış ve bunu herkese yaymış halk günlerce tası aramışlar ve bulamamışlar ve çevrede yaşayan herkes evinin bahçesine kiraz fidanı dikmiş ve bu fidan toprakta büyüdükçe tasın da bu fidanlardan biriyle dışarı çıkacağına inanmaya başlamışlar. İşte Erkan, bizim buralarda herkesin bahçesinde bir kiraz ağacının olmasının sebebi bu. Bir gün o tasın döneceğine inanmalarıdır. Nasıl çocuklar beğendiniz mi

bu hikayeyi?

-Çocuklar çok şaşırmışlardı tasın hikayesine ve çok beğenmişlerdi bu masalı. Erkan:

-Dede yarın birkaç kiraz ağacı fidanı dikelim mi? Dedeleri tebessüm etmişti. Dedecim çok beğendik bu masalı diyen Elif'i Zeynep'te tasdik etmişti. Çocuklar masaldan keyif almışlar ve etkilenmişlerdi onları masalın büyüsünden çıkaran Sultanın sesiydi:

-"*Çocuklar geç oldu dedenizi rahat bırakın*" bu sesle çocuklar dedelerinin elini öperek onun yanından ayrılmışlardı lakin Erkan yatmaya giderken çok düşünceliydi. Onun bu durumunu Elif fark etmişti ama yarın ona düşünceli halini sorarım diye yatağına uzanmıştı lakin bu düşünceli yapısının nedenini Elif yıllar sonra öğrenecektir.

***

Hüseyin karanlıkta yola çıkmış yavaş yavaş ofise doğru yola ilerliyordu. Bir saati aşkın süre gidince devlet ofisi görünmüştü lakin malını oraya dökme sırası onu korkutuyordu, ofise kaydı vardı. O da ucu bucağı gözükmeyen sıraya traktörünü yanaştırmış tanıdık köylü var mı diye çevresine bakıyordu, az ileride bir tanıdığını gördü o kişi ona doğru ilerliyordu bu köylüsü Kazımdı:

-Halil nerede Hüseyin?

-Ağabeyim sonra gelecek Kazım.

-Ya geceden erken gelelim dedik, sabah işimiz çabuk biter diye Hüseyin ama görüyorsun ki millet erkenden dolmuş buraya.

-Haklısın Kazım.

Kazım, Hüseyin'le akran gibiydi yaşına rağmen saçları dökülmüş, yaşlı duran, içkiden yüzü ve burnu kırmızılaşmış birisiydi ama bugüne

kadar da kendi hakkında içkisi dışında olumsuz bir şeyi duyulmamıştı. Zaten aynı köydendiler. Hüseyin, Kazımın kız kardeşi Nezehat'a karşı ilgisi olsa da bunu içinde bir sır gibi saklamıştı. Kazım ona Nezehat'ı hatırlatıyordu onu gördükçe belki cesaret etseydi… İçi belkilerle doluydu. Ona göre, bu konu içinde yıllardır bir sır gibi kalmıştı.

Yanlarına daha sonra birkaç arkadaşları daha gelmiş traktörlerinin yanında bir teneke bulup içerisine birazda çıra, kozalak, ağaç parçaları, bulup odun atıp ateş yakmışlar gecenin ayazından bu şekilde ısınmayı başarmışlardı. Çoğunun yanında termoslarında çay vb. vardı ve sabahı bu şekilde yapmışlardı. Ofis, sabah 08:30 da açılınca sıradakiler önce kantarlara doğru ilerliyorlar ve ürünlerini oradaki depolara döküyorlar ve ellerine bir kağıt tutuşturulup ürünün şu kadar kilo ton vs. gibilerinden kayıt altına alındığını belgelendirilip, falanca zamanda paranızı bankadan alacaksınız deniliyordu. Vakit öğlen olmuş, nihayet Hüseyin'e sıra gelmiş ürününü kantarlara girip depolara boşaltmış ve yavaş yavaş evinin yoluna doğru yola çıkmak için hazırlanmıştı. O kalabalıkta traktörünü iki römorkuyla orada çevirmek zor oluyordu ve bağrış/çağrış, kavga/gürültü traktörünü ev yoluna çevirmiş ve artık yola çıkmıştı. Hüseyin, ürün kilosu için verilen 10 TL'yi beğenmiyor gübre , tohum, mazot parası vs. derken o kadar çaba ve emek var ama kar az diye söyleniyordu kendi kendine. Bu düşüncelerle ilerlerken, bir saatten fazla yol gittikten sonra, köyünün evleri gözükmeye başlamıştı.

Zil çalınca çocuklar okuldan hepsi birden kapıya doğru üşüşmüşlerdi. Onları kendi köylerine götürecek otobüsler duruyordu, öğrencilerin çoğu araçlarına hızla biniyorlardı, ya bir an önce evlerine varmak ya da onları evlerine götürecek asık suratlı şoförlerin onlara bağırmamaları için acele ediyorlardı. Hoş, şoförlerin de onlardan bir an önce kurtulma

istekleri yüzlerinden okunuyordu. Elif, Çağla ile vedalaştıktan sonra Erkan, Zeynep ve Sezer ile okulun yukarısındaki köylerine doğru ilerlemeye başlamışlardı ki, yolun aşağısından gürültüyle bir araç geliyordu. Elif ve Erkan:

-Amcaaaaa …

Amcaları onları görmüştür, onlara yaklaşıp:

-Atlayın.

Çocuklardan Zeynep ve Elif traktöre, Sezer ile Erkan'da römorkların arkasında kare şeklinde dizildiler, çocuklar ayaklarını basıp römorkun atlanacak basamağına basıp traktörün kasasına atlayarak köye doğru ilerlemeye başlamışlardı. Hüseyin, kızı ve yeğenine:

-Canlarım bu gün okul nasıl geçti?

Kızlar ikisi aynı anda:

-İyiydi her zamanki gibi.

-Çalışkandır, benim güzellerim çalışkan..!

-Ama amca Erkanla Sezer arka sırada bazen konuşuyorlar, Sezer bazen Saniye hanımı çileden çıkarttığı zamanlar oluyor..

Kızların yaramaz çocuklar gibi, birbirini ispiyonlamaları Hüseyin'in komiğine gitmişti, hafif bir tebessüm yüzünde belirmiş onu okul yıllarına götürmüştü. O da sürekli ağabeyini babasına ispiyonlardı:

-Baba, ağabeyim bugün Kazım'ı dövdü dün de İsmail'in kafasını yarmıştı. Hatta baba, öğretmen okula seni çağırıyor ama ağabeyim sana söylemedi….

Evlerine geldiklerinde Sezer römorktan atlayıp:

-Cümleten iyi geceler deyip yanlarından ayrılmıştı.

Erkan da römorktan inip, evin tahta kapılarını açınca, amcası Hüse-

yin traktörü evin bahçesine doğru getirmişti. Traktörü, üzeri tahta olan garaj görünümlü yere park etmişti. Evin içerisindeki dut ağacı da traktöre gölge yapıyordu. Ömer amca ona doğru yaklaşıp:

-Hoş geldin evlat!

-Hoş bulduk baba!

-Ee nasıl hallettin mi?

-Hallettim baba.

-Çok sıra var mıydı ?

-Vardı baba hatta o kadar çok vardı ki, Kazımı ve bizim köylüleri gördüm sana selam söylediler.

-Aleyküm selam.

-Ağabeyim nerede?

-Yukarıda.

Halil yukarıdan pencereden Hüseyin'e:

-Hüseyin geliyorum..

-Tamam ağabey hallettim.

Bu arada Sultan:

- Hüseyin, baba yemek hazır yukarıya gelin.

Hüseyin dışarıdaki çeşmede ellerini yıkıyor, Erkan da tahta kapıları kapatmış amcasının yanına ellerini yıkamak için yaklaşmaktaydı, kızlar çoktan yemeğe yardımcı olmak için yukarı çıkmışlardı. Erkan, çeşmenin başındaki havluyu alıp bir büyüğüne saygı gösterir bir ifadeyle uzatmıştı. Hüseyin, içindeki erkek evlat özlemiyle Erkan'dan havluyu alıp sağol aslanım benim! erkanın başını okşayarak ikisi de ellerini yıkadıktan sonra yukarıya sofraya çıkmışlardı.

Elif ve Zeynep bahçeden taze toplanmış börülcelerden yapılmış zeytin yağlı halk arasında *sallama diye anılan yemeği tabaklara doldurur-

ken, Ömer ağa göz ucuyla açık olan televizyona bakıp haberleri dinliyordu. Erkan çatalını yeni eline almıştı ki,

Halil; Hüseyin'e sordu: "kaçtan aldılar?"

-10 TL ağabey parayı sonra bankadan alacakmışız derken televizyonda ekonomi haberlerinde ağustos ayı ihraç gelirlerimiz 1 milyar dolar arttı diyordu , Erkan donmuş kalmıştı. Gözünün önünde sürekli Kenan ve Zaferin konuşmaları geçiyordu 10 tl, 1 milyar dolar ve gözleri televizyonun ekranındaydı; "ihraç gelirleri 1 milyar dolar". Okuldaki Saniye hanımın "iltizam sistemi kaldırılmıştır yerini modern vergiler almıştır" kelimeleri akıla geldi bir anda ve Kenan, Zafer, babası, amcası ile Saniye hanımın sözleri hafızasından geçiyordu sonrasında. Sofrada resmen donmuş kalmıştı. Elif onun bu durumunu fark etmişti ve Erkan artık Kenan ve Zafer'in neden orada olduğunu biliyordu, ağzından şu sözler döküldü;

-İltizammm..!

Elif gözlerini Erkan'dan ayıramıyorsa da sebebini ağabeyinden daha sonra öğrenecekti, sofradakiler de Erkan'a bakıyordu. Erkan daha 13 yaşındaydı ama devletin kaldırıldığı söylenen bir sistemin devam ettiğini çözmüştü, karşısında kaldırıldığı söylenen ama günümüze kadar şekil değiştirip varlığını sürdüren bir sistem vardı. Halkın tapuları, özel mülkiyet hakları, emeklerinin karşılığı ne kadar belirleyici bir sebepti ki sistemin karşısında. Evet, 13 yaşındaki bir çocuk devletin bir sistemini, varlığının hala devam ettiğini çözmüştü kim bilir kaç tane kuruluş tarihte kaldırılsa da varlığını devam ettiriyordu. Erkan bir an için bunun da mümkün olabileceğini düşündü. Erkan'ın daha küçük yaşlarında tüm bunlar bir muamma zinciri gibi, aklının sınırlarını zorlamaya başlamıştı. Fakat bir şeyi fark etmişti: Ekmeğin fiyatının ne kadar olduğunu dahi

bilmeyen Kenan beyin, artık kim olduğunu biliyordu. "Modern Mültezimci" ya da nam-ı diğer "Zafer bey" kimdi? …

* * *

II. BÖLÜM

Zafer Bey, bir binanın en yüksek katının camından yaşlı bir kurdun gözleriyle uzaklara doğru bakıyordu. Bu bina, dünyaca ünlü bir hotelin içerisine inşa edilen bir bölümdü. Bina içinde binaydı sanki. Duvarlar inceydi ama duvarlar ses geçirmez olup içerisi ise çeşitli teknolojilerle donatılmıştı.

Zafer bey uzaklara dalmış gitmişti, onun geçmişi hakkında kimse bir şeyler bilmiyordu ne hikmetse bilenler de sanki hep yok olmuşlardı. Adamlarıyla fazla samimi olmazdı, duygusallıktan çok uzak biriydi. Hatayı affetmiyordu onun yanındakiler etraflarında onu hissettiklerinde gariptir ama iki duyguyu birlikte yaşarlardı, farklı bir güven verirdi çevresine ama duygusallıktan yoksun acımasız yapısı ise ölümü hissettiriyordu onlara. Azrail'in tetikçisi gibiydi. Zafer Bey, gerçek hayatı hangisiydi onu düşünüyordu, sınırlı bir özel hayatı vardı. O da özel hayatsa tabi…

Zafer beyin adamı Ayhan ona doğru yaklaşmaktaydı. Ayhan uzun boyluydu sarışındı, daha çok bir Almana benziyordu. Türk olduğuna bin şahit isterdi.

-Başkanım: sorgu devam ediyor her şey kontrolümüz altında.

-Görelim bakalım ne kadar kontrolünüz altındaymış?

Zafer sorguyu izlemek için yavaş yavaş kameralarla donatılmış odaya ilerliyordu, içeri girince kameralardan bir odayı izleyen iki kişi ayağa kalktı, adamlar başkanlarının yüzüne dahi bakamıyorlardı. İçlerinden birisi Başkanım; adamın ismi İlyas adamın geçmişi araştırıldı bütün bilgiler bu dosyada diyerek Zafer beyin yüzüne bakmadan dosyayı ona

doğru uzatmıştı, daha çok uzatmaktan ziyade, verip elini çekmek gibiydi. Zafer dosyayı eline alıp sayfalara bakarken gözünü kameralara çevirmişti. Odadakilerin onu görmesi imkansızdı. Kameralar alışılmışın dışında olarak, lambanın içindeki duylar da tavanın içindeki küçük bir çivinin görünümünde olması, fark edilmesini imkansız kılıyordu sadece. Kamera olan lambalarda aşırı bir ısınma oluyordu, onu da akla getirecek kimse yoktu.

Sorgu memuru İlhan İdris'e sorular soruyordu:

-İdris önceden bilgisayarlarının çalındığını bildirmişsin emniyete lakın ne hikmetse korsan girişler senin bilgisayarından yapılmış. İdris'te İlhan'a dönerek:

-Dediğim gibi bilgisayarlar benden çalınmış, çalanların onları ne maksatta kullandıklarını bilemem ya!

-İyi de İdris efendi korsan saldırı devletin bilgisayarlarına yapılmış, dosyanda annenin Rus olduğu yazıyor uzun yıllar Rusya'da kalmışsın orada ileri düzeyde bilgisayar eğitimi almışsın ve devletin bilgisayarlarına sızma yapan kişiler de sanırım ileri düzeyde bilgisayar programlama eğitimi aldığı açık, bu biraz tuhaf değil mi?

-Komiserim evet annemin Rus olması ve bilgisayar eğitimi almam suç mu? Her eğitim alan suçluysa o bölümleri kapatsınlar.

-İdris, bilgisayarlar senin bilgisayarların, ileri düzeyde bu konuda eğitim alman seni zor durumda bırakıyor, sana yardımcı olmak isterim lakin sen kendine ve bize yardımcı olmuyorsun. Şu zanlı sensin ve büyük ihtimalle de suçlu bulunup gençliğini dört duvar arasında geçireceksin, itiraf edersen suçun en az yarı yarıya düşecek belki de daha fazla.

-Komiserim yapmadığım bir şeyden dolayı neden ceza alacakmışım

ki, sadece bilgisayarlar benimmiş çalındığını da çok önce emniyete bildirmiştim.

-İdris olayın farkında bile değilsin! Devletin bilgisayarlarına saldırı olmuş, cezası çok ağır ele geçirilen bilgisayarda yüklü programlar ve o bilgisayara bağlanan birçok cihaz bizim kriminolojide dahi yok.

-Komiserim ben suçsuzum söyleyecek başka bir sözüm yok…

Sorgu bu şekilde devam ediyordu günlerdir …

Teknolojiler çok üst noktalara geldi. Hatta birçok kişi olur mu? böyle bir şey diyebilirdi, yıllar öncesine dönerek birkaç örnek vermek gerekirse:

Yere uzanmış iki sığırtmacın bulutlara bakarken;

-Ali, bulutlara bak koyuna benziyor.

-Hamdi, şuradaki de kadına mı benziyor ne?

Bulutlar onların gözünde şekilden şekle giriyordu, Ali Hamdi'ye dönerek:

-Hamdi biz buradan bulutlara bakıyoruz ya oradan acaba biz, inekler ve binalar acaba nasıl gözüküyordur, görebilecek miyiz ne dersin?

-Ali deli deli konuşma hiç öyle şey mi olurmuş?

Ali'nin dediğini yıllar sonra uydudan görünüm programlarıyla bugün internetten evlerin çatıları gözükebiliyordu. Hatta, ABD-Irak savaşında Irak hava limanından hareket eden araçları canlı dahi izlemiştik o gün onlar için hayaldi ve bu konuları düşünenler akıl sağlığı bozuk veya hayalperest görünüyorlardı ve hatta bugün cep telefonu bilgisayarın varlığın bilmeyenler nasıl gözüküyor? Cahil, ve kültürsüz…

Gelecek nesillerde, şu andaki yüzyılımızın teknolojilerine ne kadar geri gözüyle bakacaklar belki de, ya da bu olmaz dediğimiz şeyleri duyunca bizlerin iki sığırtmacımıza baktığımız gibi, bize bakacaklardı.

Şu an teknolojiler hızla ilerliyordu, Zafer beyin sorgularda kullandığı teknolojiler gibi…

İdris ve arkadaşlarının sızmaya çalıştıkları yer, bilgi işlem merkeziydi, şu an devletler ellerindeki gelişmiş teknolojilerle, ülkelerindeki, bilgi ağını genişletmeye çalışıyorlardı. Ülkelerinde doğan her çocuğun önce kaydı yapılırdı, bugün kullanılan TC kimlik numaraları gibi bu numaralar ülkemizde çift haneliydi. Hatta, Gaziantep nüfusuna kayıtlı olan ulu önder Atatürk'ün de TC kimlik numarası vardı 10000000146'ydı. Tek haneliler geneldi rejim karşıtı vatan haini oldukları tescillenmiş kişilere verilirdi ve bu numaraların kullanım ağı genişti, soy kütüklerini ortaya koyduğu gibi, devlete sadık sülalelere kadar bir dizilimle sıralanabiliniyordu, bu numaralarla bir nevi vatandaşlar kodlanıyordu ve bununla da kalmayıp doğan çocukların önce sağlık durumlarına göre, testlerden sonra, kanı alınırdı. Bu tahlillerle çocuğun gen yapısı, kan değerleri, vücudundaki ısı miktarı kan akış düzeyi ilerde geçirebileceği rahatsızlıklara kadar hepsi tespit edilebilirdi lakin bu işlemler devlet hastanesinin laboratuvarında değil, onların bağlı bulunduğu merkez bilgisayarlara iletildikten sonra, burada kullanılan çoğu insanın bilmediği programlarla tespit edilirdi. Çocuk büyüdükçe bir hastaneye gittiğinde, doktor falanca yıl şu rahatsızlığı geçirmiş şu ilaçları kullanmışsınız diyebilir hatta geniş bazda düşünecek olursak kişinin aldığı eğitimler, diplomalar, trafik cezaları, evlilikleri, çocuklarına kadar yaşantısı bilgisayarlarda kayıt altına alınabiliniyordu. Yetkili bir kişi sizin TC'nize tıkladığında doğduğunuz yerden, evliliğinize, rahatsızlıklarınıza, genetik yapınızdan fizyolojinize, ilgi alanlarınıza ve hatta sosyal paylaşım ağlarınızda eklediğiniz dostlarınıza kadar görebilmekteydi lakin bu bilgilere ulaşmak zordu ve sınırlıydı. İşte, İdris ve arka-

daşları bu bilgilerden özellikle bir bölge insanının genetik yapısına (*haritasına) ulaşmak istemekteydiler …

Genetizm (*genocide veya *genetik bilimi) yüzyılın bakış açılarını yıkan bir konuydu, insanların X ve Y kromozomların etkileşimiyle bedenin oluşum evresinin başladığı bilgisi, bilim dünyasına yeni bir kapı açmıştı ki, kaş rengimizden, göz rengimize, zaaflarımıza kadar genetik kodlarımızda kayıtlıydı. Örnek vermek gerekirse, katiller incelendiğinde onların kalp atış seviyelerinin normalden yavaş olduğu kanıtlandı. Yine, şu an alkolizm ve sapıklığın tamamen genlerimizden kaynaklandığı vurgulanıyor. Merhametli insanlarınsa kalp atış oranlarının daha yüksek hatta eline dokunduğunuzda daha sıcak olduğu biliniyor. Milletlerin de gen haritalarının çıkarıldığında her toplumun farklılık özellikleri ortaya konulmakta, örnek vermek gerekirse ABD'de yaşayan bir Amerikalı rahatsızlanır ve doktora gider doktor ona siz Akdeniz anemisisiniz deyince doktora hayretler içerisinde bakar. Çünkü bu hastalık, daha çok Akdeniz ülkelerinde yaşayan kişilerde görülürdü fakat o hayatında ne Akdeniz ile bağı vardı ne de Akdeniz ülkeleri kökenliydi. Bildiği kadarıyla üç kuşak ötesinde Akdeniz ülkeleriyle bağlantısı olan bir dedesi de yoktu. Bu konu onun ilgisini çeker , uzun yıllar bu konuyu araştırır ve aradığı cevabı bulur. Bundan tahmini beş yüz yıl önce ispanya ile savaşa giren bir Osmanlı donanması savaşı kaybeder, buradaki leventler esir düşer. İspanyollar bu askerleri beraberinde Amerika'ya götürür ve buraya giden askerler zamanla esaretten kurtulur ve özgürlüklerini kazansalar da ülkelerine geri dönemezler. Buradaki yerli halkla evlenip çoğalırlar. Bunu öğrenen Amerikalı Türk olduğunu öğrenir ve ABD'de Meluncanlar kuruluşunu kurar. Kendi gibi Türk soylu olduklarını bulan kişilerden oluşan bu kuruluş, şu anda

Türkiye için lobi faaliyeti yürütmektedir. Gördüğümüz gibi, genler toplumdan topluma değişiklik gösterdiği gibi kuşaklar arası da devam etmektedir. Burada, insanın aklına bir soru takılmıyor değil: eğer bütün insanlık kuşaktan kuşağa devam eden genleri taşıyorsa bizler o zaman ‘’ADEM ile HAVVA’yı mı?’’ yaşıyoruz…

Bu genetik haritalar ilerde merak edilen ve bütün dinlerde geleceği var sanılan ‘’MEHDİ’’Aleyhisselamı bulmamızda bir araç mı? olacak mı? Genetik yapısı kusursuz ve dünyada tek olan bir çocuk doğduğunda, işte bu diyerek mehdiyi böyle mi anlayacağız bilinmez…

Genetizmin bu yapısı bir soruyu beraberinde getiriyordu: acaba bebek genlerine bakılarak genlerin bu yapısına göre, yaşamadığı hayatta nasıl bir yapıya bürünebileceği bilinebilir miydi? Bilim adamlarına göre yüzde 90 evetti. İşte, kayıt altına alınan bu vatandaşların bu yapıları sır gibi saklanıyordu.

İdris ve arkadaşları Türkiye’nin bir bölgesinde yaşayanların bu bilgilerini alıp başka bir devlete para karşılığı satmak istiyorlardı. Önceleri, devletler bir başka devletin siyasetine yön vermek istediklerinde, buna en güzel örnek kudretli Osmanlı Devleti’nin yaptığı gibi, feth ettiği ülkenin ileri gelenlerinden veya hanedanından kendine bağlı birini seçerler ve o kişinin oğullarından birini de alıp İstanbul’a götürür ve kendine bir isyan olurca o çocuğun başı vurdurup babasına gönderirlerdi lakin günümüzde bu uygulamalar yoktu ama yine o ülkenin içinden birileri seçiliyordu ama bu kişiler bugün başarılı bir geçmişe sahip olmaları, zeki olmaları yeterli değildi ve çok dikkat çekerdi ve üst kadrolara getirilmeleri engellenebilinirdi. Hatta bu kişilerin çok zeki olmaları, zaaflarının olmadığı anlamına gelmez. Egolarına göre taraf değiştirebilirlerdi. Bunun yerine, bu bilgilere ulaşan devletler uzun vadeli

politikaları çerçevesinde genetik yapılarına göre istedikleri kriterde çocukları tespit edip, onları devletin en kritik noktalarına kadar alacakları eğitimlerden paraya kadar planlı bir hayatı yaşatırlar ve sürekli tespit ettikleri zaaflarını bekleyerek, o ülke üzerindeki politikalarını uygulayacak kadroları yetiştirirlerdi ve bu bilgiler bunun için çok önemliydi…

***

İdris asla konuşmamıştı. Bilgisayarlar da bir şans eseri yakalanmıştı, bilgisayarları kullanan Rus asıllı İvan bilgi bankalarına sızmaya çalışırken, evde müziğin sesini açmış. Bundan rahatsız olan apartmandan birisi polisi aramıştı olay yerine gelen sıradan bir devriye polisi, İvan'ın evine gelmiş kapıyı geç açan İvan'dan şüphelenmişler kapıyı kırıp girmeleri sonucu bu bilgisayarları fark etmişler ve bu bilgisayarlara bağlı donanım üniteleri farklı olması onlarda derin bir kuşku yaratmışsa da İvan kaçmış kısa sürede ülke dışına çıkıp arkadaşı Dimitre'nin yanına Berlin'e gitmişti. Bu bilgiler kodlanarak, bilgisayara indiği için dışarıdan birisinin çözmesi zordu ve elinde giriş anahtarı kodlar varsa da aceleden hedef bilgilere ulaşamamıştı. İdris'in bu durumdan haberi yoktu, ama o alacağı 1 milyon doları düşünerek sorguda konuşmadı …

Zafer bey sorgu bitene kadar izledi, komiserin bilgi alamayacağını bilmektedir ve Ayhan'a dönerek

-Sorgulaması bitti mi ? dedi.

-Bitti efendim her şeyi biliyoruz.

-Tamam o zaman, kayıtlara basit bir korsan saldırısı olarak geçsin sorgu kayıtlarını getirin bakalım. İdris efendi kimmiş arkadaşları ve hedefleri bir dinleyelim.

Sorgu kayıtları gelmişti, İdris'in konuşmayacağı belliydi kimse on-

dan bilgi alamazdı. Her türlü işkenceye rağmen ya kendi söylerse ve bunun farkında bile olmasa, Türklerin elinde bir teknoloji vardı ve normal bir insanın çözmesi neredeyse imkansızdı. Üstelik bu teknoloji basit bir temele dayanıyordu lakin çok pahalıya mal olmuştu. Sistem şu şekilde işlemekteydi: bilgisayar ortamında kişinin sesi birebir ses efektleri kullanılarak yapılıyordu ve bilgisayarlarda da öyle yapılmıştı.

İdris'in sesi birebir oluşturulmuş ve bilgisayardan müzik bile İdris'in sesiyle çıkıyordu. Bu sistem bir algı yanılması üzerine kuruluydu, öyle ki bir ayağı sesin birebir çıktığı bilgisayarda, diğer ayağı da iç kulağa yerleştirilen bir ses ileticide olmak üzere, bugün kulağımıza cep telefonumuzu koyduğumuzda çok uzaklardan ses bozulmadan alo diyerek karşımızdaki sesi bize ileten vericilerde olduğu gibi çalışıyordu. Diğer üçüncü kısmı da, boğazdan itilerek ses tellerine yerleştirilen ufak bir çipti. Bu da ondan gelen sesi duymak içindi:

- Bilgisayarlardan ses birebir taklit edilebiliyor.
- İç kulağa yerleştirilen bu sesi iletecek bir vericidir.
- Ağız ve ses telleri civarına buradan gelecek sesi alıp bilgisayara iletecek gelişmiş alıcılar bulunur.

Bu teknolojinin mimarı genç bir Türk bilim adamıydı, ismi Gökhan'dı. Bu teknolojinin ismini "KÖRKARTAL" olarak koymuştu. Asıl amacı, bilimsel çalışmaları için kullanmaktı lakin zamanla teknolojisinin kullanım amacının çok geniş bir yelpazeye ulaşacağını görecekti. İnsanın olduğu her yerde kullanılabiliyordu lakin teknoloji için kullanılan elementler, malzemeler çok pahalaydı ve Gökhan ile Zafer bey tarafından yetiştirilmişti.

Bu teknolojiyi kullanırken çok dikkat edilmeli, doğru sorular sorulmalı ki, kişi üzerinde psikolojik korku yaratılmamalıydı. Gerçi fark

eden hiç olmamıştı bir kişi hariç…

Zafer bey sorguyu dinliyordu. Ayhan, İdris'i bir gün önceden sorgulamıştı. Kendi sesinden sorular soruyor, bilgisayar İdris'in sesine çevirip ona iletiyordu.

Kulaklarınızdan kendi sesinizi duysanız ne hissedersiniz? Bir ömür içinizdeki ses ile düşünen insan için onu kendi sesi sanacaktır ve içinden konuştuğunuzda ses tellerinizdeki küçük titreşimler alıcı sayesinde duyulup bilgisayara iletilecek. Kim çözebilirdi ki değil mi?

Ayhan ona soruyordu:

-Çok para kazanacağım çok.

Bu kulaklarına gelen sesi kendi sesi sanan İdris içinden.

-Tam bir milyon dolar alacağım.

-Ya arkadaşlarım beni beklemezlerse?

-Beklerler ya yoksa satarım onları, beni Berlin'de merkez kafede bekleyecek İvan ve Dimitre:

-Ya parayı alıcılar ödemezse?

-Amerikalılar yapmaz öyle şey.

-İyi eğitim gördüm.

-Hakikatten iyi eğitim gördüm Amerikalılar bu işi biliyor.

Sorgu bu şekilde devam ediyordu. İdris kendi sesi ile konuştuğunu düşünüp tek tek anlatıyor. İçinden konuşmanın verdiği rahatlıkla konuşuyor, her şeyi anlatıyordu bu şekilde, kişinin hayatı, çocukluğu, tercihleri, zaafları kişinin kendi cevaplarıyla biliniyor, kendiyle konuşan kişi kendisine asla yalan söylemeyeceği için, bilgilerin doğruluğu kesin oluyordu. Zafer bey olayı, şahısları yerini, alıcıları, parayı her şeyi öğrenmişti. İdris'e artık gerek yoktu. Ayhan'a dönerek:

-Bu olayı kapat!

-Emredersiniz!

İlerleyen saatlerde, İdris'in kaldığı 2 katlı ranzalı odaya üç kişi girdi.. İdris daha olayı anlamadan aldığı darbelerle yere yığıldı ve kemeri boğazına geçirilerek ranzaya asılarak öldürüldü. Hoş, bunu gören intihar olmadığını anlasa da, kayıtlara intihar olarak geçer ve Ayhan telefonu kaldırdığında gerekli bilgi önceden verilmiştir telefondakine:

-Dosyayı kapatın.

Bu bir nevi ölüm emridir. İvan ve Dimitre Berlin'in merkez kafelerinden birinde kahvelerini içip plan yaparken, zaman ilerlemiş zaafları olan votka içmek için arabalarıyla otellerinin barına doğru ilerlemekteydiler. Trafik çok yoğundu İvan Dimitre'ye:

-Buradan gidelim daha kestirme.

Dimitre, arabayı arka yollara doğru sürdü. Arka yollardan birine gelince, köşeyi dönerken karşılarına iki kişi çıktı ve arkası arkaya silah sesleri duyuldu. Kurşunlar, iki Rus'u öldürmüştü. Soygun süsü verilmek için de cüzdanları alınmıştı, kayıtlara saldırganların istediği gibi gasp diye geçecektir bu cinayet de. Saldırganlar oradan yaya olarak, verileri alarak kaçarlar.

***

Gökhan genç biriydi gözleri firuzeydi, ışığa göre renk değiştiriyor yeşil ve ya mavi oluyordu. Uzun boylu saçları sarışın kumral ortası beyaz tenli yakışıklı birisiydi. Bir ortamda olduğunda kızların dikkatini çekecek tipteydi, Gökhan Zafer bey tarafından yetiştirilmişti lakin o diğerleri gibi değildi, devlet işleriyle çok ilgilenmez, daha çok bilimi ve bilmeyi severdi. Birçok teknolojide imzası vardı. Kör kartalı da zaten bilimsel çalışmalarında kullanmak için yapmıştı, etrafında bir sürü kişi vardı ama onun pek fazla arkadaşı yoktu. Belki de bulunduğu dünyada

çok ölüm gördüğü için sevdiği biri olursa ve ölürse buna çok üzüleceğini düşünüyor olabilirdi ve böyle de bir şey yaşamıştı aslında. Arkadaşı olarak gördüğü Kürşat, yıllar önce bir bombalı saldırıda hayatını kaybetmişti. Bu, Gökhan'ın iç dünyasında, her zaman, bir yanının bir boşluk olarak kalmasına neden olmuş, yeni arkadaşlıklar kurmaktan çekinmesine sebep olmuş, yalnız bir hayatı tercih etmişti.

Gökhan hayatında iyi eğitim almıştı, aklı birçok kişinin hayalinde bile canlandıramayacağı şeyleri düşünebiliyordu, kör kartal gibi ve şu anda da yine bilimsel bir çalışmanın içerisindeydi ve çalışmalarını titizlikle yürütüyordu. Çalışmalarında, eğer kendinin dışında birine ihtiyaç hissederse, ekibini titizlikle seçerdi ve efendi birisiyse de çalışmalarını yönetirken agresifleşiyor, ekibine yeri geldiğinde bağırıyor çağırıyordu. Çalışmalarında asla hata kabul etmezdi. Gökhan kör kartalı yaptığında önce bir çalışmayı gerçekleştirdiği için kendiyle gurur duymuş ve mutlu olmuşsa da, sorgularda kişilerin özel yaşantısına mahremiyetine girildiğini gördükçe pişmanlık duygusu onun içini zamanla sarmıştı. Onu en çok sarsan olay, kör kartalı kullandıkları birisini gece uyurken konuşturduklarında, o kişi kendi iç dünyasındaki ses gibi algılayıp mahremiyetini anlattığı esnadaydı maktule sorulan soru şuydu:

-Bu parayı alınca ne yapacaksın?

Maktulün cevabı şuydu:

-Annemin mezarını yaptıracağım, ömrü hayatında hiç mutlu olmadı ve küçük bir rahatsızlığı vardı. Biz parasızlıktan tedavisini yaptıramamıştık sonra annemin her geçen gün ağrısı arttı ve göz göre göre ölmüştü. En acısı da annem kollarımda ölmüştü, onun mezarını öyle güzel yaptıracağım ki, bu hayatta başka bir şey istemiyorum…

Diyerek uykusunda ağlıyordu adam. Gökhan'ı bu durum etkilemiş-

ti, o da yıllar önce annesini kaybetmişti ve onu çok özlüyordu, onu hatırlatmıştı ve fark etti ki, bu özleme duygusu ona özeldi ve onda kalması gerekiyordu ve bu teknolojiyi yaptığı için pişmanlık duyuyordu. İnsanın içine girmiş gibiydi ve kendisini kirlenmiş gibi hissediyordu. Zaten sorgu kısmındayken, bir bahane bularak odadan kaçmış, sessiz bir şekilde kendi iç dünyasında muhakeme yapmıştı. Gökhan kendisine sürekli bu teknolojiyi bilim için kullanacağım dese de kendini avutamıyordu aslında. O gerçekten çalışmaları için üretse de kör kartal her alanda kullanılıyordu, özellikle de bilgi almak ve bir insanın hayatını programlamak için. Örneğin, bir teröriste af çıkarsanız ne kadar faydalı olabilirdi ki, iç dünyasında bunu kabul etmedikten sonra, ama eğer kör kartal bu kişinin üzerinde kullanılsa ve ona kendi sesi gibi dinletilse, bir daha asla böyle şey yapmak istemiyorum dense, terörist bunu kendi iç sesi olarak algılayıp ne yapardı? cevap belli: "*yapmamalıyım"* diyerek hayatını devam ettirirdi ve çok da etkili olurdu ama bu teknoloji doğru ellerde sorun olmazken, yanlış ellere geçerse … Gökhan çalışmalarına devam ederken izlediği bir kişi daha vardı: belli projelerle uğraşan bir profesör …

Ünal Yamanoğlu; Ünal yaşı ilerlemiş saçları iyice kırlaşmış bir profesördü. Birçok ülkede kürsüleri olan birisiydi, ekonomik yönü bayağı iyi durumdaydı, paraya çok da ihtiyacı yoktu, hayatını ilime adamıştı. Bilimsel çalışmalarıyla geçen ömründe, evliliği çok geç yaşlarda tatmış ve ilerleyen yaşına rağmen, bir kız çocuğu sahibi olmuştu. Kızının adı **Ayça**'ydı ve bu son baharının meyvesini çok seviyordu, nerdeyse hayatı onun üzerine kurulmuştu, çalışma ofisi lükstü özel yapım masasında itinayla düzenlenmiş odasında çalışırken hafifçe odasının kapısı açılmış ama gelen, içeriye girmek yerine kapının arasından oda-

ya bakıyordu. Gelen dört buçuk yaşındaki kızıydı ve kendince Ünal'a oyunlar yapıyordu.

-Ayça kızım sen misin :?

-cööööö, ben geldim.

Ayça koşarak babasının kucağına doğru koşmuştu babasının kucağı onun ikinci yeri gibiydi ayça babasının masasında duran çizimlere ve resimlere bakıyordu.

-Babacığım bu ne?

-Mekik , füze uzaya gönderiliyor bunlar babacık bunun küçüğünü yapacak.

-Babacım bu füze bitince beni de bindirip gezdirecek misin? Ne olur ne olur ne olur.!

-Tamamda canımın içi, bununla gezilmiyor bundan küçük olacak ama ancak muhabbet kuşun Aliş binebilir buna.

-O zaman sende büyüğünü yap babacığım.

-Tamam tamam güzel kızım, denerim eğer büyüğünü yapamazsam seni çarpışan arabalara bindiririm olur mu?

-Anlaştık.

Ayça sevimli bir kızdı daha çok anneye benziyordu. Esmer yeşil gözlüydü. Ünal bey çok yaşlı olmasına rağmen, eşi çok gençti. Onları görenler bu kadın bunda ne bulmuş sorusuna, "*kesin adamın parası içindir*" diyenler çoğunluktaydı ama eşi Dilara hanım gariptir eşini severdi ya geçmişinde bir büyüğün himayesinde hiç olmamış olması ya da Ünal beyin kültürlü düşünceli yapısı onu ona itmiş olabilirdi. Ünal Ayça'ya dönerek:

-Benim küçük meleğim , annecik ne yapıyor bir bak bakalım yemek hazırsa çağırırsın beni.

-Tamam babacığım.

Diyerek Ayça bütün sevimliliği ile odadan ayrılmıştı. Ünal, uzaya atılan cinsten bir füzeyi inceliyordu. Bunun küçüğünü nasıl yapabilirim, prototipi nasıl olur diye düşünüyordu. Amacı 50 cm'yi geçmeyecek lakin havada aynı füze gibi kapsüllere ayrılarak ilerleyecekti. Amaç şuydu: böyle bir şey nasıl yapılır ve atmosferin dışında değil de içinde nasıl yol alabilirdi? Isınmasını da engellemek gerekiyordu ve sistemini çözmek üzereydi lakin kullanacağı yakıt türü bor minareli olabilirdi diye düşünürken ayça içeri girdi.

-Babacığım yemek hazır.

Ayçanın arkasından eşi **Dilara** hanım da girdi.

-Aşkım, yemek hazır bir şeyler ye gömülüyorsun o masanın arkasına dünyanı unutuyorsun.

-Haklısın hanım hemen geliyorum.

Diyerek yavaş yavaş eşiyle yemek odasına doğru ilerlemeye başlamıştı.

Lakin, çalışmaları yavaş ilerlemekteydi, onun gibi ağır ilerleyen bir kişi daha vardı..

Nazım Yeşilova. Nazım'ın uzmanlık alanı, daha çok kimyagerlikti. O, daha çok molekülleri sıkıştırarak yoğunlaştırarak bunları farklı yapılara sokup kullanım alanlarını genişletmekteydi. O da Ünal'a benzer bir konuyu inceliyordu: "*bor elementinin moleküler yapısını sıkıştırarak daha hızlı nasıl ateşleme sistemi yaratılır*" diye düşünüyordu. Ünlü bir bilim adamı olan Nazım'ın, saçları bembeyazdı lakin tek teli bile dökük değildi. Yaşına göre de yakışıklıydı, evliliği denemişse de yürütememiş ve bir daha da evlenmemişti, zaten durumu da iyiydi ve çapkın da sayılırdı. Amacı, bor elementinin içindekileri sıkıştırılması ve uzay mekik-

lerinin hedefine daha hızlı ilerleyebilmesi için araştırma yapmaktı…

Bilim dünyası çok genişti, her bilim adamı bir şeyleri keşfetme, bilme arzusuyla yanıp tutuşurdu, onlardan birisi olan **Zeki İkizağaç** da daha çok biyolog/matematikçi ve programcıydı. Çok donanımlı birisiydi. Onu gören birisi, eğitimli biri olduğunu anlamazdı, hemen hemen saçları yok gibiydi, ortası keldi biraz da tıknaz diyebileceğimiz kısa birisiydi. Sorunlu bir evliliği vardı, kağıt üzerindeydi ama eşinden ayrı yaşıyordu. Onun konusu şuydu: "*o her insanda gün içerisinde sürekli vücutlarındaki ısı miktarının kişiye olaya göre değiştiğini vurguluyor her insanın bir ısı değeri vardı tezini*" savunuyordu ondaki bu düşünce ona ısı haritalarını yapmaya itecekti. Dünyanın ısı haritalarının yapılmasına fikirleriyle katkıda bulunmuştu. Yaptığı sistemde, insanlar bilgisayar yardımıyla ısı haritalarında hareket ediyordu, lakin haritadaki kodlamalarda ve haritanın üzerinde hareket eden kırmızı noktacıklara bakılarak bunun kim ve ne olduğu şimdilik anlaşılamıyordu. Fakat, ilerde meslektaşı olan lakin hiç görmediği **Onur Çetiner**, DNA kodlarına göre kişileri kaydederken, normalde TC numarası, eğitimi filan gibi bir kişinin verileri girilirken tüm verilerin ısı haritalarına göre kodlanacağı bir sistemi tasarlama düşüncesindeydi. Onur, daha çok kişilerin DNA yapılarına göre bilgisayarlarda yükleme yapmaya çalışan bir program geliştirmeye çalışıyordu. Kendisi biyolog/ kimyacı idi. O da çok donanımlı birisiydi, fakat o diğer profesörlere göre daha gençti. İki çocuğu vardı bir kız bir oğlan, mutlu da bir yuvası. DNA'ya göre kimlik kartı çıkarmaya çalışması ve bu projesi ilginç ve etkileyiciydi. Bu adamlar, birbirlerini hiçbir zaman görmemişler, belki de birbirlerine ilk kez bir derginin içindeki küçük makalelerde rastlıyorlardı, fakat hepsinin çalışmaları akıl doluydu …

Ünal bey, küçük kızını alarak oyun parkına doğru yürüyerek ilerliyor, bir yandan da hafızasında sürekli düşündüğü o teknolojiyi düşünüyordu. Sistem, prototip olarak hazırdı lakin bir konu vardı; "*üçüncü kapsülde yer alacak olan hedefe varacak kısım çekirdek*". Bu hafif bir malzemeden olmalıydı ve atmosfere uyum sağlamalıydı. Bunu düşünürken oyun parkına varmışlardı.

-Bebeğim sen koş parkta oyna biraz babacık buradan seni izleyecek.

-Bana ne, bana ne! Sen beni salıncakta sallamazsan bende gitmem.

-Tamam canımın içi.

Diyerek kızının arkasından ilerliyordu salıncaklara, Ayça sallanmaya başlamış, Ünal da onu arkasından yavaş yavaş sallıyordu. Ayça:

-Daha hızlı babacım daha hızlı..!

Ünal, Ayça'yı sallasa da aklı füzenin çekirdek kısmındaydı. Hafif olacak ve atmosfer tabakalarına uyumlu olacak ki, hızla ilerleyebilmeli ama bu ne olabilirdi? İçindeki ses, sürekli bu soruyu soruyordu ne olabilirdi? Ayça, salıncaktan kalkmış, tahterevalliye koşarken düşmüş üzeri tozlanmıştı o yere düşerken Ünal'ın içi cız etmişti baba yüreği ne de olsa o yaşlılığıyla, çok hızlı şekilde kızının yanına koşmuş onu yerden alıp bağrına basmıştı.

-Bir şeyin var mı? Bir yerin kanıyor mu? ne oldu.

-Bir şeyim yok baba ama elbisem kirlendi.

Diyerek ağlamaya başlamıştı, küçük bir kız çocuğuydu ama süsüne düşkündü, kızının üzerindeki tozu silkerken ellerine bakıyordu, birden!

-Toz! evet toz !

Diye yüksek sesle bağırdı sonra etrafında yalnız olmadığını anlayınca, sessizce başını öne eğmişti. Çekirdek kısmının nasıl yapacağını bulmuştu. Her yerde var olan toz bulutu dünyayı sarıyordu. Bu tozlar

büyük bir mıknatısla toplanabilir, toplanan tozlar içerisine mıknatısvari bir işlem görecek atomlar ilave edilip bir arada tutulabilirdi ve hedefi vurunca da kısa süre sonra aldığı darbenin şiddetiyle havaya tekrar savrulurdu. Ünal'ın içini bir heyecan kaplamıştı. Bir şey bulduğunda, bir bilim adamı için en büyük mutluluk buydu. Para ile ölçülemezdi bu. Sevinç içindeki heyecanı etrafında-kilerle paylaşmak isterdi ama o an o parkta onu anlayabilecek kimse yoktu tozlardan çekirdek kısmını yapacağım diye anlatsaydı oradakilere onu deli sanırlar, herhalde bir kliniği ararlardı. Ünal bu düşüncesini bir arkadaşına anlatmak isterdi lakin içinden bir ses "*ne gerek var kimse bilmesin fikrimi çalarlar*" diyordu .Ünal kendini toparladı ve kimseye bunu söylememeliyim evet evet! benden bu fikri çalarlar diye söylenirken Ayça'yı fark etti yanında.

-Hadi gidelim bebeğim.

-Ama yeni gelmiştik ama…

Ünal'ın içi bu yeni bulduğu fikir üzerine çalışma arzusu kaplamışken, orda durması beklenemezdi. Ayça'ya isteklerine rağmen kızını alıp arabasına binmiş çalışma ofisine doğru ilerliyordu. Evinin altında birçok bilim adamında olduğu gibi, laboratuvarı vardı istediği malzemeye ulaşmakta güçlük çekmiyor, ya parasını ya etrafını kullanarak hedefine ulaşıyordu. "*Tozlardan yapılmış bir çekirdek*" diye kendi kendine konuşurken içinden bir ses:

-Vay be! ne düşünürmüşüm diyordu.

Daha önce böyle bir şeyi düşünen yoktu. Hatta, birçok füze yapılmıştı ama uzay aracının prototip şeklinde minyatürünü yapmaya çalışan yoktu. Hele, havadaki tozdan, havadan teknoloji bu olsa gerek …

Nazım bey alışverişten eve geliyordu, yakın diye arabasını almamışsa da bu kadar şeyi alacağını hesaplayamamıştı. Poşetleri elinde ağır-

laştıkça ağırlaşıyordu. Etrafına baktı, oturduğu semtten bir çocuk var mı diye uzaktan Hasan'ı gördü.

-Hasan koş koş..!

-Buyur Nazım amca?

-Hasan şunları al ellerim koptu.

-Gene dünyaları almışsın Nazım amca.

-Evin eksiği bitmiyor ki.

Nazım Hasanla sohbet ederek eve doğru ilerliyordu, Hasan da yardımının karşılığını alacağının farkındaydı. Oturduğu yere iyice yaklaşan Nazım, evinin az ilerisinde yakında bir ateş gördü. Çocuklar ateş yakmışlar, üzerinden atlıyorlardı. Onlara doğru yaklaştı ve çocuklara:

-Neden ateş yaktınız çok tehlikeli maazallah yangın çıksa.

Çocuklar: "*Nazım amca bugün Hıdrellez adettir, ondan yaktık büyükler de atlıyor ateşin üzerinden istersen sende atlayabilirsin*" dediler, Nazım yavaşça ateşe yaklaştı odunun bir tanesini eline aldı. Odun yanmışsa da hala ısı veriyor ve üzerinden yoğun duman çıkıyordu. Ateş yoksa ısı da olmaması gerekirdi ama ısı vardı, bu durum onda derin duygular yarattı. O, şu an bor mineralleriyle ilgileniyor ve onları nasıl sıkıştırabileceğini ve bu yanma ile hız miktarını nasıl artırmayı düşünürken, içini bir duygu kapladı kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Hasan'a 5 TL vererek hemen evine, özellikle de laboratuvarındaki sanal programlarla kurulu bilgisayarlarına koşmuştu. Bor minerallerindeki sıkıştırmış yapıyı ortaya koymayı başarmış olsa da, hız miktarını hala istediği noktaya getirememişti. O da bor kapsülün içerisindeki borlar arasına bir sınır çizgisi koymayı düşündü ve bunu başardı. Bunu da şöyle yapıyordu:

"*Kapsülün üç bölgesi vardı iki sınır bölgesi dondurulmuş bor mine-*

ralleriyle sınır çizilmişti. Soğutma sistemini kullanarak yapmıştı örneğin sıkıştırılmış kapsüldeki bor ateşleniyor, dondurulmuş bor minarelerine gelene kadar işlem devam ediyor, soğuk bölgede ateşleme bitse de ısı miktarı donmuş bölgeden geçerek ikinci ateşleme kısmına ulaşınca ikinci kısımda daha büyük bir ısı miktarı oluşuyor, işlemin en son kısmı olan ikinci ateşleme bölgesindeki ısı miktarı artarak ikinci donmuş bor minerallerine ulaşınca, ısı miktarı üçüncü bölgeye müthiş ötesi geçmiş oluyor, bu ısı daha ateşleme gerçekleşmeden hazır olmuş oluyor ve açığa çıkan ısı ateşlemeyle ittireceği nesneyi kısa süredeki bu dakikalara, tedahül edecek şekilde kısa sürede gerçekleşebiliyordu."

Açığa çıkacak kapsüldeki ısı miktarını iyi hesaplamış ve nesnenin konulacağı yuvayı da ısıya dayanıklı maddelerden yapılması gerektiğini düşünmüştü ve bu kısım en kolay kısımdı. Nazım içinden:

-Vay be! Sıkıştırılmış bor kapsülünün içerisine iki sınır çizdim. Kimin aklına gelirdi bu ya! Helal be! Diyordu. Acaba arkadaşlarıma anlatsa mıydım? İçinden, sonra boş ver zaten böyle bir şeyi duysalar kıskanırlar anlamadan dinlemeden yargılarlar ama gizli gizli de fikrimi denemeye çalışırlar, belki de çalarlar diye içinden konuşuyordu, kimseye söylememem gerekiyor diyordu.

Nazım başarmıştı. Ateşleme sistemini çözmüştü. Gerisi ufak tefek teferruattı , bunu bulması onun öz güvenini de geri getirmişti. Uzun zamandır bir şey çözememişti. Köreldiğini düşünüyordu, bilim adamı için üretmek çok önemliydi. Çünkü, bilgi onların ruhunun gıdasıydı, bilmeden geçirecekleri zaman onlar için sadece acı bir kayıptı, hatta tatile bile gitseler beyinleri algıları hep bir şeylerin peşinde olurdu, ne kadar dinlendik deseler de o çözmeye alışmış beyin onları rahat bırak-

mazdı, hele uzun zamandır çalıştıkları bir şeyi çözmüşlerse deyim yerindeyse tadından yenmezdi. Nazım çocukluğunda, her çocuk dışarıda oynarken o annesine kolaylık yaratacak eşyalar yapmaya çalışırdı. Örneğin, annesi ütü yaparken çok sıcaklardı o da ütünün üzerine küçük pervaneler yapıştırmıştı. Bunu yaptığında sadece 9 yaşındaydı. Annesi çok sevinmişti aslında ama annesinin sevindiği şey babasının umursamazlığının yanında oğlunun onu düşünmesiydi. Gerçi pervaneler ütü yapmasını engellese de, o oğlunun kırılmasını ve annesi için bir şeyler yaparken ki heyecanı, mutluluğunun incinmesini istemiyordu. O yokken ütü yapıyordu, o görmeden o pervaneleri çıkarıyordu…

Nazım çalışmalarını sürdürürken , Zeki İkizağaç da, evren kentte (*üniversite) öğrencilerine ısı haritaları hakkında ders vermekle meşguldü. Zeki hocanın soyadı ilginçti. Soyadının hikayesi şuydu: Dedesi Sadullah'tan geliyordu. Sadullah bey, yaşadığı coğrafya olan Aydın'a bağlı bir köyde yaşıyordu, ekonomik durumu iyi değildi o bölgede zeytinlikler ağırlıktaydı lakin o zamanlar zeytin yağı şimdiki gibi yeşil altın diye anılmaz ve daha çok bölge halkının tüketiminde kullanılırdı ama zeytinlikler önemliydi. Ama bir gün köyde, zengin birkaç ağanın oğlu av dönüşü vurdukları av hayvanlarını pişirmek için ateş yakarlar. Biraz da içkinin tesiriyle olsa gerek ateşin ölçüsünü abarttılar, bir av hayvanını pişirecek olan ateş parladı ve alevlendikçe alevlendi. Gençlerin kontrol edebileceğinin sınırlarını aşmıştı, alevler zeytinliklere sıçramış, gençler ateşi söndüremeyince etrafta kimsenin olmadığını fark edip oradan kaçmışlardı, köylüler daha sonra yangına ne kadar müdahalede etmeye çalışsalar da çok geç kalınmıştı, köyün zeytinliklerinin yanmasına engel olamamışlardı. Tabi köylü bunun sorumlusunu aramaktaydı, bu gençler suçun üzerlerine kalmaması için köyde bir dedi-

kodu çıkarırlar zeytinlikleri, Sadullah yaktı derler ve herkesi inandırırlar. Sadullah ne dese ne yapsa kendisinin yapmadığını bir türlü inandıramıyordu kimseye, köylü zararının telafisini ister. Sadullah'ta ise tek kuruş para yoktur. Köylüler Sadullah'ı köy odasına çekip iyice döverler, parası olmayan adama da verilen ceza yanan her zeytin ağacı için bir fidan dikeceksin derler. Sadullah küçük tarlasını satıp onun parasıyla fidan alır ama üzerine atılan iftiradan da kurtulamamanın acısını içinde yaşamaktadır. Camiye gider, Allah'a yalvarır: "*Allah'ım bana atılan bu iftiradan sana sığınırım"* der ve fidanlarını ekmeye başlar lakin birşey olur, fidanlar büyüdükçe gövdelerinden ikinci bir gövde daha çıkar bu bir ikiz ağaç görünümündedir ve bütün fidanlar hepsi bu şekilde çıkınca köylü şaşırır ve bunu Allah'ın bir hikmeti olarak görürler ve Sadullah'ın masum olduğu anlaşılır yapanlar bulunur ve onlar da iyi bir sopa yerler ve şu an o köyün adı ikiz ağaçtır. Zeki hocanın soyadı buradan gelir ve ders verirken her dönem başında yeni evren kente kaydını yapan öğrencilerine bu hikâyeyi anlatırdı. Zeki hoca, gene derste öğrencileriyle beraber onlara insan ısısı ve ısı haritalarını anlatıyordu tam donanımlı bu özel evren kentte.

-Evet gençler, insan vücudu kendi iç sıcaklığını korumak için ısı üretir, bu ısı kanın sıcaklık oranına aşağı yukarı denktir ve hücrelerin hayatlarını devam ettirmeleri için ereksiyona girmeleriyle ısı açığa çıkar. Vücuttaki enerji üretimi sırasında, organların faaliyetlerinde de ısı açığa çıkar lakin bunlar fizyolojik tepkimelerdir. Bir de psikolojik kısmı vardır. O da kişinin o anki psikolojik yapısı eğer kızgınsa daha çok sıcak, üzgünse daha soğuk. Bu psikolojik etkenler kişinin ısı haritasının çıkarılmasında büyük etki yapar ama bireysel bazda bu uzun bir işlemdir, zaman gerekir çünkü biyolojik olarak insan olarak ele alırsak genel

bir tanı koymak için şu değerler insanın şu değerler hayvanın diyebiliriz lakin bunu gratlar bazında düşünürsek, zaman bize gösterdi ki parmak izi nasıl herkeste farklılıklar gösteriyorsa; grat bazında da kişiden kişiye değişebilmektedir. Bunu gradların daha küçük ölçü miktarlarına indiğimizde, ancak görebiliyoruz. Bunu şu an size gösteremem çünkü evet evren kentimiz çok donanımlıysa da bize bu konuda yardımcı olacak teknolojiler çok pahalı …Evet birkaç deneme yapalım normal bir bebeğin veya bireyin hasta olunca sıradan bir termometre ile sıcaklığı ölçülebiliyor. Önceden dağıtılmış termometreler ile sizler de deneyin. Öğrenciler bunu denemişler, evet gördünüz mü sıradan bir termometre bile bize fikir verebilmekte …

Sınıfından bir öğrencisi olan Murat:

-Hocam benim 38 derece gösteriyor bu ne demek ?

-Evet arkadaşlar bu maksatla Murat'ın çok ateşli bir kişi olduğunu öğrenmiş olduk, deyince sınıfta bir kahkaha kopar …

Şimdi size bir örnek vereyim av mevsimi açılınca derler ki şu kadar tavşan şu kadar keklik var. Bu sezon bu kadarına kadar avlanma izni vardır derler. İyi de doğada binlerce tavşanı nasıl sayıyorlar, kendileri bıraksa binlerce tavşanın ne kadar yavruladığını nerden bilecekler. Av mevsiminde istedikleri sayıya düştüklerini nasıl anlayacaklar.

-Kendinizi yormayın! Ben söyleyeyim, ısı haritalarıyla. Özel termal kameralarla toprağın belli bir mesafesine kadar bu kameralardan belli bölgelerdeki hayvanların yaydığı ısı miktarlarına göre sayı tespit ediliyor. Buradaki veriler bilgisayarlara aktarılıp o bölgenin ekolojik dengesi hakkında bilgi sahibi olmamıza yardımcı olmaktadır…

O esnada zil çalar. Zeki hoca ders çıkışı laboratuvara iner, oradaki bilgisayarlarda ısı haritaları üzerine çalışırken, önceden bulduğu her

insanın ısı değerlerinin farklı olduğunu kanıtlayacak tezi bitirmek üzeredir. Bilgisayarda programı yapmıştır termal kameralar yardımıyla haritada canlılar farklı renk tonlarıyla gözükür ama hangi canlı hangisi hangisidir. O kısmı tam çözememişse de, o konuyla ilgilenen bir başka meslektaşı vardı: Onur Çetiner. Bu iki eğitimci, birbirlerini tanımıyorlardı, inceledikleri konu birbirlerine yakındı, fakat bir farkla, Onur Hoca'nın asıl uzmanlık alanı DNA'ydı. Yüzyılın keşiflerinden birisiydi bu konu. Onur hocanın iki çocuğu ve güzel bir eşi vardı, mutlu bir yaşam sürüyorken maalesef eşi, çocuklarını alıp bir süper markette alış verişe gittiği esnada bir terör örgütü o marketin önüne bomba koymuş ve o bombanın patlaması neticesinde içerideki masum birçok kişi hayatını kaybetmişti. Olayı öğrenen Onur hoca olay yerine koşarak gittiğinde etraf ceset doluydu. Onur hoca çıldırmış gibiydi. Marketten içeriye girmesine müsaade edilmiyor, kimseden konuyla ilgili bir haber alamıyor, sadece ambulanslara konan ceset torbalarını görüyordu. İçini acı dolu korkular kaplamıştı ve bu korkular yersiz değildi ve bir yetkili ona doğru titrek adımlar atıyordu. Biraz önce, birisini gördü. İçerdekilerin durumuyla ilgili bilgi almak istediği polislerden birisiydi, adam ona yaklaştı:

-İçeride sizin tariflerinize uyan iki çocuk ve bir kadın var.

-Hemen onları görmek istiyorum hemen.

-Beni takip edin.

Polis memuru Onur hocayı o kalabalığın arasından geçirip cesetlerin yanına götürmüştü. Onur hoca cesetlere yaklaştığında nefes alamıyordu, kalbinin içi acıyla dolmuştu göz yaşları akmaya başlamıştı, artık bacakları onu taşımıyordu, dizlerinin üzerine çöktü ve

-Neden Allah'ım neden! Onları benden aldın. Neden! bir yandan

çocuklarının cesetlerine sarılıyor bir yandan da deli gibi sevdiği karısına sarılıyordu. Artık, zaman onun için o an durmuştu. Polis memuru da artık göz yaşlarını tutamıyordu. Onur hocanın elinden ailesini görevliler güçlükle alıp, ceset torbalarına koymuşlardı. Onur hoca Allah'a dua ediyordu:

-Allah'ım onları bana geri ver! Benim canımı al ben onlarsız yaşayamam..!

Ailesini kaybeden Onur hoca, uzun zaman ailesiyle yaşadığı anılarıyla insanlardan uzaklaşmış, yalnız bir hayatı benimsemişti. Zaman ilerledikçe sevdikleri dostları onun yanında olmaya çalışmışlar, onu normal hayata tekrar kazandırmışlardı. Onur hocayı tekrar öğrencilerinin arasına evren kente döndürmüşlerdi. Onur hoca, varlıklı bir aileden geliyordu ve birçok ülkede zamanında bulunmuş, Rus bilim adamından Alman'ına kadar bir çok kişiyle çalışmış, DNA üzerine derin araştırmaları olmuştu. Ama ailesini kaybettikten sonra bu çalışmalarını terk etmişti. Onun bu yalnızlığını bozan ve tekrar DNA üzerine çalışmalara iten ufak sevimli fındıktı. Fındıkla karşılaşması da ilginç olmuştu eğitim verdiği evren kente doğru ilerlerken öğrencisi Ahmet güvenlik görevlisi Yusuf'la ciddi bir tartışmaya girmişler ,Yusuf Ahmet'in elindekini dışarı çıkarmaya çalışıyordu. Ahmet ise direniyordu. Onur hoca yanlarına yaklaşınca, Ahmet'in elindekini gördü bu çok sevimli iki yumruk büyüklüğünde bir köpek yavrusuydu. Yusuf'un onu çıkarmak istemesinin sebebi ona idarenin kızacağından ve belki de işinden olacağı korkusundan kaynaklanıyordu. Yusuf uzun zaman işsiz kalmış ve işini kaybetmek istemiyordu. Temiz yüzlü biriydi, özünde o da hayvanları çok severdi lakin ne kadar ısrar etse de Ahmet'in o küçük yavruyu dışarı çıkarmak gibi bir niyeti yoktu. Onur hoca onlara yaklaşıp:

-Hayırdır ne oluyor burada;Yusuf söze karışır:

-Hocam, Ahmet'e diyorum bu yavruyu buraya alamazsın diye ama dinlemiyor.

-Hocam, dışarıda buldum onu uzun süre bekledim annesi gelmedi hava çok soğuk donarak ölecekti, onu nasıl bırakabilirdim ki.

-Anlaşıldı çocuklar, "Ahmet anlar mısın köpeklerin cinsinden?"

-Biraz hocam! Cinsi Fındık. Bunlar fazla büyümüyorlar ama sahiplerine çok bağlılar, boylarına bakmadan sahiplerini her tehlikeye karşı korurlar.

-"Demek cinsi fındık, ver bakalım şu fındığı bana."

-Hocam biraz bit pire olabilir.

-"Olsun sorun değil! Ne kadar şirin şeymiş bu böyle"…Yusuf:

-Efendim hocam?

-Ben dersten çıkana kadar burada ona bak, kantinden süt al benim hesaba eklettir.

-Tamam hocam.

-"Biri fındığı sorarsa Onur hocanın dersin."

-"Tamam hocam söylerim, ben şimdi hemen süt alacağım ona",

Yusuf iyice rahatlamış işini kaybetme korkusu bitince de fındıkla oynamaya başlamıştı. Onur hoca ders çıkışı fındığı alıp eve götürmüş onu iyice yıkamış yıkarken de;

-"*Fındık efendi bak seni kendimin bile kullanmadığı pahalı şampuanlarla yıkıyorum, misler gibi kokacaksın artık dişilere hava atarsın*" diyordu, lakin fındık dişiydi.

Onun varlığına çok alıştıysa da şu geceleri havlama huyu olmasa.. Onur hoca evdeki yolluk ve halıları kaldırmış, fındığı koridor ve devamı olan banyo mutfak ekseninde salmıştı lakin fındık çok batırıyordu

etrafı ama Onur hoca iğrenmeden temizliyordu. Fındığın burada rahat edemeyeceğini anlayınca, hayvan sever ve özellikle de bahçeli evi olan arkadaşlarını aramaya başlamışsa da ona evini açacak bir kapı bulamamıştı. Çok tuhafına giden bir konu şuydu ki, hayvan sever arkadaşları ona köpeğin cinsi ne diye sorduklarında, sokak köpeği fındıkmış cinsi diyor, karşıdaki ses hımm falan oluyordu. Önceleri anlamamıştı neden öyle davrandıklarını arkadaşlarının ama sonra fark etti ki, bu bir kangal yavrusu olsaydı birçok kişi alır, hatta bazıları Ona para bile önerirdi. Ne acıydı ki, sınıf ayrımı insan gözüyle hayvanlar aleminde bile yapılıyordu. Fındık doğarken şansız doğmuştu, çünkü o bir sokak köpeğiydi. Onur hoca, onun yemeğini hazırlarken önce süt sonra da fındığın karnı ağrımasın diye az bir şey su ilave ediyor, biraz da bal katıp az da olsa zeytin yağı damlatıyordu karışım içerisine. Gayet güzeldi bu şekilde, içine ufalanan bisküviti de unutmamak lazım. Fındık, hiç yabancılık çekmiyor gayet de güzel yiyor ve dünyayı umursamaz tavırlarla evin içinde dolaşıp duruyordu. Onur hocanın pantolonun paçasına dişlerini geçirip onunla oynamaya çalışıyordu. Fındığın yaşam şekli belliydi, onca yemek sonra oyun yorulunca yarım saat sürecek bir uyku, sonra bu işlem sırayla sürekli devam ediyordu. Onur hoca, onu yıkadıkça bit/piresi azalsa da bir veterinere danışmak istiyordu. Çalıştığı evren kentin yakınlarında bir veteriner vardı, okul dönüşü oraya uğrasa da veteriner kapalıydı. Telefon numaralarını almış, ertesi gün aramıştı. Karşısına çıkan ses genç birine aitti durumu ona anlatıyordu:

-İyi günler kolay gelsin arkadaşım rahatsız ettim ama..

-"Estağfurullah buyurun nasıl yardımcı olabilirim size?"

-"Ben bir sokak köpeği buldum lakin bit piresi var bunu tamamen nasıl temizleyebilirim?" bunun için sizde bir ilaç var mı?

-Beyefendi köpeğiniz kaç aylık?

-Bilmiyorum ama boyu iki yumruk büyüklüğünde.

-Ya daha çok küçükmüş ona ilaç veremeyiz.

-İyi de peki nasıl temizleyeceğiz?

-"Siz yıkamaya devam edin bir de ıslak mendille ellerinizle temizleyeceksiniz lakin o pirelerin insana bir zararı yoktur."

Onur hoca, veterinerden bunları duyunca biraz bozulmuştu, işin kendisine kalmasının onu bayağı yoracağını fark etmişti. Başa gelen çekilir misali telefondakine dönerek:

-"Teşekkür ederim verdiğiniz bilgiler için iyi günler."

-Size de..

Onur hoca fındığı tekrar yıkadı lakin onu yıkarken kendi kendine söylendi: "Cinsi iyi, fındık bunun ona bir isim bulmalıyım." Fındığın görüntüsü göz çevresi siyah az da olsa kahve rengi tonları vardı. Sırtında da kahve rengi alacalık bulunsa da, beyaz renkteydi. Onu pahalı şampuanlarla yıkayınca, fındığın tüyleri kabarıyor pamuğa dönüyordu. O da ona bundan sonra Pamuk ismini vermişti, o üşümesin diye elektrik sobasını yakıyordu. Kaloriferli evinde pamukla oynarken gözüne eşinin ve çocuklarıyla çekildiği fotoğraf takıldı. Fotoğrafta çocuklarını anneleriyle çok mutlu görüyordu, bir çocuk için en önemli şey annesiydi. Sonra pamuğa döndü, onun da bir annesi vardı ve pamuğun annesiyle olması gerekiyordu. Onur hoca, pamuğun annesini bulmaya karar verdi ama nasıl bulacaktı ki koca şehirde, ama onu nasıl bulacaktı, dünya kadar sokak köpeği vardı belki de. Farz edelim buldu, o köpeğin pamuğun annesi olduğunu nasıl anlayacaktı? Ahmet'i aradı onun pamuğu bulduğu yeri öğrendi ve arabasıyla o muhite doğru gitti, aradı aradı ama ona benzeyen bir köpek bulamadı. Sonra şehrin her caddesi-

ne baktıysa da yoktu hatta bazen yolun kenarlarında araba çarpması sonucu ölen hayvanları da görüyordu, belki de pamuğun annesi ölmüştü ama onun pes etmeye niyeti yoktu. Zaman ilerledikçe de umutları tükeniyordu ki, evren kente arabasıyla giderken her zaman uğradığı börekçiden poğaça alırken camdan dışarı baktı, ilerde bir araba duruyordu. Araba bankaların zırhlı para taşıma arabasına benziyordu ama banka arabası değildi. Börekçiden çıkıp arabaya yaklaştı, arabanın üzerinde kedi köpek bakım evi arabası yazıyordu. Arabayı kullanana yaklaştı adamın adı Nihat'tı. Bu adam kısa boylu, tombiş, sevimli, sıcak kanlı, yuvarlak yüzlü biriydi. Yüzü o kadar yuvarlaktı ki daireye oturtmuşlardı sanki başını. Onur hoca ona dönerek:

-Selam ün aleyküm.

-Aleyküm selam.

-Bu araba ne arabası?

-Ağabey bu araba kedi ve köpek bakım evi arabası.

-Bu arabayla ne yapıyorsunuz ki?

-Başı boş sokak hayvanlarını topluyoruz, barınaklarda tedavi ediliyor, sayı fazla olunca da başka illerdeki barınaklara gönderiyoruz.

-Tamam kolay gelsin.

-Teşekkürler.

Onur hocanın aklına müthiş bir fikir gelmişti. Barınakların yerini de sonradan öğrenmiş ve hayvan barınaklarının yolunu tutmuştu. Oraya varınca bir sürü hayvanla karşılaşmış barınakları gezmiş ve yetkilisi olan müdürün yanına çıkmıştı, müdür çok soğuk birisiydi onu da sıcak karşılamamış, hani derler ya meymenetsizin biriydi. Onur hoca Pamuğu ve yaşadıklarını anlatmış ve ondan yardım istemişti. Müdürün umursamaz tavırları canını sıksa da, amacından sapmak istemiyordu. Müdür-

den son yirmi gün boyunca gelen köpeklerden kan örneği almak istediğini belirtince müdür:

-Git kardeşim başımdan bir de bunlarla mı uğraşacağız..!

-Müdür bey, sizin uğraşmanıza gerek yok, ben profesörüm iki öğrencim bu işlemi yapabilir dese de, maalesef müdür Nuh diyor peygamber demiyordu, yüzünde sevgiden eser olmayan bir adamın burada ne işi var diye düşünse de bir şekilde buraya torpille geldiği belliydi. Onur hoca, müdürün yanından sinirli bir şekilde ayrılsa da müdürün bilmediği bir şey vardı: Onur'un çevresi çok geniş, nüfuslu biriydi ve Onur hoca bu nüfusunu kullanacaktı. Onur hocanın bu durumunu gören oradaki bir bayan yanına gelmişti. Bu bayanın ismi **Sema**'ydı. Sema hanım, uzun boylu beyaz tenli kahve rengi gözlü, güzel bir bayandı, buranın veterineriydi. Hanım efendi, Onur hocaya:

-Hoş geldiniz size nasıl yardımcı olalım.

Onur hoca şaşkındı. Müdüre bak hanım efendinin davranışına bak.. Sema hanımın yüzünden merhamet akıyordu ona içi ısınmış ve pamuğu anlatmakta bir sakınca görmemişti. Sema hanım dikkatle onu dinledikten sonra, Onur hocanın ne yapmak istediğini anlamıştı, kan örnekleriyle DNA yapılarına bakarak pamuğun annesini bulmaya çalışmasını hayretle ve şaşkınlıkla dinlemiş ve ona:

-Hocam, seve seve yardımcı olurum size lakin bunun için il sağlık örgütlerinden ve özelliklede belediyeden izin almanız gerekiyor.

-Belediye yeterli olur mu?

-Evet olur onlar gerekli belgeyi size sağlayacaklardır ben buradan kan örneklerini alıp sizin evren kent laboratuvarınıza gönderirim. Onur hoca çok sevinmişti.

-Tamam hemen alıyorum o belgeleri şimdiden yardımlarınız için te-

şekkür ederim.

-Ne demek her şey pamuk için hocam.

Onur hoca, umutlarla oradan ayrılmıştı ve müdüre de fena gıcık olmuştu, belediye meclisinin yarısını tanıyordu hatta kimleri tanımıyordu ki, belediye meclisinden kendine en yakın olan Ercan'ı aradı durumu güzelce anlattı, arkadaşı ona:

-Ya Onur, koca profesörsün kedi, köpekle mi uğraşıyorsun yok mu başka işin senin ya?

-Ercan beni sinirlendirme, lazım işte bu belge bana, uzatma.

-Tamam tamam! Hallederiz merak etme senden beş dakika müsaade hemen döneceğim.

Ercan, direk belediye başkanını aradı ve durumu anlattı. Belediye başkanı olur dedi ve gerekli bütün belgelerin hazırlanması talimatı verdi. Ercan, arkadaşı Onur'u cepten arayarak;

-Onur'cuğumm! Belgen hazır, belediyeden sen mi alırsın ben mi getireyim?

-Yok ben alırım teşekkürler.

-Ee artık belgen çıktığına göre bir yemeğini yeriz.

-Lafı bile olmaz teşekkürler görüşmek üzere kendine iyi bak.

-Eyvallah..

Onur hoca, belediyeden gerekli belgeleri alarak, barınakların yolunu tuttu ve müdürün masasına o belgeleri koyduğunda, müdürün suratı renkten renge girerken şimdi sinir etme sırası Onur hocadadır.

-Müdür bey bugün başlıyorsun çalışmaya,veteriner hanımla, yok bu belgeler yeterli değilse istersen belediye başkanını da alıp buraya gelebilirim ister misin?

Müdür beyin hiç sesi çıkmıyordu. Sema hanımı yanına çağırıp bu

adam ne istiyorsa yapın der lakin Onur hoca müdüre dönerek;

-Benim adım bu adam değil, adım Onur bana ismimle hitap edeceksin anladın mı?

Müdür fena sinirlense de bir şey diyemiyordu. Karşılıklı göz temasları kuruyorlar gözlerde küfürler okunuyordu. Müdür sessiz kaldı. Onur hoca ile Sema hanım dışarı birlikte çıkarken, Sema hanım da çok mutlu olmuş ve

-Ne gerekiyorsa ben buradan hallederim hocam.

-Teşekkürler, Sema sen örnekleri almaya başla ben pamuktan bir numune alıp evren kent laboratuvarına gönderirim orada karşılaştırmasını yaparız. Orada öğrencilerim bu konuda bize yardımcı olur ve tekrar yardımlarınız için teşekkürler.

-Ne demek bu benim için de büyük bir mutluluk olacak.

Onur hoca onunla vedalaşıp karşılıklı telefon numaralarını da alarak oradan ayrıldı ve öğrencisi pamuğu bulan Ahmet'i aradı, Ahmet'e durumu anlattı. Ahmet:

-Hemen hocam laboratuvarı hazırlıyorum siz hiç merak etmeyin.

Ahmet'te de pamuğun annesini bulma fikri heyecan yaratmıştı, hocasından Sema hanımın telefonunu da alıp laboratuvarı hazırlamaya başlamıştı.

Onur hoca eve varınca kapının ağzında pamuğun onu beklerken görünce tuhaf olmuştu. Eşi beklerdi hep onu ama pamuğun onu beklemesi onu mutlu etmişti, pamuktan kan örneği alacaktı şırıngayla. Evde de bulundururdu ama içi el vermiyordu bir damlacık hayvana şırıngayı batırmayı.

-"Gel bakalım pamuk efendi acıcık canımız yanacak ama …"

Pamuktan kan örneği alıp onu besledikten sonra evren kente doğru

yola çıkmıştı. Ahmet'e numuneyi verip , laboratuvara kısa bir göz atıp gerekli olan malzemelerin getirtilmesi talimatını vermişti. O esnada telefonu çaldı, arayan Sema'ydı telefonu heyecanla açtı. Sema:

-Hocam, 17 köpeğin numunesini bizim Nihat ile gönderdim ve diğer köpeklerden aldıklarımı da göndereceğim.

-Teşekkürler sizin yardımlarınızı nasıl ödeyeceğiz bilemiyorum.

-"Pamuğu mutlu edelim de hocam gerisi önemli değil" diyerek kısa bir konuşmadan sonra telefonu kapattılar, barınak arabası da kısa süre sonra laboratuvara ulaştı ve numuneleri Ahmet aldı ve çalışmaya başladı.

Onur hoca, Ahmet'i orada bırakıp eve gitti, pamuğu çok özlemişti. Kapıda yine pamuk karşıladı, o sevimli küçük kuyruğunu sallayarak internette araştırma yaparak köpek bakımıyla ilgili bir şeyler öğrendi. Bu arada, telefon çalar Ahmet'dir arayan:

-Maalesef hocam 17 veri pamukla örtüşmüyor.

-Moral bozmak yok Ahmet devam..

-Tamam hocam.

Onur hoca, Sema'yı arar. Sema hanıma: "maalesef örtüşmedi" diyecektir. Sema hanım:

-Hocam 26 köpeğin daha örneklerini gönderdim.

-Çok iyi o zaman.

Sema sürekli kan örneklerini gönderiyordu, 7 örnek gönderdim 5 örnek gönderdim…. Sürekli devam ediyorsa da Ahmet her seferinde üzülerek negatif cevabını veriyordu. Sema, pamuğun yaşına uygun orada bulunan eski köpeklere bakmıyordu, yani orada bir yıldır bulunan köpeklere bakmak anlamsızdı. Halbuki, pamuk 1-2 aylıkken Sema buradakilerle yetinmiyor buradan 2 ay evvel başka barınaklara giden kö-

peklerden de arkadaşları yardımıyla örnekler almayı başarsa da sonuç hep negatifti. Bu arada, müdür bu durumları ilgisizce izlese de sonuçlardan kendince mutluydu, Onur hocadan nefret ediyordu . Gelen her olumsuz haberde umutlar yavaş yavaş tükenmeye başlamıştı. Onur hoca her olumsuz haberde pamuğun yüzüne bakamıyor gibi bir hisse kapılmaktaydı, gerçi pamuk halinden mutlu gözükse de çok küçüktü, hayatı küçük kuyruğunu sallamaktan ibaretti. Günler haftaları takip ediyordu ve bir Pazar sabahı bir telefon geldi. Telefondaki ses çok heyecanlıydı bu ses Ahmet'in sesiydi:

-Hocam bulduk bulduk onu. Tek bir numune geldi Sema'dan bu hayvan pamuğa da benziyor demişti.

-Ahmet eminsin değil mi?

-Eminim hocam birebir uyuyor.

-Aslansın sen be, helal sana harikasın be, harika tamam pamuğu alıp barınaklara doğru yola çıkacağım birazdan..

-Hocam ben de buradan giderim orada buluşuruz.

-Anlaştık!

Onur hoca, mutluydu ama küçük yavrusunu da bırakmak fikri onu içinden yaralıyordu ama onun mutlu olması da her şeyden önemliydi, heyecanla Sema'yı aradı, Ona:

-"Bulduk annesini Sema! Sonunda bulduk onu, başardık" diyorsa da telefondaki Semanın morali bozuktu. Ahmet, ona güzel haberi verse de müdür yerimiz yok diye o köpeği başka yere göndermişti lakin Sema aradıkları köpeğin o olduğunu söylese de müdür hiç umursamamıştı. Sema, olanları Onur hocaya üzgün bir şekilde anlattı. Onur hoca Sema'ya:

-Araç ne zaman yola çıktı?

-Hocam yarım saat oldu.

-"Tamam Sema, ben hallederim sen üzülme" diyerek telefonu kapattı ve Hemşerisi olan emniyet müdürü arkadaşı Cemal'i aradı. Cemal, telefonu açınca karşıdaki arkadaşının sesini duyunca:

-Onur, iyicene unuttun bizi ya ne arıyorsun ne soruyorsun, ya gel özledim seni bir çayımızı iç.

-Ya öyle deme Cemal biliyorsun evren kent beni bayağı yoruyor, ilk fırsatta yanına geleceğim seni niye rahatsız ettim onu söyleyeyim.

-Ne rahatsızlığı ya sözün başım üstüne.

Onur olanları baştan sonrasına kadar anlattı. Cemal, dinledikten sonra ona:

-Ya sen rahat ol ben hallederim.

-Sevimli mi bari?

-Çok sevimli zaten fındık cinsiymiş küçücük.

-Çok tatlıdır o, tamam Onur ben hallediyorum şimdi sen köpek evine git.

-Tamam anlaştık, diyerek Onur köpek evine doğru yola çıkar.

Cemal emniyet müdürü dahi olsa polis teşkilatının alman çoban köpeklerini sürekli elleriyle besleyecek kadar hayvanları seven birisiydi ve eline telsizi aldı:

-Bütün ekipler.!

Bu anons direk emniyet müdürünün kendisinden gelince bütün ekipler pür dikkat kesilmişti. Emir büyük yerdendi ve o aracın takibi isteniyor yakalanması talimatı verilmişti, tam bir kırmızı alarmdı.

Nihat, köpek arabasını sürerken etrafını saran ve polisiye filmlerini aratmayacak şekilde yolu kesilince şaşkına döndü. Önünde ve arkasında iki ekip arabası vardı, hemen arabayı kenara çekmek zorunda kaldı

ve polisler ona yaklaşınca:

-"Sadece köpek var arabada başka bir şey yok." dedi.

-Biliyoruz, şimdi doğru geldiğin yere bakım evine doğru gidiyoruz.

-Tamam amirim.

Nihat, aracı geldiği yere doğru çevirmiş önünde ve arkasındaki ekip araçlarıyla minik bir konvoy şeklinde ilerliyordu, polis ekiplerinin sirenleri sürekli çalmaktaydı.

Onur hoca daha sonra Ercan'ı aramış durumu ona anlatmış o da belediye başkanına…

Ahmet barınağa ulaşmış, Sema ile hocalarını beklemekteydiler. Nihayet pamuk ve hocanın arabası barınağa giriş yapmıştı. Bu üç kişi köpek arabasını beklerlerken on beş dakika sonra ortalığı siren sesleriyle inleten polis araçları nezaretinde bir araç barınağa giriş yaptı. Siren seslerini duyup pencereye koşan müdür, ekip araçlarını görünce donup bakakalmıştı, çünkü birazdan da kendisini belediye başkanı arayacaktı. Belediye başkanı kendisini fena azarlayıp onu işten attığını açıkladı, yeni müdür artık Sema hanımdır lakin Sema hanım bu durumu sonra öğrenecektir. Nihat, aracı yanaştırmaya başlamış ve arka kapakları açıyordu. Onur hoca polislere çok teşekkür etmiş ve amirleri Cemal beye selam söylemişti. Ekip araçları oradan uzaklaşırken Nihat da arabadaki hayvanları indiriyordu.

-Sema, hangisi?

-Arkadaki, arka kafesteki.

Pamuğun annesi arka taraftaydı ve küçük bir şeydi ve pamuk annesine benziyordu. Annesi araçtan inerken pamuk Onur hocanın kollarında debelenmeye başlamıştı bile. Onur hoca pamuğu yere bırakınca, pamuk annesine doğru koşmaya başladı, annesi de yavrusuna doğru.

Anne ve yavrunun deyim yerindeyse kucaklaşması oradaki herkesi duygulandırmış ve Onur, Sema, Ahmet artık göz yaşlarını tutamıyordu. Hatta Nihat da gizliden gizliye ağlıyordu ve artık kimse bir diğerinden göz yaşlarını saklayamıyordu. Pamuk ve annesi mutluydu pamuğu mutlu görmek her şeye değerdi, oradakiler sevinç ve mutlulukla, bir yandan da kendileriyle gurur duyuyorlar hatta yaptıkları güzellikle ruhlarının arındıklarını dahi hissediyorlardı. Saatlerce bu sahneyi izlemişler zaman akşam saatlerine gelince Sema ile vedalaşıp Ahmet ile Onur hoca yola çıkmışlardı. Onur hoca bir köpek yavrusunu annesiyle kavuşturmuşsa da ya çocuk esirgeme kurumundaki kimsesiz çocuklar aklına geldi ya da onların ömürlerinde bir kere dahi annesini görmemiş olmaları. Onların derin bir acı hissetmeleri ve dudaklarından dökülen anne sözcüğü aklına bir fikir getirmişti, bir program yapacaktı onlar için lakin bu programın devlet tarafından desteklenmesi gerekiyordu. Amacına ulaşması, istediği verileri bulması kolaydı.

Türkiye'de herkes hastaneye gitmiş tahlil adı altında kan vermeyen kişi yoktu, hatta bir doktora gittiğinizde bilgisayara bakıp "*bey efendi iki yıl önce bu rahatsızlığı geçirmiş şu ilaçları kullanmışsınız*" diyebiliyordu doktorlar. Bir hastanın tahlil raporlarına kadar hastane bilgisayarlarında kayıtlı idi bunlar. Onur hocaya göre, kimsesiz çocuklar için o programı yapmak için, bir kan örneği alınır DNA yapısı ortaya konur ve kişinin bu DNA yapısına göre kimliği, eğilimleri ve diğer her şeyini ortaya koyabilen, bir program misali çalışarak bir kişi TC numarasını girince her şeyi ortaya çıkartarak çalışacaktı bu sistem. Örneğin, şimdi kan örneklerini girmesi, o kişinin bütün bilgilerini ortaya çıkarmaktaydı hatta bazı DNA programları vardı dünyada lakin bu en gelişmişiydi. Öyle ki, bilgiler girildikten sonra Türkiye'deki bütün hastanelerdeki

kan örnekleri taranarak eşleştirme yapılıp girilen veriyle eşleşen kişi rahat bir şekilde bulunabiliniyordu lakin devletten özel izin alınarak yapılabilirdi. Bu durum suiistimal edilemezdi. Bu programı, bütün çocuk esirgeme kurumunda bulunan kimsesiz çocuklar için yapacaktı ki, onlar da artık hayattaysa anne ve babalarına ulaşabilecekti. Onur hoca, programını yaptığında içinden "*iki çocuğumu kaybettim ama binlerce çocuğu anne babasıyla kavuşturacağım*" derken onun düşüncelerini bir kişi duyuyordu: **Gökhan**…

***

Gökhan, profesörlerin hepsinin düşüncelerini duyuyordu ve bu dört profesör de kör kartal'ı kullanılmıştı. Onlara yerleştirilen cihazlar yardımıyla önce bu çalışmalara yönlendirilmişler ve buldukları fikirler bu cihazlar sayesinde bilgisayarlara önce ses olarak kaydediliyor, sonra da normal yazılı belgeler halinde yazıcılardan çıktıları alınıyordu.

Gökhan bilgisayarlardan çıkan dokümanlara, hayretler içerisinde bakıyordu. Onur hocanın, DNA kodlama üzerine programı; Nazım hocanın sıkıştırılmış, içerisine dondurulmuş bor sınırları çizilerek yapılan ateşleme kapsülleri; Zeki hocanın parmak izi gibi insanlardaki vücut ısı aralığını keşfedip yaptığı ısı haritaları; Ünal hocanın çekirdeği tozdan yapılmış minyatür bir füze atmosferde kapsülleri ayrılarak ilerleyen bir sistemi … Gökhan hayretler içerisinde bakıyor ve içinden:

-Vay be! profesörlere bak çok iyi tam istediğim gibi yapmışlar..

Gökhan, bunları düşünürken bu çalışmaları ve dokümanlarını alarak Zafer beyin odasına doğru koşar adım ilerlemeye başlamıştı, kapısına gelince içini hep bir korku sarardı bu kahve rengi kapıda. Kapının önünde korumalar vardı, korumalara:

-Başkan müsait mi?

Korumalardan birisi, önce Ayhan'ın yanına gitti durumu anlattı. Ayhan da Zafer beye Gökhan'ın geldiğini söyledi. Aslında Gökhan da Zaferin yanına gidebilirdi ama Zafer bey meşgulken gittiğinde bu durumdan çok rahatsızlık duyuyordu Zafer bey, Ayhan'a gelsin dedi. Ayhan korumaları işaret ederek gelsin işareti yaptı. Zafer bey dalgın bir şekilde bazı evraklarla uğraşıyordu ve Gökhan'a dönerek:

-"Önemli değilse sonra görüşelim".

Gökhan ağır adımlarla Zafer beye yaklaşarak içindeki heyecanla:

-"Başkanım hazır!"

-Ne hazır Gökhan?

-"Proje başkanım!" diyerek elindeki dosyaları Zafer beyin masasına bıraktı. Bu, şu an dünyanın en gizli dosyalarından birisiydi ve Zafer bey için çok önemliydi, dosyaları heyecanla eline aldı ve kör kartalın uygulandığı profesörlerin çalışmalarına bakıyordu ve okudukça yüzündeki heyecan ve memnuniyet artmaktaydı. Ellerinde tuttuğu şey, onun için her şeyden önemliydi her sayfasını itinayla inceledi ve hocaların çalışmalarını, yüzündeki şaşkınlıkla beraber okuyor, mimikleriyle okuduklarını taktir ediyordu ve Gökhan'a dönerek:

-Aferin Gökhan! İşte, mükemmel bir çalışma çok iyi..!

-Teşekkür ederim başkanım.

-Gökhan, istediğin ekibi kur ve çalışmalara başla.

-Başkanım bunlar prototipleri lakin gerçeğe dönüştürmek için kaynağa ihtiyacım var ve bu malzemelerin birçoğunun yurt dışından getirtilmesi gerekiyor ama bor minarelleri ülkemizde fazlasıyla var.

-Önemli değil Gökhan, para problem değil. Dünyanın hangi ülkesinden hangi malzemeyi istersen getirtilecek lakin bu proje bizim için çok önemli tek görevin bu çalışmayı yapmak.

-Başkanım hiç şüpheniz olmasın bu çalışmayı titizlikle yürütüp neticeyle sonuçlandıracağım lakin zamana ihtiyacım var.

-Ne kadar bir süre lazım sana?

-Beş yıl başkanım.

-Beş yıl mı?

-Maalesef başkanım beş yıl.

-Tamam, lakin sen yine de erken bitirmeye çalış.

-Emredersiniz başkanım peki profesörleri ne yapayım?

-Onur hoca çalışmalarına devam etsin daha sonra çalışmasını geliştirirse işimize yarayabilir ama diğerlerinin artık düşünmemesini sağlayın ve bu konularda çalışma yapmalarını engelleyin.

-Emredersiniz. Diyerek Gökhan odadan ayrılmıştı. Profesörlerdeki bu konuları kapatmanın tek yolu fikir değiştirmeyi sağlamaktı. İlk önce yine bilgisayarın başına oturdu. Önce Ünal hocaya, onun kendi sesiyle konuşmaya başlamıştı.

-Bu düşündüklerim bana ne yararı olacak ki, zaman kaybından başka bir şey değil. Zamanımı boşa harcamaktan başka bir işime de yaramaz en iyisi artık düşünmeyeyim başka konulara yöneleyim, fikrimden vaz geçtim diyordu Gökhan. Ünal hoca da kendi sesi kendi düşüncesi sanarak Gökhan'ın dediklerini iç dünyasında tekrarlayarak çalışmalarından vaz geçiyor, fikir değiştiriyor ve konuyu kapatıyordu. Aynı işlem, Nazım hoca ve Zeki hocaya da uygulandı ve onlar da bu şekilde fikirlerinden vaz geçtiler ve bu konu bu şekilde kapanmış oldu, tuhaf olan yönü de bu fikirlerin hayata geçirildiğinde bu çalışmalara bir yerlerde rastlasalar;

-A ben bunu düşünmüştüm! diyeceklerse de hiçbir zaman kendilerinin yaptıklarını bilmeyeceklerdi. İnsanın aklına bir sürü soru işareti

geliyordu böyle bir şey karşısında, "Tam bir Zihin kontrolü" idi bu. Yine, bu dört profesöre neden kör kartal uygulanmış ve bu profesörlerin branşları birbirlerinden neden farklıydı ve neden birbirleriyle alakası olmayan şeyler yaptırılmak isteniyordu. Bu hocaların yaptıkları neydi… Kör kartalın çözülmesi imkansızdı ve hocaları kullanarak hayata geçirilecek olan şeyi çözmek ise imkansızın da ötesinde idi. Kim çözebilirdi ki Erkan'dan başka…

* * *

III. BÖLÜM

Ahlatlıda zaman hızla ilerliyordu. Erkan, artık on yedi yaşının sonlarına gelmişti vücudundaki değişmeleri aynadan izliyordu, çocuksu duyguları artık genç bir delikanlının duygularına dönüşüyor, iç dünyasında yeşeren duygularını tanımaya çalışıyor ve gençliğin verdiği her duygu onun kimliğini şekillendirmeye başlamıştı. Odasındaki aynaya bakarken omuzlarındaki hızlı büyümeden dolayı oluşan ufak çatlaklıklar canını sıkıyorsa da fiziğini beğeniyordu, artık babasının boyuna yaklaşmış annesini geçmişti. En çok hoşuna giden de köyde harman yerinde çalışırken vücudunun üst kısmını terlemiş gibi çıkarıp harman yerinde bulunan köy kızlarına kaslarını göstermekti. Gerçi annesi görünce oğlum ayıp giy üzerini diye uyarsa da duymazlıktan gelirdi. O sene evren kent sınavını kaydırma yapması nedeniyle kazanamamıştı. Elif de hastalanması nedeniyle sınava girememiş, çocukların hayalleri bir başka bahara kalmıştı. Elif ve Zeynep de zaman ilerledikçe annelerinin gençlik haline bürünmeye başlamış, güzellikleri artık dikkatlerden kaçmıyordu. Erkan aynada kendini izlerken aynanın üzerinde küçük bir kırık vardı, bu da onu sanki kendisine bakarken ikiye bölünmüş gibi gösteriyordu, hafızasında onu en çok meşgul eden konu ise, bir bayanı görünce kalbinin ısındığını fark etmesiydi. Kalp niye ısınırdı bu konuyu düşünürken bir çığlık duydu:

-Ağabeyyyyyyyyyyyyyyy!

Erkan irkildi ses Elif'in odasından geliyordu koşarak yanına gitti içinde bir sürü korkuyla… Elif, yüzünde sıcak terlerle yatağından irki-

lerek uyanmıştı.

-Elif ne oldu neyin var iyi misin?

Elif cevap vermiyor sanki bir noktaya kilitlenmiş bakıyordu, donmuştu adeta. Erkan, ona kulpu olmayan testiyi andıran camdan yapılmış, mantarla üzeri kapatılan cam sürahiden bir bardak su doldurup ona uzattı. Suyu almadığını görünce suyu eline küçük miktarlarda döküp yüzüne sürdü, Elif kendine gelmeye başlamıştı.

-Elif ne oldu neyin var kâbus mu gördün? Hadi kalk! banyoya götüreyim seni.

Anneleri dışarıdaydı sanırım duymamıştı. Halil de erken kalkıp tarlaya gitmişti. Elif toparlanmış ve konuşmaya başlamıştı:

-Ağabey rüya gördüm.

-Eeeeee..

-Rüyamda sen vardın.

-Sonra?

-Üzerinde, bir güneş doğmaya çalışıyordu etrafın ise karanlık insanlarla doluydu, güneşin her tarafı aydınlatacaktı ama senin güneşini görmüyorlardı ve sen onlara elini uzatıyordun onlar ise seni uçurumdan aşağıya ittiler ve sen uçurumdan aşağıya düşüyordun ve Elif diye bağırıyordun ve ölmüştün ve şu an sesini hala duyuyorum düşerkenki halin hala gözümün önünde sesin de, sen şu an yanımdasın ama hala seni duyuyorum…

-Elif geçti güzelim, bu bir rüya bak sabah oldu yanındayım, bana bir şey olmadı karabasandır o. Önce suyunu iç geçti Elif, korkma.

-Anlamıyorsun! Sen yanımdasın ama ben hala senin sesini duyuyorum Elif diye bu nasıl oluyor.

Elif'in bu durumu onu meraklandırdı öyle ya ben buradayım o hala

içinde beni duyuyor, tuhaf ama ilgisini çektiyse de öncelikle kardeşini toparlamaya çalışıyordu, onu banyoya götürdü. Banyonun kapısında onu beklerken sürekli:

-Elif iyi misin geleyim mi? diye sürekli kapının önünden sorular soruyor ve yanından ayrılmıyordu.

-Ağabey annem duymadı değil mi?

-Duysaydı gelirdi bahçede çiçek ekiyor sanırım.

-Tamam, ama sen de söyleme çünkü telaş yapıyor.

-Tamam merak etme, aramızda kalacak.

Kardeşler birbirlerine bağlıydılar, aralarında hep sırlarla örülü ağlar vardı. Elif toparlanmış mutfağa doğru ilerlerken onu bir kişi duymuştu, Zeynep.

-Kız neyin var?

-Zeynep, rüya gördüm.

-Hayır olsun, Allah sabah hayırlarına getirsin, ne gördün?

-Ya sonra anlatırım şu kahvaltıyı hazırlayalım, bizimkiler birazdan tarladan gelir.

-Anlatmazsan bak ölümü gör.

-Tamam dedik ya.

Kızlar mutfakta hizmetlenirken Erkan arka bahçeye doğru ilerliyordu. Annesi çiçek ekiyor, güllerin dibini çapalıyordu. Arka bahçenin sadece küçük bir kısmına bahçe yapmıştı, diğer kısımları sebze ağırlıktaydı, annesi Erkan'ı görünce heyecanla yanına çağırdı, elinde bir şey vardı ve onu oğluna uzattı bu bir bademdi lakin çatal şeklinde biri diğerinin gövdeden çıkmış bademdi ikiz gibi duruyordu, çok nadir bulunurdu. Erkan, onu eline alınca heyecanlandı bu bir gelenekti öyle bir badem bulunursa, o sene bademin çok para getireceğine inanılır onu bulan

kişi malın sahibine götürürse, getiren kişiye ödül verirdi, bu bir gelenekti. Erkan da heyecanla aldı ve babasına vermek için sabırsızlıkla beklemeye başladı. İstediği şey belliydi: cep telefonu ve alınması kaçınılmazdı. Sultan, başka böyle bir badem var mı diye baktı Elif için ama bulamadı. Erkan yeni açan bir gülün yanına yaklaştı, kokusunu içine çekti, harika kokuyordu. Sultan oğluna:

-Peygamberimiz de gülleri çok severmiş, Erkan.

Erkan gülü koparmak istedi ama kıyamadı gerçi annesinden fırça yemekten de çekiniyordu ya neyse …. Erkan annesine biraz yardım ettikten sonra, Elif'i hatırladı. Onun yanına doğru ilerlemeye başladı, o tahta merdivenlerden gıcırtılarla üst kata çıkarken kızlar gözlemeleri pişirmeye başlamışlardı. Elif , Zeynep'in zorlamalarıyla rüyasını ona da anlatıyor, Zeynep de teselli vermeye çalışıyordu. Erkan, yanlarına yaklaştı kızlar onu fark edip ona doğru döndüler. Erkan'ın yüzündeki tebessüme anlam vermeye çalışıyorlardı. Erkan onlara dönerek, avucu-nu açarak:

-Bak!

-"Aa çatal badem, nerden buldun onu" diye sordu Elif.

-"Evet evet çatal badem bu" dedi Zeynep.

-Annem verdi kızlar, bu ne demek yeni cep telefonu demek, artık telefonumdan mesaj atmanıza izin veririm, merak etmeyin diyerek gülüyordu. Kızlar çatal bademe sevinmişlerse de, içlerinde kardeş çekememezliği az da olsa olmuştu.

-Annem hala bahçede mi? Belki bizim için de bulmuştur.

-Evet, bahçede güllerin dibini çapalıyor derken Erkan dondu kaldı, gözlerinde anlamsız bir ifade vardı ve Erkan gözlerini Elife çevirdi ve sadece bakıyordu ama konuşmuyordu.

-Ne oldu ağabey niye öyle bakıyorsun bana?

-Sen, bana bugün sen yanımdasın ama ben hala senin sesini duyuyorum demiştin ya, ben annem güllerin dibini çabalıyor derken orada bir gülü koklamıştım ama gül sözcüğünü sana söylerken gülün kokusunu duyuyorum şu an. Nasıl oluyor bu, ne ben senin yanındaydım ne de şu an o kokladığım gül, onlar yokken nasıl onları duyabiliyor, hissediyoruz diye… Elife tuhaf bir şekilde bakıyordu:

-Bilmiyorum ağabey.

-Ama bu konuyu çözeceğiz Elif, hatta başka kavramları düşününce veya hatırlayınca bu tür duyguları hissedebilir miyiz?

Elif ne demek istediğini anlamıştı ve bu konunun üzerine birlikte gideceklerini biliyordu. Zeynep, konuşulanları anlamaya çalışsa da bir şey diyemiyordu…

Dışarıdan traktörün sesi duyulmaya başlamıştı, evin büyük tahta kapılarından içeriye yavaş yavaş giriyordu. Sesi duyan Ömer ağa da aç karnına o gümüş tabakasından sarma sigarasını çıkarıp, o muhtar çakmağıyla yakıp içmeye başlamıştı bile, Halil babasına:

-Baba mahsul iyi ya, şu an böcek yapmış bazı köylerde dediler ama bizimkilerde sorun yok

-Çok iyi evlat, her söylenene itibar etmemek lazım, Mevla'm herkesin rızkını verir.

-Haklısın baba.

Traktörü yerine yanaştırmışlardı, ağabeyiyle giden Hüseyin de üründe ziyan olmamasına çok memnundu. Erkan ve kızlar traktörün sesini duyunca aşağıya doğru koşmaya başlamıştı. Sultan da bahçe kapısından avluya inmişti. Erkan, annesinin yanında yerini aldı Halil, Sultan'a ve çocuklara bakıyordu. Onların bu tek sıraya dizilmiş halleri

komiğine de gitse anlam vermeye çalışıyordu, sanki Sultan'ın gülen gözleri ona güzel bir haber verileceğinin göstergesi gibiydi.

-Babası bak sana ne verecek oğlun!

-Ne o?

-Göster oğlum elindekini.

Erkan, avuçlarındakini babasına doğru uzatmıştı ve Halil, çatal bademi görünce sevinmişti.

-Ya bu çatal badem harika!

-Ee oğluna artık bir hediye alırsın.

-Almaz mıyım ne isterse.

-Cep telefonu istiyorum şöyle kalitelilerinden.

Halil eşine dönerek:

-Alınmış bil.

Lakin, kızlar bu durumu imrenerek izliyorlardı. Ömer ağa, kızların durumunu fark etmiş ve sabah sabah güzel bir muştu ile kızlara dönerek;

-Güzel kızlarıma da cep telefonları da benden hediye olsun bakalım.

-Yaşa dedeciğim diyerek dedelerine sarılmışlardı.

-Hani dedenizin kahvaltısı?

-Hazır dedeciğim hazır, kızlar mutluluktan uçuyorlardı aile fertleri yemek yemek için yukarıya doğru ilerliyorlardı. Güzel gözlemelerin kokusu etrafa yayılmaya başlamıştı bile. Zeynep'in annesi Şerife de olanlara sonradan şahit olmuş, yukarıda yapakları (*yapak, bir tür hayvan yünüdür) havalandırıyordu, mutfakta yengesine yardıma başlamıştı. Aile, kahvaltısını sıcak bir ortamda yaparken Elif ve Erkan'ın aklı hala gül ve rüyadaydı. Gözlemelerini yerken bile nasıl oluyor diye düşünüyorlar, acaba başka nesneleri düşününce de bu duyguları hissede-

cekler miydi?

Erkan Elif'e dönerek "nal para" dedi kulağına sessizce, Elif'in gözlerinin önünde nal para canlanmaya başlamıştı bu sefer de Elif Erkana dönerek:

-Tespihlik ağacı!

Bu sefer Erkan'ın gözünde bu ağaç ve anıları canlanmaya başlamıştı.

Erkan; "Çok tuhaftı kavramlar önce görüntüye sonra kokuya ve en sonda sese dönüşüyordu iyide nasıl kayıt ediliyordu nasıl ulaşıyorduk bu bilgilere" diye düşünüyor cevaplarını arıyordu ki, masa artık toplanmış aile fertleri normal hayatlarına dönmüşlerdi. Bulaşıklar yıkandıktan sonra, Elif tv seyreden ağabeyinin yanına gelerek "menekşe" diye fısıldadı, Erkan da ona "limon" diye fısıldadı, artık bu bir oyuna dönmüştü, çünkü bu kavramların çocuk hafızalarında tekrar uyanması çok hoşlarına gidiyordu.

Kendilerini keşfetmeye başlamışlardı başka neler vardı acaba diye düşünüyorlardı çok ilginç..

Akıllarına gelenleri hafızaları unutmuyordu her şeyi ve ne sorarlarsa hafızada kayıtlı bilgiler cevap olarak geliyordu, bunu yaparken iç sesleri onlara yardımcı oluyordu. Erkan, bunu bir oyun olarak görmekten öteye geçip, kendine giden yolu düşünürken aklına bir yöntem gelmişti, şöyle ki; okulda öğretmenleri soru sorduğunda sorunun cevabı aklına geliyordu. Eğer, ben bu soruları kendime sorarsam nasıl cevaplar alabilirim diye düşünmeye başladı ve doğru soruları düşündü ve bu kez kendine sormaya başladı.

-Benim en iyi arkadaşım kim?

-Sezer.

-Ben en çok ne yapmayı seviyorum?

-Aynadan kendimi izlemeyi.

-Bu hayatta en çok korktuğum nedir?

-Zafer beyin gözleri.

Erkan, bu soruları kendi kendisine sordukça hayretler içinde kalıyordu, iç sesiyle konuşuyordu ve hafızadaki bilgi sese dönüşerek ona geri dönüyordu ve işte tam burada birşey bulmuştu ki, "kendi iç sesiyle konuşma yöntemini". Heyecanla ve içinde anlamsız bir korkuyla:

-Elif, hemen kendine bir soru sor hemen.

-Ne?

-Dediğimi yap, ne sorarsan sor fark etmez!

Erkan'ın yüzündeki heyecanı anlamaya çalışıyor ve önce anlamasa da dediğini yapmayı deniyordu.

-Benim en büyük sırdaşım kim?

-Elif, sorudan sonra kendini dinle kulaklarını aç cevap ses olarak geliyor.

-Zeynep.

-Başka bir şey sor şimdi.

-Tamam dur anlamaya çalışıyorum.

-İdealim ne benim, ileride ne olmak istiyorum?

Bu soruyu sorarken kendine, ikisinde de sessizlik oluştu cevabı bekliyordu iki kardeş.

-Tıp okumak istiyorum.

Bu cevap kulaklarına gelince, Elif şaşkına dönmüştü kayıtlı istek bilgi ve arzular ses olarak cevaplar halinde geliyordu. Nasıl olduğunu düşünürlerken ikisi de, aslında küçük bir oyunla başlayan ve artık kendilerinde kayıtlı bilgileri iç ses olarak kullanmayı öğrenmelerine götü-

ren bir yol keşfetmişlerdi ve bu yöntem onlara kendilerini tanımada doğru kararlar almada yardımcı olacaktı ve ikisi de artık kendileriyle sohbet ediyorlardı, kendilerine istedikleri her şeyi sorabiliyorlardı ve bir ilki yaşıyorlardı. Hafızalarını dinliyorlardı, içlerinde başka birisi varmış gibi değil de, daha çok bir parçalarıyla iletişim kuruyorlardı bu şekilde. Böyle bir şeyi başkasına anlatsalar, onlar hakkında olumsuz düşünürlerdi, ne diyeceklerdi ki, kendimle konuşuyor kendimi dinliyorum mu diyeceklerdi. İki kardeş, böylece beyne giden anahtarları tek tek bulmaya başlamışlardı, başka neyi bulabiliriz düşüncesi onları sarıyordu..

Normal hayatta insanlar bu tür bir şeyi yapar ama fark etmezler. Öyle ki, fark etmediğimiz o kadar çok şey vardır ki hafızamızda bize ait olan, onu hep bizden farklı görme, onu önemseme düşüncesi, ona giden yollarımızı tıkamıştı. Halbuki, onun içi ne kadar dolu ise, bizler o kadar renkli bir hayat yaşarız ve bu şekilde hafıza eğitilebilir ve geliştirilebilen bir parçamız haline gelebilirdi. Erkan, doğru bir noktadan yaklaşmıştı; bu kayıtlı bilgiler istediğimizde beş duyu organımızın özelliklerine göre şekillenip bize dönüyorlardı. Bu çok önemli bir buluştu, çünkü bilgileri kayıt ederken bu duyu organlarımızla algılıyor ve onları anlamlı hale getiriyorduk….

Erkan ve Elif, zamanını bu konuyu iyice özümsemeye ayırıyorlardı ama Elif hala rüyasında Erkan'ın Elif diye bağırırkenki sesini duyuyor ve Erkan yanındayken o sesin aynısını nasıl kulaklarında duyabiliyordu. Bu sorunun cevabını iç dünyasında arıyordu ama cevabını mutlaka bulacaklardı.

-Ağabey hani sana demiştim ya, rüyamda sesini duyuyordum. Bu nasıl oluyor? Sen yanımdasın ama benim içimde yankılanıyordu sesin.

-Elif, bu bence şu demek: hafızamız başka kişilerin sesini de içimizde canlandırabiliyor. Bunu çözmek için biraz zamana ihtiyacımız olabilir ama çözülmeyecek bir konu değil.

-Ama ben bu konuyu çözemezsem rahat edemem içim içimi yiyor bu konu.

-Elif, o zaman bir düşünelim bakalım içimizde kendimizden başka birinin sesini duyabilirmiyiz?

Zeynep yanlarına doğru yaklaşmaktaydı. Size güzel bir haberim var; babamlar kasabaya doğru birazdan yola çıkacak, tabi bizimle birlikte acaba neden yeni telefonlarımızı almak için hazırlanmamızı istediler?

Bu haber onları çok sevindirmişti, apar topar hazırlanıp avluya doğru koşmaya başlamışlardı. Avluya inince Ömer ağa Erkan'a:

-İçeri git evlat, orada yüklüğün arkasında tahtadan eski bir bavul var, onu aç orada bezden yapılmış bir kese var, onu al bana getir.

-Tamam dedeciğim.!

Erkan, dedesinin yattığı odaya gidip yüklüğün arkasındaki tahta bavulu buldu, bavulun görüntüsü m.ö.'den (*m.ö., Milattan önce, yani isa peygamberin doğumundan önceki bir tarihte anlamına gelir) kalmış gibiydi, içini açtı keseyi buldu bezden bir kese içindeydi.

-Eh be dede bir cüzdan alsana kendine kese mi kaldı artık. Ama Ömer ağa eski topraktı alışkanlıklarını değiştirmesi zordu. Keseyi aldığı sırada bavulun içinde bir şey dikkatini çekti, tülbentlere sarılmış eski ve parçalanmış, üzerinde kan lekesi olan bir cep kur'an'ı vardı. Onu eline aldı baktı, buna anlam veremediyse de, dışarıdakileri bekletmek istemedi. Parçalanmış kur'an'ı itina ile tekrar sarıp yerine koydu. Keseyi alıp dedesine doğru koşarak götürdü. Dedesi, keseyi alınca içinden bir tomar para çıkardı ve içinden 2000 tl'sini alıp geri kalanlarını yerine

koydu, bu parayı halile uzattı. Torunlarının cep telefonu parasıydı. Halil ve Hüseyin, telefonları beleşe getirmiş oldukları için şikayetçi değildiler. Ömer ağa ise, keseyi Erkan'a uzatıp yerine götürmesini söyledi. Erkan, keseyi geri götürdü ve avluya tekrar geri döndü. Bu sırada, garajdan arabayı amcası çıkarıyor. Sultan ve Şerife, kasabadan alınacakları kocalarına listeliyorlardı bu sırada. Kasaba yolcuları arabaya binmişti arabayı amcası kullanıyordu. Kızlar alacakları telefonun özelliklerini birbirlerine anlatıyorlardı. Erkan'ın kafasında bir model yoktu. Araba, yarı asfalt yarı toprak yolda çukurlara girerek ilerliyordu. Köyün mezarlığı köyden biraz uzaktaydı. Mezarlığa yaklaşınca, Halil teyibin sesini kıstı. Arabadakiler, mezarlıktakilere içlerinden Fatiha duasını (*Fatiha, kur'an'ı kerimdeki ilk suredir ve kur'an'ın anahtarı olarak kabul edilen en çok okunan 7 ayetten oluşan suresidir) okudular. Bu davranış, milletimizin ölülerine duyduğu saygıdan ileri geliyordu. Köy kasabaya yakındı ve kısa sürede kasabaya varmışlardı. Halil, çocuklara dönerek: "siz telefonlara bakın" dedi, zaten kasabada bakabilecekleri üç yer vardı, ikisinin sahipleri ahlatlıdandı diğeri de kahveci Cahit'in bacanağıydı.

-Bizim amcanızla işimiz var Bağ-Kur'u (*Bağkur, türkiyedeki özellikle esnaf kesime hitabeden 3 önemli sosyal güvence kurluşundan biridir, diğerleri ise SSK işçilere ve Emekli Sandığı ise memurlar içindir) yatıracağız bir-iki yere daha uğrayacağız, siz seçin babalarımız parasını ödeyecek deyin bir saat sonra bizim köylülerin kahvesinin orada buluşuruz…

-Tamam baba.

Erkan, kızları alarak ilerlemeye başlamışsa da kızlar önce vitrinlere bakmak istiyorlardı. Erkan daha önce bu tür deneyimler yaşamıştı ve

kızların beğenmez tutumları onu mağaza mağaza dolaşacaklarının işaretiydi ve kızlara ne derse desin onu dinlemeyeceklerini de biliyordu ve düşündüğü gibi de oldu, kızlar kendi aralarında vitrinde gördükleri elbiseleri kendi aralarında tartışıyorlar. Erkan bu konuşmalara anlam veremese de yanlarından ayrılmıyordu, bir densiz onlara laf atmasın diye, mağazalar cıvıl cıvıl rengarenkti, kızlar birkaç elbiseyi deneyip çıkarıyorlar, daha güzeli var mı diye diğer mağazaya koşuyorlardı. Beğendikleri olursa, babalarına biraz naz biraz şımarıklık biraz da babacığım yaklaşımlarıyla rahat bir şekilde aldırabileceklerini biliyorlardı. Erkan, vitrin dolaşmaktan ayaklarına kara sular inmişse de kızların hallerinden bir şikayeti yoktu. Erkan, kızmaya başlamıştı. Kızlara dönerek:

-"Şimdi telefoncuya gidiyoruz ve hemen.." dedi.

Erkan'ın kızdığını anlayan kızlar biraz da çekinerek Erkan'ın önüne düşmüşlerdi. Telefoncuya varınca, kızlar istedikleri markayı görünce işte bunu istiyoruz dediler. Erkan, kızların beğendiklerine bakıyordu ve içinden kızları anlamak zor diyordu. Telefona bak! pembe pembe üzerinde tweety, sarı bir kuş resmi (*tweetter, internette kuş resimli logoso olan en çok kullanılan sosyal ağlardan birisidir)… Erkan modellere baktı, kimisinin tuş takımı hoşuna gitmedi, kimisinin özellikleri ama satıcı, Erkan'ın modelleri beğenmediğini fark edince yeni gelen modeli kutusundan çıkartıp Erkan'a uzattı. Erkan, kutusundan çıkarırken, telefonu beğenmişti, çünkü bu dokunmatik ekran bir telefondu kızların telefonları da öyleydi gerçi, ama satıcı özelliklerini sıralıyorken Erkan bir ses duydu kulaklarında. Bu ses aniden onu olduğu yere kilitlemişti, artık satıcıyı duymuyordu o anda. O ses:

-"Erkan peygamberimiz de gülleri çok severmiş.." diyordu.

Bu ses, annesinin sesiydi ve annesi yoktu yanında ve onun sesini duyuyordu. Bugün, daha önce de ondan duymuştu bu güzel sözü. Elif onun hareketsiz halini görünce satıcıya o telefonu alıyoruz siz paketleyin diyerek satıcıyı onun yanından uzaklaştırdı, Erkan'dan bir cevap bekler gibi yüzüne bakıyordu ve istediği cevabı birazdan Erkan'dan dökülecek kelimelerle aldı:

-Elif senin kulaklarında yankılanan sesimin artık sebebini biliyorum.

Elif bu sözleri duyunca heyecanla:

-Sebebi neymiş? diye heyecanla yüksek sesle sorduysa da mağazada olduğunu hatırlayıp kendini toparladı ve sessizce soruyordu:

-Sebebi neymiş?

-Sonra anlatırım.

Zeynep, telefonuyla meşguldü ve satıcıya bir sürü soru soruyordu. Telefonları alıp oradan çıkmadan önce, babalarının parasını ödeyeceklerini söylediler. Satıcı, bu aileyi iyi tanıyordu onların sözü onun için yeterliydi.

-Güle güle kullanın babalarınıza çok selamlar.

-Aleykümüs selam.

Onlar, oradan ayrılırlarken Erkan derin düşüncelere dalmıştı, Zeynep etrafı inceliyordu kasaba bir ana cadde etrafında şekillenen ve o cadde ile bağlanan birkaç yoldan ibaretti. Gerçi, aradıkları her şeyi orada bulabiliyorlar, şehirdeki birçok özellik kasabada vardı. Kasabanın merkezinde bir camisi vardı ve onun çevresinde birkaç çay bahçesi, genelde kasabada hayat burada akıyordu ama daha çok kahvehane kültürü vardı, her köyün kendi kahvesi vardı. Onlar kendi köylülerinin kahvesine ilerlerlerken, Halil ve kardeşi devlet dairelerindeki işleri bitirmişler, eşlerinin istedikleri birkaç parça malzemeyi alarak Ahlatlı

kahvehanesine ilerlerken uzaktan çocuklarını görüyorlardı, onların arkada olduklarını, çevreyi izleyen Zeynep başını arkasına çevirince görmüş, yanındakileri uyarmıştı. Babaları onlara yetişmişti telefonları nereden aldıklarını öğrenince, Hüseyin'e ulaşınca, siz kahvenin önündeki masaya oturun, ben şimdi geliyorum dedi Halil. Mağazaya varıp borcunu ödese de.

-"Ne kadar pahalıymış dedi." içinden.

Üç telefon için babasının verdiği paraya üç yüz TL ilave etmek zorunda kalmıştı. Satıcı indirim yapsa da Halil için bu kadar parayı vermek, onun biraz can sıkıcı olmuştu, oradan ayrılıp hızlı adımlarla çocuklarının yanına varmıştı.

-Hadi gidiyoruz, telefonlarınız güzelmiş arada amcanla bize de kullanmaya verin bizimkiler eskidi, kızlar.

-Babacığım, bizimkisi kız telefonu sen kullanmazsın. Erkan'ın telefonunu kullanırsınız.

Halil, gülmekten kendini alamıyordu dünyanın parasını vermişti ama kızları dokunmasına bile izin vermeyeceklerdi ne varsa oğlumda var yine diye düşündü. Kahvede biraz dinlendikten ve içecek bir şeyler içtikten sonra köye doğru yola çıkmak için hazırlanıyorlardı. Hüseyin arabayı park ettiği yerden alıp onların yanına getirmişti, arabaya binip akşam olmadan köyün yolunu tuttular. Zaten, köy yakındı. Çam harmanlarını aşınca köy gözüküyordu. Araba köye yaklaşmış, köyün evleri gözüküyordu, herkes neşeliydi ama Halil'in gözünden Erkan'ın durgunluğu kaçmıyorsa da, ortada onu mutsuz edecek bir durum da yoktu ona göre

Erkan'a neyin var diye sormayı düşündü ama vazgeçti bir durum olsa oğlunun ona söyleyeceğini biliyordu, Erkan ise hala içinde annesinin

sesini duyuyordu.

-"Erkan peygamberimizde gülleri çok severmiş."

Araba eve varmış tahta kapılardan içeri girerken avluda dedeleri ve Sultan onları karşıladı. Kızlar dedelerinin yanına koşarak, Ömer ağanın elini öptüler. Erkan da kızları izledi, kızlar daha sonra Sultan'a heyecanla telefonlarını gösteriyorlardı. Aile büyükleri, hanelerinin mutluluk meyvelerini, yüzlerini gülerken gördükleri için mutluydular. Şerife avludakilere seslendi:

-Yemek hazır.

Kızlar, Şerife'yle de mutlulukları paylaşıp masayı kurmaya başladılar. Aile fertleri masaya otururken, önce kızlar tarhana çorbasını kaselere doldururken, ev kesmesinin sütlü yufkanın, yahninin kokusu duyuluyordu. Hüseyin, yengesi ve eşine dönerek:

-Hanımlar yine döktürmüşsünüz.

-"Afiyet olsun Hüseyin" dedi Sultan, masa harika gözüküyordu. Zeynep, telefonunu eline almış masadakileri kameraya alıyor bol bol fotoğraflarını çekiyordu. Erkan'ın telefonu da Halil'in elindeydi. Halil kardeşine dönerek:

-Hüseyin, adamlar yapmış ya koca dünyayı bu küçük kutuya sığdırmışlar, baba sana da alalım bir cep…

-Yok be istemem şunun tuşlarını göremem ben. Bana ev telefonu yetiyor uzak yerde değilim, arayan benimle derdi olan gelsin bulsun. Ben cep telefonu istemem, benden geçti evlat bizim zamanımızda telefon yoktu kamerası falan anlamam ben onun dilinden…

Ev halkı yemeklerini bitirdikten sonra masayı terk ederlerken kızlar bulaşıkları yıkıyor, Şerife de masayı siliyordu. Gerçi, ailenin bulaşık makinesi varsa da eve kalabalık misafir geldikten sonra veya çok yıka-

nacak eşya varsa kullanıyorlardı. Evdeki bayanlar kısa sürede mutfağı eski haline getiriyorlardı. Elif, tabakları önce sıcak suya basıyorsa da aklı ağabeyindeydi. Ondan duyacaklarını çok merak ediyordu. Halil, kardeşi ve babasıyla evden çıkıp yavaş yavaş köy kahvehanesinin yolunu tutmuşlardı. Sultan da eltisini alıp komşularına oturmaya gitmek için son hazırlıklarını yapıyordu, komşuluğun ölmediği en güzel örneklerinden bir yerdi Ahlatlı köyü.

Zeynep de yeni telefonunu komşu kızlarına göstermek, kendince hava atmak için annesinin peşine takılmıştı. Elif, işlerini bitirmiş ağabeyinin yanına ilerliyordu. Erkan, televizyon izliyor kanaldan kanala dolaşıyordu. Elif'in yanına geldiğini görünce, televizyonun sesini kıstı konuşacakları konu beliydi. Elif, onun tam karşısındaki koltuğa oturdu. Bu iki kardeşin derin konulara dalacakları bir sohbete işaretti. Elif Erkan'a dönerek:

-Hadi meraktan öldüm ya ne oldu ne buldun?

-Senin rüyandaki sesi nasıl duyduğunu, sanırım sebebini buldum bu gün bana da öyle bir şey oldu. Telefona bakarken annemin bana bahçedeki sözünü duydum ve birden oldu bu.

-Ne dedi ki annem sana?

-Erkan peygamberimizde gülleri çok severmiş demişti ve ben o sözü orada duydum, annem yanımda değildi ama sesi kulaklarımda yankılanıyordu.

-Ya sonra, peki bundan çıkaracağımız sonuç ne?

-Bundan çıkaracağımız sonuç şu; zihnimiz tanıdığımız kişilerin sesini kaydedebiliyor. Örnek vereyim sana, bir kişiyi gözünün önüne getir görüntü şart ama. Orada ben uçurumdan düşerken beni görüyordun . Bu kişi fark etmez istediğin kişi olsun, sadece gözünün önünde olsun gö-

rüntüsü ve o kişiyle konuştuğun bir şeyi duymayı iste.

-Tamam Zeynep olsun, onun sesini duymak istiyorum.

Elif, Zeynep'i gözünün önüne getirdi ve onun sesini duymak istedi. İçinden biraz yoğunlaştıktan sonra Zeynep'in sesini duymaya başladı.

- Size güzel bir haberim var babamlar kasabaya doğru birazdan yola çıkacak, tabi bizimle birlikte acaba neden yeni telefonlarımızı almak için hazırlanmamızı istediler.

Elif gerçekten duyuyordu. Zeynep'in sesini şaşkınlığını da gizleyemiyordu. Başka birinin sesini duymak istedi, annesinin babasının önceden yaptığı konuşmalarını duyuyordu, çok tuhaftı bu, kendi iç sesinin dışındaki bir sesi duymak…Erkan devam etti konuşmasına:

-Bak! Hep duyardık ya annem derdi ya, dedem onu yeni gelinken fırçalamış haddini bil gelin demiş, annem hep bunu söyler ve hala o konu aklına geldiğinde hala onun sesini duyar veya bir kişi bir başka kişiye ağırına gidecek bir söz söylese yıllar geçse bile sen bana zamanında böyle hakaret ettin der veya bir sevgilisi uzak bir yere gidecekse yârine seni seviyorum diyerek, veda ettiyse sevgilisini hatırlayan kişi bu sözü içinde duyacaktır ya da çok büyük bir intikam duygusu için yemin eden birisi veya annesine ölümü pahasına söz veren bir kişi verdiği sözü hatırlayacaktır. Karşısındaki kişi de onun sözünü, beyin sesini önce kayıt altına alıyor, yoksa karşıdakini tanıyamazdık. Bunun en önemli göstergesi telefon çalınca karşıdakini görmesek dahi sesi tanırız. Beyin de aynı bu şekilde, sesi ve görüntüyü hafızaya kaydediyor ama görüntü veya o şeyi tanımlayabilecek bir unsur olmalı… Elif ağabeyini dinlerken hafızasının ses kütüphanesinde dolaşıyordu bu güne kadar tanıdığı her ses kayıtlanmıştı hatta insan sesinin dışında doğadaki her ses vardı orada. Öyle ki, artık rüyasında Erkan'ın sesini nasıl duyduğu-

nu biliyordu …

Erkan konuşmasına devam etti:

-Elif, benim şu an düşündüğüm konu hafızada nasıl şekillendiği değil, bu konuyu düşünürken bir şey daha fark ettim. Ama denemesini daha yapmadım.

-Peki ne buldun, biz bu konuyla ilgileniyorduk, ama bulduğun şey nedir?

-Bulduğum konu şu: biz bir kişiyle konuşurken o kişi sevdiğimiz kişiyse ona göre duygularımızın şekillenirken; yeni tanıyorsan izlenimlerde bulunuyoruz. Deyim yerindeyse, elektrik alıp almadık gibi yorumlar yapıyoruz veya bir konuşmada konunun gidişatına göre karşımızdakinin tavırlarına bakış açısına göre tavır alıyoruz. Bir başka açıyla ifade etmek istersek, bir kişi hakkında yorum yapacaksak o kişi iyi birisi veya yapsa yapsa bu yapar veya sırrımızı paylaşmak istesek o asla bunu söylemez diye düşünürüz. Bir başka misal vermek gerekirse, biz falanca kişiye şöyle desek bize olumlu ve olumsuz der şeklinde konuşmayı yapmadan bir fikrimiz olur, konuşmaya başladığımızda ise o kişiyle tepkisini çoğu zaman biliriz maksat bizim kelimelerimize göre davranırlar, ya da duymak istediklerimizi söylerler. Buraya kadar hem fikir miyiz?

-Evet aynen öyle olur ağabey.

-İşte, Elif daha özetlemek gerekirse şu an televizyona bak, iki kişi tartışıyor ve bunu sesli iletişimle sağlıyorlar.

-Tamam buraya kadarda sorun yok anladım ağabey sonra?

-Kısacası, Güzel kardeşim bir kişiyi hafızanda sesini duyabiliyorsak konuşturabiliriz.

-Ya nasıl yapacağız peki?

-Çok kolay Elif, hep Zeynep'ten örnek veriyoruz ama yine onu ele alalım.

Örneğin, bu vitrinlerde gördüğün bir elbiseyi getir gözünün önüne ve Zeynep'i de getir şimdi.

-Tamam getirdim.

-Kendi sesimizle, sorularla konuşturuyorsak aynı şekilde görüntüyü ister soru sor, ister konuşturmak iste, Zeynep'in konuşmaya başladığını göreceksin hadi dene.

-Bir dakika deniyorum, gözünün önüne getirip ona doğru yoğunlaşması artıkça, önce görüntüsü daha sonra kalbinde ona duyduğu sıcaklığı ten yapısı her şey, gül örneğindeki gibi önce görüntüsü sonra kokusunu duyması gibi sanki, onu hissediyordu artık canlıymış gibi karşısındaydı. Hatta görüntüsü de, içinden bugün gördüğüm elbisenin askısı kalındı sen güzel dedin ama gerçekteki fikrin neydi? Ses, artık Zeynep'in sesi olarak yankılanıyordu ve beyin nasıl soru sorunca cevap veriyorsa hafızasındaki Zeynep de konuşmaya başlamıştı. Aslında, onun duyduğu ses de yine kendisiydi, kendisinin hafızasında Zeynep hakkındaki bilgi birikimiydi sadece.

-Evet, o elbisenin askısı kalındı. Ben o kısmı beğenmedim, bel kısmını beğendim, ondan orası da güzel dedim.

Elif, ağabeyine konuşturmayı anlattı ve sağlamasını yapmalıyım diyerek Zeynep'i aradı:

-Efendim Elif.

-Sana bir şey soracağım ama saçma bulmayacaksın ve cevap vereceksin bir de gülme anlaştık mı?

-Tamam neymiş o?

-Bugün bir elbiseye baktık hatırlıyor musun? Telefoncunun az yuka-

rısında ben askısı kalın dedim sen güzel dedin ama bence elbisenin bel kısmını beğendiğin için öyle dedin değil mi?

-Bu mu beni aramanın sebebi gece gece iyi misin sen?

-Ya uzatma cevabını merak ediyorum aklıma takıldı sen söyle?

-Tamam ya evet öyle düşündüm ama ne bileyim ağzımdan öyle çıktı. Beli güzeldi, elbisenin askısı biraz kalındı gönlün oldu mu askısı evet kalındı.

Elif telefonu kapatınca beynimizin harika bir analiz edici olduğunu fark etti. Çünkü, hafızada istediği gibi kişinin sesini konuşturmak güzeldi, öyle ki hiçbir ayrıntıyı atlatılmıyordu.

Erkan, kardeşine dönerek: "*artık kısmen ne demek istediğimi biliyorsun, hafızamız sadece onun sesini değil, birçok şeyi kaydediyor ve izlenimlerimizi duygularımızı bu şekilde hafızanda tanıdığın veya duyduğun iki sesi de konuşturabilirsin. Örneğin, annemle babamı gözünün önüne getir, beynin tamamlama yöntemi var. Onların senin hafızanda konuşturulduğunu göreceksin, konuşanlar yani yine sensin aslında.*" Elif, anne babasının karşılıklı konuşma şeklinde seslerini canlandırıyordu ve iki kişi konuşuyordu. Elif, sanki olay gerçekmiş gibi onları izliyormuş havasına bürünmüştü. Bu sefer Elif:

-Ağabey sen birini canlandır hafızanda.

-Canlandırıyorum şu an Sezer'i, çok rahat ya dünya yansa umurunda olmaz. Şu an diyor ki: "*ahretlik diye başlayıp*" beni yoldan çıkarmaya çalışıyor bir sürü şey geçiyor şu an hafızamda bana diyor ki: "*evren kenti kazanınca yaşayacağız*" diyor bir de "*bana siz yaşıyor musunuz? ses soluk çıkmıyor*" diyor.

Gümmm gümmmm orda mısınız?

-Ne oluyor aşağıda biri mi var bir bakayım.

-Aşağıdaki kapı çalınıyor, Erkan tahta kapıları açıp içeriye doğru ilerleyen bir gölge gördü ve o gölge ona yaklaşıyordu.

-Benim ben ihmal ettiğin arkadaşın Sezer.

-Gel ahretlik gel yukarıdaydık.

-Annenler komşuya giderken gördüm bir uğrayayım dedim. Zeynep de elinde telefonu bana gösterip, kendince havasını attı. Cebimdekini göstermedim, görseydi morali bozulurdu, havası yarım kalır diye. Ne o cebindeki telefon ama 1000 tl'lik bir telefon, Zeynep'inkinden biraz daha üst model.

-Çok değil mi ya, sizinkilere nasıl aldırdın onu?

-Babam almak istemedi tabi annemi dolduruşa getirip, onun üzerine saldım. Annem kazandı, babam yeni araba aldı biliyorsun 55 bin falan fiyatı , borcum var falan dediyse de arabayı bana mı almış kendine aldı dedim, arabaya binip gitmeyi biliyor acımadım vallahi herkes babam sağ olsun der ya, yazar arabaya falan ben telefonumun açılış kısmına annem sağ olsun yazdım.

-Alemsin Sezer ya, gel yukarı Elifle oturuyoruz biz de.

Sezer ile Erkan yukarıya birlikte çıkarken Erkan içinden gülüyordu. Elif'in yanına vardıklarında Sezer Elif'e dönerek:

-Dedeyi soymuşsunuz yine gözün telefon görsün.

-Sezer, bunu nereden buldun hem de en üst versiyonu?

-Uzun mesele ucu ailevi konulara dayanıyor.

Erkan, Sezer konuştukça gülmekten kendini alamıyordu. Elif, telefonu imrenerek inceliyordu.

-Ee siz yaşıyor musunuz?

Elif ve Erkan birden şaşkınlık içinde ona döndüler ne dedin Sezer?

-Ee siz yaşıyor musunuz? dedim kötü bir şey mi dedim yoksa!

Elif ve Erkan birbirlerine bakıyorlardı. Erkan, hafızasında konuşturduğu kelimeyi söylemişti. Sezer de anlamsız gözlerle onlara bakıyordu ne oluyoruz misali.

-Yok Sezer yanlış anladık önemli bir şey yok.

-Ha tamam o zaman, ben de şaşırdım. Bu arada, Sezer'in telefonunun çalma sesi konuşmayı bölüyordu, arayan annesiydi onu eve çağırıyordu.

-Hım tamam anne geliyorum. Erkanlardaydım tamam hemen geliyorum.

Ben kaçar arkadaşlar yarın görüşmek üzere.

-Tamam yine gel, yarın falan uğra dedi Erkan Sezer'e.

-Kapıya kadar gelmeyin ben giderim uğurlamanıza gerek yok iyi geceler diyerek koşar adımlarla avluya indi kapıdan çıkıp karanlığın içinde kayboldu.

Erkan ve Elif kendilerine giden yolda bir konuyu daha çözmüşlerdi. Bu konu onlara hayatlarında ciddi yardımları olacak bir konuydu. Biriyle görüşmeye giderken veya önemli bir toplantıya veya bayan arkadaşlarına veya herhangi bir başka olaya gitmeden önce o kişiyi olayı hafızalarında canlandırıp tekrar tekrar şekillendirerek istedikleri şekle getirdikten sonra, yaşanmamış hayatta onlara sadece uygulaması kalacaktı. Hani derler ya, keşke yapmasaydım hayatta bir şansım daha olsa bunu yapmazdım, nasıl kaçırdım bu fırsatı, keşke onu üzmeseydim gibi hafızaları yaralayıcı şeyler insanı üzerken, pişmanlıklara sebep olurken, hafızalarda olayı yaşamadan provasını yapmak onları bu tür yaralamalardan kurtaracak ve istedikleri hedefe doğru ilerlemelerini hızlandıracaktı…

Erkan Elif'e bunları anlatıp yaptırırken hafızasına bir konu daha ta-

kılmıştı:

-Elif aklıma bir konu daha takıldı, biz bu konuyu seninle önceden konuştuk lakin ben düşünmüyorken annemin sesini duydum ve hafızama bilgiler geldi bu nasıl oldu peki…

Bu esnada kahvehanede muhtar kahya ve kahveci Cahit bir masada oturuyorlardı, Cahit:

-Ya muhtar geçen gün kasabaya indim bizim yeğeni dershaneye yazdırayım dedim, bu evren kent sınavları için fiyatlar ateş pahası 3 binden aşağıya dershaneye kayıt yok. Yuh dedim, ya aklıma fikir geldi bizim köy büyük, bir sürü de sınava girecek genç var. Köylülerden sınava girecek çocuğu olanlardan 1000-1500 TL toplasak herkes verir 4-5 öğretmen tutsak, gerekli malzemeler ne ise aldırsak hem ucuza gelir hem de özel ders gibi olur ve köyümüzden bir sürü okumuş genç çıkmış olur.

-Güzel düşünmüşsün Cahit de nerede vereceğiz bu eğitimi?

-Muhtarım nerede olacak öğleden sonra köy okulunda tabi.

-Yaşa be Cahit güzel fikir.

Ömer ağa, gurur duyduğu oğullarıyla kahvenin önüne varmıştı. Ömer ağa ağır yürüyordu yaşlılıktan ve köy kahvehanesine varmaları uzun sürmüştü. Muhtar onları görünce ayağa kalkmış Halil'e el işareti yaparak buradayız dedi. Kapıdan girince Ömer amca kahvedekilere:

-"Selamun aleyküm ahali" dedi.

-Aleyküm selam diye cevap verdi kahvedekiler. Hüseyin, kendilerinin oturacağı sandalyeleri masaya taşıyordu. Muhtar, Ömer ağanın elini öptü Cahit ve kahya Yaşar'da:

-Nasılsın Ömer ağa iyi misin bu aralar göremiyoruz seni kahvede.

-Muhtar, artık yaşlandık, camiden eve evden camiye gidiyorum

ayaklar götürmüyor artık beni.

-Allah uzun ömürler sıhhatler versin Ömer ağa.

-Sağ ol evlatta artık bizim bir ayağımız çukurda gözümüz toprağa bakmaya başladı.

-Aman gecinden versin Ömer ağa, bu arada Halil, Hüseyin size bir şey diyeceğim.

-Muhtar bir saniye oğlum çayla masayı dedi Cahit, yanında çalışan gence.

-Halil, Hüseyin sizin sınava girecek çocuklarınız var onlar için ne düşünüyorsunuz?

-Muhtarım dershaneye göndeririz her halde.

-Hah işte ben de onu diyorum dershaneler ateş pahası köyde sınava girecek ailelerden 1500 TL toplayıp 4-5 öğretmen tutup gerekli malzemeleri aldırtırız parası olmayanlardan da aramızda para toplarız ya da Cuma namazında da toplarız hayır için.

-Güzel düşünmüşsün muhtar olur olur çok güzel düşünmüşsün çocuklarımız gözümüzün önünde olur. Ömer amca, benim üç torunum var onların parasını veririz bir de para veremeyecek durumda olan iki gencin parasını da ben karşılarım, köyümüzden okumuş adamlar çıksın hem de vatana da hizmet olur.

-Helal be Ömer ağa işte bu kadar.

Muhtar, gelen olumlu tepkilerden konuyu uzattıkça uzatıyordu ve Cahit'in fikrini kendi fikrini kendi fikri gibi etrafındakilere anlatıyordu. Bu durum karşısında kahya Yaşar ve Cahit birbirlerinin yüzüne bakıyorlardı, bu durum Cahit'in canını çok sıksa da ne diyeceğini şaşırmıştı ama muhtara dokundurmasını da yaptı:

-"Muhtarım ne harika fikirmiş bu maşallah akıl küpüsünüz tebrik-

ler.”

Muhtar, lafın kendisine sokulduğunu anlasa da umursamaz tavırlarla ona cevap vermedi. Muhtarın hesabı kendince şuydu: Bu köye yapılacak eğitim hizmeti bir dahaki seçimlerde onun koltuğunu garanti altına alır diye düşünüyordu. Kahvehanede sohbet gecenin ilerleyen saatlerine kadar devam etti, kahve dağıldı. Muhtar Ömer ağa ve ailesi de yarının ışıklarını görmek için eve doğru yola çıkmıştı. Muhtar, eve varınca kendince planlar yapıyordu, hanımına yarın beni erken kaldır kasabaya gideceğim diyerek onu tembihliyordu. Sabahla birlikte Ahlatlı uyanmıştı, muhtar yanına kahyası Yaşar’ı da alarak yola çıktı. Onu yanına almasının bir nedeni de işlerinde emir verdiğinde yapan birisinin olmasıydı. Herkesin yanında:

-“Yaşar şunu getir bunu getir” Yaşar’ın da:

-Emredersin muhtarım demesinden keyif alması kendince etrafına hava atmasıydı. Bu durum, aslında o fark etmese de çevresindekiler için muhtarın kendisini küçük düşürdüğünün bir göstergesiydi. Muhtar, kaymakamın yanına vardı, içeri girince karşısında duran kendinden çok genç bir kaymakamdı. Ona fikrini açıklarken, bir şeyleri çok biliyormuş ifadesiyle anlatmaya başlamıştı. Köydeki okulu kullanma iznini almış, zaten hükümet binasındaki mili eğitim ilçe müdürü de onların yanına gelince muhtar aynı bilmişlikle müdüre de fikrini anlatmış, “*müdür bey işsiz o kadar çok genç var ki kasabada maalesef memleketimizin hazır yetişmiş evlatları maalesef sokaklarda*” dedi kaymakama ama 5-6 işsiz genç tanıdığım var lakin ücretini siz muhtarlıktan karşılarsınız dedi ilave ederek. Muhtar gidişattan memnundu, özellikle kendisine fikri için atfedilen övgüler kısmına da bayılıyordu. Milli eğitim müdürü telefonu kaldırdı birkaç yere telefon edip:

-Muhtar, öğleden sonra gel gençler hazır, Ahlatlıya götürürsün okulun lojmanında kalırlar.

-Tamam müdürüm. Ben akşama toplarım paraları da, malzemeyi de o gençlerle belirleriz artık test, kitap vs. ne gerekiyorsa alırız.

-Muhtar, gençlerin içinde acemiler varsa da ikisi önceden dershanede falan çalışmış, tanıdığı dershane var, oradan da malzemeleri alabilirsiniz.

-Teşekkürler müdürüm sağ olasınız, kaymakam efendi de:

-Muhtar, okulda herhangi bir sıkıntı olursa haberimiz olsun arkanızdayız.

-Sağ olun kaymakamım.

Muhtarla Yaşar odadan çıkarlar, muhtarın içi içine sığmıyordu o kadar övgü almıştı ki yarım saatte. Yaşar ile yemeğe gitmek üzere kaymakamlıktan çıktılar:

-O kadar ortalığı velveleye verdik, peki ya köyden toplanan para yetmezse yaşar?

-Yeter de artar muhtarım sen merak etme.

Muhtarla kahya yemeklerini yedikten sonra, kasabadaki işlerini hallettikten sonra, müdürün yanına varırdılar. Müdürün yanında her branştan 5-6 genç vardı. Daha doğrusu, deyim yerindeyse çok iyi noktalara gelmesi gereken gençler üç kuruş para kazanmak için her şarta evet diyorlardı, muhtar da gençleri yanına aldı ve birlikte bir dershanenin yolunu tuttular. Ne kadar malzeme lazımsa dershaneden aldılar, parasını sonra vereceğiz diyerek muhtar malzemeleri, kitapları aldıktan sonra köye doğru yola çıktı. Gençler de isterdi güzel bir okulda görev yapmak da neyse…

Muhtar köyün içine girince, kornasını basmaya başlamıştı. Kahve-

nin ortasında durdu. Kahvedekilere paralarını hazırlamaları gerektiğini söyledi, gençleri tanıtıp köyün okulundaki lojmana doğru gençlerle ilerlemeye başladılar. Gençlerin karnını köyden çıkan yemeklerle doyurduktan sonra, köylülerin paralarını toplamak için ev ev dolaşmaya başladı. Kursa katılacaklar için kişi başına 1500 TL alıyordu. Ahlatlı köylülerinin eski kuşağı, bankaya para yatırmaktansa evde tutmayı tercih ederlerdi. Nasıl etmesinler ki, köylerin evlerinde kilit diye bir şey olmazdı, hatta bir kişi misafirliğe gideceği zaman kapısının koluna bir sopa sokardı, bu evde yok demekti ve gelen kişi bunu görünce geri dönerdi hırsızlık diye bir şey yoktu, eğer bir genç hırsızlık yaptıysa nedenini anlamaya çalışır ona yardımcı olurlardı, tabi o kişi temiz bir sopa yedikten sonra… Muhtar evleri dolaşırken, Ömer ağanın kapısına gelirler:

-Ömer ağa evde misin?

-Gel, muhtar gel buradayız hepimiz.

-Ömer ağa muallimleri getirdim eksik gediği de aldım kasabadan.

-İyi yapmışsın muhtar, bize ne düşüyor iki hisse ilaveyle?

-Üç kişi sizin evden iki de hayır için toplam 7500 TL.

-Biraz bekle muhtar.

Ömer ağa, içeriye gidip üzerine düşen parayı muhtara getirmişti. İki hayır hissesinden yararlanacak kişilerin isimleri tartışma bahsinde değildi, bu kişiler belliydi ve köyün en fakirlerindendi. Birisi de Yaşar'ın çocuğuydu. Muhtar keyifle oradan çıkıp diğer evleri dolaşması bitmişti ki, yalnız bir ev kalmıştı. O da Cahit'in evi, ama kendisinin evren kent sınavına girecek çocuğu yoktu ama yeğenleri vardı ve bu haneler aynı bahçede kapı kirişleri tek olan bir avluda yaşıyorlardı. Muhtar, içeri girmek istemedi, Cahit'in ona laf sokacağını biliyordu onun için:

-Yaşar sen git iste Cahit'ten, sonra bana parayı getirirsin.

Yaşar, muhtarın niçin içeri girmek istemediğini anlamıştı ve Cahit haklıydı.Yaşar muhtara:

-Tamam muhtarım ben halletmeye çalışırım diyerek evden içeri girdi. Cahit elinde bir sopayı bıçakla yontuyordu Yaşar'ı görünce:

-Gel kahyaların en kralı gel hayırdır hangi rüzgar attı seni bizim eve

-Cahit biliyorsun muhtar okulda çocuklara ders verecek öğretmenleri tuttu, malzemeleri aldı, para topluyoruz senin yeğenin için geldim.

-Kendi niye gelmedi, gelsin kendisi istesin yüzü varsa tabi adama bak ya fikri ben söyledim yüzüme bile bakmadı. İnsan bir taktir eder ama yeğenim o dersliğe gidecek ama parayı gelsin kendi alsın.

-Cahit etme eyleme ya ben arada kalacağım.

-Kusura bakma seni çok severiz hepimiz ama öyle, kendi alacak. Ayrıca git ona söyle, biliyorsun benim sülale kalabalık muhtarlık seçimlerinde bizden ona kimse oy vermeyecek ancak gelecek benim fikrimi herkesin içinde onaylayacak o zaman parayı da oyu da alır.

-Cahit, o zaman sen ver, muhtar işim var dedi de yine kahvehaneye gitmiştir.

-İşe bak nereye gidecek ya yüzsüz adam yine benim kahveye gidiyor, neyse akşama ben parayı ona veririm ama oy vermeyeceğimizi de söylersin şartım belli.

-Tamam Cahit sen akşama bildiğin gibi yap, bana müsaade diyerek kahya oradan uzaklaşıp muhtarın yanına hızlı adımlarla gitti. Onu merakla muhtar beklemekteydi:

-Demek oy vermeyeceklermiş hepsi.

-Şartını yaparsanız durum değişirmiş.

Muhtarı bir sıkıntı almıştı. Cahitler çok kalabalık bir sülaleydi, bu

işini zora sokardı. Akşam olmuş, köylü kahveye doluşmuştu. Muhtar, paraları toplayıp çayını içerken, Cahit ile göz göze geldi. Muhtar, oy kaygısını da içinde barındırarak Cahit senin parayı da alayım dedi. Cahit olur muhtarım diyerek kahvenin ortasındaki masaya doğru muhtarı çeker ve yüksek sesle saymaya başlar herkesin duyacağı şekilde:

-Yüz, iki yüz, üç yüz, dört yüz… Muhtarım söylemek istediğin bir şey var mı muhtarda tık yoktur.

Beş yüz, altı yüz, yedi yüz…Muhtarım, söylemek istediğin bir şey var mı diye yüksek sesle bağırır ve devam eder sekiz yüz, dokuz yüz, bin… Muhtarım derken muhtar gidecek oyun kaygısıyla ona:

-Tamam tamam var, arkadaşlar bu güzel fikrin oluşmasında Cahit'in de büyük katkısı oldu. Cahit muhtarın kulağına eğilerek ne demek katkısı oldu ya, fikir benim…

-Uzatma, sen de Cahit tamam istediğin oldu parayı alayım.

-Al tas tamam 1500 banknot.

Parayı muhtar alınca Cahit'in kulağına eğilerek.

-Sülalenle birlikte oyunuzu bana basacaksınız değil mi?

-Merak etme muhtar yedi sülalem sana basacak…

***

Erkan ve kızlar için, köylerine bir dershane kurulması fikri onları heyecanlandırmıştı. Geçen senenin talihsizliğini yaşamak istemiyorlardı, hepsinin idealleri vardı ve hayatlarına bir yön vermek istiyorlardı. Yalnız, dershaneleri bir hafta sonra açılacaktı, tutulan öğretmenler dershanenin bir hafta sonra hazır olacağını muhtara bildirmişlerdi. Gerçek sebep bu değildi aslında, öğretmenler acemiydi ve bu süreyi kullanıp neler yapmaları gerektiğini dershanelerden tanıdıklarından veya kendi araştırmaları neticesinde öğreneceklerdi. Fakat, bütün bu acemi-

liklerine rağmen, çok azimliydiler ve öğrencileriyle karşılaşmak için de heyecanlıydılar.

Elif ve kızlar ideallerini, okumak istedikleri bölümleri birbirlerine anlatıyorlardı. Elif tıp, Zeynep biyoloji bölümünü kazanmak istiyordu, Erkan'ın istediği bölümse çok puan istiyordu siyasal bilgiler fakültesi… ve Erkan kendine soruyordu nasıl kazanabilirim bu bölümü derken içini zorluğun sıkıntısı sarıyorsa da hedefi belliydi. Zeynep'in istediği diğerlerine göre puanı daha az olsa da tam bir yarış maratonuna gireceklerdi ve bir yandan da şanslıydılar, çünkü aileleri onlardan bir şey esirgemiyor hatta bazı yerlerde kızlar okumaz diyecek kadar cehalet içinde yaşayanları duydukça ailelerine minnet duyuyorlardı. Erkan, bütün bunları düşünürken terasa hava almaya çıkmıştı. Uzaklara, ahlatlının en güzel doğa harikalarına bakıyordu ve birden ağzına önceden yediği gözlemelerin tadı geldi, şaşırmıştı karnı aç değildi ve gözleme de istemiyordu. Neden şu an damağımda bu tadı duyuyorum diye düşündü altı üstü gözleme önemsemek istemese de, bu tadın ağzına neden geldiğine anlam veremiyordu. Yanına yaklaşan Elif'e:

-Şu an ağzına bir yemek tadı geliyor mu? Mesela gözleme veya yumurta gibi..

-Bazen oluyor ama şu an değil niye sordun?

-Hiç önemli değil, öylesine sordum.

Elif, ağabeyinin bu durumlarını bilirdi, bir şey onun kafasına takılmıştı, çözmeden bırakmazdı. O esnada biraz sinirli olabiliyorsa da kafasına takılan şeyi çok merak ediyordu. Erkan, Elif'in yanından geçip aşağıya doğru merdivenlerden inmeye başladı, avluya gelince çevresine baktı sonra kapıya yöneldi evden dışarı çıktı ve köyde dolaşmaya başladı, kahveye gitti. Gözleri Sezer'i aradıysa da bulamadı. Yolda gördü-

ğü birkaç köylüsüne selam verdi ve çocukluğunda oynadığı tespihlik ağacının yanında durdu, dallarından olmuş tespihlerden biraz kopardı, sağa sola fırlattı. İçinde garip bir duygu vardı, anlam veremiyordu ve şu an dudaklarına gelen tat reçeldi, daha önce de binlerce kez olan bu olay şu an onun hafızasını çok kurcalıyor olsa da hafızası aydınlanmaya başladı. Ağaçtan biraz daha tespihlik koparıp avuçlarında onlarla oynayarak eve doğru ilerlemeye başladıysa da, bir ara kahvehaneye uğrasam mı acaba, Sezer gelmiştir belki diye düşünse de sonra vaz geçti. Kendini yorgun hissediyordu, ne zaman bir ağır konu düşünse vücudunda yorgunluk baş gösteriyordu. Eve gelince yukarıya çıktı, odada kendisine en yakın koltuğa kendisini bıraktığı esnada yanında Elif belirdi ve ona gülerek sallama (börülce) dedi. Erkan başta anlamadıysa da Elif evet sallama tadı geldi.

-Ne anlama geliyor bu şimdi dedi Elif.

-Az dinleneyim, sanırım sana güzel bir haberim olacak Elif.

-Bana ne bana ne ya kalk işte, çabuk söyle ben, sen uyanana kadar dayanamam. Ben şimdi sana bir kahve yaparım, bir şeyin kalmaz diyerek Elif mutfağa doğru ilerledi. Erkan dinlenemeyeceğini anlayınca, mecburen yattığı yerden doğruldu ve koltuğa oturdu. Sultan ve yengesi Şerife, komşularına ev kesmesi yapımında yardıma gitmişlerdi. Genelde, köy yerinde bu tür yardımlaşma çok olurdu, bir gün başkasına yardım edilir, diğer bir gün de bir başkasına.. Zeynep, hala telefonunun tadını çıkaramamış gibi sürekli onunla oynuyordu. Elif kahveleri pişirip ağabeyinin yanına geldi, küçük bir sehpayı önce önüne koydu, sonra kahveyi üzerine danteller kirlenmesin diye, onları da sehpadan kaldırdı. Erkan, kahvesinden ilk yudumu almıştı ki, Elif'in gözlerinin üzerinden ayrılmadığını fark etti, bütün yorgunluğuna karşı anlatmaya başladı:

- Elif hatırlar mısın? dedem bize yıllar önce bir masal anlatmıştı, Gülsüm'ün hikayesini.

-Evet, hatırlıyorum ne olmuş o masala!

-Elif, dedemin o masalda anlattığı her şey ile karşılaşmaya başladık. Dedem, o masalı öylesine anlattı ki, ya da orada anlatılanları çözdü, bunları biliyordu ve bizim de çözmemizi istemiş olabilir. Mesela, o Tas, masalda insanın kendisini bulmasını temsil ediyor ve ben o masalı dinleyip odamıza giderken, ilk hissettiğim şey dudaklarımda beliren kiraz tadıydı ve ben kiraz yemiyordum bu ilgimi çekmişti ilk olarak.

-Ağabey senin o düşünceli tavrının sebebi bu muydu?

-Evet buydu. Önce anlamamıştım, sürekli bu tür şeyler oluyor her zaman ama o masalda tasın Gülsüm'ün ve babasının sesiyle konuşmasının bizim bulduklarımızla örtüşen yönleri var ve bugün de dudaklarıma gelen bu tadın sebebini bulduğumu düşünüyorum Elif.

-Seni dinliyorum merakla.

-Elif, normalde kişilerin canı çeker bir şey yemek için, gördüğünde ağzı sulanır değil mi? Ama bu olayda şu var ki, görmeden ve karnın aç değilse yine damağına yediğin bir şey geliyorsa işin rengi değişiyor. Vücudumuz hayatını devam ettirmek için gıdalardan ihtiyacı olanı alır ve bir kısmını depolar, kalan kısmını ise posa olarak boşaltım sistemimizden atar, haksız mıyım?

-Haklısın ağabey bize derslerde böyle dediler.

-Ama Elif bir şeyi söylememişler, vücut tat duygusunu kullanıyor ve besinleri depolanırken de bu duygu ile kodluyor lakin bu işlem vücutta devam ediyor gün içerisinde biz bazılarını fark ediyoruz çoğu biz fark etmeden işleme devam ediyor ve böylece vücut çalışmasına devam ediyor. Kısacası, güzel kardeşim şu anda vücudumuzda hangi yemeği

yedik ve ne zaman öğütülüyor bunu bile biliriz, şu an ansızın damağımıza gelen tat o işlemin göstergesidir.

-Diyorsun ki, ben şu an ağzıma gelen tat, öğütülen reçelin tadıydı şu an vücudum onu kullanıyor, değil mi?

-Aynen evet. Vücudun posası atıldıktan sonra ihtiyaç için depoluyor üretime geçince bu tat açığa çıkıyor ve şu an damağımıza gelen tat bu.

-Evet, bir nevi vücudumuzda tüketilen şeyleri bilebileceğiz, yaşasın ne güzel iyi de ağabey bunun bize ne yararı olacak?

-Anlasana kaz kafalı kardeşim benim, ağzıma gelen gözlemeyi dün yedim, bugün üretimdeydi ama o sürede vücudumdaydı lakin yediğimiz şeyler ailemizin.Yediklerimizin vücutta kalma sürelerini çıkartırsak bir sürü diyet için kullanılan listeleri devre dışı bırakmış vücudumuzun sağlığını korumuş, en önemlisi de harika bir görünüşümüz olur. Şimdi kağıt kalemi getir, yenilen şeyler belli, yalnız bu bedenden bedene farklı olabilir. Benim için, senin için farklı olabilir gerçi, ikiz isek de olsun üç gün deneyeceğiz.

Erkan ve Elif, üç gün boyunca bedenlerine yoğunlaştılar listeler çıkarmaya başladılar. Gözleme iki gün, reçel iki gün, zeytin dört saat, peynir 18 saat, yumurta bir gün, et 3 gün, çorba 6 saat... Şimdi onlara kalan şey kendileri için bir beslenme listesi, ve bu listede bir günde tüketilecek şeyler ağırlıkta olacaktı. Gerçi, bu durumları onlara özenle yemekler yapan Sultan'ın hoşuna gitmese de;

-Hasta olacaksınız evladım şunlardan da yiyin! Bak ne güzel olmuş dese de, çocukları hazırladıkları listelerden dışarı çıkmıyorlardı. Sultan bu durum karşısında onlara bir türlü anlam veremiyordu.

Bu yöntem onların çok hoşuna gitmişti, fazla kilo almıyorlar, bedenleri yıpranmayınca da vücutlarının sağlıkları dışa vurmaya başlamıştı.

Tenleri daha parlak, hatta gözlerindeki göz bebekleri daha can alıcı güzellikle parlamaya başlamıştı. Bu yöntem, onların her geçen gün kartpostallardan çıkmış güzelliğe kavuşmalarını sağlayacaktı. Ayrıca bedenlerini kontrol etmenin keyfini yaşamaksa, hiçbir şeye değişilmezdi. Erkan ve Elif'in kendilerinde ilerlemeleri her geçen gün yeni bilgilerle devam etmekteydi.

"..Akıllarına gelen konu ise, masalda Gülsüm'ün uyuduktan birkaç saat sonra, istediği hayali görmesiydi. Bir hayalin, istenildiği zaman ansızın gelebilmesi yapılabilir miydi? İşte en önemli akıllarına takılan mesele de buydu.?"

Köyde, dershane tamamen bitmiş ve faaliyete geçmişti. Çocuklar, onları geleceklerine taşıyacak öğretmenleriyle tanışmak için sabırsızlanıyorlardı. Okula vardıklarında, hocalarıyla karşılaştılar. Bu genç öğretmenlerin yaklaşımları, içtenlikleri ve öğretme arzuları onları çok sevindirmişti, öğretmenler içinde öyleydi ve durum bundan farksızdı çünkü birkaçının uzun zamandır işi yoktu ve birçok arkadaşı da maalesef mesleklerini yapamıyor ve hatta iş ayırt etmeksizin her işi yapmaya çalışıyordu. Bu durum, ülkenin genelinde diplomalı işsizler ordusunun sayısı ciddi boyutlardaydı, başka işler bulanlarında yakasını bırakmayan diğer bir şey de, yaptıkları işleri içlerinden sürekli sorgulamalarıydı ki, bu ise en acı olan kısmıydı.

Sınıfta kısa bir tanışmadan sonra, derse geçilmişti. İlk ders, Türkçeydi. Öğretmen, anlatmaya başlamıştı, daha dersin başında Sezer:

-"Erkan saat kaç?" dedi. Erkan, bu soruyu duyunca şaşırdı.

-Sezer, daha on dakika olmadı ya, ne bu acele ayrıca yan duvara bak orada saat var, artık oraya doya doya bakarsın..

-Erkan, erken olduğunu biliyorum ama iki saat sonra babam moto-

siklet alıp bana getirecekti, onu bekliyorum heyecanım bundandı.

-İyi de Sezer neden aldılar ki sana motosikleti?

-Sınavımı kazanmam için aldılar.

-İyi de Sezer benim bildiğim sınavı kazanınca ödül diye alınmıyor mu bu şeyler diye kulağına fısıldamıştı. Öğretmen fark ettiyse de onların konuşmasını ilk günden uyarmak istemedi, nihayetinde bu köyde yabancıydı ailelerinin tutumunu bilmiyordu. Eskiden eti senin kemiği benim diyen velilerden artık eser kalmamıştı.

-Erkan ben de öyle dedim anneme, motosiklet beni motive eder dedim, daha iyi ders çalışırım yoksa kafam almıyor dedim, annem de beni kıramadı ama babam..

-Senin motivasyonuna da sana da…. diye başladı Erkan bu sözü duyunca kendine engel olamadı, gülmesi artık dışa taşıyordu. Sınıfta olduğunu hatırlayınca, kendini zor tuttu lakin Sezer'in beklentisi, unutmaması, sürekli içinde canlı tutması, o duygu ile yaşamasını sağlıyordu ve o da saate baktı. Aklına Gülsüm'ün hayali geldi, eğer ben de Sezer gibi sürekli yaşatabilirsem istediğim hayali, ben unuttuktan sonra gelir diye düşündü. Dersin sonuna yaklaşılmıştı, teneffüste gelmesini istediği hayali düşündü. Ne olabilir? diye dedesinin bavulunda gördüğü kanlı kur'an aklına geldi. Bunu kullanabilirim dedi içinden. Bunun, 2 saat sonra hafızamdan geçmesini istiyorum diyerek sınıfa yöneldi lakin o bu konuyu unutsa da istediği gerçekleşmemişti.

Okul dağıldıktan sonra, hemen eve gitmedi nal/paraya doğru ilerlemeye başladı. Gerçi, Sezer'in motorunu da merak ediyordu. Nal/ para tepesine çıkınca etrafa bakmaya başladı. Uçsuz bucaksız bir bölge gibi, birçok hayali hafızasına getirse de istediği gibi değildi her şey. Yerden bir taş aldı ve var gücüyle uzağa fırlattı. Taşın düştüğü yerde bir kara-

bakal (*Karabatak, olarak da bilinir, sığ nehir veya göllerde yaşayan bir yabani kuş türü) havalandı, onu görmemişti Erkan lakin kuş önünden uzaklaşmaya başladı ve tepelerin ardından ufuklarda kaybolup gitti. Erkan da ufuklara daldığında, bir süre sonra sanki ufukların onu kendinden alıp uzaklara, yeni hayallere götürdüğünü fark etti ve buldum, eğer hayalin içinde hayal görürsem olabilir dedi kendi kendine. Tekrar deneme yapmayı düşündü, gözünün önüne kendini, kitabı düşündüğü hali getirdi ve o hayalin içine de duvar yerleştirip duvardaki saati de 2 saat sonra ayarladı ve hayalin içinden çıktı. Ona göre umut dolu bir denemeydi ve köye tekrar dönünce etrafa hava atmakta olan Sezer'i gördü.

-Sezer, bu arazi motoru değil mi ya, yarış motorlarından?

-Aynen öyle ahretlik, atla şöyle bir bakalım nasıl uçuyor mu diye ama önce şu kaskı tak. Erkan motora binince Sezer gaza yüklenmişti, kasaba yoluna doğru, değim yerindeyse uçuyorlardı. Virajlarda hız kesmiyorlardı, yolda gördükleri kızlara yaklaşıp:

-"Güzeller sizi götürelim mi gideceğiniz yere" gibi laf atıyorlardı. İki kişilik motora kaç kişi bineceklerse artık. Sezer'in keyfi yerindeydi. Gün, onun günüydü birbirleriyle konuşurlarken:

-"Sezer, önüne bak!" diye Erkan'ın sesi duyuldu. O an önlerine bir kedi yavrusu çıkmıştı ve onu ezmemek için Sezer motorunu yoldan dışarıya doğru sürdü. Kontrol onlarda değildi, yolun kenarındaki eğimle birlikte motor daha da hızlanmıştı ki, aşağısındaki ağaçların arasından geçiyorlar, sezer artık gözlerini kapatmıştı. Bir şeye çarpmışlardı, ikisi de motordan fırlamışlardı. Kendilerine gelmeleri birkaç dakikalarını almıştı, her tarafları saman olmuştu. Sezer:

-Erkan Allah'ın sevgili kullarıymışız, burası harman. Saman yığını-

na çarpmışız.

-Sezer motor nasıl?

-Dur bakayım! kenarları çizilmiş çamurlukta biraz ezilme var ama sanırım önemli bir şey yok ama babamın kıymetli paracıkları bunları düzelttirirken gidecek, iki genç hallerine bakıp gülmeye başlamışlardı. Motoru samanların arasından çıkardılar, itekleyerek yolun kenarına getirdiler. Motor çalışır haldeydi, tekrar köye hareket etmek için bindikleri sırada Erkan başında bir tuhaflık hissetti sanki boşluğa bakıyormuş gibiydi. Kafasını çarpıp çarpmadığını düşündü fakat kask başındaydı. Gerçi, Sezer'e de birşey diyemiyordu ama beyninden bir şeyler çekiliyor gibiydi, içini bir korku kaplamıştı ve içinde çekilen şey ona iyice hakim olmaya başlamıştı. Artık, gözleri etrafı göremiyordu ve gördüğü şey o hayalindeki kanlı kurandı ve iki saat sonra istediği gibi hayali ona gelmişti. Erkan, şok yaşıyordu korkusu giderek mutluluğa dönüşmüş ve bir an önce bunu Elif'e anlatmak için sabırsızlanıyordu. Köye varınca, Sezer'e:

"Bak! ben de bu motordaydım, masraflar ortak unutma" dedi.

-"Yok be Erkan, aldığımız yer tanıdık ben hallederim sen takma kafana" diyerek Erkan'ın yanından motoruyla ayrıldı Sezer. Erkan, Elif'in yanına koşarak, masaldaki hayali çözdüğünü söyledi ve Elife uzun uzun anlatacaktı…

Aslında, yöntemi kolaydı. Normalde, insanlar sabah kalkmak istediklerinde, birçokları alarmı kurmaz veya bir arkadaşının doğum günü aradan bir yıl geçse bile yine hatırlanır. O gün yaklaştığında, hayalde, anıda böyle istediğimizde çocukken aldığımız ilk kalem kutusu veya ilk hediye, ilk çocukluk aşkı unutulmaz ve düşündüğümüzde hemen gelir aklımıza. Burada, insanların kendini programlaması devreye giriyor ve

azim, istek bu konularda en çok kullandığımız duygulardan birkaçıdır. Yöntemi ise, hayalin içinde hayal kurmak, bu kadar basitti. Sadece, o olayı yaşadığınızı hayalinizde kurmanız yeterliydi. Mesela, bir sanatçının adını hatırlayamadığınızda nasıl daha sonra birden aklınıza geliyorsa cevabı, aynen olaylar ve kişiler neden bir anda aklınıza gelmesin ki…

Elif ve Erkan, dersinin başına oturmuşlar bugün öğrendiklerini tekrar ediyorlardı. Dersler, onlara çok sıkıcı gelmeye başlamıştı ve sürekli unutuyorlardı. Elif'in aklına bir şey geldi:

-"Madem, başka insanların seslerini içimizde duyabiliyorsak, bugün hocanın sesini ve anlattıklarını da içimizde duyalım" dedi.

-Nasıl olacak bu Elif?

-Şimdi, bugün dersi hatırla ve hocanın sesini de. Ne hatırlıyorsun Ağabey? Erkan, hakikaten dersi ve sınıfı görüyordu. Hocasının anlattıklarını duyuyordu ve hocası beynindeydi ve dersi tekrar anlatıyordu onlara. Bu durum, onlarda heyecan yaratmıştı. Gelecekleri için, bir ders çalışma yöntemi bulmuşlardı. Hocaları dersi anlatıyor, onlar da sanki kaset koymuş gibi evde dersi tekrar ediyorlardı. Özel ders alır gibi, onlara kalan sadece çok sayıda test çözmekten başka bir şey değildi. Bu performansları, derslerine kadar yansıyor, hocalarının sorularına hocalarının kullandıkları kelimelerin aynısı ile cevap vermeleri eğitmenlerinin gözünden kaçmıyordu. Başarı grafikleri en az yüzde yetmiş daha artmıştı ve bu düzey sürekli artıyordu. Bu durum, istedikleri bölüme giden yolu onlara açacaktı ve beynin kamera gibi kullanılmasını da çözmüşlerdi. Elif'in aklına takılan bu bilgiler, beynin neresine kaydediliyordu? Bunu merak ediyordu. Bunu, Erkan şöyle açıklamıştı:

-"Elif, sevdiğin birini görünce veya annenin ismini söyleyince elini

başının üzerine koy bak bakalım hangi kısım ısınıyor?

-Başımın arka kısmı ısınıyor..

-İşte, Elif sevdiklerin o kısma kaydediliyor sevmediklerin başının sol ön kısmına, düşündüklerin ön ve üst kısma; değerlendirdiklerin başın yan kısmına, kısacası hangi kavramı sözcüğü kullanırsan başında hangi bölge ısınıyorsa işte oraya depolanıyor. Aynen, bir CD'nin veya HARD DİSK'in yüzeyine dataların farklı dairesel halkalar halinde kaydedilmesi gibi. Elif, ağabeyinin dediklerini yapınca, evet dedi. Başında ısınma olduğunu fark etti.

-Peki, burada kayıtlı olan bilgilerin yerini değiştirebilir miyiz?

-Tabi ki, mesela Zeynep'i seviyorsun eğer ondan zarar görsen, artık o sevdiğin biri olmadığından, depolandığı yer değişir.

-Eğer, istersek bu bilgilerin yerini değiştirebiliriz.

-Evet, Elif değiştirebiliriz.

-Tamam abi, peki sen bu bilgiye nasıl ulaştın?

-Elif, ben bu bilgiye şöyle ulaştım: hani seninle bir artistin adını bulamamıştık ya geçen gün. İşte, o artistin adı daha sonra sabah kalkınca birden aklıma geldi. Beynimin çalışmaya devam ettiğini fark ettim ve biz ona ne sorarsak o bilgiyi düşünmeye başlıyor ve ben de akşam yatarken ona soru sordum ve gece yatarken tekrar sorduğumda bilginin biriktiğini gördüm ve sabah kalktığımda gelen cevaplar işte bunlardı.

-Anladım şimdi ağabey lakin o masalda Gülsüm'ün o kadar çok bitki örtüsünün içinde o ağacı görmesini nasıl düşünüyorsun?

-Elif, bilmiyorum, inan bilmiyorum ama bilmek istiyorum. Hadi geç oldu yatalım daha okula gideceğiz sabah olunca.

***

Sultan'ın güzel sesiyle çocuklar uyanmıştı. Kahvaltıları her zamanki gibi masada hazır duruyordu. Babası Erkan'a:

-Oğlum! Okuldan sonra seninle kasabaya inelim, amcan da gelecek. Pulluk falan bakarız, birkaç işi hallederiz. Sen arabayı kullan, bu aralar belim ağrıyor, amcanın da ayakları şişiyor yaşlandık mı ne?

-"Tamam baba! gideriz birlikte."

Erkan ve kardeşi, kahvaltılarını bitirince Zeynep'i de yanlarına alarak, okulun yolunu tutmuşlardı. Artık dersler, onlar için bir oyun gibiydi, ikisi de okumak istedikleri bölümün hayalini kuruyorlardı. İnsanın hayalini kurduğu şey gerçekleşirse, insan yaşadığını da anlıyordu ve onlar bu süreci başaracaklardı. Okul çıkışı, Erkan amcasıyla birlikte kasabaya inmişti. Onlarla birlikte, tarım malzemelerine bakıyorlardı. Gerçi, çok anlamazdı bu şeylerden ama hepsi birbirine benziyordu ama babası ayırıyordu. Ona bu durum çok ilginç geliyordu. İçlerinden birisini seçtiler, çevresine bakınca herkesin aradığı şeyi diğerlerinden ayırabildiğini fark etti. "*Bakmak ile görmek arasındaki fark böyle bir şey olsa gerek*" diye düşündü geri dönerlerken. Yolda, kendi köylülerinden iki kişinin yol kenarında konuştuklarını fark ettiler, onları arabaya almayı düşünerek yaklaştılarsa da yanlarında 3-4 koyun vardı.

-Selamun aleyküm köye gidiyoruz götürelim mi? sizi.

-Aleyküm selam dedi köylülerden birisi yanımızda koyunlar var olmaz.

-Hayırdır dedi Halil.

-Yok bir şey yok Halil. Benim 3-4 koyun sürüden ayrılıp arkadaşın sürüsüne karışmış onları bana getirmiş.

-"Tamam o zaman, biz gidiyoruz köye" diyerek oradan ayrıldılar lakin Erkan babasına dönerek:

-"Baba, o kadar koyunun arasında nasıl biliyorlar, ayırıyorlar hepsi birbirine benziyor" dedi.

-Oğlum bizim damdaki inekler bir sürüye karışırsa sen bulur musun bizimkileri?

-Bulurum tabi sürekli gördüğüm, bildiğim şeyler.

-İşte, sen nasıl buluyorsan Erkan, onlar da öyle buluyor, gözleri seçiyor.

-Tamam anladım! göz tanıdı mı bir kere buluyor.

-Aynen öyle oğlum.

Erkan masalda Gülsüm'ün ağacı nasıl bulduğunu anlamaya başlamıştı. Göz neyi aradığını biliyorsa, buluyordu. Algıda seçicilik gibi bir durum mevcuttu, bir avcının bir odaya girince herkesten önce tüfeği fark etmesi gibi ilgi alanları genişledikçe fark edeceği şeyler artıyordu. Bu, bir nesneyi fark etmesinden çok daha fazla bir şeydi. Erkan'ın masalı çözmesi ve Elifle birlikte hızla kendi iç ve dış dünyasında hızla ilerlerken, büyük bir bilim adamı olan Gökhan elinde rapor ve haritalarla Zafer beyin odasında silah için en uygun üssün yapılacağı yeri göstermekteydi:

-Başkanım, burası çok uygun: Toroslar. Bölgeyi izlememiz açısından konumu uygun, ayrıca Akdeniz'e yakın olması bize büyük avantaj sağlayacaktır. Şu bölgeden açılacak kapaklar, füzelere atış imkanı sağlayacak, şu dağın düz kısmına sonradan örülecek duvarla mini pist yapılacak, savaş uçağı gizleyip buradan uçak kaldırabiliriz. Zafer bey planları incelemeye başlayınca, Gökhan'ın haklı olduğunu anlamıştı.

-Tamam, Gökhan gereken ne varsa çalışmalara başlayın ama kimseye sezdirmeden.

-"Emredersiniz başkanım" diyerek odadan çıkmıştı.

-İnşaat şirketleri dağın altını kazmaya başlamışlardı. Görüntüde yol çalışmasını andıran bir durumdu lakin firmalar dağın küçük bir kısmını deldikten sonra değiştiriliyordu ve firmalar durumu anlamıyordu lakin ilerleyen bir zamanda mühendislerinden birisi buranın otoyolla alakalı olamadığını anlamış ve çenesini tutamamış her yerde anlatmaya başlamışsa da bir gece boğazı kesilerek susturulmuştu. Çalışma, çok hızlı ilerliyordu dağın dış kısmını kazma işlemi bitirildikten sonra, iş dünyanın başka yerinde paravan olarak kurulan Zafer beye ait şirket çalışmaları tarafından tamamlamıştı. Titizlikle yürütülen burası 8-10 savaş uçağını kaldırıp indirecek büyüklükte olup, iç taraftan herhangi bir füze saldırısına karşı dayanıklı maden alaşımlarıyla kaplanmıştı. İçerisinde, yüzlerce bilim adamının kalabileceği odalar, laboratuarlar, teknolojiler dışarıda herhangi bir üssü aratmayacak her türlü envanter bulunmaktaydı. Yukarıdaki Türk uydusuyla da çevre izleniyordu. Dağdan dışarıya doğru, birkaç yol açılıyor ve dağın üst noktalarından delinmiş içeriden dışarıya füze atılacak kapaklar dahi düşünülmüştü.

Bu çalışmalar sürerken, yabancı ülkelerinin istihbaratlarının ruhu bile duymamıştı. Zafer bey, çalışmalardan çok memnundu ve onun için hazırlanan oda özenle döşenmişti, Gökhan çalışacağı ekibini özenle seçmişti. Zaten, hepsi özel yetiştirilmiş adamlardı. Zafer bey, odasına kısa sürede alıştı ve silahın yapılacağı yer burasıydı. Gerekli ekipmanların bulunması için titizlikle üzerinde duruyordu. Bu konu, onun için çok önemli bir konuydu, hata istemiyordu. Bu şekilde çalışmalar başlamış gidişat sürekli zafer beye bildiriliyordu….

Bu çalışmalar süratle ilerlerken, Erkan ve Elif'in sınav vakti gelip çatmıştı. O sabah, çok heyecan vardı Sultan ve Şerife çocuklarına okunmuş pirinç, okunmuş şeker yedirmekle meşguldüler, dualarla sına-

vın olacağı kasabadaki meslek yüksek okuluna doğru babası, amcası, Zeynep ile gidiyorlardı. Okula girince, sıralara oturdular. Elif, ağabeyi ile aynı sınıfa düşmüştü. Zeynep, diğer sınıftaydı ve sınav başlamıştı. İkisi de sorulara baktı, sonra birbirlerine. Aynı şeyi düşünüyorlardı, çok kolay olacak gibilerinden ve öyle de oldu çok hızlı çözüyorlardı. Hatta kendilerince şov yapıyorlardı bazen, Erkan matematik sorularında cevabı hızlı bulunca, başka yollarla da cevabı bulmayı deniyordu. Sorular cevaplar olarak onlara dönüyordu ve sınav süresi bitti, gerçi onlar yarım saat erken bitirmişlerdi de neyse. Dışarıda onları bekleyen amca ve babalarına doğru koşuyorlardı. Zeynep sonra yanlarına geldi ve onun da fena değildi sonuçları ve sonuçlar bir iki ay içinde açıklanacaktı ve zaman geldiğinde postacı köyde gözüktü eve girince Ömer ağaya yöneldi onu tanıyordu elini öptü.

-Ömer ağa sonuçlar burada Allah yollarını açık etsin ama muştumu isterim. Ömer ağa zarfları eline alıp cebinden 100 TL postacıya verdi. Postacı:

-Ağam çok bu ya.

-Getirdiğin zarfta çocuklarım için güzel haberler var, bunu hissediyorum hadi var git yoluna.

-"Tamam Ömer ağa, teşekkür ederim bahşiş için", diyerek kapıdan çıktı, Ömer ağa:

-Hey! gelin buraya bakın bende ne var diye haykırdı. O sesi duyan evdeki herkes Ömer ağanın yanına koştu. Zarfı görünce, evde heyecan doruk noktasındaydı, zarflar gençlere verildi. İlk zarfı açan Zeynep'ti ve yüzü gülüyordu.

-"On dokuz mayıs evren kenti Türkçe öğretmenliği"… Sevinerek annesine sarıldı. Herkes onu kutluyordu. Sıra Elife geldi zarfı açınca bir

çığlık attı.

-"Çapa tıp fakültesi" diyerek yerinde sıçrıyor, duramıyordu bir dedesine bir annesine koşuyordu. Gözler Erkan'a dikilmişti şimdi. Zarfı açma sırası ondaydı, elleri titriyordu ve zarfı açınca yüzü renkten renge girmişti etrafındakiler Erkan'ın yüzündeki tavrı beğenmemişti. Erkan zarfı tutamıyordu, konuşmuyordu. Çevresine bakamıyordu. Elif dayanamayarak elindeki zarfı aldı ve,

-Aman'ım "Ankara siyasal bilgiler"…Elif'in bunu bağırarak söylemesi evdeki herkesi derin bir nefes almasına sebep oldu. Şimdi, herkes Erkan'a sarılıyordu, ailede bayram havası vardı ve bu sevinç ve sarılmalar dakikalarca sürdü. Sonra, evin içine yöneldikleri sırada sokak kapısı açıldı gelen Sezerdi. Sezer, hiç önemsememişti dersleri sonucunun iyi olmama durumu vardı. Erkana yaklaştı ve sesi durgundu.

-Sezer, sınav sonuçların geldi sanırım.

-Evet geldi babam motoruma el koydu artık motorum yok maalesef. Ona üzülüyorum.

-Neden üzülme ya takma babanın motoruna el koymasına.

-"Ben üzülmedim" gideceğim yerde işime yaramayacak nasıl olsa.

-Nereye gidiyorsun Sezer-

- Karadeniz'e gidiyorum "Karadeniz teknik" evren kentine oğlum yırtık lan yırttık.

-Tebrik ediyorum seni Sezer çok mutlu oldum senin için.

-Sen söyleme bakayım şimdi sen benden üst bir yer kazanmışsındır, kıskanırım acıcık şu kazandığım okulun tadını çıkarayım sonra söylersin.

-Anlaştık Sezer, yukarı gel.

-"Yok o motorumu alan anamın kocası benim, değerli babama araba

nasıl aldırırım, şahsıma onu düşünmem lazım şimdi. Hadi görüşmek üzere, sonra uğrarım" diyerek oradan uzaklaşmıştı. Erkan, yukarı çıkınca evdekiler kızlara hediye almayı düşünüyordu. Aralarında konuşuyorlardı, kızların da bu teklife hayır diyecek yanları yoktu. Erkan, yanlarına gelince babası:

- Oğlum! ne istersin ne alayım sana söyle?

-Yok baba bir isteğim olursa söylerim. Babası ısrar etse de cevap aynıydı, ayrıca kızların yeni elbise alması şarttı çünkü yakın akrabaları evleniyordu. Komşu köyden kız almışlardı ve Sultan ve Şerife kızlarını çok güzel giydirmek istiyordu. Hem sınav hediyesi hem de düğün için alınacaktı bu elbise ve düğünden önce kasabadan kızların istedikleri temin edilmiş, Erkan'a da takım elbise pantolon vs. alınmıştı.

***

Düğün, Halil'in teyzesinin torunu Adem'indi. Bu yüzden, Ömer ağa sağdıç olarak okunmuştu (*Sağdıç, Anadolu'da düğün sahibine maddi manevi yardım eden kişilerdi). Bu çok eski bir Türk geleneğiydi. Evlenecek olan Adem, Songül ile çocukluktan beri yavukluydular. Songül, komşu köy Saraycık'tandı. Ailelerin her iki tarafı da bu düğünü onaylamıştı. Tek sorun, kızı almaya giderken ayak bastı parası adı altında, Saraycık delikanlılarının normalin çok çok üstünde para istemeleri ve zorluk çıkarmalarıydı. İçlerinden gençlik başı Sedat:

-2500 Tl yi vermezseniz arabalarınızı taşlayacağız gelini de size vermiyoruz.

Ahlatlı muhtarı ve Halil'in araya girmesi ve Ömer ağanın istenilen parayı sorun çıkmasın diye vermesi sonucu gelin köyden çıkarılabilmişti lakin bu durum Ahlatlı gençleri arasında yayılmış ve hiç hoş karşılanmamıştı.

Ahlatlı gençleri kendi aralarında Erkanı başkan seçmişler ve bu durumdan, Saraycık gençlerinin tavırlarından, memnun değildiler. Erkan köy gençlerine dönerek:

-Saraycık gençlerinin biri dahi düğün yerine girerse indirin gitsin…

Bu olay yaklaşan gerginliğin habercisiydi. Düğün, köyün aşağı tarafında dereye yakın ağaçlar içinde "**Meselle**" diye anılan yerde olacaktı. Düğün yerine Saraycık'lı 30-40 kadar genç gelmişti ve birçoğu içkili idi. Muhtar, korucuya olay çıkmaması için talimat veriyordu. Korucu Yaşar Sedat'ın yanına giderek:

Sedat, kısaca söyleyeyim burada daha önce kendi köyünde çıkardığın sorunları çıkarırsan, belimdeki kemeri çıkarır seni köy meydanında herkesin önünde pataklarım, insan önüne çıkacak yüzün kalmaz…

Sedat korucuya umursamaz tavırlarla bakıp tebessüm etmişti.

Sedat, genç kızların hayallerini süsleyecek kadar yakışıklı, uzun boylu kahverengi gözlü, siyah saçlı yapılı vücutlu, yağız bir delikanlıydı ve özgüveni çok yüksekti.

Korucuya dönerek:

-Sizinkiler adam gibi durursa ve kafamı bozmazlarsa sorun çıkmaz sen rahat ol, diyerek korucunun yanından ayrılıp arkadaşlarına doğru yöneldi. Durdukları yer düğün yerini görebilecek yakınlıkta bir yerdi.

Zeynep, Elif ve arkadaşları düğün meydanında oynuyorlardı. Zeynep çok yoruldu ve biraz dinlenmek için oturup arkadaşlarını izliyordu. Birden, elinde bir sıcaklık hissetti bütün vücudu bu sıcaklıkla adeta ürperdi başını kaldırıp baktığında yakışıklı bir delikanlının elini tuttuğunu gördü. Bu delikanlı Sedat'tı. Bir kağıda telefon numarasını yazmış ve tokalaşır gibi yaparak Zeynep'e kağıdı vermişti…Her şey bir anda oldu Sedat Zeynep'e bakarken ona doğru biri yaklaşmaktaydı.

Sedat'ın tavırlarında rahatsız olan Zeynep elindeki kağıdı yere atması sonucu, Sedat bu tavrına kızıp elini tutmaya çalışınca arkasında bir ses duydu:

-Hey sen! Sedat arkasını dönünce suratında patlayan Sezer'in yumruğu olur, sendeleyerek oyun alanının ortasına tökezleyerek düşen Sedat, kendini toparlar toparlamaz hızla geri dönüp Sezer'in çenesine sağlam bir yumruk indirir. Bu sefer yere düşme sırası Sezer'dedir lakin Sedat'ın suratında patlayan ikinci yumruk Erkan'ın yumruğuydu bu sefer boylu boyunca yere yıkılır lakin bu durumu hazmedemeyip cebinden kelebek tabir edilen bıçağı çıkarıp Erkan'a doğru sallar. Erkan'ın eli çizilse de isabet etmez, Erkan'ın karşısında bıçağını elden ele dolaştırırken Sezer yerden kalkıp eline geçirdiği sandalyeyi Sedat'ın kafasına indirmesi sonucu elindeki bıçak bir yana Sedat bir yana yıkılır. Bunun üzerine, yere düşen Sedat'ı Sezer ile Erkan tekmelemeye başlar. Arkadaşlarının dövüldüğünü gören saraycık gençleri düğün meydanına girip saldırırlar. Ahlatlı gençleri de bu duruma kayıtsız kalamayıp onların da düğün meydanına girmesiyle, kavga ciddi boyutlara ulaşır. Kalabalık Ahlatlı gençleri karşısında, Saraycıklılar tek tek yere inmeye başlar, bu olay kısa sürede kahveye ulaşır, düğün sahipleri, muhtar köylüler, civar köylerden düğüne gelen herkes düğün meydanına koşar, büyükleri kavgayı ayırıp gençlerin herhangi bir yaralama olayı yaşamayıp jandarmanın gelmemesi için bir an önce müdahale etmek ve gençlerin sabıka kaydı almamalarını sağlamaktır. Çünkü, bu şekilde düğünlerde çıkan kavgalarda çoğu zaman yaralama olayları olup jandarma işin içine girince, olaylar hiç istenmeyen bir hal alabiliyordu. Neyse ki korkulan olmadı ve büyükler kavgayı ayırdı….

Sezer çenesini tutarak düğün meydanından ayrıldı ve evinin yolunu

tuttu canı çok yanıyordu, arkasından birinin onu takip ettiğini hissetti, döndüğün de ona bakan çok güzel ceylan bakışlarla karşılaşınca kalbi hayatında hiç atmadığı kadar hızlı atmaya başladı. Zeynep ona:

-Çok canın yanıyor mu? dedikten sonra elini Sezer'in çenesine koydu…

Sezer yüzüne dokunan parmakları hissedince donup kaldı, artık canı acımıyordu, acının yerini tarif edemediği bir duygu almıştı, ikisinin gözleri birbirine kenetlenmişti…İkisi de konuşamıyordu ama bakışlarıyla birbirlerine çok güzel şeyler söylüyorlardı….Sezer:

-Artık acımıyor Zeynep…dedi.

Zeynep ve sezer bu kadar derin bir duygu selini ilk defa yaşıyorlardı, çok güzeldi kelimelerle ifade edilemeyecek kadar özeldi…Zeynep:

-Annem beni merak edebilir gitsem iyi olacak ama bu gece benim için kavga etmen beni koruman çok anlamlıydı.

-Çok teşekkür ederim, diyerek onun yanından ayrılırken biraz yürüdükten sonra arkasına baktığında Sezer'in hala ayrıldıkları noktada onun uzaklaşmasını izlediğini fark etti bu onu çok mutlu etti elini yukarıya doğru kaldırıp tebessüm etti. Sezer de elin yukarı kaldırdı ve tebessümle cevap verdi, aslında ikisi de bu anın bitmesini istemiyorlardı. Zeynep düğün meydanına geldiğinde Elif:

-Nerelerdeydin diye sordu.

Zeynep de civar köyden bir arkadaşımı gördüm biraz sohbet ettim diyerek geçiştirdi.

Elifle çok yakındılar ama ona söylemek istemedi, sadece yaşadığı anın tadını çıkarmak ve Sezer'i düşünmek istiyordu. Elif'in soracağı sorularla bunalmak istemiyordu, gözleri Sezer belki geri dönmüştür diye onu arıyordu fakat Sezer yoktu…

Sezer de evde aynanın karşısında kendini, tebessüm ederken buldu sonra elini çenesine götürdü ve Zeynep'in sıcaklığını hissetti, gecenin ilerleyen saatlerinde hep onu düşündü yatağında bir sağa bir sola dönüyordu fakat uyku tutmuyordu, gece saat 3 civarıydı birden yataktan hızla kalktı ve giyindi ve dışarı çıktı, kendini Zeynep'in evinin önünde buldu ayakları onu oraya götürmüştü o da kendine şaşırdı, daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Zeynep'in babası görse ya da başka biri görse bu onun için hiç iyi olmazdı ama korkmuyordu tek istediği bu gece sabah olmadan onu tekrar görmekti…Birden Zeyneplerin evinde bir ışık yandı...Zeynep de o gece hiç uyumamıştı ışığı yaktı ve pencerenin perdesini aralayarak dışarıya baktı ve şaşkınlıktan nutku tutuldu, çünkü gölgeler içerisinde ona bakan Sezer'di…Bu çok özel bir andı uzun süre birbirlerine baktılar sonra genç kız hemen giyinip dışarı çıktı kalbi çok hızlı çarpıyordu babası fark edecek diye kapıyı kapatırken elleri titriyordu, ama korktuğu olmadı her zaman kapanırken ses çıkartan kapı sessizce kapanmıştı. Genç kız karanlıklara doğru yürümeye başladı ve onun yanına gelince:

-Buraya geldiğine inanamıyorum, aslında kendime de inanamıyorum…Gecenin bu saatinde benim dışarıda ne işim var bilmiyorum ama ayaklarım sana doğru getirdi.

-Ben de kendime inanamıyorum ama beni buraya getiren duygu kalbimde hiç bitmesin istiyorum. İçimde duyduğum tek söz Zeynep…Yüzümde hala senin teninin sıcaklığını hissediyorum. Bana yıllardır bu kadar yakınken seni bugün hayatımda bulmuş gibiyim ve hep hayatımda ol istiyorum, ne düşünüyorsun bilmiyorum ama senin de benim gibi düşündüğünü hissedebiliyorum doğru mu?

-Zeynep başını yere eğdikten sonra mahcup bir tavırla doğru dedi.

İlerleyen zamanlarda bu aşk tatlı kaçamaklarla devam edecekti ama kimselere söylemediler herkes onları sadece arkadaş sanıyordu. Çiftin evren kentleri birbirlerine yakın kentlerdi, hatta kayda giderken Zeynep, Elif, Hasan Sezer'in babasıyla birlikte onların arabasıyla kayda gitmişlerdi. Yol boyunca iki sevgili kaçamak bakışlarla cam ve aynalardan birbirlerini izlemeyi de ihmal etmiyorlardı. Elif, yurda yerleştirildi. Yurt arkadaşının adı Suna idi onunla daha sonra eve çıkacaklar, Zeynep yurttaki arkadaşıyla anlaşamayıp tek başına eve çıkacak; Sezer ise en başından yalnız ev tutarak öğrenim hayatlarına başlayacaklardı. Onlar kayıtlarını yaparken Erkan, babası Halil ile Ankara'da ev arıyorlardı. Erkan, yurdu istememişti birkaç emlakçı dolaştıktan sonra istedikleri tarz bir ev bulmak zordu, kiralar çok yüksekti ve öğrenciye ev verirken mülk sahipleri tereddütlü yaklaşıyorlardı lakin unuttukları nokta o öğrenciler avukat doktor öğretmen… kısacası toplumu yeniden inşa edecek kişiler olmasıydı. Toplum olarak onlara ne kadar çok sahip olunursa, onlar da topluma o kadar çok sahip çıkacaklardı sürekli öğrenci oldukları için sıkıntı yaşayanlar ne kadar çok bu toplumu sevebilirlerdi ki, bu konulardan birisi de barınma ihtiyacında yaşanan sorunlardı. Emlakçı Halil'e:

-Bir ev olduğunu söyleyebilirim lakin bu kişi biraz pimpirikli biraz da kırık bir adam, ne yapacağı belli olmayan bir tip, fiyat olarak 600 istiyor görüştüreyim sizi ama biraz terstir baştan söyleyeyim.

-Sorun değil konuşmakta bir sorun olmaz ama evi güzel olsun yine de zaman zaman biz de gelebiliriz ki biraz büyük olsun.

-Evi fena değil diyerek telefonla mal sahibini aradılar kısa bir konuşmadan sonra emlakçı onları evin olduğu yere götürdü. Burası 5 katlı karşılıklı 2 şer daireden oluşan bir apartmandı asansörlüydü mülk sahi-

bi apartmanın altındaki marketi işletiyordu. Emlakçı markete dalıp anahtarı alıp dördüncü kata çıktı ev 2+1 şeklindeydi ve bir ailenin yaşayabileceği bütün unsurları barındırıyordu. Evi Erkan beğenmişti ve mülk sahibiyle konuşmak için markete iniyorlardı ilk defa karşılaşmışlardı, bu kişi karadeniz şivesiyle konuşan birisiydi. Adı Ali İhsan'dı. Kısa bir tanışmadan sonra, Halil kira ödemesinde bir problem olmayacağını, isteği şartlarda kirayı ödeyeceğini söylüyordu. Ali İhsan biraz düşündükten sonra onlara dönerek:

-Kira 500 depozito da istemiyorum, elektriği suyu üzerine almasına gerek yok. Bu sözleri duyunca herkes şaşırmıştı. Başta kira zaten 600'dü bu kolaylığın sebebini de merak ediyorlardı ve ona sorduklarında Ali İhsan:

-Ben insan sarrafıyım bu çocuğun yüzünde dürüstlük akıyor, bir sıkıntı olacağını sanmıyorum diyerek anahtarı onlara uzattı. Anahtarı alan Halil kontratı yapıp evi de eşyalar ile döşeyip onu orada bırakarak Ankara'dan ayrılırken artık oğlunun bir çocuk olmadığını ve büyüdüğünü anladı ve onunla gurur duyduğunu kendine itiraf ediyordu. Erkan, Ali İhsanı konuşması tavırlarıyla yanıltmadı, onun yanına okuldan geldiğinde uğruyor, selam vermeden geçmiyordu.

Erkan'ın okuldaki ilk günü onun için özeldi ve inanamıyordu buradaydı okulun her yerini gezdi sınıf arkadaşlarıyla tanıştı, gerçi çoğu kafasına uymuyorsa da en çok içlerinden Barış isimli ufak tefek minyon tipli ege şivesi konuşan esmer bir arkadaştı, onu sevmişti. Zaman ders, sınavlarla akıp gidiyordu iyice okuluna alışmıştı…

***

Zafer bey odasında, çekmecesinden çıkardığı gümüş işlemeli taban-

casını inceliyordu, silahları severdi altın işlemeli tabancası da vardı bunlar kendisine özel yapılmış silahlardı, bu silahların dışında silah koleksiyonu da vardı. Silahına bakarken, bir yandan da düşünüyordu: hayatında atladığı ne vardı diye ama en önemlisini unutmuştu kendi hayatını, ihmal ettiklerini. Gerçi çok fazla dostu yoktu, birkaç kişiden ibaretti küçük dünyası, bunlar arasında en çok sevdiği kişide Dilaver beydi. Dilaver bey, esmer tenli orta boylu saçlarının büyük bir kısmı dökülmüş birisiydi. Zafer beyin aksine dindar bir yapısı vardı, onunla İngilterede okurken tanışmış, ev arkadaşlığı yapmışlardı. Zafer bey, mizacı ve yaşadığı dünya gereği hayatında hangi dönemde bir yerde bulunmuşsa, orada iletişim kurduğu kişilerle, oradan ayrıldıktan sonra iletişim kurmaz, arkasına geri dönüp bakmaz ve kimseyi aramazdı. Dilaver bey ise, eğitim gördüğü yıllardan beri Zafer beyi sürekli aramış ve bırakmamıştı, belki de Zafer beyin dünyasında hiç bilmeden barınmasının sebebi onu sevmesi ve sürekli onu aramasıydı lakin Dilaver bey Zafer beyi Şahin ismiyle tanıyordu ve inşaat işleriyle uğraştığını biliyordu. Böyle bir şirket vardı ve çok geniş ölçekli çalışsa da sadece paravan bir şirketti. Zafer bey, hiçbir zaman kendini ona anlatmamıştı, eğer anlatsaydı Dilaver bey ondan korkup kaçabilirdi. Zafer bey korumalarından birini yanına çağırmış:

-Bana Gökhan'ı getirin. Koruma aldığı emirle Gökhan'ı aramış onu teknoloji odasında bulmuş yanına yaklaşıp;

-Efendim sizi Zafer bey çağırıyor.

-"Tamam geliyorum sen git" diyerek Gökhan korumayı göndermiş merakla ağır ağır Zafer beyin odasına yürümeye başlamıştı. Onun yaklaştığını gören korumalar Zafer beye onun geldiğini bildirmişlerdi.

-Başkanım beni emretmişsiniz.!

-Gökhan, yarını kendime ayırdım, hayatımı programla düzenle ne yapman gerektiğini biliyorsun.

Çoğu insan, yarın neler yaşayacağını bilemez, yarınını programlamak ne güzel olurdu ama Gökhan için bu kolaydı. Zafer beyin özel hayatında birkaç kişi vardı sadece ve hepsine de kör kartal uygulanmıştı.

-Emredersiniz başkanım.!

-Bu kadar, Gökhan çıkabilirsin. Gökhan Zafer beyin yanından ayrılıp verilen emri yerine getirmek için kör kartalın başına oturmuştu, bir iki kişiye Zafer beyi düşündürdükten sonra en önemli olanını Dilaver beyin kayıtlarını açtı ve konuşmaya başladı:

-Şahin'i de ihmal ettik uzun zamandır arayamıyorum onu, çok ayıp oldu ya onu arayayım neler yapıyor?

Aslında suçlu olan Zafer beydi onu ihmal eden oydu ama kör kartal suçluyu suçsuz, haklıyı haksız yapabiliyordu. Dilaver bey, kendi düşüncesi gibi telefonunu kaldırdı, daha önce bir çok kez arayıp ulaşamadığı Şahin diye bildiği arkadaşını tekrar aramayı istedi. Telefon çalıyordu ve telefonda ona cevap verecek kişi Gökhan'dı. Zafer beyin sesiyle konuşacaktı ama Dilaver bey asla bunu bilemeyecekti:

-Alo nasılsın?

-Dilaver sen misin?

-Benim Şahin nasılsın?

-İyi ya ne olsun koşturuyoruz.

-Ya kardeşim kusura bakma arayamadım seni ya Şahin daldık dünya işine ya.

-Hakikatten, ne aradın ne sordun Dilaver neyse özledim seni görüşelim.

-Çok iyi olur ya ne zaman;?

-Yarın öğleden sonra saat iki nasıl?

-Gayet uygun nerede peki?

-Sürekli gittiğimiz restorant var ya orası nasıl?

-Olur, hem sessiz bir yer yemekleri de güzel yarın görüşelim kendine iyi bak.

-"Tamam sende" diyerek Gökhan telefonu kapatmıştı. Bu restorant lüks bir yerdi ve Zafer beyin adamlarından birine aitti ve Zafer bey arkadaşıyla buluşacağı zaman orası kapatılırdı. Dilaver beyin, orası sessiz demesinin sebebi buydu halbuki sorması gerekirdi bu kadar lüks bir yerde nasıl oluyor da her buluştuklarında kendilerinden başka birileri olmuyordu yada seni arayamadım kusura bakma diyeceğine sen niye aramadın diye sormak aklına gelmezmiydi. İnsan bazen, yönlendirilmeye maruz kalınca maalesef göremiyorlar ayrıntıları. Gökhan, Zafer beyin yarınını ufak tefek düzenlemelerle hazırlamıştı ve yaptıklarını ona bildirmek için yanına gitti.

-Başkanım! Yarın Dilaver beyle sürekli buluştuğunuz yerde öğleden sonra yemek yiyeceksiniz, sizi özlemiş ayrıca Şahin beyi kim tanıyorsa artık hafızalarında hatırladılar.

-Güzel Gökhan, Dilaveri özlemiştim gerekli tedbirleri Ayhan'a söyle alsın.

Gökhan, odadan çıkmış Ayhan'a yapması gerekenleri de kısa süre sonra anlatmıştı. Güvenlik önemliydi çünkü Zafer bey önce Ankara'ya sonra Ayhan'ı da yanına alarak uçakla oraya gidecek, sonra kendilerine ait güvenli bir binaya yerleştirilecekti. O restorantta da onu oraya götürecek olan özel arabası ve şoförü olacak, belki içeride birkaç koruma onu uzaktan izleyeceklerdi.

***

Erkan okuldan dönmüş, apartmanın altındaki markete uğrayıp bir şeyler almayı düşünmüş, hem de Ali İhsan amcaya da bir merhaba derim düşüncesiyle girmişti. Ali İhsan onu görünce:

-Hoş geldin Erkan.

-Hoş bulduk Ali İhsan amca nasılsın?

-İyidir iç güveyinden hallice.

- Ali İhsan amca bana iki ekmek bir koli yumurta biraz da peynir lazım.

-Hemen vereyim, peynir yarım kilo bir kilo ne kadar olsun?

-Şu önünde duran kalıp yeterli benim için. Ali İhsan, Erkan'ın saygılı olması efendi olması iyi bir aile terbiyesi almış bu çocuk diye düşünürken ona bir kıyak yapmak istedi. Erkan borcunu öğrenip parayı ona uzatıp parasının üstünü alırken.

-Erkan sen burs falan alıyor musun?

-Yok almıyorum öğrenim kredisi de çıkmadı.

-İki gün sonra bana uğra.

-Zaten her gün uğruyorum.

-Olsun benim kafa gidip geliyor, ayrıca iki gün çırak bakacak dükkana burada yokum şehir dışına çıkacağım. Sen iki gün sonra yanıma gelince hatırlat senin için bir şey yapacağım.

-Ya nedir?

-Sen hatırlat gerisini sorma sürpriz.

-Meraklandım ama peki sormuyorum peki sürpriz nedir bilmiyorum ama şimdiden teşekkürler diyerek marketten çıkıp evine doğru ilerlerken acaba sürprizi neydi diye düşünmekten de kendini alamıyordu.

Zafer bey, arkadaşıyla buluşma zamanı gelince önce Gökhan ile sürekli irtibatta olmak için kulağına küçük bir telsiz yerleştirdi ve restoranta gitti. Dilaver, onu orada bekliyordu masasına yaklaşınca Dilaver ayağa kalktı:

-Şahin nerelerdesin diyerek ona sarıldı, Zafer beyde ona:

-Ya yurt dışındaydım, iş güç koşturuyordum, sen nasılsın zayıflamış gördüm seni.

-Biraz kilo verdim ama sen hep aynısın Şahin formunu nasıl koruyorsun?

-Teşekkür ederim ama öyle bir şeyler yapmıyorum, formumu korumak için sadece akşam yedi buçuktan sonra yemek yemiyorum, bu arada ne içersin?

-Türk kahvesi olabilir. Zafer bey garsonu masaya çağırıp iki orta şekerli Türk kahvesi söyledi garsona:

-Hemen efendim.

-Sen neler yapıyorsun Dilaver?

-Ne olsun, iş fabrika bir de dernek kurduk, cami yapacağız sen de elini cebine atarsın artık.

-Lafı bile olmaz, güzel hayır işi de caminin yanında bir de okul yaptırsaydınız ya.

-Şahin maalesef belediye bize küçük bir arazi veriyor satın almak istedik, başka bir arazi ama yeri uygun değildi almadık, okul da güzel olurdu vatana millete hizmet olurdu, caminin yanında.

-Sen dert etme, ben hallederim o konuyu belediyenin elinde başka yerler de vardır, olmazsa güzel bir yer araştırırım Dilaver. Bu arada garson kahveleri getirmiş servis etmekteydi. Masadakiler kahvelerini yudumlamaya başlamış, bir yandan da sohbetlerine devam ediyorlardı:

-Şahin ama bak biz caminin temellerini yarın atmaya başlıyoruz dernek üyeleri olarak, herkese duyurduk.

-Dilaver acele etme, ben bugün çözerim o konuyu sen yarına kadar müsaade et bana, yarın neticeyi bildirmek için burada bu saatlerde buluşuruz olmaz mı? Okul da olsun caminin yanında güzel olur.

-İyi olur, ben dernektekileri ararım bu gün acele etmesinler, Şahin cami demişken bu aralar Cuma namazlarında seni hiç görmüyoruz hayırdır?

-Ya dışarıdaydım ya hiç vaktim olmadı Dilaver.

-Ramazanda da oruçla pek aran yok senin Şahin.

-Benim midem ağrıyor ilaç kullanıyorum Dilaver, ondan tutamıyorum.

-Ne hikmetse, oruç tutmayanların klasik bahanesi ramazan gelince mideleri ağrıyor, sigarayı fosur fosur içmeyi biliyorsun o zaman ağrımıyor değil mi Şahin…

Zafer bey gülmeye başladı onun ateist olduğunu bilmiyordu. Dilaver beyin aslında ekonomik olarak sıkıntıdaydı ve içinden acaba Şahinden bir milyon dolar borç istesem ayıp olur mu diye düşünüyordu sonra vaz geçti. O benim arkadaşım ekonomik durumu çok iyi olsa da arkadaşlığımızı ekonomik noktalara taşımamak daha iyi olur, ben başkasından bulurum diye içinden geçirdi. Onları kameralardan izleyip, dinleyen Gökhan:

-Başkanın Dilaver bey, ekonomik sıkıntı içinde sizden bir milyon dolar istemeyi düşündü ama vaz geçti yanlış olacağını düşünüyor. Zafer bey arkadaşına baktı, çoğu insan karşısındaki kişinin düşüncesini okumak ister, işte karşısındakinin düşüncelerini okumak böyle bir şey olsa gerekti. Zafer bey Dilaver beye dönerek:

-Dilaver ya, sen genelde yurt içi çalışıyorsun senin makineleri yenileyelim artık.

-Haklısın Şahin de benim makineleri yenilemem için biraz daha zaman var.

-Ne için zaman var ya, bak ne diyeceğim sana bir milyon dolarlık kredi açıyorum artı iki milyon dolarda malzeme alman için, borç olarak görürsen üzülürüm biz arkadaşız ayrıca eline ne zaman geçerse o zaman ödersin ve tartışma veya hayır cevabını da kabul etmiyorum. Dilaver bey donmuş kalmıştı. Şahin, sanki sıkıntısına tercüman olmuştu ne diyeceğini bilemiyordu, şaşkınlıkla teşekkür edebildi ancak deyim yerindeyse nutku tutulmuştu ve Zafer bey telefonu kaldırdı, Ayhan'ı aradı:

–Dilaver beyin hesabına 3 milyon dolar geçin.

Dilaver bey, biten ekonomik sorunlarıyla Şahine bakıyordu Zafer bey saatine baktı saat bayağı ilerlemişti.

-Dilaver, saat bayağı ilerlemiş muhabbet güzel olunca saatler su misali akıyor.

-Haklısın Şahin de ne gerek vardı ya sağ ol en kısa sürede öderim.

-Acele etme parayı erken gönderirsen kabul etmem bilesin ayrıca ben kalkayım artık yarın bu saatte burada görüşelim de şu arsa işini halledeyim yarın netliğe kavuşturayım.

-Tamam Şahin yarın güzel haberlerini bekliyoruz.

-Sen merak etme Dilaver diyerek masadan kalkmış ve arkadaşına sarılıp vedalaşarak oradan ayrılmıştı, aracına binerken Ayhan'ı aradı:

-Emredin başkanım.

-Ankara'da en iyi yerlerinden, bir okul ve bir cami yapımına uygun arsa lazım bana fiyatı önemli değil arsayı yarın sabaha kadar istiyorum.

-Hemen araştırıyorum başkanım diyerek telefonu kapatan Ayhan, adamlarına talimatı verdi. İstenen özellikte birkaç arsa bulunur ve birini seçildikten sonra mal sahibine değerinin üç katı ödenerek arsa satın alınır ve çok kısa sürede tapusu alınır. Şahin bey üzerine ve ödenmesi gereken para da mal sahibinin hesabına yatırılır, bir saati bile geçmeden işlemleri halledilen arsa sahibi duruma şaşırsa da, üç katı parayı alınca her şeyi unutmuştur, arsanın tapusunu Ayhan Zafer beye sabahın ilk saatleriyle teslim edilir, tapuyu alıp inceleyen Zafer bey:

-Gayet güzel Ayhan istediğim gibi.

-Maliyeti biraz değerinin üstünde oldu ama…

-Önemli değil Hazırlıklar tamam mı?

-Her şey hazır başkanım.

-Ayrıca Dilaver'in bir sıkıntısı olursa maddi manevi halledin.

-Emredersiniz! diyerek Ayhan Zafer beyin yanında ayrılmıştı. Zafer bey, hafif bir kahvaltı yapıp günün gazetelerini göz atmaya başlamıştı.

***

Erkan da okulundan dönüyordu. Ali İhsan amcaya uğramayı düşündü. Gelmesini istediği gün, bugündü marketten içeri girdi Ali İhsan karşısındaydı.

-Hoş geldin Erkan.

-Hoş bulduk Ali İhsan amca, sürpriz dedin merak ediyorum.

-Güzel, sürpriz merak etme! Ben de biliyorsun iki gün şehir dışındaydım dede olduk, artık torunum olmuş onu görmeye gittim.

-Allah analı babalı büyütsün.

-Sağ ol Erkan, gelelim konumuza diyerek Ali İhsan telefonu eline alıp bir numara çevirdi, bir süre bekledikten sonra aradığı kişi telefonu açtı:

-Selamun aleyküm nasılsın toprağım. Karşıdaki kişinin konuşmasını Erkan pek duyamıyordu. Ali İhsan ile bayağı samimi oldukları belliydi onunla çok rahat konuşuyordu.

-Hayır işi, hayır toprağım.

-Konu ne Ali İhsan?

-Bir gencimiz var burada okuyor ona burs vereceksin?

-Sen niye vermiyorsun Ali İhsan?

-Toprağım, o günler de gelir inşallah. Bak bu gence ben kefilim ha bu çocuğa burs vermişsin ha benim çocuğuma fark etmez.

- Ali İhsan sen öyle dedikten sonra lafı bile olmaz lakin onu bir göreyim.

-Olur olur geliriz yanına, sen neredesin dur kağıt kalem alayım tamam biliyorum orayı, yarım saate oradayız toprağım.

-Bekliyorum, görüşmek üzere diyerek karşılıklı telefonları kapamışlardı. Erkan, şaşkındı Ali İhsan'ın ise keyfi yerindeydi.

-Erkan tamam senin burs işini çözdük.

-Teşekkür ederim Ali İhsan amca ya benim yine durumum iyi evden gönderiyorlar daha çok ihtiyacı olana verilseydi o burs daha iyi olurdu.

-Erkan, biz daha çok ihtiyacı olanlara da imkanımız oldukça veriyoruz, sen merak etme şimdi gidiyoruz benim arkadaşımın yanına, adresi aldım yarım saate kadar oradayız dedim seni görmek istedi.

-Tamam Ali İhsan amca gidelim. Ali ihsanın arabasına atlayıp verilen adrese doğru yola çıkmışlardı.

-Başkanım, aracınız hazır Dilaver bey önceden oraya gitmiş sizi orada bekliyor.

-Her zaman randevularına sadıktır Dilaver, bekletmeyi sevmezdi, Zafer bey aracına binerek kısa süre sonra Dilaverin yanında olur, kısa

bir selamlaşmadan sonra tapuyu masaya koyar:

-Bu ne Şahin?

-Benim arsam ve derneğinize bağışlıyorum bu arsaya okul da cami de yapılır. Tabuyu inceleyen Dilaver bey:

-Ne diyeyim büyüksün Şahin.

-Lafı bile olmaz esas hayrı siz yapıyorsunuz ben bir şey yapmadım ki.

-Dur, dernektekilere haber vereyim de onlar da sevinsin diyerek telefonu kaldırır ve heyecanla dernek üyelerine durumu anlatırken Zafer bey, Dilaver beye:

-Ben bir lavaboya gidip geleyim diyerek lavabonun yolunu tutar.

***

Erkan ile Ali İhsan verilen adrese varmışlardır.

-Erkan adres burası, şu arabayı park edelim de gireriz içeri arkadaşım çok iyi birisidir seveceksin onu. Arabayı park edip içeri girmek istediklerinde, görevli giremezsiniz diye karşılarına dikilince çok şaşırırlar. Ali İhsan:

-İçeride bizi bekliyorlar.

-Bir saniye, o zaman içeriye bir sorayım bize verilen bir talimat yok diyen görevli, kapıyı açınca Ali İhsan'ın arkadaşı onları görür ve buradayım gelin işaretini yapınca, görevli de eli mahkum olarak onları aradıkları kişinin yanına götürür:

-Toprağım geldik.

-Hoş geldin, Ali İhsan gencimiz bu arkadaş mı ismin ne senin evlat?

-Erkan efendim.

-Dersler nasıl gidiyor?

-İyi efendim, çalışıyorum elimden geldiğince.

-Toprağım iyidir Erkan, efendi birisidir.

-Erkan gördüğüm kadarıyla dürüst efendi birisine benziyorsun.

-Teşekkür ederim efendim.

-Erkan, sana burs bağlayalım rahat oku ama bir ricam var. Bizim fabrikada depodan sorumlu kişiler askere gitti. Şu an oraya bakan kişi sevdiğimiz bir kişi lakin işlere yetişemiyor okul çıkışı ona yardıma gidersen, ayrıca da maaş veririz sana ne dersin. Erkan, bursa sevinmişken ekstradan da iş bulmuştu kendine.

-Daha önce, bu tür işlerde çalışmadım, hiç yapabilir miyim bilmiyorum? Dedi ilk önce.

-Yaparsın, yaparsın bizimkiler yardımcı olur sana.

-Çok teşekkür ederim, burs için de iş için de. Bu arada masaya biri yaklaşmaktaydı.

-Efendim sizin isminiz nedir? Dilaver

-Memnun oldum derken Erkan masaya yaklaşan kişi artık yanlarındadır, ona bakarken donup kalmıştı bu kişi Zafer beydi ve gözlerini ondan ayıramıyordu, sanki zaman durmuştu. Zafer bey de bu davetsiz misafirlere bakarken, o gencin ondan ayrılmayan gözleriyle karşılaşmıştı lakin o gözler ona tanıdık geldiyse de çıkaramamış ve masada olanları anlamaya çalışıyordu ve ona durumu açıklayacak kişi de yine Dilaver beydi:

-Gel Şahin, sizi tanıştırayım Ali İhsan memleketlimdir bu arkadaşın adı da Erkan ona burs vereceğiz.

-Daha şimdi bir hayır işini halletmiştik. Dilaver, senin hızına yetişemiyoruz derken Zafer bey kendisinden gözlerini alamayan Erkan'a bakıyordu. Erkan, kendini toparladıysa da küçüklüğünde gördüğü göz-

ler karşısındaydı ve yine içini korku kaplamıştı. Dilaver bey, Erkan'a fabrikanın adresini ve kendi kartını verdi, hafta başı gelirsin derken Erkan ona güçlükle:

-Tamam diyebilmişti.

-Toprağım biz gidelim artık teşekkürler yine babalık yaptık.

-Bir şeyler içseydiniz.

-Dükkanı çırağa bıraktım dönsem iyi olur. Erkan ve Ali İhsan onlarla vedalaşarak oradan ayrılmışlardı lakin Erkanın ağzını bıçak açmıyordu arabaya binince, Ali İhsan:

-İşte, buldun bak Erkan dedi. Ama Erkan'ın aklı hala yıllar sonra karşısına çıkan Zafer beydeydi ve arkadaşı ona Şahin diyordu. Arabayla evin önüne gelince, Erkan teşekkür etti Ali İhsan'a ve evine doğru düşünceli adımlarla yukarıya doğru çıkmaya başladı. Ali İhsan, Erkan'ın bu durumuna akıl erdiremedi, arkasında öylece bakakaldı.

Zafer bey, Erkan'ın bakışlarından rahatsız oldu arkadaşıyla arsa ve dernek işlerinden konuşup hasret giderip, bir şeyler içtikten sonra ayrılık vakti gelmişti, arkadaşıyla vedalaşıp aracına binerken Ayhan'ı aradı:

- Bu gelenler nereden çıktı?

-Başkanım planımızda yoktu. Dilaver beyin arkadaşıymış telefon konuşmasını kaydettik lakin dinleyen kişi geç haber verdi size bildiremedik.

-Dikkat edin böyle şeylere, ayrıca o çocukta bir şey var araştırın birazdan geliyorum, oraya gelene kadar onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum.

-Emredersiniz Başkanım… Ayhan her tarafa talimatlar veriyor bilgisayarlardan Erkan'a ait bilgiler taranıyordu adı yaşı ailesi… Zafer bey durdu bir şey onu tedirgin etti tekrar Ayhan'ı aradı.

-Ben üsse gidiyorum, uçakla sen de oraya gel ve istediğim dosya ile diyerek telefonu kapatıp, uçakla üsse vardı ve odasına geldi ve:

-O çocuğun gözlerini ben nereden tanıyorum...?

Diyebildi..

* * *

IV. BÖLÜM

Zafer, dosyayı çevirmeye devam ederken Ahlatlı yazısını görünce aklına Kenan geldi. Onunla antlaşma yaptığı yerdi. Kenan hava yolu tedavi ile sağlığını düzeltmiş ise de Yunanistan'da çıkan kriz neticesinde ciddi paralar kaybetmişti, bu para hırsı onun kalp krizi geçirerek hayatını kaybetmesine neden olacaktı. Geride kalan varisleri ondan kalan muhteşem servetle gününü gün etmeye başlamışlardı bile…

Zafer beyin aklına birden:

- "Durun o çocuk benim akrabamdır" diye muhtarın söylediği sözü kulaklarında yankılandı, o küçük çocukla göz göze geldiği anı hatırladı ve o küçük çocuk Erkan'dı onu unutmamasına çok şaşırmıştı. Onu öldürtmeyi düşündü çünkü kendisini tanıyordu ve onun yaşantısındaki detayların bazılarını bilen tek kişiydi, eğer konuşursa çevresindekiler onun kim olduğunu öğrenecek ve ondan uzaklaşacak, zaten küçük olan sosyal dünyası aniden bitecekti. Ayrıca Zafer bey, normalde bir orduyla dolaşırken en savunmasız olduğu an, küçük dünyasına girdiği andı. Savunmasızdı, öldürülebilinirdi Erkan konuşursa. Ayhan'a dönerek:

-"O çocuk beni tanıyor".. dedi.

-Nasıl olur efendim nasıl bilebilir?

-Biliyor işte, Erkan'ı takibe alın izleyin ayrıca da DNA test raporunu da istiyorum neye meyilli, zaafları neye yatkın ve ne yapmaya uygun, her şeyi kişiliği, karakteri, yapabileceği mesleği … o raporu da hazırlayın.

-Emredersiniz başkanım.

Ayhan, Zafer beyin yanından uzaklaşırken hayretler içerisindeydi nereden biliyor diye düşünüyordu. Kısa sürede Zafer beyin istediği dosyaları hazırlattı, sadece DNA dosyası zaman alacaktı, diğer dosyaları hazırlayıp onun odasına doğdu yürümeye başladı.

Zafer bey odasında otururken kapısı çalınır, kapıyı çalan Ayhan'dı:
-Başkanım emrettiğiniz gibi Erkan'ın hakkındaki diğer dosyayı getirdik.
-Ver bakalım Ayhan şu dosyayı, hafızamı sürekli kurcalayan bu Erkan kimmiş?

Zafer bey, dosyayı eline alır ve karıştırmaya başlar. Erkanın yaşı, ailesinin resimleri, telefon numaralarına yakınları arkadaşlarına kadar titizlikle yapılmış bir araştırmayı incelemeye başlamıştı. Babası Halil, annesi Sultan, amcası Hüseyin kardeşi Elif, arkadaşı Sezer'e kadar resimlerine bilgilerine kadar bakıyordu. İçinden, normal sıradan insanlar derken sayfayı çevirince karşısına Ömer ağanın resmi ile karşı karşıya geldi. O resimde Ömer ağa ilerlemiş yaşına rağmen, gururlu onurlu ve korkusuz duruyordu, Zafer bey ona bakarken içini bir anlamsız bir korku kapladı, sanki iki soğuk rüzgar birbirine bakıyor gibiydiler. Ömer ağa, diğerlerine benzemiyordu, bu korkusuz onurlu duruşunun altında yatan şey neydi diye merak etti Zafer bey. Araştırmalarında, Ömer ağanın hakkında ne kadar bilgiye ulaştı bilinmez ama onun o korkusuz ve onurlu duruşu köklerinden geliyordu. Özellikle hiç görmediği Halil amcasından. Halil amcası uzun boylu, değim yerindeyse boylu poslu bir adamdı, oturduğunda koltuğu dolduran biriydi. Halil ağa, bir gün köyden uzaklaşmış kasaba yolunun üzerinde bir adam görmüştü. Adam, göz yaşları sel olmuş bir şekilde, çeşmenin başında ağlıyordu, ona doğru yaklaştı adamın bacağı yoktu. Her halde bacağının olmadı-

ğına ağlıyor diye düşündü, yabancıya:

-Selamun aleyküm kardeş, hayırdır niye ağlıyorsun yoksa bacağının olmadığı için mi ağlıyorsun diye sorunca, o adam hışımla o gözlerini kaldırıp Halil ağaya döner:

-Be adam niye bacağımın olmadığı için ağlayayım ki?

-İyi de o zaman niye ağlıyorsun.

O adam başını yere eğdi düşündü ve tekrar o gözlerini kaldırıp Halil ağaya baktı, onu biraz süzdü ve anlatmaya başladı.

-Şu an Çanakkale'den geliyorum orası kan ağlıyor, birçok vatan evladı ülkemiz için hayatlarını seve seve feda ediyor, ben birçok arkadaşımı ellerimle toprağa verdim. Onların bu vatan için düşen bedenlerini ve özellikle çehrelerine düşen nurları gördüm. Allah onlara bu vatan için şehitlik rütbesi verdi ben şehit olamadım ona ağlıyorum …

Halil, bu sözleri duyunca sanki kanı damarlarından çekilmiş gibi hissetti. Kardeşi de cephelerdeydi, bacağı olmayan bir adamın akan göz yaşları sanki onun içine akıyordu, evet vatan yanıyordu her ocağa her geçen gün bir göz yaşı ulaşıyordu. Halil, adamla vedalaşıp oradan ayrılıp, evinin yolunu tuttu fakat içi yanıyordu, kanı sanki damarlarında akmıyordu sürekli düşünüyordu ya ben bu vatanın evladı değil miyim diye düşündü. Ülkemin bana ihtiyacı var ve bir ülkem var o olmazsa nereye giderdik millet olarak. Eve geldi silahını kuşandı ağalık çizmelerini giydi ve küçük kızına sımsıkı sarıldı. İhtiyar teyzesinin de hayır duasını alıp, kızını ona emanet edip atına atlayıp yola çıktı, köyün meydanına gelince köylüler bu mert adamı bu halde görünce etrafında toplandılar Halil onlara:

-Ülkem yanıyor, vatanım yandıkça da benim içim yanıyor ben ölmeye gidiyorum. "Allaha doğru yola çıktım" diyerek yavaş yavaş iler-

leme başladı. Köyden çıkmıştı ki, arkasında bir toz bulutu gördü ve ona doğru yaklaşıyordu, bunlar köydeki savaşa katılmak için sırasını bekleyen gençlerdi ve Halil ağaya yaklaştılar sayıları 25-30 kadardı içlerinden birisi ona yaklaşıp:

-Halil ağam bizde Allaha doğru yola çıktık, umarsız bir yaşantı yaşayıp bir yatakta ölümü bekleyemeyiz vatan bizi de çağırıyor. Halil ağa, onları görünce içi mutlulukla doldu lakin Halil ağa Ahlatlı'dan Çanakkale'ye doğru ilerlerken her geçtiği köyden yiğit vatan evlatları onlara katılıyordu. Onlarla başlayan yürüyüş yüzlere sonra binlere yaklaşmıştı. Günlerce yol almışlardı…

***

Cephede Reşat bey telgrafla mesajlar yazıyor nerdeyse zor çalışan telefonla komutanlarından yardım istiyor resmen yalvarıyordu:

-Komutanım cephe düşüyor gencecik bedenler tek tek toprağa düşüyor ne olur komutanım yardım gönderin, düşman çok üstün kuvvetlerle saldırıyor, burası düşerse önümüzdeki cephelerdeki birçok vatan evladı şehit düşecek yardım gönderin … Gelen cevap aynıydı:

-Dayanın bütün cepheler yanıyor, süngü süngüye boğaz boğaza çarpışmalar sürüyor, şu an gönderebileceğimiz asker yok, son askerinize kadar dayanın evlatlarım:

Reşat bey, durumun ümitsizliği içinde birlikleriyle tükenme noktasındayken yardım kapısının en büyüğüne avuçlarını kaldırmıştı: -Allahım yardım et! diye dua ederken emir eri onun yanına koşarak gelir:

-Komutanım acil gelin.!

-Ne oldu asker ne bu telaşın?

-Komutanım gelin diye heyecanla askerin onu çağırması karşısında,

duasını bitirip çadırından çıkınca, hayretler içerisinde kalmıştı sanki duası kabul olmuş karşısında 1000 yiğit tepeden tırnağa silahlı ona doğru yaklaşıyordu gözlerine inanamadı Reşat bey, Halil ağa cepheye vardığında cephenin düşmekte olduğunu gördü hatta Türk bayrağı yere düşmüştü hızla yaklaştı yerdeki Türk bayrağını yerden aldı elini gökyüzüne kaldırıp, onunla gelenlere dönerek:

- Allah Allah! diye bağırdı ve düşmana doğru atıyla koşmaya başladı yanındakilerde Allah allah nidalarıyla 1000 aslan düşmana doğru yürüyordu. Bu sahneyi gören cephedeki vatan evlatları ve özelliklede Reşat bey atına atladığı gibi düşmana doğru koşmaya başladı. Cephedeki gidişat tersine dönmüştü, düşman hatlarına saldıran askerler varını yoğunu ortaya koyuyorlardı. Savaş akşama kadar sürdü, düşman püskürtülmüştü lakin Halil ağa ile gelen yiğitlerin yarısından fazlası bu çatışmada şehitlik mertebesine ermişti. Reşat bey cephenin kurtulmasından dolayı mutluydu. Bu zaferin mimarı Halil'i merak ediyordu, kimdi bu kişi yanındakilere sordurttu. Onlardan öğrendiği kadarıyla ona Halil ağa diyorlardı. Ahlatlı diye bir köyden geliyordu, emir erini Halil'e gönderip onu çağırtırdı onu yakından tanımak istiyordu emir eri Halil ağanın yanına gelince;

-Komutanım sizi çağırıyor benimle birlikte yemeğini yerse memnun olacağını söyledi.

Halil ağa yerinden kalktı komutanın çadırından içeri girdi. Masada asker yemeği duruyordu ama o şartlarda ona yemek denirse, yokluk içerisinde bir menü bir parça ekmek ve üzüm hoşafı… Halil ağa alışık olduğu saygıyı ve konuşma şeklini bir kenara bırakarak normal bir asker gibi:

-Emredin komutanım! diyerek Reşat beyin karşısında durdu. Reşat

bey onu masaya buyur etti, onu sevmişti ona askeri gibi değil de arkadaşına davranır gibi davranıyordu;

-Buyur, Halil çadırımızı şereflendirdin bu günkü başarının en büyük payı sen ve arkadaşlarına aitti helal olsun sizlere.

-Estağfurullah, komutanım o zafer şuan hayatlarını bu vatan için verenlere aittir.

İkilinin konuşması gecenin ilerleyen saatlerine kadar devam etti. Halil ağa, komutanının çadırından ayrılıp bir kayanın dibine doğru yaklaştı, cebinden cep kuran-ı kerimi'ni çıkarıp okumaya başladı. O farkında değildi ama onu izleyen birisi vardı askerlere su dağıtan Muharrem. Muharrem gariban görünümlü, yüzünde bir çocuğun sevecenliği olan kısa boylu bir Anadolu çocuğuydu . Halil ağaya doğru yaklaştı.

-Kimin için dua okuyorsun?

-Annem babam , eşim için bir de cepheye giden haber alamadığım kardeşim için.

-Ne kadar güzel! Bak, ne kadar şanslılar onların arkasından dua okuyan birini bırakmışlar, inşallah benim arkamdan da bir dua eden olur.

-Olur ya niye olmasın?

-Biliyor musun? Benim babamın adı Adem annemin adı da Havva.

-Ne güzel Muharrem peygamber ismiymiş, Halil ağa bilmiyordu o yıllarda annesi babası olmayan kimsesizler için kafa kağıdında baba adı Adem anne adı Havva yazardı ve Muharrem kimsesizdi en büyük korkusu da o öldüğünde arkasından bir yasin okuyanın olmayacağıydı. Halil ağa, Muharremi çok sevmişti cephedeyken onunla sohbet etmeyi çok severdi art niyetli birisi değildi bu gariban çocuk, cephede savaşlar kızışmıştı kayıplar hızla çoğalıyordu her gün askerler geceyi, geceyse

gündüzü görebilecekler mi diye düşünürlerdi ve bir gün yine büyük bir cephe savaşı başlamıştı. Düşman kuvvetleri, onlara ortadan saldırmış orduyu ikiye bölmeyi başarmıştı, ana birlik diğer cepheye doğru çekilirken, Halil ağanın bulunduğu askeri birlik ise savaşın hengamesinde ana birlikten uzak düşmüş, düşmanın takibiyle farklı yöne yönelmişlerdi. Birlikler ana birliğe ulaşmak için, hızla ilerlerken bir yere gelmişlerdi. Burası tel örgülerle çevrilmiş bir sınırdı ve o tellerin etrafı ise binlerce Türk askerinin naaşı ile doluydu ve bu bedenler yanmıştı askerlerden birisi sakın cesetlere ve tellere dokunmayın bu teller yüksek elektrik akımı iletir kim dokunursa yanarak kül olur dedi. Bu cesetler de böyle yanmıştı, etraf yanık cesetlerle doluydu. Türk askeri yürek yüreğe savaşmayı bilirdi, böyle bir savaş şekli akıllarına gelmezdi ama düşman her türlü silahı kullanmaktan çekinmiyordu, bu tellerin mimarı İngiliz komutanlardan Edward'dı, bu taktiği ana birliğiyle Türk askeri birliğinin ortasına saldırıp ikiye ayırıp parçalanan birliği tellere doğru sürerek, askerlerimizi elektrikli tellerde yakıyorlardı.

Halil ağa tellerden geçmenin imkansız olduğunu gördü, geçmek için hiç umut yoktu ve askerlere:

-Hakkınızı helal edin kardeşlerim, geçmemiz imkansız savaşarak öleceğiz..!

-Helal olsun diye askerler bağırmıştı.

Askerlerin sonuna kadar savaşma istekleri olsa da gerçekçi düşünmek gerekirse, düşman onlara yaklaşıyordu ve sadece arkalarında ki tepeye birkaç makinalı tüfek monte edip, hepsini kısa sürede şehit ederdi ama askerlerin içinde bu durumu fark eden ve gerçekçi düşünen birisi vardı.

Muharrem birliğin içinden ayrılıp tellere doğru yaklaştı sırtını tellere

döndü aynı zamanda yüzünü de askerlere:

-Arkadaşlar benim annem ve babam yok bu hayatta en büyük korkum ben öldükten sonra arkamdan bir yasin okuyacak kişinin olmaması, sizlerden bir isteğim var eğer yaşarsanız beni de dualarınıza ekleyin olmaz mı?

-Muharrem dur yapmaaa! diye bağırsa da Halil ağa, Muharrem bedenini tellere doğru bırakmıştı birkaç saniye sonra ufukları yararcasına bir acı çığlık duyuldu onun bedeni de kısa sürede yanarak tellerde asılı kaldı. Askerler ağlıyordu bir vatan evladı hepsinin hayatı için kendini feda etmişti, içlerindeki acı onların yüreklerini parçalıyordu askerler tellerde asılı halde bulunan Muharremin yanık bedenine basarak karşıya geçmeye başlamışlardı. Onun bedenine basarken bir kelebeği elleriyle tutarmış gibi onun bedenine o hafiflikte basıyorlardı. Askerler kurtulmuştu, onları kurtaran bu Türk aslanını, hayatta kalanlar hiç unutmayacak birçoğu da çocuklarına Muharrem ismini koyarak onu yaşatacaklardı.

Edward Türk askerlerinin kurtulduğunu görünce hayretler içerisinde kalmıştı, bir asker hepsi için kendini feda etmişti, kendi birliğinde bunu yapacak bir asker var mıydı acaba! Askerler birliklerine yetişmişler, Muharremin kahramanlığını herkese anlatmaya başlamışlardı. Bütün askerler başta Reşat bey olmak üzere herkes göz yaşlarını tutamıyor ruhuna dualar okuyorlardı. Halil ağa, bir kenara çekilmiş bu gece cep kur'anı ile onun ruhuna yasin okuyordu, duasını bitirince askerlerle birlikte yarın kim bilir nasıl bir savaş bekliyordu onları, savaş bütün cephelerde durmuyor şiddetlenerek devam ediyordu. Cephe savaşlarının arkası kesilmiyordu ve yine bir şafak sökerken savaş başlamıştı. Askerler, düşman saldırısına karşı koymaya çalışıyorlardı lakin bu sa-

vaş diğerlerinden farklıydı günlerce sürecekti. Siperler, yedi metreye kadar düşmüştü lakin Reşat bey saldırıyı durdurmuyor, var gücüyle sürekli düşmana saldırıyor, askerlerin uyumasına da müsaade etmiyordu. Daha yeni birlikler gelmeden, gücünü toparlar toparlamaz sürekli saldırıyordu, askerler bitkin düşmüştü Reşat beyin bu durmak-sızın saldırısına anlam veremiyordu, çünkü cepheden şehitlerimizi bile toplayamıyorlardı. Halil ağa komutanına yaklaştı:

-Komutanım asker perişan.

-Halil, durmak yok Muharremin katili karşımızda: Bu, Edwardın birliği.

***

Halil ağa duyduklarına inanamamış donup kalmıştı. Gözünün önüne Muharrem geldi intikam hırsı içini kapladı. Bu haber, bütün birliklere yayıldı, nefret en üst sınıra dayanmıştı. Halil ağa siperlere yaklaştı, savaşın ortamında göz gözü görmüyordu. Bu fırsattan istifade ederek, bir anzak askerini öldürüp üzerindeki elbiseyi çıkarıp kendisi giyerek anzak siperlerinden geçerek, merkez karargahına doğru ilerlemeye başladı. 25-30 dakika yürüdü, karargahlarına geldi ortalık tam alarm durumdaydı ve düşman askerleri sağa sola koşuyorlardı. İyi de bu Edward'ın karargahı hangisiydi ve bunu tahmin etmesi zor olmadı, en ortada duran ve en gösterişli çadır sürekli birileri girip çıkıyor, kapısında da bir sürü asker duruyordu lakin askerler savaşın vahametinden dolayı disiplinsizdi, nöbeti gelişi güzel tutuyorlardı. Halil ağa, çadıra yaklaştı üzerindeki üniforma onu kamufle etmişti. Askerlere selam verdi askerler haberci sandıkları için sorgulamadılar ve o da çadırdan içeri rahatça girdi içeride iki asker ve üzerinde bir sürü süs nişanesi olan biri duruyordu adamın yüzü soğuktu bu Edward'dı ona İngilizce:

-Beni rahatsız etmeyin demedim mi, asker doğru cephene git çık dışarı diye bağırdı lakin Halil ağa İngilizce bilmiyordu ve belinde sakladığı tabancayı çıkardı ve ona doğru çevirdi.

-Muharrem için ve bütün şehitlerimiz için diyerek tabancasını ateşledi. Edward'ın kafasına sıkarak onu indirdiği sırada yanındaki askerler ve sonra çadıra giren askerler Halil ağaya ölüm yağdırıyorlardı. Halil ağa, ilk kurşunu göğsünden aldı göğsündeki kuran parçalanıp kana bulandı, Erkan'ın hikayesini daha sonra öğreneceği tahta bavulda gördüğü parçalanmış kan lekesi olan kur'an bu kur'andı, diğer kurşunlar vücudunun her yerine yağıyordu. Halil ağa, dizlerinin üzerine düşmüş, Allah'a son nefesini verdiği anda Türk birlikleri yetişmişse de Halil ağayı kurtaramamışlardı. Edward yerde yatıyordu intikam alınmışsa da Halil ağa şehitlik mertebesine ermişti. Komutan Reşat o sahneyi görünce göz yaşlarını tutamamıştı, bir Türk aslanını daha toprağa verecekti. Bu olayın akabinde Ahlatlı'da, küçük kızı Zehra, babasının yolunu gözlüyor, babasının aldığı küçük küpeleri elinde tutuyor, kuyunun başında oynuyordu. Bir gurup asker köye girmiş ona yaklaşmışlardı.

Onun, Halil ağanın kızı olduğunu öğrenmişler, babasının yolunu bekleyen küçük bir kıza, babasının bir daha gelmeyeceğini nasıl söyleyeceklerini düşünüyorlardı. Zehra'nın yanında emanet edilen iyice kocamış Halil ağanın teyzesi vardı. Askerler önce ona söylediler, yaşlı kadın yığılıp kalmıştı haberden sonra. Zehra, yaşlı teyzeye nine derdi, ninesi Halil'im diye ağlamaya başlayınca anlamıştı. Babasının şehit olduğunu ve o an elinde tuttuğu küçük küpeler elinden kayarak kuyuya düşmüştü. Zehracık, hıçkırıklara boğulmuştu hem annesiz hem babasız kalmıştı askerler ona parçalanmış kur'anı da bıraktılar, daha doğrusu bu yiğit adamın kızını nasıl teselli edeceklerini bilmeyerek göz yaşlarıyla

kaçar gibi uzaklaşmaya başladılar.

Ahlatlı'da bu şehit haberi gelirken, Ömer ağanın geç evlenen ve İngilizlere esir düşen babası Hüseyin ağa İngiliz zindanlarında yatıyordu, normal şartlarda esir düşen Türkler Malta ve orta doğudaki esir kamplarında tutulurken; Hüseyin ağa, İngiltere'ye götürülmüştü ama neden diğer esirlerden farklı olarak oraya götürüldüğü bilin-miyordu. Hüseyin ağa, uzun süre orada çeşitli işkencelere maruz kalarak orada kaldıysa da bir fırsatını bularak dört İngiliz gardiyanını boğarak, ceza evinden kaçmayı başarmıştı lakin ne parası vardı ne de doğru dürüst bir elbisesi. Cephelerde aldığı yaralarsa işkencede gördüğü yaralardan daha fazla sızlıyordu ve aranıyordu, o da gündüz uyuyarak ve gece yola alarak Türkiye'ye doğru ilerliyordu. Yollarda bulduğu ot börtü böcekle besleniyorsa da, sağlığı kötüye gidiyordu. Ağabeyi kadar gösterişli bir vücudu yoksa da, uzun boyluydu ama bu esaret hayatı boyunca çok zayıflamıştı, bu yolculuğunu çoğunluğu yaya bazen de çalmak zorunda kaldığı atlarla yaparak geçiriyordu. Bu muhacir hayatı altı ay sürmüştü, ana vatana vardığında gördüğü manzara içler acısıydı, ülkesi işgal edilmiş orduları dağıtılmış tersanelerine girilmiş, yanan bir ülke ile karşılaştı. Bu tablo, onun üzerinde taşıdığı yaraları acıyı unutturmuştu, çünkü karşılaştığı manzaranın acısı hepsinden büyüktü, yüreği sızlıyordu. Ahlatlı'ya vardığında evde ihtiyar teyzesiyle ve küçük yeğeni Zehra ile karşılaştı teyzesi:

-Allah'ıma bin şükür Halil'imi aldı, ama Hüseyin'imi verdi diye yakarıyordu, küçük Zehra amcasına sımsıkı sarıldı, kimsesiz kalan bu kız artık amcasının kollarında mutluydu, baba yarısı dönmüştü.

Hüseyin ağa, Ağabeyinin şehit olduğu haberini öğrenince yıkılmıştı. Evde bayram havası vardı aile uzun zamandır güzel haber almamıştı,

yaşlı teyzesi şifalı otlardan yaptığı halk dilinde kocakarı ilacı denilen karışımları Hüseyin ağa'ya sürüyordu. Bedeni harap olmuştu, zamanını küçük Zehra ile geçiren Hüseyin ağa, hızla toparlanmış eski gücü kuvveti yerine gelmişti lakin dışarıda dolaşan Yunan askerleri canını çok sıkıyordu, ağalık çizmelerini giydi, baba yadigarı bıçağını da yanına alarak kahvehaneye doğru ilerlemeye başladı. Kahvedekiler onu görünce çok şaşırmışlardı. Hüseyin ağa kısa, bir selamlaşmadan sonra kahveciye:

-Getir bakalım benim Türk kahvemi… Esaret yılları boyunca kahve içmeyi çok özlemişti, kahvenin önündeki masada bacakları çelmiş keyifle kahvesini içerken çevreyi izliyordu. Yunan askerleri Türkleri aşağılıyorlar, hakaret ediyorlar sarkıntılık yapıyorlar, kısacası hadlerini aşıyorlardı. Yunan komutanlarından birisi, Hüseyin ağanın kendinden emin oturuşunu görmüş ve bu durumdan hoşlanmamıştı ve ona doğru ilerliyordu bu adam Türkçe biliyordu ve Hüseyin ağanın yanına yaklaştı ve ona:

-"Kalk ayağa pis Türk" dedi.

-Bir Yunan için mi ayağa kalkacağım…diyen Hüseyin ağanın lafını duyunca Yunan komutan çılgına dönmüştü elinde tuttuğu kırbacı Hüseyin ağaya salladı lakin Hüseyin ağa kırbacı eliyle yakaladı ve belindeki bıçağı çıkarıp Yunanlının boğazını kesti Yunanlı komutan oracıkta yığılıp kaldı diğer askerler Hüseyin ağayı öldürmek için silahlarına davrandıkları esnada kahvehanedekiler de olaya müdahale edince o karışıklıkta Hüseyin ağa kaçmayı başardı. Evine gidemezdi, orada bulurlardı o da akrabası olan yaşlı bir kadının evine sığındı.

Orada biraz kaldı lakin ülkesi yanıyor bunu da hazmedemiyordu, ülke işgal altındaydı ama Türklerin son bir umudu ayaktaydı. Bu ki-

şi, bütün düşman devletlerinin ölüm listesinin en başında olan, kuru bir kahve ve yarım tas çorba ile vatan kurtarmaya çalışan birisi MUSTAFA KEMAL idi, Türk milletine 'YA İSTİKLAL YA ÖLÜM' diye haykırıyordu. Hüseyin ağa da Türk'ün son umudu Mustafa Kemal'e doğru, devleti için son kavgasını vermek için yola çıkacaktı…

Ömer ağanın onurlu duruşunun arkasında yatan sebep bu vatansever atalarıydı, onların isimlerini yaşatmak için oğullarına Halil ve Hüseyin ismini verecekti. Köy yerinde her sülalenin bir lakabı vardı, onlara ağalar sülalesi deniliyordu ve Ömer ağa savaş görmüş bir nesil tarafından yetiştirilmişti, korkusuzdu ve soyunun en son varisi Erkan'ın kılına zarar gelse, Amerika'ymış Türkiye'ymiş istihbaratmış şuymuş buymuş bakmaz, Zafer beyi bulur ve kafasına sıkardı. Maalesef Ömer ağa doksanlı yaşlarındaydı ve ömrünün son zamanlarını geçiriyordu…

* * *

V. BÖLÜM

Erkan, evin camından etrafı seyrediyordu. Akan trafik, insanların koşuşturması onun sadece gözlerindeydi, aklı ise hala Zafer beydeydi. Kendine soruyordu: neden onunla tekrar karşılaşmıştı ki içini kaplayan korkuyu bir türlü atamıyordu, okuluna da gitmemişti, ev onu boğuyordu, dışarıya çıkmak istedi ama nereye gideceğini bilmiyordu. Birden telefon çaldı arayan Elif'ti önce açmak istemedi, durgun yapısını Elif'in fark etmesini istemiyordu. Ona Zafer beyi gördüğünü söyleyemezdi ya ama sonra fikrini değiştirdi, önce kendini toparladı neşeli bir yapıya büründükten sonra telefona cevap verdi:

-Alo, nasılsın güzelim?

-İyiyim arkadaşım Suna ile dolaşıyoruz. Suna'dan bahsetmiştim ya sana.

-Hatırladım çok selam söylersin.

-Ağabey Suna'nın akrabası geliyor, yoldaymış adı İbrahim onunla buluşacağız.

-Bu İbrahim nerede kalıyor sizde değil herhalde.

-Yok kalmayacak, arkadaş mı varmış ne onda kalacakmış biz de biraz dolaştıktan sonra terminale gidip onu karşılayacağız. Sunayı merak etmiş Edirne'den geliyor…

Erkan kız kardeşinin evinde hangi maksatla olursa olsun bir erkeğin kalmasını kabul etmez hatta biri kardeşine yaklaşsa karşısında onu bulurdu. Birden aklına geldi, işe pazartesi başlayacaktı, bugün günlerden çarşambaydı. Elif'in yanına gitmeyi düşündü, hem ortamını görürüm

hem de etrafında kıza musallat olan varsa, indiririm olur biter diyordu içinden. Hem de içimdeki düşüncelerden uzaklaşmış olurum diye düşündü sonra:

-Elif, o zaman iki kere bugün terminale gideceksin.

-Neden ağabey?

-Yanına geliyorum bugün de ondan.

-Ya gerçekten mi tamam, harika o zaman kaç gibi yola çıkarsın şuan saat 9:00.

-Bir arayayım önce de, AŞTİ'yi arayayım sana haber veririm. Birazdan diyerek telefonu kapatıp terminali aradı birkaç firmaya ulaştı, yer yoktu, olanda da çok geç saatlerdeydi, hava limanını aramak aklına geldi. Bilet, saat 10:00'da idi, bir saati vardı yer ayırttı hemen, birkaç parça öteberiyi valizine tıktığı gibi yola çıktı, taksiler dolu geçiyorsa da bir taksiyi durdurdu. "Havalimanına gidiyoruz", iç hatlar İstanbul-Ankara 1saat 30 dakika sürüyordu. Ona sürpriz yapmaktı amacı bir de kardeşinin yüzü yumuşaktı İbrahim'in onların yanında kalacağına da adım gibi emindi, hava limanına gelince Elif'i aradı:

-"Elif, bilet arıyorum şu an biraz gecikebilirim, haberin olsun" derken saat 10:00'a yaklaştı, aramalar valiz kontrolleri derken Erkan uçağa yetişti. Elif, ağabeyin geç geleceğini düşünürken, Erkan çoktan ona doğru yola çıkmıştı. Suna ve Elif İbrahim'i terminalden almaya gitmişlerdi, otobüs yanaşırken Suna'nın heyecanı gitgide artıyordu, yolcular inmeye başlamıştı ve otobüsün arka kapısından esmer uzun boylu çenesinde gamzesi olan yakışıklı denecek birisi indi. Suna ona koşarak sarıldı, İbrahim de, bu işlem muavinin İbrahim'e valizini uzatmasına kadar sürdü, sonra Elif de yanlarına geldi. Suna onları tanıştırdı:

-İbrahim, dayımın oğlu; bu da arkadaşım Elif.

-Memnun oldum.

-Merhaba nasılsın? Elif diyerek elini ona uzattı.

Elif, onun elini sıkarken bir şey fark etti: İbrahim'in elleri çok sıcaktı, hiç bu kadar sıcak elleri olan birisiyle tokalaşmamıştı lakin İbrahim'i sevdi sıcak kanlı birisiydi ve itici gelmemişti. Suna çok mutluydu ona:

-Karnın aç mı bir şeyler yedin mi önce yemek yiyelim mi?

-Olabilir aslında ben sizlere amadeyim sizler nasıl uygun görürseniz.

-Tamam o zaman bildiğim bir yer var Esenlerde.

İbrahim uzlaşmacı bir yapıya sahipti yanında birisi onunla iken keyif alıyorsa o da mutlu olurdu lakin görünüşü biraz sertti, hep beraber metroya binip esenlerde indiler. Gittikleri büyük bir alışveriş merkeziydi, bu yerin tam ortasında 5 metrelik dağ görünümlü bir taş yapı vardı, oradan sular akıyordu, bu görüntüyle o yere farklı bir hava verilmeye çalışılmıştı. Yiyecekleri şeyleri ısmarlamışlardı: İskender, masalarda bu sular akan taş yapının önündeydi, su sesinin ayrı bir dinlendirici yönü vardı. Sohbetleri her konuya taşınmaya başlamıştı, hangi burçtansın, boğa; hangi kitabı okuyorsun, hangi filmleri izliyorsun,.. derken saatler ilerliyordu, birden Elif'in telefonu çaldı arayan Erkan'dı alel acele telefonu açtı:

-Ağabey aldın mı biletini kaçta geliyorsun?

-Aldım aldım, lakin gecikebilirim 400-500 km falanmış, mesafe her halde 5-6 saat sonra yanındayım, tahminen sen neredesin şu an?

-Esenlerde bir alışveriş merkezinde yemek yedik, oturuyoruz bir iki saat otururuz sanırım burası güzel.

-İsmi yok mu kızım oranın?

-Adına bakmadım merkezdeki en büyük alışveriş merkezi sanırım.

-"Tamam o zaman, sonra tekrar ararım" seni diyerek Erkan telefonu

kapattı. Elif'in haberi yoktu, Erkan İstanbul'a hava limanına inmiş metronun yolunu tutmuştu. Erkan, metroda iken etrafını inceliyordu her yerden insan vardı sanki yabancı uyrukluların metroda fazla olduğunu gördü, turistler için bulunmaz yerdi İstanbul. Metro durakları tek tek geçerken Esenlere geldi gişelerden jeton alarak geçti. Esenlerde ilerlerken önüne gelen kişilere buradaki alışveriş yerlerini soruyordu, en büyük alış veriş merkezinin yerini de öğrenmişti. Elif'in tarif ettiği yeri buldu içeri girince suların aktığı kayaları fark etti, masalar vardı önünde insanlar küçük guruplar halinde oturuyorlardı ve Elif'i gördü arkadaşlarıyla sohbet ediyordu ve yanındaki erkek de İbrahim'di ve Suna'ya hiç benzemiyor diye düşündü.

-"O, akrabası ise ben de Erkan değilim" dedi içinden.

Kızları izliyordu ve gözlerini onlardan ayırmıyordu ama İbrahim onu fark etti önce önemsemedi bu yabancıyı lakin Erkanın bakışları kesilmeyince rahatsız oldu ve o da gözlerini Erkan'a çevirdi amacı gözleriyle kızları kestiğini düşündü ve yanındakileri koruma erkek psikolojisiyle ondan kendi gözlerini ayırmıyordu. Erkan, bu bakışlardan rahatsız olsa da onun yanındakileri koruma duygusuyla baktığını anladı ve içinden taktir etti aferin ona ve yavaş yavaş İbrahim'in gözlerine bakarak masaya ilerledi. Yabancının yaklaşması İbrahim'i rahatsız ediyordu ve yabancı ukalalık yaparsa kavga edeceği belliydi lakin bu yabancı ona göre daha densizce davrandı. Elif'in arkasına gelince eğilip onu öptü bu durum karşısında İbrahim ayağa hışımla kalksa da, Elif donup kalmıştı onu öpen kim diye başını çevirince şaşkınlığı katlandı:

-"Ağabey sen nasıl olur bu ya" diye sarıldı.

İbrahim de Elif'in ağabeyi olduğunu anlayınca rahatladı.

-Sana sürpriz yapayım dedim.

-Ya inanmıyorum aklımı alıyordun ya ben de öpünce dondum kaldım tanıştırayım sizi Suna ve dayısının oğlu İbrahim.

-Memnun oldum Suna ve dayısının oğlu İbrahim, dayısının oğlu lafını söylerken kinayeli söylemişti İbrahim'e, Elif durup durup Erkan'a sarılıyor başını onun omzuna koyuyor yanağından öpüyordu gurbette onu çok özlemişti. Suna da gözlerini İbrahim'den alamıyordu ona bakarken içtiği ayranı üzerine dökmüştü, çabuk kendini toparlamaya çalışsa da, Erkan'ın gözünden bu durum kaçmıyordu, içinden dayısının oğlunu görünce ayranları üzerine döküyorsa, sevgilisi olsa ne yapar diye içinden tebessüm etti. İbrahim:

- Kalkalım mı buradan artık biraz çevreyi dolaşırız olmaz mı? Kızlar onaylayınca hep beraber oradan çıkıp caddede dolaşmaya başladılar, kızlar vitrinleri süzüyor hatta vitrin camlarına yapışıyorlardı. İbrahim Erkanla yürürlerken konular açıp onu konuşmaya, tanımaya çalışıyordu lakin Erkan onun kızları koruma iç güdüsüyle hareket etmesi hoşuna gitti bazı erkekleri görürdü yanındaki kıza, bir başkası, bakışlarla veya sesli tacizlerle karşılaşsa korkak umursamaz tavırlar gösterenler de olurdu. Bu tarz kişiler, kendilerini farklı kategorilere koyarlar kendilerince edebiyat yapan bir kadın karşısında tribünlere oynayan kişilerdi, sözlerinde bin türlü edebi palavra, yüreklerinde ise erkeklikten eser yoktu. İbrahim ile sanki aynı kültürde yetişmiş gibiydiler, kadın değerliydi sevgisi yüreklerine emanetti ve incitilme-meliydi, incitenler de sert bir şekilde de karşılık verilmesi gerektiğine inanıyorlardı. Caddede dolaşırlarken çok yorulmuşlardı, önlerine çıkan belediyenin bir parkına oturdular. Erkan, onlarla iken bir şey yememişti karnı acıktı yanındakilere sordu:

-Acıktınız mı ben biraz açım şu büfeden tost yaptıracağım, size de

yaptırmamı ister misiniz? Diğerlerinin karnı aç değildi, istemediler. Erkan yanlarından uzaklaşıp parkın büfesine yaklaştı:

-İki karışık tost istedi fiyatını sorup parasını uzattı, tostlar pişerken uzaktan da kızları izliyordu ama kızlar onu göremiyordu. Büfenin yan tarafındaydı onları izlerken bir şey gördü. Suna, Elif ve İbrahim bir bankta oturuyorlardı lakin Elif ortalarındaydı. Suna kimse görmez düşüncesiyle Elif'in arkasında bankın arkasına sarkan İbrahim'in elini tuttu. Elif farkında değildi, bunlar gül gibi sevgiliydiler. Erkan uzaktan da olsa onları yakalamıştı, tostunu yedikten sonra yanlarına doğru yürüdü sevgililer onu görünce toparlandılar. Elif ağabeyinin yaklaştı-ğını görünce ona ve İbrahim'e dönerek:

-Sizi okuduğumuz yere götürelim mi?

-Ay evet çok iyi olur Elif dedi Suna.

Oradan kalkıp minibüse bindiler, tıklım tıklımdı minibüsler ayakta ancak gidiyorlardı. Çapa'ya gelmişlerdi, önce sınıflara amfilere girdiler sonra kantine ve sonra katları yavaş yavaş geziyorlardı, burası çok büyüktü. Erkan, kardeşinin okuduğu yeri beğenmişti, okulda bir kalite seziliyordu sonra, hastaların olduğu yeri de gezdirelim size dedi. Erkan, hastane kısmına girince hastalar bölüm bölüm ayrılmıştı laboratuarlar, kayıt kısımları vs orada hastaların yakınları vardı. Yüzlerinde , hani derler ya Allah doktora düşürmesinde varlığını eksik etmesin bakışları vardı. Hastaneyi dolaşırken, iki kısım Erkanın dikkatini çekti: ilk kısım bebek yoğun bakım ünitesiydi burada prematüre bebekler vardı, normalinden erken doğan bebeklerdi, bunlar yaşama riski taşıyorlardı. Bir dönem bu riskli bebeklere kaynak yok diye devlet bütçe ayırmadığı zamanlar olmuştu ama anne yüreği her gün bebeğine giden analar ve onların korkularla dolu yürekleri ile bebeklerinin konduğu cam kuvöz-

lerine bakıyorlardı bir umutla. Erkan'ın aklına bir düşünce geldi, doğum yapacak anneler nasıl bu sıkıntılardan kurtulabilinirdi diye sonra ultrasonu hatırladı zararlıydı belki bu sistem bilinmez ama halbuki küçük bir kamera takılsaydı anneye ve bu kameradan ve onunla iletişim kuracak bir bilgisayar olsa bu yeterliydi. Bir program hayli hayli işlerini görürdü, bu programın birisi anne ve babanın bilgisaya-rına, diğeri de onlarla ilgilenen doktorun bilgisayarına bağlanacak ve bir aile kalktıklarında bilgisayarlardan yavrularını her sabah izleyebilirleceklerdi ve herhangi bir sıkıntı olduğunda doktorunu arayabilirdi veya doktoru olan kişi bilgisayarına girince sorumlu olduğu bebekleri program yoluyla her yerde izleyebilir aileye, şu an bebeğinize bakıyorum gelişimi yeterli değil az kilo almış gibi önceden müdahale edebilirdi. Yalnız,tek sıkıntı şuydu bu kamera ve bilgisayar sinyal ağını tamamen güvenli, sağlığa zararsız, radyasyondan arıtılmış hale getirmek yeterliydi. Erkan'a göre, bu kadar basitti, bu şekilde Türkiye'deki bebek ölüm oranlarını %99 azaltılırdı ve bu teknolojiyi yapıp dünyaya ihraç etsek, milyar dolarlarca para kazanır, ülkenin borcunu hızla kapatabiliriz diye düşündü. Daha sonra, diğer bölümleri gezerlerken, bir hastayla bir doktorun konuşmasına kulak misafiri oldu hasta doktora:

-"Beni üç gün daha yaşat, bankada üç trilyonum var, al senin olsun" diyordu. Doktorun yapabileceği bir şey olsa, paraya bakar mı, hiçbir hastasını kaybetmenin acısı onlara günlerce yetiyordu zaten. Erkan, hastanın olduğu kısma baktı organ bekleyen diyalize bağlanmış diğer hastaları gördü, başındakilerin yüzlerinde mutluluktan eser yoktu, organ bulunmasını bekliyorlardı. O işlem o kadar kolay değildi, belki çok nadir buluyorlardı ve bulunan organın da doku nakli uyuşması gerekiyordu, daha önceden insanlarımızın yanlış bilgisi olan günah düşünce-

sini diyanet işleri başkanlığı kriterlerini belirleyerek caizdir düşüncesiyle aşmaya çalışmışsa da, insanların başkası için organ vermesi kolay alabilecekleri bir karar değildi. Hayırsever insanların sayısı da yeterli olmuyordu ama Erkan'ın bu konuyla ilgili bir düşüncesi daha hafızasında canlandı: bizim toplumumuz duygusal bir toplumdu, bir anneye veya babaya deseler ki, sen öldüğünde çocukların için organ gerekirse verir miydiniz? deseler size diyecektir ki, canım olsa canımı verirdim diyebilirlerdi. Ölmeden önce, çocukları veya sevdiği insanların isimlerini vererek bir antlaşma her fertle imzalana- bilirdi. Örneğin, bir anne ölmeden sevdiklerinin hayatını bir nebze garanti alma düşüncesiyle, seve seve verirdi. Bugün hayattayken bile otuz üç yaşında olan oğlunun üzerini gece örtmek için kalkan anne babalar neler yapmazlardı ki? Yapacakları şey bireylerle sadece sevdikleri için kullanılacağını söyleyeceğiniz bir antlaşma ve onlar hayatlarını kaybettiklerinde, o organları muhafaza edecekleri kan bankaları gibi, organ bankaları ve bozulmalarını önleyecek depolardı. Orada yatan hastaya organ lazım olduğunda, lazım olan organ rahmetli annenizin organı, o olmaz ise rahmetli dedenizin organı takılıyor diyebilirler ve hastalar da sevdiklerinin bir parçasını mutlulukla içlerinde taşıyacaklardı ve bu insanlar kurtulurdu. Bu hastalar, bu illetten kurtulmak için, evini, arabasını, sevdikleri de varını yoğunu ortaya döküyorlardı. Hem onlar için duygusal ve ekonomik yıkımdan kurtulmuş olacaklar ve hem de ülke bu hastalıkla savaşmak için vatandaşları için harcadığı milyar dolarlarca para yine kendi ekonomisinde kalacaktı. Erkan artık herhangi bir sıkıntıya baktığında, kısa sürede çözüm yolları ile ilgili bir fikri oluşabiliyordu, kendi de bu düşüncelerini yanındakilerle paylaştı. Suna ile İbrahim'in tuhaf karşılayacağını düşündü lakin İbrahim onun beklediğinin aksine bebeklerin

hayatını kurtarma fikrine:

-Harika düşünmüş ya mükemmel bir düşünce, hatta o programa şunu da ekleyebiliriz baksana bazı bebeklere özel ışıklar vererek sarılık tedavi ediliyor, hatta anneye takılan cihaz ile özel ışıklarla anne karnında tedavi yapılabilinir ve anne karnında gelişmeyen yönleri olursa o bölgeler uyarılabilir, demişti..

Erkan, onun bu yaklaşımını çok beğenmişti düşüncesi onun fikirleriyle tamamlandı. İbrahim'in geniş düşünen yapısı, onun hakkındaki ilk olumsuz düşüncelerini değiştirmişti çünkü etrafında genelde fikirlerini anlayacak kişi kardeşinin dışında kimse olmazdı ve İbrahim artık onun dünyasına girmişti. Elif, Erkan'ın yanına yanaştı biraz çekingen bir tavırla:

-Ağabey, İbrahim bu gece otelde kalacak, sen de yanımdasın bir şey olmaz o da bizimle kalsın olmaz mı?

Erkan, İbrahim'in notunu vermişti, ona güveneceğini ve her şeyi paylaşabileceğini anladı.

-Olur para vermesin dediğin gibi ben yanındayım.

Elif, mutlu bir şekilde Suna'nın yanına gitti. "Tamam kalsın sorun yok" dedi. İbrahim'in içi de rahatlamıştı, kızlara "akşama yemek falan yapın da yiyelim özellikle de canım balık çekti canım siz alış veriş yapın biz de şu ilerdeki yazıhaneden bilet fiyatlarını, Ankara ve Edirne'ye kalkış saatlerini öğrenelim" dedi Erkan. Kızları taksiye bindirip kaldıkları yere gönderdiler. Kızlar, evlerinin yakınındaki alış veriş yerlerinden akşam için hazırlanacaklardı. İbrahim ve Erkan yazıhaneye doğru ilerliyorlardı, gerçi onlar da pek İstanbul'u bilmeseler de sorarak aradıkları her yeri bulabiliyorlardı, fakat ikisi caddede ilerlerken, caddenin sonunda bir karışıklık vardı insanlar kaçıyordu. Ortalık savaş alanı

gibiydi, gaz bombası atılmış, biraz da Molotoflar ve taşlar yağıyordu. Herkes kaçarken, Erkan yanındaki İbrahim'i unutarak olay yerine doğru ilerliyordu, olay yerinde terör örgütleri polise taşlar ve Molotoflarla saldırıyorlardı, polisler ise bir duvarın dibine sığınmış, ellerindeki kalkanlarla atılanlardan korunmaya çalışıyorlardı. Sahne çok acıydı emir gelmiyordu, hepsi gencecik polislerdi, üzerlerinde Türk bayrağı resmi olan elbiseleri taşıyorlardı ve Erkan polislere atılan taşları, onların çaresizliğini hazmedemiyordu yerden bir taş aldı ve var gücüyle terör örgütü üyelerine doğru fırlattı. Taş birinin kafasına geldi örgüt üyeleri ona doğru döndü ve önce bir küçük gurup taşları kaptığı gibi Erkan'a fırlattı, bu sahneyi gören İbrahim de yerden taş aldığı gibi o da teröristlere doğru fırlattı, örgüt Erkan ve İbrahim'e dönmüştü bu sahneyi gören bir polis, kalkanıyla gelerek onları atılan taşlardan korumaya çalışsa da Erkan onlara doğru bağırıyordu:

-Şerefsizler, satılıklar, hainler …Onun bağırışını duyan oraya yakın bir kasetçide çalışan bir genç çıktı, o da onlara doğru taş alıp fırlattı, sonra kuafördeki genç de aynısı yaptı. Daha sonra, olayı gören başka bir genç daha ve Erkanın etrafında sayı hızla artıyordu o mahallenin gençleri de kahvelerden çıkıp, Erkan'ın yanına doğru koşmaya başladı. Sayı onlardan, yüzlere, yüzler de binlere ulaşmaya başladı. Polisler, durum karşısında şaşkındı, halk yürüyordu terör örgütü üyeleri bu durum karşısında korkmaya, geri adım atmaya başlamışlardı. Erkan, onlara doğru koşmaya başlayınca, arkasından halk da yürüyordu. Örgüt üyeleri yakalandıkları yerde linç başlamıştı, polislerde onlara katıldı teröristler kaçıyor, halk arkalarından kovalıyordu. Teröristler dağıtılmış, yakalananlar da hastanelik edilene kadar dövülmüşlerdi. Lakin orada bulunan genç bir komiserin telefonu çalmış, o telefondan sonra

komiserin yüzü kireç gibi olmuştu amiri, emir iç işleri bakanlığındaki bir yetkiliden gelmişti diyordu ki, halkı galeyana getirenleri yakalayın ne acı bir tabloydu. Teröristler için, bir emir yoktu adamlar nerelere kadar uzanmışlardı, komiser üzülerek durumu anlattı ve Erkan ile İbrahim ekip otosuna bindirilerek emniyete doğru götürülüyorlardı. Tablo içler acısıydı. Erkan durumun vahametini anlamıştı, örgütünün gücünün devletin iç dinamiklerine kadar ulaştığını anlamıştı, bir an duraksadı. İbrahim'im de kendi kavgasına sürüklemişti, biraz kendini mahcup hissetmişti, ona:

-Kusura bakma kardeş benim yüzümden tutukladılar. İbrahim rahattı.

-Ne yani Erkan, bu vatan hepimizin ben gayet memnunum, vicdanımda çok rahat tek sıkıntım kızlar merak edecek.

İbrahim'in bu sözleri Erkan'ı rahatlatmış ve ikili arasında atılan dostluk köprülerini kırılmamak üzere güçlendirmişti. Ekip otosu merkeze gelmişti. Erkan, arabadan inerken karakolun yanında bir kişi gördü, tuhaf giyimli kısa saçlı korumayı andıran biri duruyordu, kısa süre ona baktı sonra arkadaşıyla emniyet binasının içine sokuldular, ellerinde kelepçe yoktu, genç komiser onları emniyet müdürünün yanına götürdü. Emniyet müdürünün yanında yardımcısı bulun-maktaydı, ikisi de müdürün karşısında durdular. Müdür konuşmuyordu ama yanındaki yardımcısı onun aksine müdürüne bir sürü şeyler anlatıyordu:

-Sayın müdürüm! Biliyorsunuz ki, emir iç işleri bakanlığına bağlı yetkililerden geldi, emir bizi aşıyor gerekeni yapmalıyız falan filan sürekli konuşuyordu, bu kişiler sicillerinin kirlenmesinden korkarlar özellikle de bana dokunmayan yılan misali çıkarları doğrultusunda hareket eden devlet görevlileriydi. Amir ceza vermesin yükseleyim

düşüncesi hakimdi, gençlerin yaptıklarından ziyade yukarılarını kızdırmamak çıkarlarına daha uygun geliyordu. Bu tür kişilere denilecek en büyük sözlerden birisi de "ey gafil, yukarıdakiler değil millet paranı veriyor ve karşında da suçu günahı olmayan kişiler duruyor"du, emniyet müdürü bu sefer konuşmaya başladı olanları iyice öğrenmişti ve:

-"Bu gençleri tutuklamamı mı bekliyorlar" diye bir tebessüm etti, onları oraya getiren genç komisere: "evlerine bırakın onları":

-Ya müdürüm, iç işleri bakanlığı, savcılar falan ne der

-O dediğin kişiler kim bilmem ama çok selam söylersin..

Müdürün bu tavrı, yardımcısını çileden çıkarsa da müdüründen çekiniyordu . Erkan ile İbrahim şaşkındı. Vatan sever müdür, iki vatan evladını fişletmemişti. Gençler, bu adama teşekkür edip adabı muaşerete uygun olarak ellerini öpüp, odadan dışarı çıktılar. Arabayla polisler onları evlerine bırakmışlardı. Erkan, ne vatan sever kişiler var diyerek mutlu da olmuştu ama ikisi de olanların sır kalmasından yanaydılar. Kızlara bir şey söylemediler, eve vardıklarında onları güzel bir sofra bekliyordu. Mezgit yapmışlar, salatayla süslemişlerdi. Suna salatayı domates, soğan, marullarla tabağın içine şekiller yapmıştı, insan salatayı çatalıyla bozmaya kıyamıyordu. Kızlar onları çok merak etmişlerdi:

-"Nerede kaldınız?" dedi Elif.

-"Hiç, işimiz bitince dolaştık biraz Edirne'ye dönerken hediyelik bir şey alayım dedim ama kafama yatan bir şey bulamadım kızlar" dedi İbrahim.

Hep beraber, harika pişmiş balıkları yedikten sonra, kızlar aile kültürünü yaşatırcasına evdeki erkeklere Türk kahvesi ikram ettiler özellikle de Suna İbrahim için neler yapacağını bilemiyor, meyve soyup getiriyor üzerine, üşümesin diye yelek buluyor, ayağına terlik getiri-

yordu. Kızlar filim almışlardı, CD oynatıcısına filimi takıp hep beraber izlerlerken, Erkan ve İbrahim'in aklı bugün yaşadıkları olaydaydı. Bir ara birbirlerine baktılar ikisinin de düşündüğü şey aynı olduğunu fark edince aynı anda gülmeye başladılar. Kızlar, bu duruma anlam veremiyorlardı, onlara neden güldüklerini sorunca, yok bir şey gibilerinden cevaplar alıyorlardı. Saatler, gecenin en karanlık zamanına dayanmıştı. Kızlar, içerideki odada yatacaktı. Erkekler de salondaki koltuklar da. İbrahim ve Erkan, yalnız kaldıklarında, yaşadıkları konu hakkında konuşmuyorlarsa da, kendileriyle gurur duydukları yüzlerin-den okunuyordu. Sabah, biraz geç kalkmışlar, kızlar okulu var diye biraz ecele ettiler. Kahvaltıyı dışarıda yapmaya karar verdiler. Elif'in bildiği bir börekçi vardı, orayı onlara önerdi. Birlikte, o tarafa giderlerken Erkan bir şey fark etti, dün karakolun orada gördüğü kısa saçlı uzun boylu koruma tipli adamı fark etti, adam ona doğru bakıyordu. Birden irkildi ve kısa bir süre dahi unutmuş olduğu Zafer beyi hatırladı. Bu adam onu takip ediyordu ve Zafer beyin onu tanıdığını anladı ve kardeşi Elif'e baktı onun yanından ayrılması gerektiğini düşündü. Onu da tehlikeye atmak istemedi. Gerçi, İbrahim bugün Edirne'ye doğru gidecekti. Onu uğurladıktan sonra o da Ankara-'ya doğru hareket ederim diye düşündü, onu izleyen adama bakınca o kişiyle göz göze geldi. Takip eden kişi, başını sanki onu izlemiyormuş gibi başka yöne çevirdi, normalde profesyonel bir biçimde takip etme yöntemini bilen Zafer beyin adamlarının, bu kadar basit sadece bir kişiyi peşine takıp takip ettirmeye çalışmasının sebebi Erkan'ın sıradan halktan biri olduğunu düşünmeleriydi. Erkan, Elif'e bir şey sezdirme-meye çalışıyordu. Gittikleri börekçi, küçük bir yerdi lakin börekleri taze ve çok güzeldi, yapan kişiler malzemeden kaçmamışlar sadece kıymalı börek diye soğanı böreğe

gömmemişler. Herşeyi layıkıyla yapmışlardı, fiyatı da bir öğrenciye göre gayet makuldü. İbrahim:

-Bizim Edirne'de harika yapıyorlar, ayrıca bizim tava ciğerimiz de meşhurdur. Nasipse gelirseniz, bildiğim güzel bir yer var tava ciğeri yapan sizi oraya götürmek isterim.

-"Nasipse görmek isteriz oraları da inşallah" dedi Elif.

Gençler o güzel böreklerle iyice karınlarını doyurduktan sonra oradan kalktılar. Şimdiki hedefleri terminale gitmekti. Bir taksi çevirdiler, bu arada İstanbul'da taksi ücretleri diğer birçok ile göre daha düşüktü, dört kişi minibüse verecekleri para ile aşağı yukarı denk geliyordu. Esenler terminaline vardılar. Edirne'ye giden otobüslerden bilet alındıktan sonra, İbrahim yarım saat sonra yola çıktı. Tabi, telefo-nunu internet yoluyla sosyal iletişim adreslerini Erkan'a bırakarak bu ikili iletişimlerini internet/telefon yoluyla sürdüreceklerdi lakin bir daha yüz yüze görüşemeyeceklerdi belki de. Erkan:

-Ben de bu gün yola çıkayım kızım.

-Niye ki ne daha yeni geldin kalsaydın.

-Gitmem lazım orada yarım günlük bir iş buldum.

-İyi de paraya ihtiyacın vardı niye söylemedin ki?

-Yaş ilerleyince evdekilerden para isterken çekiniyorum tuhaf geliyor sen kızsın, sorun olmaz da benim için ne bileyim çekiniyorum işte.

-Bizimkilerin haberi var mı?

-Yok, sen de söyleme ama diz üstü bilgisayar lazım bizlere para lazım.

-Ben o konuyu düşündüm babamla konuştum sana, bana, Zeynep'e alacaklar parayı hazırlıyor. Sana sürpriz yapacaktım ben alıp göndere-cektim belki beğenmezsin diye vaz geçtim.

-Aferin be kız! Arada kafan çalışıyor, sen al gönder ben beğenirim merak etme.

-Bazen mi kafam çalışıyor, senin arkanı ben topluyorum.

-Ha ha hahahaha..

Neyse buradan metro hava limanına gidiyor biletimi alalım beni de yolcu edin.

-"Tamam o zaman" dese de Elif ağabeyinin daha çok kalmasını istiyordu. Metroya bindiler, diğer ismiyle yeraltı trenine. Boş bir yer bulup oturdular. Elif, Erkan'ın omzuna başını koymuş o gitmeden içindeki ona karşı olan özlem başlamıştı.

-Kızlar, hava kararmaya başladı sağda solda dolaşmayın, doğru eve gidin. Burada beklemenize gerek yok, ben eve varınca sizi arayacağım.

-"Tamam ağabey, merak etme aklın bizde kalmasın" diyerek Elif Erkan'a sımsıkı sarıldı, daha sonra da onu Suna izledi. Erkan kızların yanından ayrılıp, bilet alma noktalarına çeşitli güvenlik engellerini atlatarak ilerlerken, kızlarda yola çıkmıştı. Suna Elife:

-Ağabeyini sevdim, temiz yüzlü birisi ve çok yakışıklı.

-İyidir ağabeyim de biraz şu maço tavırları olmasa.

Erkan, içinden uçak ne güzel bir nimet diyordu, kısa süre sonra Ankara'da olacaktı. Uçakta içi geçmiş uyuyakalmıştı, yanına gelen hostes sayesinde uyandı:

-Beyefendi Ankara'ya geldik.

-Teşekkür ederim! diyerek uçaktan indi valiz alma kısmına geldi. Sürekli dönen yürüyen merdivene benzeyen paletlerden valizini alıp, servislere doğru yöneldi. Evinin olduğu güzergaha giden servise bindi. Evinin önünde inip, yavaş yavaş merdivenleri çıkıp, asansöre bindi. Kendi katının bulunduğu kısımda asansör açılınca, evinin kapısına ba-

karken içinde tuhaf bir duygu belirdi, ev ona çok soğuk geliyordu, bir anlam veremedi anahtarını yine zorlayarak kapıyı açtı, kapının karşısındaki salona varınca kendini koltuğa bıraktı, kapalı konumundaki telefonunu açtı biraz bekledikten sonra Elif'i aradı:

-Ben geldim şu an evimdeyim.

-Biz de Suna ile evdeyiz merak etme.

-Tamam öpüyorum seni kendine iyi bak.

Erkan telefonu kapatınca, üzerini değiştirdi evde rahat edebileceği tarz eşofmanlarını giydi ve bir şeyler atıştırmak için mutfağa yöneldi ağır ağır. Yemek yemek istemiyordu, biraz atıştırmalık bir şeyler yemeği düşündü, mini buz dolabından peynir, salata, domates vb. çıkardı. Ekmeğin arasına doldurdu, masanın üzerinde duran sürahiden de bir bardak su doldurdu. Suyunu içti, bir şeyler atıştırırken üzerine bir ağırlık çöktü. Ekmek arasını tam bitirmeden masaya bırakıp, salona doğru ilerledi, ve kendini koltuğa bıraktı orada uyuyakalmıştı.

O esnada Gökhan, Erkan'ı izliyordu. Önceden evine bir sürü kamera yerleştirmişti, bu kameraların dışarıdan fark edilmesi mümkün değildi. Sıradan bir çivi herhangi bir lamba içindeki tel saatin yelkovanı gibi fark edilmesi imkansızdı. Sadece lambanın içindeki tel şeklinde olanı tespit etmenin yolu o lamba yanarken normalinden daha çok ısınıyordu. Gökhan, Erkan'ın yığılıp kaldığını görünce:

-Artık benimsin Erkan efendi, bakalım kimmişsin sen, benden de yakışıklıymışsın. Dışarıdaki adamlarına eve girin talimatı verdi anahtarın kopyası çoktan çıkarılmıştı. İçeriye üç kişi girdi, ikisi erkek biri de bayandı. Bayan olan Erkan'ın alt kısmındaki eşofmanı çıkardı ve iki diz kapağının altına da iğne yaptı. Bu bir nevi morfin etkisi yapması içindi, sonra iğne yerleri belli olmasın diye elinde küçük bir makine vardı, bu

makinenin uçları iğne yerlerini dağlayarak sivilce olmuş görüntüsü verdiriyordu. Dışarıdan görünüş artık sivilceye benziyordu ki, bu uyandığında Erkan orada acıma hissetse sivilceyi görünce sebebinin bu olduğunu düşünmesi içindi. Diğer iki kişi de kör kartalı Erkana yerleştirmeye başladılar. Cihazlardan bir tanesini iç kulak merkezine diğerini de ağız bölgesine yerleştirmeye çalışıyorlardı, kör kartal Erkan'da uygulanmak üzere neredeyse hazırdı. Cihazlar, Erkan'a yerleştirildi, artık tek yapılması gereken ona uygulanacak programın oluşturulmasıydı. Onun sesinin kaydedilmesi, zaaflarının tespiti buna benzer bir çok işlem vs…

Gökhan, önce şaşırdı halktan biri, Zafer beyi nasıl bilebilirdi. Bu onun için basit bir görevdi. Erkan'a küçümser bir bakış açısıyla bakıyordu. "Kör kartal hazır olduğunda her halde birkaç saatlik iş", benim için diye düşünüyordu ama bilmiyordu karşısında hafızasını muhteşem bilgilerle donatmış biri vardı ve Gökhan'ı büyük bir zihin savaşı beklemekteydi..

* * *

VI. BÖLÜM

Erkan, üzerinde ağrılarla uyandı. Kendini iyi hissetmiyordu, çok halsizdi. Saate baktı, saat 15:00'dı ve sabahki bütün dersleri kaçırmıştı, bu kadar yorgun ve geç kalmasına anlam veremedi. Köy yerindeyken hep erken kalkardı, yatağından doğrulmak istedi, diz kapaklarında hafif bir sızlama hissetti, eşofmanını sıvadı diz kapaklarının altında iki tane sivilce vardı, sivilceden kaynaklanıyor herhalde dedi ve kendince yavaşça yatağından doğruldu. Bedenini güçsüz hissediyordu, banyoya gitti elini yüzünü yıkadı aynaya baktı, aynaya bakmayı severdi lakin şu an bakmak istemiyordu. Kötü göründüğünü düşündü, sonra mutfağa doğru yöneldi, akşam yarım kalan tostunu gördü ve gece birden koltuğa yığıldığını hatırladı. Beyni sanki hallaç pamuğuna dönmüştü. Başı çok ağrıyor hiçbir şey düşünemiyordu, buzdolabın kapağını açtı. Dolabın kapağındaki beslenme listesine baktı, biraz bal kaşıkladı arkasından da yoğurda yöneldi. Bu iki besini karıştırıp bir tabağa boşalttı, bu şekilde bedeni diğer depoladığı yiyecekleri bırakıp daha kuvvetli olan enerjiye, bala yöneliyor diğerlerini vücuttan atmaya başlıyordu. Yavaş yavaş kendine gelmişti. "Birşey dokundu herhalde" diye düşündü önce, bir anlam veremedi olanlara ama hafızası artık çalışmaya başlamıştı.

***

Gökhan Erkan'ı izliyordu:

-Uyandın mı yavru kuşum?

Gökhan, kameralar dışında odaya yerleştirttiği ses kayıt sistemleri

ve anlaşılmadan neredeyse saniyede bir fotoğraf çeken cihazlardan gelen bilgileri inceliyordu. Bu fotoğraflara bakmasının sebebi, göz bebeklerinde gün içerisindeki büyüme ve küçülmeye göre üzerinde barındırdığı duygular yoluyla kişiliğini çıkarıyor, vücudundaki ve evindeki ses kayıt sistemleriyle, onunla iletişime geçeceği en uygun ses örneğini bulmaya çalışıyordu. Gökhan, programı kurmaya çalışırken, telefonu çaldı arayan Zafer beydi:

-Gökhan nasıl gidiyor kör kartalı yerleştirdiniz mi?

-Emriniz üzerine yerleştirdik başkanım.

-Bir sorun var mı?

-Yok başkanım, programı hazırlamaya çalışıyorum, şu an Erkan'ı izliyorum yeni uyandı.

-Tamam o zaman, durumlardan beni haberdar edersin.

-Emredersiniz! diyerek Gökhan telefonu kapatmıştı ve Erkan'a tekrar odaklanmıştı. Erkan'ın telefonu çaldı telefonu da çoktan dinlemeye alınmıştı arayan Elif'ti:

-"Ağabey nasılsın sana güzel bir haberim var, bizimkiler parayı sabah benim hesabıma çıkarmışlar, bil bakalım şu an elimde ne duruyor?" Erkan önce anlamadı:

-Ne duruyor kız söyle meraklandırma beni.

-Diz üstü bilgisayarın, adresini ver de bugün kargoya vereyim.

Erkan, bilgisayara sevinmişti, en azından canı sıkıldığında onu dersleri dışında meşgul edecek bir şeyi oluyordu, adresi Elif'e verdi.

-"Elif çok iyi oldu bu ya bize çok lazımdı derslerimiz için iyi düşünmüşsün."

-Tamam ağabey ben şimdi kapatıyorum kargoya gideceğim görüşmek üzere öptüm.

Erkan, telefonu kapatınca aklına geldi, ona internet lazımdı gerçi apartmanının girişinde kablo tv bağlantı kutusunu hatırladı. Kablo tv bağlatırım hem de televizyonda bir çok kanal izlerim diye düşündü ve giyinmeye başladı. Kira kontratını arayıp buldu, kimlik kartını da yanına aldı, kapısını kilitleyip asansöre yöneldi ve aşağıya indi apartmanın sokak kapısını açınca komşusu Samet'i gördü. Yine motorunu siliyordu, daha önce apartmana girerken bir iki selamlaş-maları olmuştu ama hepsi buydu. Erkan'ı fark etti yanına geldi.

-Erkan nasılsın seni gördüğüm iyi oldu, bana 20 tl verebilirmisin.

Erkan Samet'in bu tavırlarına şaşırmıştı. Ne kadar rahat borç para isteyebiliyor diye içinden geçirdi, gerçi o parayı bir daha geri alamayacağını biliyorsa da cebinde parası varken yok diyemiyordu. Cüzdanından 20 tl alıp ona uzattı. Samet parayı sanki kendi parasını alır gibi çok rahat aldı ve Erkan'a:

-Teşekkürler sağ olasın da nereye böyle?

-Eve, kablo tv bağlatacağım ama yerini bilmiyorum.

-Ben yerini biliyorum atla motorla götüreyim seni

-Tamam, iyi olur birlikte motora bindiler kablo tv kayıt bürosu onlara çok yakın yerdeydi, kısa sürede vardılar oraya. Erkan içeri girerken Samet onu dışarıda bekliyordu. Erkan'ın kaydını genç bir bayan aldı, klasik prosedürü uyguladıktan sonra Erkan'a yarın öğleden sonra hem internetiniz hem kablo tv yayın akışınız bağlanacak dedi. Erkan, oradan bir sorununu halletmiş bir şekilde çıkarken, kablo tv yazısı ışıkla yazılmıştı, lambaların biri sönerek biri yanarak yazı tamamlanıyordu, iki nokta dikkatini çekti:

-İki nokta ikisi de aynı anda yanmıyor du. "İyi de benim dizkapaklarımda iki sivilcenin aynı anda iki dizimde de olması mümkün değil"

diye düşündü Erkan, kalktığında o bölgede hissettiği sızlamayı düşündü böcek ısırmasına benzemiyordu ve hafızasında önceden buna benzer bir sızı yaşamışmıydı diye kendini sorgulamaya başladı. Sesler, bilgiler nasıl hafızada depolanıyorsa acı korku ve birçok duygu, hatta bilgi de depolanıyordu ve hafızasında tarama işlemini başlatmıştı. Gökhan da mobese kameralarından onu izliyordu bu arada ve ayrıca Erkan'ın yaşadığı çevre, okulu, dolaştığı sokaklarda ne kadar özel ve devlete ait kamera varsa IP numaralarına kadar çıkartmış ve kameranın olduğu her yerden onu izliyordu. Samet, Erkan'a hadi gidelim derken ikisi motora binmiş ilerliyordu ki, Samet bir dönercinin önünde durdu.

- Erkan, benim karnım aç bir şeyler yiyelim mi ne dersin?

-Olur Samet, niye olmasın da hesabı Erkan'ın ödeyeceğinin farkındaydı lakin Samet gariban bir gençti onun o durumu yüzünden okunuyordu yoksa kuryelik yapmazdı. Bir şeyler atıştırdıktan sonra hesabı Erkan ödeyip, oradan ayrılıp evin yolunu tuttular, apartmanın önüne gelince Erkan onunla vedalaşıp yukarıya çıkmak istedi ama aklına bakkal amcası geldi. Dışarıdan içeriye baktı ama orada yoktu sonra vaz geçti yukarıya doğru ilerledi. Evinin kapısının önüne geldi. Yine zorlayarak anahtarla açıp içeri girdi . Evde umarsızca bir sağa bir sola dolaşıyordu içini kuşkularla dolu korku kaplamıştı ve içindeki bu korkuyu bir türlü atamıyordu. Saatler ilerlerken kapı çaldı. Erkan birden irkildi kapıya yöneldi, kapının dürbününden gelen kim diye baktı gelen arkadaşı Barış'dı.

-Barış hoş geldin hangi rüzgar attı seni?

-Birkaç gündür okula gelmiyorsun merak ettim seni.

-Geç buyur, Barış ayakkabılarını içerde çıkarıp salona doğru yöneldi. Erkan da kapıyı kapatıp yanına geldi.

-Ne var ne yok okulda hoca çok ders işledi mi?

-Yok ya önemli bir şeyler işlenmedi, ben not tuttum merak etme ya sen nerelerdeydin?

-Kardeşimin yanına gittim ordaydım.

-İyidir inşallah kardeşin orada bir sorun yoktur.

-Gayet iyi alışmış okuluna, biliyorsun kız evladı iti var uğursuzu var bir dolaşayım dedim etrafında.

-İyi yapmışsın Erkan, biz sokakta dahi kalsak bir sorun olmaz ama kız evladı biraz kollamak gerekiyor iyi düşünmüşsün.

-Barış, sen neler yapıyorsun geçen gün derste dikkatimi çektin dalmış gitmiştin öyle uzaklara.

-Sorma usta, hiç sorma diyerek içini çekti.

-Hayırdır, ya biz arkadaşız varsa bir derdin söyle?

-Tamam ya söyleyeceğim ama bak ölümü gör kimseye söylemek yok.

-Sırsa bu eyvallah kimseye söyler miyim hiç Barış.

-Erkan, ben aşık oldum ya ve acı olanda aşık olduğum kişinin bundan haberi yok farz edelim oldu, benden hayatta hoşlanmaz.

-Kim bu bizim sınıftan ön sırada oturan.

-Burcu'mu?

-Diğeri Arzu, ya usta onu görünce kalbim ısınıyor nefesim daralıyor.

-Kaç gündür böyle?

-Okul açıldığından beri.

-Yapma ya kızla konuşmayı denedin mi hiç?

-Bir kere denedim kantinde iki çay alıp yanına gittim birini ona uzattım, almadı teşekkür etti çayı sevmem dedi, yanımdan uzaklaştı. Anlayacağın hiç umut yok ne olur bana bir akıl ver.

Konuşmaları Gökhan'da dinliyordu. Erkan ve Gökhan yakışıklıydı ve kızlar üzerinde istedikleri zaman bayağı etki bırakırlardı. Erkan'ın ona vereceği taktiği merak ediyordu ne diyecek derken de içinden:

-Kızın defterinin arasına bir çikolata koy diyor ve gülüyordu.

Erkan, Barış'ın haline üzüldü. Arzu, havalı ve güzel bir kızdı ve Barış'ın şansı zordu, ne diyeceğini bilemedi ama aklına Sezer geldi. Barışa, benim bir arkadaşım var Sezer bilir bu konuları ona soralım. Erkan, hemen arayalım bakalım ne diyecek usta. Erkan telefonu kaldırdı Sezer'i aradı:

-Telefon çalıyor Barış.

-"Alo Sezer nasılsın nasıl gidiyor?"

-İyi ya ahretlik sen nasılsın, unuttun sandım bizi hangi dağda kurt öldü?

-Ya öyle deme hep aklımdasın ama sana sormamız gereken bir konu var.

-Nedir yapabileceğim bir şeyse seve seve.

-Yanımda arkadaşım var adı Barış biraz sıkıntımız var.

-Konu ne Erkan?

-Bir aşk meselesi, konuyu güzelce Sezer'e anlattı. Sezer, biraz düşündükten sonra:

-Ver bakayım şunu telefona, telefonu Barış aldı:

-Merhaba Sezer, nasılsın gerçi tanışmıyoruz ama ocağına düştüm.

-Hallederiz Barış, merak etme kızla ortak noktalarınız ne söyler misin?

-Ortak nokta çok, kız çok güzel ben tipsizim, kız komünist ben milliyetçiyim, kız alevi ve ben sünniyim, kız zengin ben fakirim, kız modern açık giyiniyor ben muhafazakarım. Gördüğün gibi ortak nokta

yerlerde geziyor. Barış, konuştukça Sezer'i bir gülme krizi tuttu kendini zor tutuyordu:

-Ya takma Barış, hallederiz bak ne yapacaksın, önce kızın dikkatini çekeceğiz sınıfa girince bir hafta sürekli kızı izle, o fark edecektir sana bakarsa asla başını çevirme, ona bakmaya devam et başta çok kızacak sana sinir olacaktır, bir hafta sonra defterinin arasına bir çikolata koy ama bak kız zengin kızı, ucuz gofretlerden değil kaliteli bir şey olsun. Sonra birden onu izlemeyi ilgilenmeyi bırak, bir hafta sabret başta sana sinir olan kız yanına gelecektir. Gökhan, çikolata örneğini duyunca:

-İşe bak! aynı taktiği kullanıyormuşuz diyerek gülüyordu.

-Sezer ya kız gelmezse iyice soğursa benden?

-Gelir gelir merak etme sen, kimse üzerindeki ilginin yok olmasını istemez.

-Deneyeceğim, teşekkürler sağ olasın ya diyerek telefonu Erkan'a vermişti.

-Barış rahatladı, gayet güzel taktik verdin görüşmek üzere kendine iyi bak.

-Sende ahretlik diyerek Sezer telefonu kapatmıştı. Barış'ın bu hali Erkan'ı kısa sürede olsa içindeki sıkıntıyı unutturmuştu, Barış'ın keyfi yerine gelmişti ve mutfağa gidip bir şeyler yemek için hazırlıklara başlamışlardı. Gökhan da onları izliyordu, uzaktan da olsa insanların hayatlarına habersiz girse de onların hayatlarındaki bu tür kesitlere şahit olmak onu keyiflendiriyordu ve çalışmalarına kaldığı yerden devam ediyordu. Erkan'ın ses örnekleri hazırlanması bitmiş, denemeler yapıyor daha uygulamaya başlamamıştı. O da acıktığını fark etti, ekibinden birisini arayarak bulunduğu yere yiyecek bir şeyler getirme-sini söyledi. O çalışmalarına devam ederken akşam olmaya başlamıştı, şu an

Erkan'ın izlerken sıkıntı olacak bir durum yoktu, o arkadaşıyla evde oturuyor zaman geçiriyor deyim yerindeyse gözünün önündeydi. Gelen yemeğini yiyerek onları izlemeye devam etmişti, gece yaklaşmış Erkan ve arkadaşı uykuya dalmıştı ve Erkan devre dışı kalmış, Gökhan için şu an onun uyumasıyla zaman ona kalmıştı. O da yorgundu uzanmak için yanında duran kanepeye uzamıştı, onu ve sabah olunca Erkan'ı uyandıran şey kapının çalınmasıydı. Erkan yatağından kalkmış kapıya yönelmişti, kapıda duran kargocuydu:

-Erkan Beyle mi görüşüyoruz?

-Evet benim.

-Nüfus cüzdanınızı alabilir miyim? Erkan kimliğini almak için içeriye girdi, nüfus cüzdanını cüzdanından çıkararak kapıya yöneldi ve kimliğini kargocuya uzattı, kargocu kimliği inceledikten sonra:

-"Şurayı imzalayın." Erkan imzaladı ve gelen kargoyu alıp teşekkür etti. Barış'ta uyanmıştı gelen ne öyle bilgisayara benziyor. Erkan bir hışımla kargoyu açtı ve diz üstü bilgisayarı karşısındaydı. Barış:

-Usta ne güzel şey bu böyle siyah, ramına bak, ekran kartının çözünürlüğüne harika bir şey ya!

-Kardeşim alıp göndermiş.

-Keşke bizim de öyle kardeşimiz olsa. Erkan, bilgisayarından memnun kalmıştı, her yerini inceliyorken, Gökhan da Barış'ın hayranlıkla izlediği bilgisayara:

-"Ne kadar ilkel bir bilgisayar" diye söyleniyordu. Çünkü, kendi bilgisayarı 2020 yılı versiyonuydu, bu bilgisayarları görse Barış'ın ağzı hayretlerle açık kalırdı herhalde diye düşünüyordu.

Kablo tv ve interneti de gelen servis ekipleriyle kısa sürede bağlanmıştı. Erkan ve Barış internette gezerken Gökhan da kullan-dıkları bil-

gisayarın İP numarasıyla son sistem programlarla onların bilgisayarına uzaktan ulaşmış ve hangi siteye girdiklerini görebiliyordu.

Erkan ve Barış araba siteleri, sosyal paylaşım siteleri, gazeteler kendi okullarının resimlerine kadar internette sörf yapıyorlardı, televizyonundaki kanal sayısı da ciddi miktarda artmıştı. Onlar için hayatlarındaki bu ufak değişiklik zamanlarının çoğunu alacaktı. Bütün hafta sonları bu şekilde geçirdiler, hafta başı gelmişti. Erkan ve Barış okullarının yolunu tutmuşlar sabahın bütün hareketliliğini yollarda yaşıyorlardı, eğitim gördükleri binadan içeri girip amfiye doğru ilerlemişler lakin Barış'ın derdi başkaydı aldığı taktiği kullanmak istiyordu. Arzu'yu daha rahat izleyeceği bir yere oturmuş, Erkan da onu izliyordu. Gerçi, o bakmadığı an içinden gülüyordu, hoca derse girmişti. Kısa boylu top sakallı profesör, dersi anlatsa da Erkan'ın aklı hala diz kapaklarındaki sivilcelerdeydi, ders saatleri su gibi geçmişti. Okul çıkışı Erkan kendisine verilen adrese gitti, burası bir fabrikaydı, aspiratör fabrikasıydı. Fakat, daha çok burası imalat yeri gibiydi ve aspiratörlerin parçaları geliyor montajı yapılıyordu, önce Zafer beyin arkadaşı diye şüphe ettiyse de adam ona Zafer ismiyle hitap etmiyordu. Sanırım, onu tanımıyor diye düşündükten sonra içeriye girdi. Dilaver Bey'in yanına gitti. Kapısını çaldı ve gel sesiyle odaya ilk adımını attı Dilaver bey onu çok sıcak karşılamıştı:

-"Gel Erkan evladım!" nasılsın kolay bulabildin mi fabrikanın yerini?

-"İyiyim efendim teşekkür ederim." ayrıca fabrikayı kolay buldum.

-Çok iyi Erkan, burada depoya gelen malları sayacak, irsaliyelerine bakıp imzalayacaksın, bu kadar. Haftanın belli günlerinde gelirsin veya sürekli sana kalmış. Burada çalışacak kişi askerde şu an, gelmesine az

kaldı. Sen o gelene kadar işleri yürütürsün ayrıca bu işlemleri yaparken ücretini alacaksın, bunun yanında bursun da ayrıca bankaya yatacak. Erkan, bu duruma çok sevinmişti. Ne de olsa durumu iyi de olsa, gurbet ellerinde su içsen bile para ileydi. Dilaver bey, onu aldı fabrikanın deposuna götürdü orada bu işleri yapan yaşlı bir kişi vardı. İsmi Ziya'ydı, bu adamın gözleri bile doğru dürüst görmüyordu ve bu işlerin ona emanet edilmesini Erkan akıl erdiremedi ama patronlar için iş yapacak adam muhakkak önemlidir lakin çevresinde güveneceği kişilerin olması hepsinden önemliydi. Ziya amca da onlardan birisiydi, yirmi yıldır yanındaydı ve Dilaver'in malını kendi malı gibi kollar, Dilaverin gözü de arkada kalmazdı. Ziya iyi birisiydi, Dilaver Ziya'ya dönerek:

-Ziya, bu genç arkadaş öğleden sonraları sana yardıma geldi, sen işi öğretirsin.

-"Sorun değil Dilaver bey yardımcı olur öğretirim."

-Erkan sana emanet.

-Gel evlat senin adın ne?

-Erkan efendim.

-"Bana Ziya amca diyebilirsin" amacımız şu: bak şuraya yanaşan tırı görüyor musun oradaki malzemeleri sayıp irsaliyeyi kontrol edeceğiz.

-"Tamam Ziya amca!" diyerek tıra doğru ilerledi açık olan arka kapısından içeri atlamıştı bile. Ziya ona: "dur sen değil adamlar sayacak" sen başlarında duracaksın demeye kalmadan Erkan kolileri tek tek saymaya başlamış ve bir yandan da tırın yanında duran adamlara uzatıyordu. Ziya bir şey diyemedi, tır oradakilerle birlikte boşaltılmaya başlanmıştı. Ziya, ne kadar çalışkan bir çocuk diye düşündü, Dilaver bey de odasının camından bakıyordu. Erkan'ın tıra atlamasına şaşırdıysa da, memnun olmuştu işi teslim edilecek bir kişi diye düşündü. Tır 2 saat

sonra boşaltılmıştı ve tır şoförünün elindeki irsaliyeyi Erkan kontrol ediyordu, tırda 56 koli eksikti Erkan:

-Ziya amca 56 koli eksik ben bu irsaliyeyi imzalayamam.

-İyi saydın mı?

-Evet saydım saydım!

-Ziya, tır şoförüne dönerek bu mal eksik kusura bakma alamayız ve malları da sen tekrar kendin yüklersin dedi. Tır şoförü:

- Ağabey, ben emir kuluyum ne malzemeden anlarım ne de kaç tane olduğunu bilirim malı yüklerler elime irsaliyeyi tutuştururlar gönderirler, siz bizim şirkettekilerle konuşun. Ziya, Dilaver beyin yanına gitti kapıyı çaldı. Dilaver, onun geldiğini camdan görmüştü:

-Dilaver bey Erkan fırtına gibi çıktı. 56 koli eksik diyor, kim bilir bu firma daha önceden bize kaç eksik koli gönderdi bilinmez?

-Aferin Erkan'a, derken bir yandan da firmayı arıyordu karşısına firma sahibi çıktı:

-"Alo tırınız geldi"

-Zamanında yetiştireceğimizi söylemiştik ve yetiştirdik.

-Gördük zamanında geldi, eksik geldi siz nasıl iş yapıyorsunuz öyle? Sizin orada saymayı bilen kişiler yok mu? Ne bu ya her tırda sürekli malzeme mi çalacaksınız sizinle bir daha çalışmıyorum.

-Aman efendim olur mu öyle şey? bir yanlışlık olmuştur eksik ne kadarsa biz kapatırız.

-Ayrıca da senin malını gel kendin yükle bir de senin için mi yükleyeceğiz diye bağırarak telefonu kapatmıştı. Ziya'ya dönerek o firma ile alış verişimiz bitti gelsinler kendi mallarını tekrar kendileri yüklesinler.

-"Emredersiniz Dilaver bey" diyerek kapıdan çıktı ve şoföre durumu anlattı. Şoför arada kalmıştı, bu kadar malı tek başına yüklemesi im-

kansızdı. Koşarak patronun yanına gitti. Dilaver beye resmen yalvarmaya başladı ve kendisinin emir kulu olduğunu olanlardan haberi olmadığı tekrar tekrar anlatı. Dilaver bey, ona acıdı ve tırı yükleyin talimatı verdi. Yüklenen tır fabrikadan çıkmaya başlamıştı ve Erkan ilk gününde patronunu kazıklanmaktan kurtarmış ve göze girmişti. Mesai saati bitince fabrikanın servisiyle eve bırakılmıştı, eve varınca çok yorulduğunu koltuğa uzanınca anlamıştı. Gökhan da onu izliyordu fabrikanın kameralarından, o eve varınca Zafer beyi aradı:

-Başkanım Erkan sorgulamak için hazır.

-Geliyorum, birazdan ben gelmeden sorguya başlama.

-Emredersiniz başkanım. Diyerek telefonu kapatmış ve Zafer beyi beklemeye başlamıştı, bütün hazırlıkları tamamdı ve kısa bir süre sonra Zafer bey onun yanına gelmişti:

-"Başla Gökhan! bakalım ne biliyormuş hakkımda öğrenelim." Gökhan, ilk sorularına başlamaya hazırlanıyordu daha çok doldurmalı test şeklinde sorular soracak, doğru sorularla Erkan'ın ruhu bile duymadan bütün bildikleri öğrenilecekti.

-Ben Zafer beyi ilk nerede görmüştüm. Artık Erkan, Zafer bey ve Gökhan'ın karşılıklı diyaloğu başlamıştı. Erkan:

-Ahlatlıda gördüm.

- Zafer bey hakkımda ne biliyorum…

-Aslında hiçbir şey ama gözlerini hiç unutmadım.

-Orada ne yapıyordu, Zafer bey…

-Biri vardı adı Kenan mıydı neydi, tam hatırlayamıyorum ama ürün fiyatları belirleniyor kısaca iltizam yaşatılıyordu.

Erkan, birden hafızasında bu konuları düşünmesi çok tuhafına gitmişti çünkü o an fabrikada yaşadıklarını düşünürken birden olması çok

garipti lakin iç dünyasında Zafer beyle ilgili sorular kesilmiyordu. Herhalde çok yoğun düşünmüştüm, bu konuyu zihnim hala düşünüyor diye düşündü. Bu esnada Zafer bey sorularına başlamıştı:

-Zafer bey hakkında başka ne biliyorum?

-Aslında hiçbir şey sadece tehlikeli birisi.

-Dilaver bey Şahin beyin hakkında ne biliyor olabilir?

-Hiçbir şey bilmiyor.

Zafer bey çocuk bir şey bilmiyor bize ayak bağından bir şey olmaz diye düşünerek telefonunu kaldırıp Ayhan'ı aradığı sırada, Erkan bu içini kaplayan sorular ve düşünceler onu bacağındaki sivilcelere götürmüş, o iki sivilceyi hatırlayınca cevaplar beynine gelmeye başlamıştı. Çocukluğunda okulda aşı olduğu kareler hafızasında canlanırken o gün Elif'in yanından geldiği gün kanepede yığılıp kaldığı an mutfakta yediği tostun içindeki peynir domates, salatalık, marul falan midesinde depolanan kısmı öğütülmeye başlanmıştı. Çok önce sindirilmesi gereken bu besinler geç kalmıştı, vücutta hayat bulması sebebini düşündü lakin o tatlar damağına gelince ağır bir tat hissetti. Bu tat onda vücutta kısmı ağırlık hissetmesine sebep oldu, hafif de olsa uykusunu getirmeye başladı.

Zafer bey telefonu açan Ayhan'a:

-Erkan, sıradan bir köylü çocuğu bize ayak bağı olur, öldürün gitsin derken bilgisayarlardan Erkan'ın sesi duyulur:

-Onlar sivilce değil onlar iğne izleri bana iğne yapılmış ve yediklerime de uyku ilacı verildi bunu yaptıran kişide Zafer beydir.

Zafer bey ve Gökhan donmuş kalmışlardı, ikisi de kulaklarına inanamamışlardı Zafer bey Gökhan'a:

-Ne dedi o kayıtları geri al hemen! Gökhan kayıtları geri aldı tekrar

dinliyorlardı Erkan'ı:

-Onlar sivilce değil, onlar iğne izleri bana iğne yapılmış ve yediklerime de uyku ilacı verildi, bunu yaptıran kişide Zafer beydir.

Erkan'ın sözleri ikisinin de donup kalmasına sebep olmuştu.

Ayhan bekle ben sana sonra haber veririm.

-Emredersiniz başkanım dedi Ayhan zafer bey telefonu kapattı ve tekrar Gökhan'a döndü:

-Nasıl anladı? nasıl çözdü nereden biliyor nerede hata yaptınız? Gökhan, diye yüksek sesle ve sinirli bir şekilde bağırıyordu. Gökhan ise:

-Başkanım hiçbir hata yapılmadı, bugüne kadar profesörlerde ve bir çok kişide uygulandı biliyorsunuz, nereden çözdüğünü anlayamadım.

-Gökhan, bu konuşmayı ona unutturun ve incelemeye devam edin onun hakkında bir şeyler eksik biliyoruz.

-Emredersiniz başkanım diyerek Erkan'a döndü:

-Yok ya olamaz sivilce işte yorgundum, yolculuktan geldim doğal yorgundum.

-Belki öyle olabilirdi ama kesinlikle eminim Zafer bey yaptırdı. Gökhan ne dese de bir türlü Erkan'a düşüncesini unutturmayı başaramamıştı. Zafer bey, ona bunları unuttur ve onu sorgulamaya devam et diyerek yanından ayrılır. Gökhan'ın aklına zaafları kullanarak bu durumu devre dışı bırakmak istedi ve;

-Bilgisayarı yeni aldık bakalım, erotik sitelerde ne var diyerek Erkan'a bir site açtırmıştı. Erkan o sayfalara bakarken birden durdu.

-Niye bu sayfalara bakıyorum diyerek sayfayı kapattı ve Zafer beyi düşünmeye devam etti. Gökhan onu yönlendirememişti, ne yaptıysa Erkan unutmuyor ve fikrinin kesinliğini artırarak ve kendi içinde doğ-

ruluğunu kabul ederek düşünmeye devam etti. Gökhan, Zafer beye nasıl derim onun düşüncelerini unutturamadım fikrini değiştiremedim diye korkuyla irkildi, düşüncesi bile onu sıkıntıya sokmaya yetti. Gökhan onun düşüncesinden vaz geçiremeyeceğini anlayınca onu uyutmayı düşündü.

-Bugün çok yoruldum uyusam mı acaba yarın da zor bir gün bekliyor beni.

-"Evet, evet en iyisi uyumak" diyerek eşofmanlarını giyip yatağına uzanmıştı ve birazdan günün yorgunluğuyla uykuya dalmıştı Erkan. Gökhan ise, bu durum karşısında mantıklar üretiyor, onu çözmeye çalışıyordu ama aklına bir sonuç gelmiyordu. Sabah olmuş Erkan okuluna doğru yola çıkmıştı. Otobüse binince veya caddede yürürken etrafına bakıyordu acaba takip eden var mıydı, daha önce takip edildiği gibi. Okulundan içeri girince Barışı gördü selamlaştıktan sonra sınıfına girmişlerdi, Barış Arzu'yu izlemek için yerini almıştı. Arzu onu fark ediyor ve mümkün olduğunca ona bakmamaya çalışıyordu, bu görüntü Erkan'ın komiğine gitse de aklı dün gece düşündükleri ve çözdüğü şeylerdeydi.

-Zafer bey beni uyuttu ve dizlerime iğneler yaptırdı. İyi de neden neyi görmek istemiyorlardı, ne yaptılar bana diye düşünüyorken hafızası ona tehlike altında olduğunu hissettirirken. Bir yandan da Erkan hafızasında, ses yöntemleri, bilginin depolanması, hayallerin zamanlanması, bedenin öğütülmesi ve hafızasında çözdüğü ne kadar konu varsa hafızasında canlanıyor ve kendince bilgisel olarak silahla-nıyordu…

Gökhan, maalesef Zafer beyin dediklerini ne kadar uğraşsa da yapamamış ve durum hakkında rapor vermek için onun odasına doğru ilerliyordu. Kapısını çalarken elleri titriyordu. Kapıyı çaldı, "içeriden

gel" sesini duyunca içeri girdi Zafer bey rahattı:

-Gel Gökhan! Erkan dün gece bazı şeyleri çözdü ise de artık bu bilgiler bilinçaltına itildi bu sıkıntı da artık bitti.

-Maalesef başkanım ne yaptıysam çözdüklerinde bir şüphe yaratamadım ve -kesin hatlarla- çözdüklerinden vaz geçmiyor.

-Ne nasıl olur böyle bir şey? dışarıda Kör kartala doğru yürüyen biri mi var serbest halde dolaşan?

-Erkan'ın düşünceleri kesin, şüphelerle düşünmeyen birisi başkanım.

-Gökhan, Erkan'ın kendi iç sesi olarak algıladığı bir şeyi devre dışı bırakan biri olduğunu mu söylüyorsun bana.

-Başkanım bu kadar net düşünen birisini görmedim. Zafer bey durum karşısında Gökhan'a çok kızdı.

-"Yıkıl karşımdan" bu durumu düzeltmeden gözüme gözükme… Gökhan odadan çıkarken:

-"Dur!" diyerek onu durdurdu ve ona yapması gerekenler ile ilgili son talimatlarını verdi.

***

Erkan derse kendisini veremiyordu, gün boyunca düştüğü durumu düşünüyordu. Dersleri bitince, okuldan ayrıldı çalıştığı yere doğru ilerlemeye başlamıştı ki, telefonu çaldı arayan Dilaver beydi:

-Erkan evladım nasılsın?

-İyiyim teşekkür ederim Dilaver bey, ben de fabrikaya doğru ilerliyorum.

-"Dur fabrikaya gelme, ben şu anda, hani seninle karşılaştığımız restorant vardı ya oradayım, oraya gel elimde dosyalar var önemli, on-

ları gel al" Ziya amcana verirsin bugün fabrikaya gidemeyeceğim ama bu dosyaları alman önemli.

-Tamam Dilaver bey, yarım saate kadar oradayım.

-"Seni bekliyorum" diyerek telefonu kapattı Dilaver bey, Erkan yolunu değiştirip restoranta doğru yöneldi ama aklına takıldı niye benim almamı istiyor ki, özel şoförüyle gönderebilirdi diye aklından geçiriyordu.

-Neyse gideyim bakalım alalım şu dosyaları, yarım saat sonra, lüks restoranta vardı, kapıyı açtı. Restorant boştu, sadece oranın en arka kısmında birisi oturuyordu, ona doğru yaklaştı. Adam yan oturmuştu ve o kişiye yaklaştıkça içini korku kapladı ve bu korkusu yersiz değildi, masaya yaklaşınca masadaki kişiyi artık daha net görüyordu masadaki kişi ona:

-"Geç otur!" dedi Zafer bey. Erkan dondu kaldı karşısındaki kişi Zafer beydi, korkarak oradaki sandalyelerden birisini çekip masaya oturdu.

-Beni tanıyor musun çocuk?

Erkan, Zafer beyin onu tanıdığını bildiğini anlamıştı, yaşadıkları da bunun en büyük deliliydi.

-"Evet sizi tanıyorum Zafer bey". Zafer beyin yüzünün şeklini daha sert bir görüntü aldı, ömrü hayatı boyunca kimlikten kimliğe bürünmüş, hiç kimse onu çözememiş ve hayatının en zayıf yanı olan küçük dünyasının tam ortasında oturan bir köylü çocuğu onu fark etmişti. Erkan'a, ne diyeceğini nasıl davranacağını tam olarak bilmiyordu, tehdit etmeyi düşündü ilk başta ama sonra vaz geçti.

-Sen Ahlatlı'daki meraklı çocuksun ve bana kadar geldin ama ötesi yok, derken konuşması birden çalan telefonuyla kesildi arayan Ay-

han'dı ve önemli bir şey olmasa aramazdı, telefonu kaldırdı:

-Evet söyle Ayhan.

-Başkanım, gelmeniz lazım önemli sınırda hareketlilik var.

-Tamam geliyorum. Konu şuydu: Amerikalılar kuzey ırağa 5-6 tane uçaklarını indirebilecekleri üstler yapmışlar ve incirliği devre dışı bırakmışlardı. Zafer bey, Erkan'a bir şey söylemeden gözlerinin içine bakarak, masadan kalktı ve oradan uzaklaştı. Erkan, Zafer beyin gittiğinden emin olunca, arkasını dönüp bakmıştı, ilk defa onunla konuşmuştu. Karşısında duran kişinin gücü o gittikten sonra bile masaya kadar sirayet etmişti, Erkan kendini toparladı ve Dilaver bey aklına geldi. Onun, onu oraya çağırmasını, bu durumu hazırlamasına çok sinirlenmişti ve onun yanına gidip işi bırakacak ve içenden gelen sinir dolu cümleleri ona söyleyecekti. Fabrikaya doğru yola çıktı, fabrikanın önüne gelince güvenlik görevlisini umursamadan içeriye daldı. Gerçi, güvenlik görevlisi de daha önceden fabrikada onu gördüğünden bir şey sormamıştı. Hızla patronun odasına yöneldi orada yoktu, aklına depo geldi oraya yöneldi. Orada, Ziya ile duruyorlardı hışımla Dilaver beyin yanına gidip ağzına geleni söyleyecekken Dilaver bey ona dönerek:

-Neredesin evlat sana depoyu teslim ediyoruz sen ortada yoksun böyle saçmalık mı olur? Gelmeyeceksen söyle, işler kaldı koca patron depoda mal sayar mı, düşüncesizce davrandın Erkan. O bu sözleri duyunca şaşırdı hakikatten depoda adam mal sayıyordu ortada dosya falan yoktu.

-Dilaver bey siz beni restoranta çağırmadınız mı? Ben oraya gitmiştim de.

-Erkan, iyi misin sen hayal mi gördün ben seni niye restoranta çağırayım, baksana etrafına ne görüyorsun sana en çok ihtiyacımız olduğu

anda. Hakikatten tırlar yanaşmış ve işler sıkışmıştı ve Dilaver beyin olayla alakası olmadığı her halinden belliydi ve o durumu kavramaya çalışırken Dilaver beye:

-Dilaver bey kusura bakmayın bir daha olmaz daha erken gelirim.

-Tamam evlat, sen doğru işinin başına, çoğu işi hallettik sadece şu son tır kaldı.

-Emredersiniz Dilaver bey, diyerek işine koyulduysa da tırdaki malları sayarken, şüpheler içi içini yiyordu.

-Dilaver bey beni aramadıysa, beni kim aradı o zaman? arayan aslında Gökhan'dı…

Erkan kolileri sayarken aklını işine veremiyordu yanında yüklemeye yardımcı olan kişiye sen say dedi, işlem birkaç saat sürdükten sonra sorun yoktu, irsaliyeyi imzalayıp malı teslim aldı. Kalan işleri de bitirdikten sonra, fabrika servislerine doğru ilerlemeye başladı. Servis onu evine kadar bırakana kadar, camdan dışarıya bakıyor ve onu arayan kişiyi düşünüyor, ses Dilaver beyin sesiydi, nasıl böyle bir şey olur diye kendine sorular soruyordu. Evine varınca bilgisayarını açtı, sosyal paylaşım sitesine yöneldi, eklediği İbrahim'den cevap gelmişti. Açık onu görünce mutlu oldu.

-İbrahim, nasılsın özlettin kendini ne aradın ne sordun.

-Merhaba Erkan, ya haklısın maalesef yeni bir dükkan açmaya çalışıyorum onun telaşesine düştüm.

-Hayırlısı olsun ne üzerine?

-Emlakçılık üzerine daha doğrusu param ona yetti. Evren kent diplomamı astım duvara, bir işime yaramadı bende sıfırdan başlıyorum hayata tekrar.

-Ne güzel kendi işini yapacaksın.

-Orası öyle de, biraz borcumuz arttı zamanla ödeyeceğiz.

-Borçsuz bir şey olmuyor İbrahim, ama senin adına sevindim. Tekrar hayırlısı olsun dedi, bu konuşma uzayıp gitti. Saatler geçmişti, vedalaşıp aralarındaki yazışmayı bitirdiler. Erkan, karnının acıktığını fark etti ve mutfağa yöneldi. Dolapta pek bir şey yoktu, en kısa yoldan pizza pişirmek aklına geldi. Yoğurttan biraz ayran yaptı. Yemeğini yerken aklına geldi: Sezer ne yapıyor diye? Onu aramaya karar verdi. Aslında, o ve İbrahim ile sohbet etmek istemesinin sebebi biraz içini kemiren düşüncelerden uzaklaşmaktı. Sezer'i aradı lakin telefonu meşguldü sonra onu aramaktan vaz geçti. Sezer'in meşgul olmasının sebebi aşkı Zeynep ile konuşuyor olmasıydı, telefonlarını en uygun tarifeye ayarlamışlar ve iki sevgili zamanlarını konuşarak aradaki hasret duvarlarını bu şekilde yıkıyorlardı. Erkan'ı o gece üzücü bir haber bekliyordu:

O gece, Ömer ağa rahatsızlanmış oğlu Hüseyin'e:

-"Kendimi iyi hissetmiyorum evlat kalbim sıkışıyor," diyebilmiş Hüseyin de içeriden koşarak ilacını getirip ona içirse de, ağabeyine haber verip ağabeyiyle onu sağlık ocağına götürmüşlerdi. Oradaki doktor imkanları neticesinde müdahale etse bile, Ömer ağanın göğsündeki ağrı şiddetlenerek artmaktaydı, yüzünün rengi değişiyor vücudundaki şişmeler artmaya başlamıştı. Doktor tehlikeyi anlamış Halil'e:

-"Çabuk ilçeye götürelim onu kalp krizi olabilir" diyerek hep beraber arabaya atlayıp ilçedeki hastaneye doğru yola çıkarlar lakin bu yaşlı beden artık dayanamıyor ve yolda son nefesini vermek üzeredir. Hastaneye jet hızıyla varıp, acile alınsa da burada yapılan müdahale yeterli gelmemiş, Ömer ağa ebedi istirahatgahına doğru yola çıkmıştı. Hani derler ya "*Allah insana ölümün güzelini versin*" misali, Ömer ağa da çok acı çekmeden birkaç saat içinde ruhunu teslim etmişti. Doktorlar

öldüğü haberini çocuklarına verince, iki kardeş acilin kapısında donup kalmışlar, yere çömelerek ağlamaya başlamışlardı. Evlerinin direkleri, canlarının parçası babaları vefat etmiştir. Sahipsiz kaldıklarını düşünüyorlar, onun o dik duruşu, sanki onun hiç ölmeyecek izlenimi veriyor olması, onlara bir türlü öldüğü haberine inandıramıyordu. Telefonu çalıyordu, Halil'in arayan Sultan'dı:

-Ne oldu neyi varmış babamın?

-Babam öldü diyebildi sadece Halil, telefonu da o kelimeden sonra avuçlarından kayıp yere düştü. Sultan, telefondan "nasıl olur?" diyerek haykırıyor, göz yaşlarını tutamıyordu. Yengesini o halde gören Şerife'ye sıra gelmişti, acı onun yüreğine de düşmüştü, ev sanki karanlıklara bürünmüştü. Ömer ağanın öldüğünü öğrenen kasabadaki ve köydeki yakınları akrabaları herkes hastaneye koşuyordu. Hastaneye gelenler, yere çömelmiş ağlayan kardeşleri güçlükle ayağa kaldırmış-lardı kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Ömer ağanın bedeni morga kaldırılmış, hukuki işlem oğulları tarafından gerçekleştirip yarın ikindi namazına yakın gelip alınacaktı. Halil ve kardeşi eve geldiklerinde, ev matem yeriydi, komşular ve olayı sonradan öğrenen muhtar ve kahvedekiler herkes cenaze evine akın ediyorlardı. Ahlatlı'ya bir acı düşmüştü. Oranın en saygı duyulan adamı hakkın rahmetine kavuşmuştu. Aile bireyleri kendilerine gelince önce çocuklara haber vermek istemediler, derslerini engeller diye ama onların dedesiydi, cenazede bulunmak, son yolculuğunda dedelerinin yanında olmak isterlerdi. Çocuklara haber verdiler ama nasıl kelimeler boğazlarına düğümleniyordu..

* * *

VII. BÖLÜM

Erkan, dedesinin öldüğü haberiyle yıkılmıştı. Hayatının en kudretli adamı vefat etmişti, göz yaşları durmuyor bedenini ayakları taşımıyor, güçlükle ayakta duruyordu. Elif, Zeynep için de durumlar farksızdı, yürekleri yanıyordu. Hiçbir acı onlara gidenin yokluğunu unutturamayacaktı.

Ahlatlı'da imam Şerif, salasını vermek üzerine hazırlanıyordu. Salaya başlarken Şerif'in ağzında kelimeler düğümleniyordu, nasıl düğümlenmezdi ki kimse bilmiyordu. Şerif'in küçük bir kardeşi vardı, yoksul bir aileden geliyordu ve kardeşi evren kentte okuyor, onu da Ömer ağa okutuyordu. Sala bitmişti ama Şerif caminin içinde ağlıyordu. İlçe belediyesinden de ölüm haberi duyurulmuştu. Halil cenazeyi almaya giderken çok sayıda seveni de ona eşlik etmişti. Hastaneye varınca birkaç evrak imzalayıp, babasının bedeni cenaze arabasına konularak, Ahlatlıya doğru kalabalık bir konvoyla ilerliyordu. Cenaze eve getirilmişti hala kimse inanamıyordu onun öldüğüne, saat 13'e gelince, Ömer ağanın torunları köye ulaşmıştı.

***

Cenaze çok kalabalıktı, güçlükle kardeşler eve girdi. Taziyeleri kabul ediyor ve anne babalarının yanına ulaşmaya çalışıyorlardı. Elif, annesine ağlayarak sarıldı, annesi de ağlıyordu. Aslında, herkes kuytu bir yer bulur bulmaz göz yaşlarını bırakıyordu. İkindi vakti geldi, cemaatteki kalabalık artarak devam ediyordu. Camide yer kalmamıştı. Civar köylerden, ilçelerden her yerden geliyorlardı. Bu kadar çok seve-

ninin olması ne kadar güzeldi, ayrıca camiye çelenkler yağıyordu. Kimlerden gelmiyordu ki çelenkler, esnaflardan eş dosttan kaymakamlıktan, milletvekillerinden ama özellikle de hepsini gölgede bırakan bir çelenk vardı GKN şti (*Şirketi) herkes bu çelenki, fark etmişse de kimse soramıyordu bu çelenk kimdendi; Erkan'ı izleyen Gökhan'dan geliyordu. Gökhan kalabalığı uydudan izlerken, karşılaştığı büyük acıya şahit olmuş, belki de Erkan'a kanı ısınmıştı. Sebebi bilinmez çelenk göndermişti. İmam, ikindi namazından sonra cenaze namazına kalabalığa kıldırmak için önüne geçti ve,

-Nasıl bilirdiniz derken,

-İyi bilirdik sesi yükseliyordu namaz kılındıktan sonra, önceden yeri hazırlanan Ahlatlı mezarlığına doğru tabut ellerde kaldırılmıştı. Tabutun önünde Halil ve Hüseyin, arkasından da Erkan ve muhtar tutuyordu. Evladın kızı erkeği olmaz derler ya, ama insanın cenazesini ortada bırakmayacak bir oğlunun olması gerekiyordu. Bunun en güzel örneği Ömer ağanın oğullarının ellerinde yükselen cansız bedeniydi, tabut elden ele dolaştırılarak mezarlığa getirilmişti. İmam duasını okuyor oğullarının ellerinde cenaze toprağa verilip, kefeniyle konan ceset üzeri tahtalarla kapatılıp toprak atılamaya başlanmıştı. Erkan, Sezer ve Ömer ağanın oğulları mezara toprak atıyordu. Gömülme işlemi bitince taziyeler devam edip, dualar okundu ve kalabalık yavaş yavaş oradan ayrılmaya başladı. Halil, mezardan ayrılırken sürekli arkasına bakıyor, oradan çıkıp geleceğini düşünüyordu. Hüseyin ise, babasının mezarından avuçlarına toprak almış onu evinin önündeki çiçeğe koyacaktı. Eve vardıklarında, ev tıklım tıklımdı, ikisin de telefonu susmuyordu. Erkanın da öyle İbrahim, Barış ve birçok arkadaşı taziyelerinde bulunuyorlardı. Saatler ilerledikçe, ev boşalmaya başladı. Komşuları, onlara ye-

mek getirdi, ölü evinde yemek pişmezdi. Bu bir adetti, aile yalnız kalınca kimse kimseyle konuşmuyor, sadece düşünüyor, onun yokluğuna alışmaya çalışıyorlardı. Sabah olmuştu, Halil ve Hüseyin babasının kaldığı odaya bakıyorlardı. Cama çıkıp bizlere yapmamız gereken talimatları verecek mi, Erkan da terastan:

-Erkan, sigara tabakamı içerden getir sesini duyacak mıyım diye odaya bakıyordu ama ses yoktu orada. Erkan, dört beş gün kaldı. Dönmeleri gerekiyordu, sınavlar yaklaşmaktaydı. Halil, yeni aldığı arabaya baktı, o araba ona babasını hastaneye götürdüğü o anı hatırlatıyordu. Arabadan soğumuştu, kardeşiyle konuştu hislerini anlattı kardeşi de aynı duygular içindeydi.

-Hüseyin bu arabayı Erkan'a verelim mi Ankara'da kullansın.

-Olur ağabey, zaten gözüm görmek istemiyor O arabayı. Erkan ve kardeşleri evdekilerle vedalaştı, yol için son hazırlıklarını yapıyorlardı. Anneleri yanlarına yolluk hazırladı. Sezer de eve geldi, Halil'e:

-Halil amca bende de araba var. Elif ve Zeynep yolumun üstünde Erkan ise ters istikamette kalıyor. Kızları ben götürebilirim dedi, söylediği mantıklı geldi Halil kabul etti.

-Çok iyi olur Sezer teşekkürler dedi. Erkan yola çıktı. Sezer de kızlarla önce Elif'i İstanbul'da bıraktı sonra da Zeynep'i Samsun'a götürdü. Burada bir gece kaldıktan sonra Trabzon'a vardı. Erkan da Ankara'ya geldi, okuluna gidince Barış'la karşılaştı. Barış hocalara Erkan'ın gelememesinin sebebini çoktan anlatmış hatta evinin altındaki bakkal amcaya bile durumunu bildirmişti. Dilaver beye de, o haber vermişti. Erkan, gelemeyecek diye okuldaki bütün arkadaşları ona baş sağlığı diledi hatta çalan telefonla Dilaver bey de… Erkan sırasına oturdu. Dedesi olmadan hayatının ilk zamanlarına başlamıştı. Çevresini izli-

yordu bir şey fark etti. Arzu, Barış'a daha yakın bir yere oturmuştu. Barış, harfiyen Sezer'in taktiğini kullanmış, iyi neticeler almaya başlamıştı. Okuldan çıktıktan sonra, çalıştığı yere gitmiş, Ziya amcaya yardıma başlamıştı, Ziya onu çalıştırmak istemiyordu. Çünkü dedesi vefat ettiği için, şu an çalışmak için hazır olmadığını düşünüyordu. Ona birkaç gün izin verdi, o da oradan çıkıp evine geldi. Kendine yemek için annesinin yanına koyduğu yollukları atıştırmaya başlarken bu evde yaşadığı olay aklına gelmişti ve sorular tekrar geri dönmüştü. Ne yapmışlardı ona, daha neler vardı bilmesi gereken.

Gökhan, Erkan'ın dedesinin vefatıyla uğraşırken zaman bulmuş ve yaptığı silaha yoğunlaşmıştı, silahın tozdan yapılan çekirdek kısmı bitmişti. Çekirdek kısmına ısıya duyarlı bir cihaz eklemeyi düşünmüşse de radarlardan tespit edilir diye vazgeçmişti. Çalıştığı ekip, silahın yataklarını ve bor minerallerinden kapsülleri ve ateşleme sistemini bitirmiş, ısı programları ile DNA kodları ile ilgili programı yapmaya çalışıyorlardı. Bu silah, en fazla üç el ateş edebiliyordu arka arkaya. Temelde, profesörlerin fikirleri ve prototipleri hayata geçirilirken, zorlanılan bir konuydu ve gidişat güzeldi. Zafer beye sık sık durum hakkında bilgi veriyordu. Zafer bey, gidişat hakkında memnunsa da bir an önce bitmesi için sabırsızlanıyordu. Gökhan, yeni silahına bir isim düşündü ve ona "ülkeyi bekleyen" anlamında "Kasırganın BEKÇİSİ" ismini koydu. Zafer bey de bu isimden memnun kalmıştı. Gökhan genelde ekibindekilerle çalıştıkları konu dışında, muhatap olmazdı ama üzerinden bir yük kalktığının da farkındaydı. Bekçi, artık gün yüzüne çıkıp hayat bulmaya başlamıştı, bir de şu Erkan olmasa birkaç günde bitmesi gereken görevi uzamaya başlamış ve Erkan'ı yönlendiremeyişi canını sıkıyordu ve Erkan'ın bu konun üzerine gitmesi iyicene onu çileden çıkarıyordu.

***

Erkan evdeydi ve ona neler yapıldığını düşünmeye devam ediyordu ve kendi içindeki bir sesin onu yönlendirmesinin anlamını çözmeye çalışırken, en çok aklına takılan konu Dilaver beyin haberi yoktu ama onun sesini duyduğuna emin olmasıydı. Çünkü, aklına geldi ki, hafızasında bir başka sesi insan taklit edebiliyorsa, teknolojilerle Dilaver beyin sesi de taklit edilebilirdi. O, Dilaver bey değildi ama ses onun sesiydi, onun sesini taklit eden benim sesimi de taklit edebilir diyordu içinden ve bu düşünceleri onun kör kartala ilerleyişini hızlandırıyordu. O düşündükçe ve buldukça Gökhan'ın durumu içinden çıkılmaz hal alıyordu. Erkan kağıt kalem aldı ve yazarak karalamalarla çözmeye çalışıyordu. Elindekileri gözden geçirdi, iğne izleri uyku ilacı ve sesin taklit edilme özelliği ve birden "neden beni uyuttular görmemem gereken şey neydi?" diye düşünmeye başladı başını kaldırıp lambaya baktı, ışık sarı ışıktı. Öbür odadan beyaz ışık veren lamba ile değiştirmeyi düşündü, öbür odadan lambayı çıkarıp salondaki lambayı değiştirecekken, salonun lambası ateş gibi yanıyordu. Hiç bu kadar ısınan bir lamba görmemişti. Ona çok ilginç gelmişti. Gökhan özel yapım kameranın Erkan'ın elinde durduğunu görünce, nefesini zor tutmuş anlayacağı için korkmaya başlamıştı. Erkan, elinde lamba ile odanın içinde dolaşıyordu ve sürekli lambaya bakıyordu, izlendiğini düşünmeye başlamıştı..

-Gökhan, altı üstü lamba diye Erkan'ı yönlendirmeye çalışınca, onun düşüncesi farklıydı ama içindeki ses farklı söylüyordu. İki sesi aynı aynı anda düşünemezdi, tek ses düşünürdü. Aklına bir şey geldi, daha önce denediği bir şey evet düşündüğü şey doğru çıkarsa sağlamasını yapacaktı. Gözünün önüne, Elif'i getirdi ve hafızasını onun sesiyle konuşturmayı denedi ve başardı sanki normal elif karşısın-daymış da

konuşuyorlarmış gibi, Elif'in sesi ile iç dünyasıyla iletişime geçti. Gökhan, onu duyamıyordu artık ve düşünmediğini sandı ama saatler ilerliyordu ve Gökhan bir terslik hissetti ve sürekli onun ne düşündüğünü soruyordu.

-"Şu an ne düşünüyorum" gibi ama gelen cevap yoktu. Gökhan çok şaşırdı lakin o ses Erkan'ın bir şeyi çözmesine neden oldu:

"Duyduğu ses kendinin olsa bile o sesi kullanmıyordu ve o ses kulaklarından geliyordu ve anladı ki, o ses kendisinin değildi ve kulaklarına yerleştirilmiş cihaz olduğunu anladı ve böylece çözmeye devam etti."

Gökhan'ı devre dışı bırakmıştı deyim yerindeyse. Bir sıfır öne geçmişti. Gökhan'ın soruları bitmiyordu, ama cevaplar alamayınca, Gökhan çıldırmak üzereydi. Böyle bir şey olamaz diye bulunduğu yerde bu sefer düşünme sırası ondaydı ve odada artık o bir oyana bir bu yana hareket ediyordu.. Maalesef, bir gün boyunca haber alamamıştı ondan. Ne yaptıysa neye yönlendirmeye çalıştıysa olmadı ama Gökhan'ın aklına bir şey geldi ve insanlar uykuda konuşurdu. Gece olunca Erkan uykuya daldı, uykusunun en derin yerinde sanki avını beklermiş gibi, Gökhan o anı kolluyordu ve sorularını sormaya başladı:

-Bu gün harika şekilde onları devre dışı bıraktım mükemmel fikirdi.

-İyi ki aklıma geldi böyle bir şeyi düşüneceğim.

-Nasıl bir şeydi?

-Elif'in sesini kullanmak onun sesiyle konuşmak kendimle bu şekilde bağlantı kurmak.

Gökhan, inanamıyordu bir başkasının sesini iç dünyasında kullanan birini hiç görmemişti ve karşısındaki kişinin basit yaşayan ama basit olmayan birisi olduğunu anladı. Önceki, sıradan köylü genci diye hafife

aldığı Erkan artık onun gözünde hızla fikirlerinin değişmesine sebep olmuştu, sorularına devam etti:

-İyi ki çözdüm ya nasıl anladım ya helal olsun bana.

-Hakikatten zorlandım ya adamlar benim sesim ile benimle konuşuyorlar kulağıma ses cihazı yerleştirmişler, işe bak ben de niye uyutulduğumu düşünüyordum.

Gökhan bunları duydukça şaşkınlığı artıyordu. Kendi teknolojisi kör kartal bir köylü çocuğun hafızasında çöküyordu, derin nefes aldı uyuyan Erkan'a baktı:

-Kimsin sen Erkan kim? Nasıl çözüyorsun diye söyleniyordu bir yandan da Zafer beye ne diyeceğini düşünüyorken, onun çözmesini engellemek için baskı altında tutmayı düşündü. Erkan, uyandığında ona karşı kullanacağı ses artık Elif'in sesiydi. Erkan, arabasına binip kampüsün yolunu tuttu ve derse girdiğinde Barış, Arzu ile yan yana oturuyor ve yüzü gülerek Erkan'a bakıyordu. Sanki, gün onun günüydü hocaları sınav vakitlerini açıklıyordu. Erkan, arkadaşlarından gelmediği günler için notlarının fotokopisini çektirdi ve sınavları için gerekli eksiklerini kapatıyordu. Sınav süreleri yaklaşmıştı ve okuldan çıkarken Barış yanına yaklaştı ve telefonunu verir misin? Dedi. Telefonundan Sezer'in telefonunu buldu ve aradı Sezer arayanın Erkan olduğunu düşünerek:

-Alo ahretlik nasılsın?

-Ben Barış, Erkan'ın arkadaşı.

-Ha tanıdım tanıdım nasılsın Barış ne oldu kız meselesi?

-Taktiklerin işe yaradı Allah razı olsun senden. İşe yaradı bu gece sinemaya gidiyoruz dile benden ne dilersen?

-Lafı mı olur senin adına sevindim bir sıkıntı olursa haberim olsun

bir de biraz ilişkin devam edince, porselen bebek almayı unutma ona.

-Porselen bebek?

-Evet porselen bebek güven bana.

-Tamam sen benim aşk doktorumsun en kısa zamanda tanışırız inşallah.

-Nasipse inşallah. Barış ben de isterim görüşmek üzere Erkan'ı ver bakalım.

-Alo aşk doktoru Sezer nasıl gidiyor, taktiğin işe yaramış. Barış çok mutlu neyse kardeş sonra görüşmek üzere kendine iyi bak.

-Sen de diyerek telefonlar kapanmıştı. Erkan biraz ders çalışmak için okulun kütüphanesine gitti Barış da yanındaydı, ders notlarını çıkardı notlarını okumaya başlayınca birden Elif'in sesi kulaklarında yankılandı ve ses ukala modundaydı:

-O kadar kolay atlatacağını mı sandın beni şimdi sağa dön sola dön yukarıya bak ellerini şıklat gibi mesnetsiz talimatlar geliyor ve bedeni de maalesef otomatik olarak denilenleri yapıyor. Erkan birden tuhaflaştı içindeki sesi kontrol etmeye mümkün olduğunca muhatap olmamaya çalışıyordu, çünkü çevresinde insanlar vardı ve Erkan'ın dengesiz hareketler yapması dikkatlerini çekmeye başlamıştı. Özellikle Barış'ın, Barış dayanamadı:

-Neyin var tuhaf hareketler yapıyorsun, Erkan sağa sola başını oynatıyor ellerini şıklatıyorsun ne oldu, ne diyebilirdi ki, Erkan içime cihaz yerleştirdiler biri de içimden beni yönlendiriyor diyemezdi ya.

-Barış vücudum kasıldı da ben bir hava alayım gerildim, sanırım dedemin vefatı sinirlerimi bozdu. Neyse, buraya dönmem herhalde görüşmek üzere.

-Tamam Erkan yapabileceğim bir şey varsa söyle.

-Olur diyerek, Erkan kütüphaneden ayrıldı önce dolaşmayı düşündü içindeki ses susmuyordu. Bazen kendi sesiyle, bazen de Elif'in sesiyle konuşuyordu. Dolaşmaktan vaz geçti arabasına binip eve gitti artık düşünemiyordu çıldırmak üzereydi. Gökhan'ın ona bu şekilde davranmasının sebeplerinden birisi de Erkan'ın kimsenin çözemeye-ceğini iddia etti teknolojisinde büyük aşama kaydetmesi, Gökhan'ın sinirlerini bu bozuyordu. Erkan, uyumak istedi kendini yatağa bıraktı ve kısa süre sonra bu durumdan kurtulmak için uykuya daldıysa da, Gökhan hırs yapmıştı ve uykuda da ona rahat vermiyor, çocukluğundan bugüne kadar yaşantısını sorguluyor, onun hayatını tamamen bilmek istiyor, onun konuşmalarını kaydediyordu. Çocukluğundan bugüne kadar ilgileri, düşünceleri, günahları kısacası hafızasını boşaltmaya çalışıyor ve bilgisayarına kaydediyordu, lakin Erkan kısa süre sonra uyandı ve hala yorgun çenesinin ağrıdığını hissetti ama uykusu vardı ve aklına bir şey geldi çenesinin neden ağrıdığını öğrenmek istedi ve saate baktı saat Akşam altıya geliyordu. Bir saat sonra hayalinde bir saat sonra uyanan kendisini canlandırdı, kendisini programladı ve Bir saat sonra uyandı ve bir şey fark etti. Gökhan onun uyandığını fark edememişti ve sorularını sormaya devam ederken uykuda konuştu-rulduğunu fark etti. Bu durumdan kurtulmak için, bir şey geldi aklına uyandı ve hayalini istediği zamanda getirebildiğini biliyordu. Uykusunda kısmen bu yönünü kullanmıştı ve tekrar kullanacaktı. Saate baktı yarım saat sonra Ahlatlı'da nal para tepesinde dolaştığı o anın hayalini getirmek için kendini programladı ve yarım saat sonra birden hayali hafızasından geçiyordu. Erkan hayalini yaşamaya başladı ve hayali onu kendinden alıp uzaklara götürmüştü ve artık Gökhan'ı duymuyordu. Gökhan onu duymadığını çok sonra fark etti ve Erkan yine onu devre dışı bırakmıştı ama nasıl

olur yine diye Gökhan'ı bir düşünce kapladı. Erkan duymuyordu ne Elif'in ne de kendi sesiyle.

-Bu iş fazla uzadı artık diyerek gözüne Elif ile konuşmalarıyla ilgili hayali getirdi. On dakika sonra hayali otomatikman devreye girmiş ve zihni o hayali yaşıyor, aklı ise kör kartalı çözüyordu. Gökhan'ın yönlendirmeleri, gözüne yansıyan hayalle etkisiz hale geliyordu. Eline kağıt kalem aldı çizmeye başladı, bilgisayar ve ses kaydedici değiştiriciler kulağa yerleştirilen cihazlar iğneler derken beni uykuda konuşturup duyuyorlarsa demek ki bir cihaz daha var oda boğazıma ses tellerime yerleştirilen mikrofonik Çip daha var ve beni duyuyorlar diyerek kör kartalın sistemini çizerek masaya koydu. Kör kartal, Erkanın hafızasında çözülmüştü. Gökhan, artık donup kalmıştı ve Gökhan bu durumu kendine açıklayamıyordu ki, Zafer beye nasıl açıklardı, kısa bir şoktan sonra kendini toparladı ve Zafer beyi aradı:

-Başkanım.

-Söyle Gökhan.

-Başkanım bilmeniz gereken bir şey var daha doğrusu görmeniz gereken bir şey, buraya kadar gelebilir misiniz derken ses tonundaki endişe Zafer beyin dikkatinden kaçmıyordu.

-Geliyorum şimdi diyerek Gökhan'ın bulunduğu yere doğru ilerlemeye başladı.

-Ne oldu Gökhan… Gökhan elini bilgisayarlardan izlediği Erkan'ı işaret etti önce Zafer bey anlayamadı.

-Erkan'ı görüyorum tamam mı artık hafızasını temizledin mi?

-Başkanım o kör kartalı çözdü ve artık onu yönlendiremiyorum.

-Kör kartalı mı çözdü olamaz, böyle bir şey mümkün değil sıradan bir köylü çocuğu eğitimi yok bilgisi yok, okulunu bile daha bitirmemiş

birisi çözemez, derken Erkan'ın sesi bilgisayarlardan duyuldu.

-Orada olduğunuzu, beni duyduğunuzu ve izlediğinizi biliyorum ve vücuduma cihazlar yerleştirdiğinizi de… Zafer ve Gökhan birbirlerine baka kalmışlar odada, kısa bir sessizlik olmuştu. Halktan sıradan birisi dünyanın en gizli sırlarından birisini çözmüştü. Zafer kendini toparladı.

-"Olamaz böyle bir şey, araştırın başka devletin istihbaratından olabilir" dese de kendisi de buna inanmıyordu. Araştırmalarda halktan basit birisi hepsi buydu. Gökhan ve Zafer beyi en çok rahatsız eden konulardan birisi de ikisi de çok iyi eğitimler almışlardı ve ne biliyorlarsa aldıkları eğitim düşünceleri için temel olmuştu ve eğitim almadan görmeden bir teknolojiyi çözen kişi, kapasite olarak onlardan daha üstün demekti. Bu duygu onları rahatsız ediyordu. Zafer bey de ne yapacağını bilemiyordu ilk defa ölüm emrini verse,… emin olamıyordu, aklını kurcalayan sorular vardı nasıl çözmüştü? Gökhan'a:

-Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum, her şeyi sürekli takip ediyorsun nefes alsa yolda taşa takılıp düşse haberim olacak ve asla kontrol dışımıza çıkmasına müsaade etmeyeceksin. Tamam mı dedi.

-Emredersiniz başkanım! diyerek Erkan'ı izlemeye başladı. Erkan'ın psikolojisi çok bozulmuştu, kameralardan izleniyor vücudunda da bir sürü cihaz vardı ve ilk aklına gelen ailesine ve sevdiklerine zarar gelir miydi, içindeki huzursuzlukla sabahı sabah etmişti. Sabah ezanıyla uykuya dalmıştı, kalktığında saat 10'du, derse geç kalmıştı, kahvaltı etmeyi düşündü. Ocakta çay demlemek için mutfağa yöneldi lakin ocağın otomatiği çalışmıyordu, çakmağını eline aldı maalesef onun da taşı bitmişti. Vaz geçti okulda tost alırım diye giyinip arabasına bindi. Okula doğru ilerlerken, evden çıkınca içinde bir rahatlama hissetti. Eğitim gördüğü yere varınca, kantine girdi iki tost bir çay söyledi ve kantinden

bir tane de çakmak aldı ve o kalabalıkta bir masa bulup oturdu. Onu kameralardan izleyen Gökhan'ın aklına bir fikir geldi. Ankara evren kentinde ne kadar boş kadro varsa, araştırmaya başladı memur, hademe, yüksek lisans öğrencisi yatay/dikey geçiş kadroları her şey ve yüksek lisans öğrenci kadrosunda yer buldu. Onun için çok kolaydı birkaç telefon konuşması yapmak yeterliydi ve ihtiyacı olan öğrenci kimlik kartı çıkarmak ise, kullandığı teknolojilerle on dakikasını alırdı. Telefonu kaldırdı, bulunduğu yakın bir yere askeri helikopter istedi ve helikopter gelince, güvenli bölgelerden tünellerden geçerek helikoptere bindi. Pilota Ankara'da bir askeri üsse ineceksin talimatını verdi, helikopter kısa sürede Ankara'ya ulaştı. Üsse inen Gökhan bir taksi çağırtarak, Ankara evren kentine doğru ilerlemeye başladı. Onu Zafer bey ve Ayhan izliyordu Ayhan:

-Başkanım nereye gidiyor?

-Erkan'a gidiyor. Ayhan, bu köylü çocuğu kör kartalı çözdü. Ayhan, kör kartalın çözüldüğüne inanamadı içinden, nasıl çözdü diye düşünürken; Zafer beye nasıl oldu, nasıl çözebildi diye sormak geçse de; Zafer bey emir vermeye alışık birisiydi ve açıklama yapmaktan hoşlanmazdı ve Ayhan sormaktan vazgeçerek kampüse ulaşan Erkan'ı önce helikopterin sonra da askeri üsten ve sonra kampüsün kameralarından izlemeye devam etti.

-Ayhan, Gökhan için gerekli bütün tedbirleri alın.

-Emredersiniz başkanım, diyerek telefonunu kaldırdı gerekli yerlere uyarıları gönderdi, kısa sürede tedbiri aldırtmıştı.

Gökhan, kampüsün içinden geçerek kantine ulaştı. Erkan, orada notlarını karşısına almış ders çalışıyordu, ona uzun uzun baktı inceledi yanına gitmeye çekiniyordu. Ne diyecekti ki ona. Cesaretini topladı,

ona doğru ilerlemeye başladı yanına gelince durdu.

-Merhaba kantindeki masalar dolu sizin yanınıza otura bilir miyim?. Erkan, başını kaldırdı ve ilk defa Gökhan'ı görüyordu ve çevresine baktı bir iki masa dışında her yer doluydu yabancıya buyur dedi.

-Benim ismim Gökhan yüksek lisansımı yapmak için buraya geldim uzun zaman eğitimime ara vermiştim. Şu an kimseyi tanımıyorum dedi. Erkan, kendini çok tuhaf hissetti sanki onu tanıyor gibi geldi ama hiç görmemişti.

-Hayırlısı olsun Gökhan benim ismim Erkan senin memleket neresi?

-İstanbul Esenler dedi, Gökhan bilerek Esenler demişti. Kardeşinin orada oturduğunu biliyor, ortak noktalar bulmaya çalışıyordu. Onların ortak iki noktası vardı birincisi kör kartal ikincisi de çok yakışıklıydılar. Çevredeki kızların bakışlarını üzerlerinde hissediyorlardı. Erkan:

-İstanbul'lusun, kardeşim orada okuyor, gerçi okulu ona çok uzak o da Esenlerde oturuyor.

-Neresinde?

-Atış alanında.

-Bana yakınmış. Burada kimseyi tanımıyorum Erkan, seni gördüm tanışmak istedim aslında ders çalışıyordun rahatsız etmekte istemedim.

-Yok sorun değil zaten, konuları neredeyse bitirdim birazdan kalkmayı düşünüyordum derken cebinde kantinden aldığı çakmakla oynuyordu lakin çakmak diş atmıştı ve ne öne ne arkaya çevirme kısmı dönmüyordu.

-Hay aksi ya.

-Ne oldu evde çakmak yoktu yeni aldım ama bozuldu.

-Sorun değil ver bana.

-Ya işi bitti bu çakmağın taşı filan çıkmıştır atmak lazım.

-Ver sen, anlarım ben böyle şeylerden diyerek çakmağı aldığı gibi on saniye geçmeden çalışır hale getirmişti. Erkan çok şaşırmıştı bu kadar hızlı bir sürede ve onu tekrar işler hale getirmesine.

-Bu tarz şeyleri yapmayı seviyorum elim yatkın.

-Ne güzel ben pek anlamıyorum dedi ,ama Gökhan'ın bu el hızı onu incelemesine neden oldu. Gökhan'a dikkatli bakarken Gökhan gözlerini kaçırıyordu sanki bir şeyleri saklarmış gibi. Gökhan Erkan'a baktığında farklı bir havasının olduğunu fark etti insana güven veriyordu, farklı konular açıp bilgisel yönünü anlamayı denemek istedi ama dikkat çeker diye vazgeçti ve kantinden iki çay alıp tekrar yanına döndü onunla arkadaş olmak istiyor bu şekilde daha iyi tanıyacağına inanıyordu. Klasik sorular başladı aralarında ne okursun hangi filimi seyredersin falan filan derken Erkan da kalkmayı düşünürken o da sohbete devam etti, saatler ilerleyince onların sohbetini bozan masalarına yaklaşan bir kişi oldu Gökhan'a:

-Dersiniz başlamak üzere hocanız sizi çağırıyor. Gökhan'ın orada olduğunu bilen onu çağıracak bir hoca yoktu çağıran Zafer beydi ve mesajı almıştı.

-Tamam, arkadaşım kalkıyorum diyerek önce Erkan ile vedalaştı geldiği şekilde tekrar üsse geri döndü. Zafer bey, biraz habersizce ve sorumsuzca üsten çıkmasına kızmışsa da bir şey söylemedi lakin çok uzun süre ortalıklarda dolaşmasını istemedi bitirmesi gereken bir görevi vardı ve her şeyden önemliydi Bekçi'yi tamamlaması. Gökhan, üsse geri döndüğünde, Erkan'ı düşünüyordu. Kötü birisi değil insana güven veriyor farklı bir havası var, yakından görünce sıradan bir insan değil, bir gizem var onda sanki sırlar ülkesinden gelmiş gibiydi ve onu daha da yakından tanımak isterim diye düşünürken, onun hayatında dolaşma-

ya başladı. İkizi Elif'in resmine baktı ne kadar güzel bir kız çok akıllı olduğu yüzünden okunuyor. Zeynep'e baktı ne kadar duygusal birisi annesi ne kadar otoriter etrafı farklı yapılarda kişilerle dolu, hepsi bir birinden değişik yapıları üzerlerinde barındırıyorlar, hepsi tanınmaya değer kişiler ve Erkan onlarla ne kadar mutlu. Bir de kendi çevresine baktı, bulunduğu duvarlara çevresindeki kişilerin soğukluğu yansımıştı, çevresinde çok kişi vardı ama gerçekte hiç arkadaşının olmadığını fark etti. Normal hayatını ne kadar ihmal ettiğini, değer verdiği birkaç kişinin de onlara zaman ayırmadığı için hayatından çıktığını anladı lakin onun kafasını kurcalayan en önemli şey Erkan'ın hayatının risk altında olduğuydu, Zafer bey acımasız biriydi ve Erkan'ın hayatı onun iki dudaklarının arasındaydı.

Erkan kantinden ayrılıp eve doğru yola çıktı sınavları yarından itibaren başlıyordu, dersinin başına otururken, Gökhan aklına geldi. Kısa sürede, çakmağı yapması çok ilginçti ve gözlerini sürekli kaçırması aklından çıkmıyordu ama onun iyi birisi olduğunu düşündüğü sırada kapı çaldı gelen Barıştı. Arzu ile sinemaya gitmişler, her şeyin çok güzel olduğu daha kapıdan girer girmez anlatmaya başladı, havalarda uçuyordu ve elinde tuttuğu poşetler vardı. Alış/veriş yapmıştı, bol bol öğrenci yemeği yumurta vardı mutfakta. Mutfak malzemelerinin yanında, gazete kağıdından külah yapılmış içinde kaçak çay olan bir poşet vardı, bu kaçak çay içildiğinde gece uykuyu alıyordu ve sınav zamanının en iyi dostuydu. Barış, güzel yemek yapardı ve mutfağa girdi. Hemen yumurta pişirmek için hazırlığa başladı fakat çakmak çalışmıyordu, Erkan cebindeki çakmağı ona verdi. Sınav zamanını birlikte geçireceklerdi. Erkan da vücudundaki cihazları artık önemsemiyor, o ürkütücü psikolojiyi de üzerinden atmış gibiydi İstediği zaman, onları devre

dışı bırakabiliyorsa da, derin düşüncelere dalınca, maalesef cümleleri bilgisayarlarda yakalana- biliyordu. Ders çalışmaya başlamadan önce, Barışın yaptığı o sahanda yumurtayı yemeğe başladılar. Ekmekleriyle yumurtanın sarısını dağıtarak yemek çok lezzetliydi, yanına soğan da kesmişlerdi, peynir, zeytin atıştırdıktan sonra, yarın için Barış fasulye ıslamıştı. Tabi ki fasulye köyden geliyordu, karınlarını iyice doyurduktan sonra, kaçak çayı demlediler. Hakikatten çok koyu bir çaydı ve uykuyu, kişiden alıp gidiyordu, bu esnada annesi telefonla aramıştı:

-Canım oğlum, nasılsın seni çok özledim.

-İyiyim anne, arkadaşımla ders çalışıyorum babam, amcam nasıl?

-İyi onlar, evden işe işten eve, sana birkaç koli gönderdim, içinde kışlık malzemeler var, orada kuru şeylerle beslenme hasta olacaksın.

-Anne ne zahmet ettin ya?

-Olsun, baban otobüse vermeye gitti şimdi, sen terminalden alırsın tamam mı canım bir de otobüsçüye para verme buradan ödeyecek baban.

-Tamam anne merak etme sen, otobüsün plakasını varış saatini bir kağıda yazdı.

-Ben izninle kapatıyorum ders çalışıyorduk yarın sınavımız var.

-Tamam canım, bak iyi giyin üzerini iyi ört, aklım sende kalıyor diyerek telefonu annesi kapatırsa da, Erkan: "iyi de ben sınava gideceğim o kolileri nasıl alabilirim" diye düşündüğü sırada aklına Samet geldi. Ona aldırabilirim diye düşündü ama bir de ders vermek ister dedi içinden, o beleşçiye motoru küçük ama gelen koliler fazlaydı. Eline not kağıdını ve cüzdanını alarak, kapıdan çıktı, birkaç kat aşağı inerek kapıyı çaldı, kapıyı o inek yalamış tarzı saçlarıyla Samet açtı:

-Hayırdır kardeş? 20 tl'yi mi istemek için arıyorsun beni?

-Yok Samet, bana koli gelecek sabah gelir sanırım, ama terminalden alınması lazım sen alabilir misin diye düşündüm ama senin motorun küçük sığar mı bilemem. Motosikletine laf edilince gurur yapan, Samet:

-Ya kardeş olur mu benim motorum evvel allah getirir lakin tek sıkıntı var motorda yakıt yok Aşti de uzak biliyorsun, bir de senin 20 tl de bende yok şuan tabi.

-Sorun değil ne kadara dolar bu.

-50 tl

-Benim arabanın deposunun yarısını doldururum bu ne?

-Ne bileyim benim motor biraz aç gözlü.

-İyi al şu 50 tl'yi bir de benim nüfus cüzdanımı ben öğleye yakın gelirim, gelen kargo otobüsün numarası gönderenin adı burada yazılı.

-"Ben hallederim sen hiç merak etme Erkan, arkadaşız aramızda lafımı olur birkaç kolinin", diyorsa da 50 tl'yi de elinde tutuyordu. Erkan sonra onun yanından ayrılarak yukarıya eve çıkarken, Samet yolunu bulduğu için keyfi yerindeydi. Orası 20 tl yaksa 30 tl ona kalıyordu, sabah işlerimi hallederim, öğleden sonra alırım diye düşündü. Erkan yukarı çıkarken "insafsız ya 50 tl diyor, sen o kolileri getirme de ben sana yapacağımı bilirim" diyerek eve girdi. Ders çalışmak için masaya oturdu. Sabaha kadar ders çalıştılar, iki sınava gireceklerdi ve uykusuz sınava girdiler. Sorular bekledikleri yerden geldi ve sınavı güzel geçmişti, ikisinin de ikinci sınavları hocadan kaynaklanan sebepten dolayı iptal olmuştu. Bu sebeple Barış ile okuldan erken çıkmışlardı. Günlerden Cumaydı. Barış:

-Cuma namazına gidelim mi Erkan?

-"İyi olur geldim geleli bir Cuma namazı kılmadım" derken Erkan Samet de kolileri alır öğleden sonra getirir, acaba nasıl getirecek diye

düşünürken iki arkadaş caminin yolunu tutarlar. Arabayı da biraz uzağa park ederek, Cuma namazını kılıp çıkarlar. Barış Erkan'a dönerek:

-Allah kabul etsin Erkan.

-Senin de Barış.

-Erkan Anıtkabir'e gittin mi hiç?

-Çok istedim ama olmadı.

-Bir gün beraber gidelim olur mu?

-Çok iyi olur arkadaşım ulu önderimizi ziyaret edip ruhuna bir fatiha okuyalım.

-"Erkan, ne diyorum biliyor musun keşke Atatürk yaşasaydı ne güzel olurdu memleket borç batağında, okumuş gençler işsiz sokaklar-da terör almış başını gidiyor şimdi ayağa kalksa şu meydanda iki haini sallandırır, terör merör kalmazdı memlekette".

-Barış, ülkemiz çok iyi yerlerde olurdu belki bizler çok daha güzel hayatlar yaşardık, eğitimlerimizi son sistem tekniklerle yurt dışında yapardık, belki ekonomik durumumuzda çok iyi olurdu. Maalesef hükümetlerimiz dışarıdan baskılarla köşeye sıkışıp, yanlış kararlar verdikleri zamanlar çok oluyor. Bu da ülkeyi felakete götürebiliyor, eğitimliler işsizler ve bu kadrolar ülke için önemli, bu gençler geleceğimiz ama sokaklarda kaybolup gidiyorlar.

-Erkan, amcamın oğlu edebiyat bölümünü bitirdi, şu an amcamın dükkanında, amcam döner kesiyor o paketleme yapıyor. Dayımın oğlu tarih bölümü mezunu bir şirkette güç bela güvenlik işi bulabildik.

-Barış, benim de bir arkadaşım tarih bölümü mezunu emlakçı dükkanı açtı.

-Erkan, amcamın diğer oğlu fen bilgisi öğretmenliğini bitirdi, zor zahmet polis olabildi. Ne alakası varsa beni aradığında bir okulun

önünden geçerken öğrencileri görünce içim cız ediyor, diyor ki Allahtan bizim evren kent memlekette sayılı da bize adıyla referans olacak.

-İnşallah Barış, dedi sohbetleri arabanın yanına kadar sürdü. Arabaya binip eve vardılar. Erkan, evin camına yaklaştı ve Samet'i beklemeye başladı. Samet, terminaldeydi otobüsü buldu. Park etmiş halde bekliyordu, kimlik kartını gönderenin adını söyleyerek kolileri almaya çalışıyordu. Muavin kolileri çıkarmaya başlayınca, gözlerine inanamadı o birkaç küçük kutu sanıyordu, koliler büyüktü ve beş altı taneydi bazılarını, muavin çıkarırken zorlanıyordu.

-Kardeş, yardım et bunlar eşek ölüsü gibi. Samet de yardımcı oldu ama o koliler motosikletle taşınacak gibi değildi. Erkan'ın o kolileri bu motorlar getiremeyeceğini bildiğini anladı. Ona motorunu överek havayı basmıştı, bir tanesini motora yüklediler motorun önü kalkmaya başladı, o da nasıl götürürüm diye düşünmeye başladı. Parayı geri veremezdi, 20 tl benzin koymuştu, onu oradan çıkaramazdı hoş ama o benzini kimse de almazdı ayrıca bir paket sigara da almış cebinde kalan para 25 tl'ydi. Bir nakliye aracı bulmayı düşündü, otogarın yakınındaki bir nakliye aracına yöneldi, kolileri işaret ederek kaça götürürsünüz dedi cevap hiç hoşuna gitmedi.

-50 tl kardeş.

-İnsaf ya 20 tl yakıt bile yakmaz gideceğimiz yer.

-"İşine gelirse zorla götürmüyoruz ya" cevabını alırken kendi insafsızlığı da ortaya çıkmıştı. Samet, nakliyecileri dolaşırken bir aracın yanına yaklaştı sahibine:

-Bu ne?

-Üç tekerlekli triportör.

-Bununla kaça götürüyorsun?

-30 tl.

-Bunu satsan 30 tl etmez:

-Git başkasına kardeşim zorla mı?

-Tamam tamam 25 tl var başkada yok.

-Anlaştık.

-Koliler şurada. Koliler yüklenince, araca kendi motosikletini de arkaya yükleyip yola çıktılar. Erkan'ın onu beklediğini biliyordu, onun için şoföre "bak apartmanın önüne yanaşmayacağız yanına, oradan kolileri apartmanın ilk katının balkonunun altına taşıyacağız", dedi. Adam neden böyle yapacaklarını anlamasa da, parayı aldıktan sonra ister öne ister apartmanın arkasına fark etmezdi ve araç apartman görününce yanına yanaştı. Kolileri, Samet'in istediği aparmanın altındaki balkonun altına taşıdılar, yukarıdan kimse göremiyordu ve Erkan da görmemişti. Samet parayı verince adama teşekkür edip, onu gönderdi. En hafif koliyi eline alıp gizlice apartmanın içine daldı asansörle çıkıp Erkan'ın kapısının önünde durdu. Kapıyı Erkan açınca

-Getirdim kolini.

-Hepsi bu kadar değildi ki diğerleri nerede, aşağıda yardım edin de taşıyalım yukarı, benim motor da bayağı yıprandı hepsini getirirken. Erkan aşağıya indi barış da ona yardımcı olarak beş-altı koli vardı ve motorla taşınması imkansızdı, kolileri yukarıya taşıdılar. Erkan dayanamayıp

-Ne yani o kadar koliyi senin motosikletle mi getirdin?

-Evet dedim sana benim kızım harika işler başarır.

-Allah allah dedi Erkan var bu işte bir iş.

-Erkan lakin o kadar koliyi getirirken benim tekerlekler indi sana vereceğim 20 tl'yi tekerleklere harcayacağım artık, kusura bakma diye-

rek, 20 tl daha Erkan'dan çarpmıştı. Erkan inanmadı ama elinde delili yoktu, kapıyı kapatınca kesin nakliyeciyle gelmiştir, o menfaatçi diyerek söyleniyordu. Samet'in keyfi yerindeydi bu işi de atlatmıştı. Barış ve Erkan kolileri açmaya başlamışlardı, neler yoktu ki tarhanadan reçele ev kesmesinden bulgura mercimeğe, zeytin yağına kadar doluydu, bir zarfın içinde de para vardı. Annesi koymuştu, dolap dolmuş taşmıştı. Barış dün geceden ıslatığı fasulye ile yemek yapmaya başlamıştı. Annesinin gönderdiği peynir ve turşuyla harika gidecekti, pilav da yapacaklardı yanına, tarhana çorbası da…

Erkan, derslerini çalışsa da kulağında duyduğu sesler azalmıştı. Gerçi beyni çoğunu devre dışı bıraksa da aklını karıştıran bir konu daha vardı, üzerine cihazlar yerleştirilecek kadar, Zafer bey neden bu kadar önemliydi, iyi de bunlar kimdi?

Erkan, bilgisayarını açtı ve araştırmaya başladı. Zafer bey asker miydi ama üzerinde bir askeri elbise görmemişti. İstihbaratla bağı varsa neden bu kadar sırdı. Arkadaşı Dilaver beyin dahi bilemeyeceği kadar, internetten araştırmaya devam etti. GLADİO olabilir mi, veya başka bir istihbarat kuruluşunun adamı CIA, MOSSAD, SABA hiçbir kuruluş ona istediği cevabı vermiyordu. Japonya'daki samuraylara kadar baktı lakin değildi ama gücü yüksekti, onun gücüne küçük yaşlarında iltizam yöntemine şahit olmuştu. Erkan, onun ekonomiyi yönlendirdiğini, kim bilir aldığı kararlarla başka nelere gücü yetebiliyor olabileceğini düşündü. Ateşe miydi, bürokrat mı, ya da gizli bir general mi, örgüt lideri mi? Maalesef cevaplar tatmin edici değildi. O gece özel harp dairesine kadar araştırdıysa da, cevaplar yoktu ama bu konunun peşini bırakmayı düşünmüyordu ve ilk iş olarak kütüphaneye gitmeye karar verdi ve sabah olunca Barış'ı da alarak oraya gitti. Barış önce anlamamıştı ve

evde de ders çalışabilirdik diye düşünürken, Erkan sürekli raflardan farklı kitaplar alıyor inceliyor yerine koyuyordu, bu Barış'ın dikkatinden kaçmıyordu.

-Erkan sen ne arıyorsun raflarda?

-"Hiç ilgimi çeken bir şey okumak için almayı düşünüyorum" diyerek Barışı sallamıştı, gizli tarikatlardan Alamut'un fedailerine kadar bakıyordu. Umutları tükeniyordu cevaplar yoktu, burada bir şey bulamayacağını anlayınca, bu konuyu ertelemek istedi sonra tekrar bakarım diyerek ders notlarını karıştırmaya devam ettiyse de, içindeki bilme arzusu aklını derslerine verememesine sebep oluyordu. Bu durum canını sıkmaya başladı hava almak için kütüphaneden dışarı çıktı.

-"Yok yok yok kimsiniz siz? ama çözeceğim" diyerek yumruğunu sıktı, başını kaldırıp gök yüzüne bakarken, dışarıdaki kamera gözüne ilişti sadece evinden izlenmediğini, kameranın olduğu her yerden izlenebildiğini fark etti ve bu onun özel hayatının kalmadığının göstergesiydi.

-"Allah'ım ben nasıl bir girdaba girdim" diye yakarıyordu. Altı üstü birini tanıdım o da Zafer beydi. Ona göre hepsi buydu ama tam olarak karşısındaki kişileri çözememişti. Kamera onu rahatsız etmeye başlamıştı ve tekrar içeriye girdi, sürekli izlenmek onu korkutuyordu, içine iyice öldürülme korkusu düşmüştü ve bu düşünce onu çok yıpratıyordu. Barış'ın yanına gitti:

-Neredeydin diye soran Barış'a:

-"Hiç, hava almaya çıktım önemli bir şey yok" dedi Erkan, lakin masalarına bir genç yaklaşmaktaydı, bu genci Barışın tanıdığı belliydi gelen kişi Barış'a:

-Toprağım ne arıyorsun, ne soruyorsun yaşadığın belli değil.

-Ya sınavlardan vakit bulamıyoruz Osman maalesef, seni Erkan ile tanıştırayım.

-"Memnun oldum" dedi Osman, arkadaşını da al bir ara bizde balık yapalım olmaz mı?

-Ne dersin Erkan?

-Olur, sınavlardan sonra müsait olursak niye olmasın.

-Tamam, o zaman Osman bir sorun olmazsa gelmeye çalışırız.

-Bak, bekliyorum sizi. Erkan ve Barış bu nazik teklifi kabul etseler de Erkan'ın gözleri Osman'ın koltuğunun altında duran kitaba takıldı.

-O kitapla işin çok sürer mi?

-Yok bitti yerine koymaya götürüyordum.

-Bana ver çok merak ettim kitabı.

-Buyur, sıkıcı bir kitap söylemedi deme.

-Sorun değil. Osman'dan aldığı kitap tarihi bir kitaptı ve ismi yeniçerilerdi. Erkan, kitabın sayfalarını çevirmeye başladı, yeniçeriler 1. Murat zamanında 1362 yılında Çandarlı Kara Halil paşanın tavsiyeleri ile kurulmuştu. Kapı kulu askerlerinin piyade kısmıdır, ocağa ilk başlarda Hıristiyan çocuklar küçük yaşta alınır, acemi oğlanlar ocağına kaydedilirdi. Bu çocuklar Türk ailelerine teslim edilir, Türklük ve İslam öğretilir daha sonra zeki olanlar seçilir Enderun mektebine gönderilir, zamanla devlet kadrolarında yükselmek için yolları açılırdı. Diğerleri de yeni çeri ocağına kaydedilirdi. Zamanla Müslüman çocuklarının da kaydedildiği görülmekteydi. Bu ocağın merkezi İstanbul'da, amacı iç disiplini sağlamak savaşta da padişahı korumaktı. Küçük yaştan beri askeri eğitim alan bu sınıf, Osmanlı devletinin en seçkin birliklerinden birisiydi ve Türklerin Rumeli'de tutunmalarında önemli faydaları olmuştu. Devletin büyümesinde önemli yere sahipti. Bu askerler, yetişti-

rilirken bazı şartları vardı. Örneğin, bunların evlenmesi, çocuk sahibi olması yasaktı. Ticaretle uğraşamazlardı, tek veli nimeti Osmanlı padişahıydı ama zamanla bu ocakta bozulmalar ve isyanlar baş göstermişti ve onların isyanları padişah indirmeye kadar gidebiliyordu. Onların bu kadar etkili olmasının sebebi, başkent İstanbul'da olmalarıydı. Bu bozulmalar neticesinde, bir çok padişah onları kaldırmayı denese de çoğu ya tahttan indirilerek yada canıyla bedelini ödemişti. Yeni çerilerin kaldırılması 1826'da sultan 2. Mahmut tarafından gerçekleşmiştir. 2. Mahmut zamanında, önce Sancak-ı şerif açılır, halkı yeniçerilere karşı savaşa çağırır. Halk da onlardan usanmıştır artık ve kendine bağlı askeri sınıflarla birlikte 20 bin kişi toplar. Yeniçerilerin de sayısı 20 bindir ve üzerlerine padişahın ve halkın geldiğini gören yeniçeriler, küçük bir çatışmadan sonra at meydanındaki ocaklarına çekilirler. Kapıları kapatırlar. Bu durumu gören padişah, topçu birlikleriyle ocağı topa tutturur ve yeni çeri ocağının büyük bir kısmı bu şekilde yok edilir. Kalanlar da sürgün edilerek, yeni çeri ocağı kaldırılır. Bu olaya tarihimizde "**Vaka-i Hayriye**" denilmektedir.

***

Erkan yeniçerilerle ilgili bir ön bilgiye sahip olsa da, kafasını ciddi olarak kurcalamaya başlayan sorular vardır ve bu soruların cevapları hafızasında oluşmaya başlamışken onun dikkatini dağıtan Barış'tı:

-Erkan, dilim damağım kurudu, kantine gidip çay falan içelim.

-Olur Barış, diyerek oradan kantine doğru gitmeye başladılar. Aslında, onların kantin demelerinin sebebi, ilk öğretim yıllarından kalma alışkanlıktı yoksa kantin denen yer çok büyüktü. İçinde devasa televizyonlar, bir sürü yemek yeme yerleri, berberi, kırtasiyesi, fotokopisi,

manavı, küçük marketi olan minik bir alış veriş merkezi gibi bir yerdi. Çaylarını aldılar, cam kenarında boş bir masa bulup oturdular. Uğultudan birbirlerini zor duyuyorlardı. Erkan, çayından bir yudum aldı ve camdan dışarıyı seyretmeye başlamıştı lakin aklı biraz önce okuduğu kitaptaydı ve o bilgiler onu tatmin etmemişti. Ona mantıksız gelen yerler vardı, örneğin yeniçerilere karşı Sancak-ı şerifin açılması. Bu sancak peygamberimizin bayrağı olduğuna inanılırdı. Osmanlıya getirilmesi de Yavuz Sultan Selim tarafından olmuştu. Şu anda topkapı sarayında muhafaza edilen bu bayrak, küffara karşı kullanılırdı. Osmanlı ordusu Hıristiyan topraklarında savaşlardayken cihat ruhu güdülerek bu bayrak açılıyorsa da, yeniçeriler kurulduğundan bu yana Osmanlı devletinin büyümesinde ve İslam'ı yaymasında yüzyıllarca mücadele veren hatta Halifeyi koruyan askerlerdi ve bu bayrağın yeniçeriler gibi bir askeri sınıfa karşı açılması Erkan'a mantıklı gelmiyordu.

Onun kafasını karıştıran ikinci konu ise, padişahın kendine bağlı askeri sınıflar olan lağımcı, topçu, humbaracılar da bulunsa da bunların sayısı çok azdı ve çoğunluğu halktan kişilerden oluşuyordu ve onlara silah dağıttırsa dahi, padişahın gücü 20 bin kişiydi. Karşısındaki yeniçeriler de 20 bin kişi civarıydı, yani nerdeyse teke tek düşüyordu ama halktan bir kişinin profesyonel bir asker karşısında şansı neydi ve ne yapabilirdi ki. Sadece 3-4 bin yeni çeri sıradan halk yığınları ve az bir askeri sınıf barındıran karşısındaki güç karşısında katliam yapardı ve padişahın yanındakilerin yeniçeriler karşısında şansı olamazdı.

Erkan'ın düşündüğü üçüncü konu ise, 2. Mahmut'tu. Bu padişah gerçekten yeniçerileri kaldırabilecek dirayette biri miydi? Ataları olan Fatih'in kudretini, Kanuni'nin gücünü, Yavuz'un aklını barındırıyor muydu üzerinde. Ecdadı dünyayı titretmişti, bu padişahlar yeniçerileri

kaldıracak kadar güçlüydüler ya 2. Mahmut nasıl bir güce sahipti. Onun gücüne en güzel örnek Kavalalı Mehmet Ali paşa idi ki, bu kişi Mısır'da görev yapan bir Osmanlı valisiydi ve padişaha isyan etmiş hatta ordusuyla Anadolu'ya kadar girmişti. Ona karşı 2. Mahmut Ruslardan yardım dahi istemişti. Tarihte görüldüğü gibi, bir valisinin dahi isyanını bastıramayan bir hükümdar, dünyanın en seçkin askeri sınıflarından birini nasıl kaldırabilirdi ki?

***

Erkan'ın düşündüğü dördüncü konu ise, yeniçerilerin üzerine gelen kuvvetlerle doğru dürüst savaşmayıp ocaklarına çekilmesiydi. Resmen kapana kısılmışlar kolay şekilde topçu atışlarıyla yok edilmişlerdi ama bu yeniçeriler profesyonel askerlerdi ve hayatları boyunca cephede ömürleri geçmişti ve pusuyu kapana kısılmayı tehlikeyi sezecek yetenekteydiler veyahutta 20 bin yeniçeriden birisi diyemez miydi ki, köşeye sıkışıyoruz kapana sıkıştık neden buraya çekildik, bunu anlarlardı ancak onları ocaklara çekilmesini sağlayan şey ancak güvendikleri bildikleri birilerinin oraya yönlendirmiş olmasıydı, yani içlerinden bunu bilen bir ajan vardı. Yeniçerilerden bir gurup, onları ocaklara yönlendirmiş, onları resmen oraya kapatıp topçu atışlarıyla yok ettirmişti. Kısacası, yeniçerileri kendi içlerinden bir kesim tasfiye ederek, deyim yerindeyse "**yer altına inerek**" devleti yönetmeye devam etmişti.

-Diğer bir konu da madem padişah otoritesi sağlandıysa, Mahmut'tan sonra nasıl padişahlar yetişmişti? Padişah otoritesinin olduğu zamanlarda, örneğin Fatih Sultan Mehmet yedi dil biliyordu. Kanuni Sultan Süleyman sanatkar ve şairdi, padişahlar iyi eğitim alırsa kimsenin tesiri altında kalmazdı ancak eğitimsiz padişahlar istenildiği gibi

yönlendirilir ve kukla olmaktan öteye gidemezlerdi. Ya Mahmut'tan sonraki padişahlar? Maalesef, eğitimsizdi bilerek bu şekilde yetiştirilmişler ve bu eğitimsiz bırakılan padişahlar bu gurup tarafından yönlendirildiğinin bir deliliydi, eğer iyi eğitim alsalardı asla yönetilemezlerdi ayrıca bırakın padişah otoritesinin sağlanmasını Türklerin çoğu "**son on**" padişahının adını dahi bilmiyorlardı.

Yeniçerilerin varlığının en büyük delili 1. Dünya savaşıydı. Başlarda, Osmanlı devleti tarafsızlığını ilan etmişti, devlet adamları bölünmüş. Kimisi Almanların kimisi de, itilaf devletlerinin kazanacağı şeklinde görüş beyan ediyorlardı. Fakat, Almanların amacı Osmanlıyı yanına çekerse, yeni cepheler açmak ve halifelik makamını kullanarak, İngiliz sömürgesindeki Müslümanları ayaklandırabilmekti. İtilaf devletlerinin ise, Osmanlıyı yanlarını çekmek istemelerinin sebebi, Almanya'yı kısa sürede yenmekti. Osmanlı devletinin savaşa girme şekli çok ilginçti, şöyle ki: İngiliz donanmasından kaçan iki alman gemisi olan Goben ve Breslav Osmanlıya sığınırlar. Osmanlı devleti bu iki gemiyi satın aldığını duyurur ve gemilere "Yavuz ve Midilli" adlarını verir. Bu gemiler tatbikat amacıyla Karadeniz'e çıkıp Rus limanları olan "Odessa ve Sivastopol"ü topa tutarlar ve bu olay neticesinde Osmanlı savaşa girmişti lakin bu gemilerin mürettebatı almandı satın alınan gemilerde alman mürettebatının bulunması ilginçti. Osmanlının oyuna getirildiğinin göstergesiydi, lakin devletler menfaatleri gereği barış, siyasi antlaşma ve savaş dahi yapabilirler bunda yanlış bir şey yoktur. Yanlış olan Osmanlı devletinin savaşa girdiğinden padişahın, dahiliye, harici bakanlıklarının kısacası devletin en üst kadrolarının haberinin olmayışıydı. Devlet harbe gidiyor kimsenin haberi yoktu, bir günah keçisi lazımdı harbiye nazırı Enver paşa Osmanlıyı savaşa soktu deniliyordu

lakin yıllar sonra Enver paşanın anılarının açıldığında, maalesef savaşa girilmesinde onun da haberi olmadığı ortaya çıkıyordu. Bu yer altına inen yeniçerilerin varlığın en büyük deliliydi, devleti onlar savaşa sürüklemişler ve varlıklarını günümüze kadar devam ettirmişlerdi, işte Zafer bey de "SON YENİÇERİYDİ".

Erkan, düşüncelerindeki soruların cevaplarıyla kantinden arkadaşıyla birlikte uzaklaşmaya başlamıştı. O çözdükçe içindeki korku büyüyordu, arabasına doğru yürürken aklı dalıp dalıp gidiyordu, Barış'ın Arzu'yu anlatmasını çoğu zaman duymuyor, sadece onu hatırladığında başını sallıyordu. Barış:

-Erkan, hafta sonu sınavlar pazartesi başlayacak değişik bir şeyler yapalım ya bunaldım ben.

-Olur arkadaşım yaparız biraz dolaşmaya ihtiyacım var.

-Tamam o zaman alış veriş merkezlerine doğru ineriz, dolaşırız, insan görmüş oluruz.

-İçim sıkılıyor Barış.

-Hayırdır neyin var?

-Yok bir şey, anlamadım daralıyor boğuluyor gibi hissediyorum.

-Nazar olmasın eve gidince seni okurum olur mu?

-"Çok iyi olur" dese de Erkan'ın içindeki sıkıntı nazar değildi. Arabaya binmişlerdi, dolaşmak ona iyi geleceğini düşünürken, aklına geldi acaba Dilaver bey bursunu yatırmış mıydı? Araba ile Kızılay'a indiler, zor zahmet park yeri bulmuşlardı. Erkan, kendisine en yakın bankamatiğe ulaşıp kartı takmış şifresini girdikten sonra karşısındaki manzara harikaydı 500 tl yatmıştı Hesabına. Deyim yerindeyse ilaç gibi gelmişti, bir öğrencinin öğrencilik hayatı boyunca en sevdiği ses bankamatikten çekilen paranın sayılıp dışarıya çıkarken makinenin çıkardığı sesti. Bu

sesi kim sevmezdi ki, bütün parayı çekti. Cüzdanına itina ile yerleştirdi, paranın üzerindeki Atatürk resimleri bir yana bakacak şekilde, sonra Kızılay da dolaşmaya devam ederlerken bir yerin önünde duruyorlardı "bowling" yazıyordu.

-Barış hiç bowling oynadın mı?

-Maalesef hiç oynamadım.

-Paramız var şu an bir deneyelim merak ettim.

-Pahalı mıdır acaba çok pahalıysa Erkan boş ver.

-Ne kadarsa önemli değil içimizde kalmasın.

Erkan ile Barış içeri girmişlerdi. Fiyatını sordular, keselerine uygundu. Hesap açtırdılar, giymeleri için bir spor ayakkabısı verildi. Kendilerine sonra lobutların olduğu kısma yöneldiler, çevredekileri izlediler, nasıl atıyorlar diye. Etraftakiler oynamayı bilen kişilerdi, biraz çekindilerse de içlerindeki oynama isteği ağır basıyordu.

-Erkan hatırlar mısın? Küçükken küçük taş ve kiremitleri üst üste dizer meşin topu yuvarlayarak onları düşürmeye çalışırdık.

-Hatırlamaz olur muyum, bu bowling de bizim oynadığımızın moderni diyerek, bowling topunu alarak lobutlara doğru yuvarladı. Tabi vuramamıştı. Barışsa öyle bir attı ki, herkes yerden yuvarlarken yukarıdan gülle atar gibi, atmış ama şans eseri bütün lobutları indirmişti.

-Doğuştan bowlingciyiz usta. Erkan ikinci hakkında üç tanesini devirebilmişse de, çevredekilerin atış şekillerine bakarak hatalarını düzeltiyorlardı. Onlar için güzel bir ilk olmuş, keyif almışlardı. Orada uzun süre kaldılar, sonra oraya yakın bir sinemaya giderek günü tamamlamışlardı. Erkan kısa da olsa korkularından uzaklaşmış, eve dönmüşler ve akşam yemeğini hazırlamaya başlamışlardı. Menü, klasik çorbaydı. Annesinin gönderdiği ev kesmesi, salata ve turşudan ibaretti. Yemekten

sonra Barış telefonla Arzu ile konuşuyor, Erkan da internette gezmeye başlamış, sosyal paylaşım sitesinde İbrahim ile konuşuyordu. Onun tarih bölümü mezunu olduğunu hatırladı. Bugünkü yeniçerilerle ilgili düşüncesini paylaştı. İbrahim onu yazdıklarını itina ile okuyarak:

-Haklısın Erkan, "senin düşüncelerin bence de doğru zaten tarihte soru işareti barındıran birçok konu var" böyle demişti. Erkan fikirlerinin onaylanmasından memnun bir şekilde siteden ayrılmıştı, iyi ki İbrahim'i tanımışım diyordu, insan rahat bir şekilde ona fikirlerini anlatabiliyordu. Kısır bilgilere hapsolmuş birisi değildi ve Sezer'den sonra güveneceği ikinci arkadaşı olmuştu, Barış daha kapalı birisiydi sorgulayan bir yapısı yoktu, olanı yargılardı olması gerekeni değil.

Zafer bey makamında otururken odasına Ayhan girer:

-Başkanım Amerikalılar sizinle görüşmek istiyor ne diyelim onlara.

-Görüşmeyi kabul et ben de onlarla görüşmek istiyordum bu kuzey ırak'ta inşa ettikleri hava üslerini bir soralım bakalım şunlara.

-Ayhan gerekli bütün tedbirleri de al.

-Emredersiniz, diyerek Ayhan kapıdan çıkmıştı. Görüşme kuzey ırak'ta yapılacaktı. Görüşme için en uygun villa seçilir, yüksek fiyatlarda alınır ve bu birkaç saat görüşme için hazırlanır, görüşme bitince üçte biri fiyatına satılırdı. Bu villayı alan kişi kelepir fiyatına alırken sevinir ve hiçbir zaman buranın birkaç saatlik görüşme için alındığını düşünmezdi.

Amerikan istihbaratının en güçlü adamı olan Henry, bir Amerikan askeri birliğinin içinde ekibinden biriyle dolaşıyordu. Bu adam, soğuk benizliydi. Anne tarafından İngiliz, baba tarafından İskandinav ülkelerindendi. Gücü, Amerikan başkanından sonra geliyordu. En azından Amerikan başkanı öyle biliyordu. Onun görevi başkanı korumak ve

dünya çapındaki Amerikan politikalarını belirlenmesinde hükümete bilgi vermekti. Diğer görünen görevi buydu. Hoş o bir konuyu belirlediği zaman sorgulayacak kişi de neredeyse yoktu. Henry askeri üstte dolaşırken, adamlarından birisi yanına yaklaştı:

-Başkanım Türkler görüşmeyi kabul etti.

-Gayet güzel, yerini saatini netleştirin ve gerekli önlemleri alın.

-Emredersiniz, diyerek adamı oradan uzaklaşır. Henry'nin güvenliği en üst noktadaydı, çünkü dünyanın en iyi korunan ikinci adamıydı. Amerikan başkanından sonra onun çevresinde neredeyse gölgeler bile takip edilirdi. Yanındaki adamı Kacy:

-Başkanım bu Türkleri niye bu kadar çok önemsiyorsunuz ki?

-Kacy, Türkler Arap değil ve devletleri de kurdurulma devlet değil, bugüne kadar tam anlamıyla Türkler çözülmedi. Güçleri nedir bilmiyoruz, terör başlarında ama onların terörü bitirmesi senin düşündüğünden inan daha kısa sürer. Terör, Türklerin gücünü görmemizde yeterli olmadı. Gerçekte en son yapım silahlarını bilmiyo-ruz ve dünyaya biz kendi silahlarımızı savaşlarda gösterirken kendimizi çözdürüyorduk ayrıca ellerinde atom bombası var mı onu da bilmiyoruz binlerce yıllık devlet gelenekleri var ve sürekli adam yetiştiriyorlar. Zafer beyin çok adamını yakaladık işkence ettik ve öldürdük ama bir tekini dahi konuşturmayı başaramadık Kacy, maalesef …

-Başkanım istatistikler Amerikan-Türk savaşını kazanacağımızı söylüyor.

-Kacy, bak batı toplumları başkan, doğu toplumları lider yetiştirir ve bu Türklerin tarihinde lider çok. En son yok oldu dedikleri zaman 1919'da da bir lider çıktı imkansızlıkları başardı ona Atatürk diyorlar.

-Peki başkanım o zaman Türkiye'yi işgal etsek ve onlara bir lider

çıkarsak, bizim güdümümüzde bir politikacı ona umut bağlasalar ve bizde amaçlarımıza ulaşsak.

-Kacy, bak Türkler politikacılarına güvenir normalde lakin savaş zamanlarında Türkler politikacılarına değil generallerine güveniyor ve Türklerin generalleri arasında gizli generaller var savaş olursa orduyu bunlar yönetir ve biz bir tekini dahi kim olduğunu bilmiyoruz.

- Bu gizli generaller var mıdır bilinmez ama şehir efsanesi olarak bu düşünce yaşamaktadır.

-Başkanım ama Türkler eski Türkler değil, çoğu artık ülkelerinin sorunlarını umursamıyor önce kendilerini düşünüyorlar.

-Kacy çoğu rahata erdi de ondan lakin ben İstanbul'da belli bir süre yaşadım, onları tanıdım. Bu toplum, duygusal bir toplum ve sevdiklerine çok bağlıdırlar bir Türkün annesi, babası veya çocukların-dan birisi Amerikan saldırısında ölse, bak o değişti denilen Türklerin değişmediğini görürsün, üzerine bombalar takıp Amerikan askerlerine doğru yürüyen Türkleri gördükçe.

-Peki başkanım istatistikler?

-Geç onları, biz ne yaptık? Girdiğimiz ülkelerde aşiretleri dini liderleri Sünni-Şia mezhep guruplarını, etnik yapıları hep kullandık. Türkiye farklı bir yer öncelikle, laik bir ülke bu yapısından dolayı dini mezhep çatışması, istediğimiz neticeyi vermez. Aşiretler desen öyle. Ciddi kullanabileceğimiz kaç tane var, üniter bir devlet Türkiye, etnik yapıyı kullanmaya kalsak ne kadar denesek de kürtler Türk milletinin bir parçası. Dini liderleri kullansak, kurdurma cemaatler kursak bir sıkıntı var, onların peygamberi Hz. Muhammedîn soyu dünyaya yayıldı dense de çoğu, Türkiye'de yaşıyor ve Kuran'ın bayraktarlığını yapmış bir ulusun arkasında durup, kullanmaya çalışacağımız cemaatlere karşı çıkıp, bi-

zimle en önce mücadeleyi peygamberlerinin soyu yürütecektir devlet eliyle.

-Başkanım o zaman sizce nasıl bir yol izlenmeli?

-Onlarla yaptığımız antlaşmalarımız var, o antlaşmalarla onları köşeye sıkıştırdık. Laiklikten kurtulacağız, hafızalarından Atatürk'ü ve Fatih'i sileceğiz. Rejim bunalımı yaşatıp, üniter devlet yapılarından federal bir devlete bürünmelerini sağlayacağız. Kısacası böl, parçala, yok et taktiği. Kurdurma cemaatler etkili olmasa da, dinlerinden uzaklaştırıp, Müslüman dünyasından koparacağız onları. Bunlar amacına ulaşmadan, istediğimiz Türkiye'yi yaratamayız Kacy… Kacy Henry'nin en güvendiği kişidir ve bayandır. Ona çok güvenir Kacy de zaman zaman onun gönlünü hoş eder yatağına girerek.

Görüşme yeri netleşmişti, Zafer beyin askeri konvoyu yola çıkar. Tarafların aldıkları karşılıklı güvenlik tedbirleri üst düzeydedir, satın alınan villaya önce Henry gelir daha sonra da Zafer bey. Kapıdan korumalarıyla girmişti.

-Zafer bey hoş geldin.

-Merhaba Mr. Henry, ikili kısa bir selamlaşmadan sonra, iki tarafın heyeti masaya oturur. Aralarında İngilizce veya Türkçe konuşmada sıkıntı yoktur, iki taraf da karşısındaki heyetin dilini ana dili gibi konuşabilmektedir. Zafer bey, yeni yapılan hava üstlerinden rahatsızdır ve bunu önce masaya yatırır.

-Mr. Henry, yeni yaptığınız hava üstlerinden memnun değiliz, bizi yok sayarak yapmanız bizler için sıkıntı yaratıyor.

-Amerikan çıkarları, bunu uygun görüyordu Zafer bey, o bölgeye kısa sürede Amerikan ordusunu indirebileceğiz. O üstler sayesinde, yapmamız gerekiyordu.

Henry, bir nevi Zafer beye kısa sürede orduyu buraya indiririz siz de uzatmayın diyerek göz dağı vermişti.

-Mr. Henry, incirlik üssü artık meşruluğunu yitirdi. Sovyetler yok artık ve ülkemizde Amerikan askerlerinizin varlığı, ulusal bağımsızlık anlayışımızla çelişiyor artık bu üssü kaldıracağız.

Zafer bey de bir nevi, o üsleri kullandıkça İncirlik üssünü unutun demek istese de Henry Amerikan askeri gücüne güveniyordu ve umursamaz bir tavırla.

-Zafer bey, incirlik üssü kapanması size yarar değil zarar getirir, dünyada Türkiye'nin hareket sahasının geniş olduğu yerler var ticari, ekonomik hatta ülkenizde bile bizim paramız daha çok, ekonominizden sıcak para çekebiliriz.

İncirlik üssünün bağımsız bir Türkiye'de bulunması ne kadar doğruydu, Sovyet tehdidi yoktu. NATO bünyesinde düşünürsek niye Türkiye'nin başka ülkelerde İncirlik üssü gibi bir üssü yok, daha çok barış gücü askerleri sıfatıyla üs kurup görevi bitince bulunduğu bölgeden gidiyor ya da karakol yapılanması ön planda bir askeri örgütlenmesi oluyordu. Zafer bey, ülkesindeki Amerikan yabancı parasını kullanarak Türkiye'de krizle tehdit etmişti ama Zafer bey son kozunu ileriye sürmemişti:

-Mr. Henry artık 20 yıl önceki antlaşmayı fes ediyoruz. Henry buna sinirlenmişti:

-Türkiye'deki başbakanlık makamını sizden geri alıyoruz. Bu antlaşma yıllar önce imzalanmış bir antlaşmaydı. Amerikanın orta doğu politikaları için Türkiye önemliydi ve onunla birlikte hareket etmeliydi. Bu politikaların güdülmesi karşılığında askeri teknolojilerin geliştirilmesi, dünya ticaretinden daha fazla pay sahibi olma, ülkedeki alt yapı-

ların geliştirilmesi karşılığında, kendi politikalarından uzaklaşan bir ülke. Zafer bey, bu antlaşmayı imzalarken, Türk halkının iradesini yok saymıştı. Onun için halk bir yığındı, cahildi devlet onlara teslim edilemezdi. Halkı umursamazdı. Önemli olan devletti ve halk sade bir ülke topraklarında yaşayan kitleler bütününden ibaretti ve Türk milletinin iradesi çoğu kez yok sayılarak perde arkasında gizli antlaşmalar yapılmıştı ama tüm bunlar Zafer'in bey umursamaması gerçeği değiştirmiyordu. Bu devlet, Türk milletine aitti. Ne kadar yoksulluk, fakirlik ve cehaletiyle boğuşan bir toplum olsa da, onlara aitti ve Zafer bey milletinden para alıyor ve onları küçümsüyordu nasıl bir anlayışsa.

-Zafer bey antlaşma yaptık ve şartlara uyduk sorun nedir?

-Evet antlaşma yaptık Mr. Henry. Askeri yardım, teknoloji ve silah antlaşması ne oldu, sizden aldığımız savaş uçakları maalesef Türkiye sınırlarından dışarı çıkar çıkmaz düşmeye başlıyor. Bir savaş olsa kesinlikle sınırlarımızın dışına çıkamaz ve düşer. Uçağın hafızasına bu sıkıntıyı kaldırmak için program üretene kadar akla karayı seçtik ve başardık.

-Zafer bey bunda ne var o uçakları bizden savunma amaçlı aldınız, saldırı amaçlı değil, uçak tabi düşecek bunda ne var ki?

-Mr Henry, Türkiye'deki alt yapıların yeniden inşası ve modernleşmek için yardım sözü verdiniz. İlk yaptığınız, Türkiye'ye gelince mevcut şirketlerimizi çökerttiniz, şu an yabancı ortağı olmayan şirket sayımız maalesef çok az, zamanla bu yabancı sermaye size güç yarattı ve bir durum olduğunda krizle tehdit ettiniz.

-Zafer bey uygulamayı bize bıraktınız lakin bazı başbakanlar çok vatansever çıktı. Onları devre dışı bırakmamız gerekiyordu. Türkiye içinde böyle bir ekonomik güce ihtiyacımız vardı onları devre dışı bı-

rakmak için.

-Mr. Henry orta doğuda petrollerden, özellikle Musul'dan bize de pay düşecekti maalesef bize düşen kuyularda yangın çıktı suçu Irak hükümetine attınız.

-Zafer bey kayıplarımız çoktu bu mümkün olmadı.

Zafer bey, yapılan antlaşmanın şartlarının Amerikan hükümetlerince yerine getirilemediğini vurgulamıştı lakin Türkiye'nin kendi dış politikalarını ortaya koymada yetersiz kalmasını fark eden bir genç vardı ve hocasına:

-Hocam, neden uzun yıllar Türkiye kendi politikalarını orta doğuda uygulayamadı, neden hep Amerikan politikaları eksenli hareket ettik?

-Çünkü ekonomik gücünüz zayıfsa maalesef kendi politikalarınız biraz dışa bağımlı oluyor. Ne zaman ülkemiz biraz ilerleme kaydetse, bir sıkıntı başına musallat ediliyor seksen öncesi sağ/sol kavgası bitmek bilmeyen terör ve krizler bunlara birkaç örnek olabilir Erkan.

Erkan'ı, hocasının söyledikleri tatmin etmemişti çünkü devletlerin dostlukları değil, çıkarları olurdu ve ülkenin çıkarına Amerikancı politikalar zararlıysa başka devletlerle ilişkilerini geliştirme yoluna gidilebilirdi diye düşünürken tek bir cevap onda beliriyordu: Ancak antlaşma yapılırsa bağlayıcı olurdu ve perde arkasında yapılan antlaşmalar olduğunu düşünüyordu.

Zafer bey, Amerikan heyetinin tavrından memnun değildi lakin bu tür antlaşmalarla halkın iradesiyle seçilen başbakanlar savunmasız kalmışlar ve kendi güçleriyle buna engel olmayı deneseler de türlü iftiralarla ve ülkede çıkan sanal krizlerle devre dışı bırakılmış ya da bu oyunun parçası olmamak için istifa edip, bir kenarda kahrolarak ömürlerini tamamlamış ve ne halka ne de dostlarına bu durumları söyleyememiş-

lerdi. Bazı başbakanlar ise, yapılan baskılara mecburiyet-ler karşısında boyun eğerek, istenileni yapmışlardı. Lakin Amerika işi şansa bırakmak istememiş ve ülke içinden birini yetiştirerek başa getirerek, tek merkezli hedefine ulaşmıştı. Bu kişi, seçilirken her ayrıntı düşünülmüş ve genlerinde ecnebi unsurlar bulunan birisiydi ki, bu kişinin yetişmesi, dikkat çekmemesi çok önemliydi lakin iyi eğitim alması gerekiyordu. Normal hayattaki eğitim yetersizdi, örnek vermek gerekirse ülkedeki bir genç bir mahallede büyür ilköğretimi ve liseyi 17 yaşına kadar bitirir sonra evren kent eğitimi alır bu da dört yıl bazen altı yıl sürer, okul bittikten sonra askere gider ve çalışma hayatına atılırdı. Birkaç yıl staj ve çalışmadan sonra, yaş otuz olurdu ama maalesef eğitimli gençler işsizdi ve bu kişiler kanun önünde Başbakan olma imkanı vardı ama onlar niye olamıyordu. İki yol izlenebilirdi sağlam bir ekonomik güç veya çok küçük yaşlarda bir partide çalışıp dikkat çekmek ama o da yeterli değildi ve dengeleri korumak o kadar basit değildi.

Amerika, kendi adamını yetiştirirken toplumda dikkat çekmemek için, her gencin hayat gidişatını göre şekillendirmişti ama görünürde adamını ilkokula gönderirdi. O okulda bir adamı vardı, kısacası adamının geçeceği her yer noktada bir kişiyi yerleştirmişti. Bu şahıs, yetişirken ilkokulda kaydı vardı ama bir hafta görünür ve o çocuk oradan alınır kendi merkezlerinde her türlü eğitimle yetiştirilirdi. Birçok dil bilir küçük yaşta siyaset ilmi almaya başlardı. Çocuğun yaşı 11-15'e geldiğinde sanki o okulda eğitim görmüş gibi diplomasını alınır sonra liseye kaydı yapılırdı lakin orada kayıtlarda gözükür o ise en üst eğitimlere katılırdı. Bir lisedeki çocuk, modern matematiği öğrenmeye çalışırken, özel yetiştirilen hain ise çoktan bilgisayar teknolojilerinde programlar yapmaya başlamıştı. Evren kent içinde sıradan bir bölümde okur

görünürken, o birçok ülkede farklı kimliklerde birden fazla diploması olurdu. Kısacası bir Türk çocuğundan en az on yıl ilerdedir bu hain. Oturduğu sözüm ona çocukluğunun geçtiği yer de ayarlanırdı, kalmadığı, bilmediği veya etrafta bilinsin diye kısa bir süre kaldığı yer de özenle seçilir, oraya bir aile veya akraba görünümlü biri yerleştirilirdi. O kişinin propagandası yapılır, benim yeğen ben şusuyum falan, Türkler devlet adamlarıyla aynı yerden olmalarından gurur duyardı, bir kahvede konuşulurken bile:

-Duydun mu kardeş, başbakan bizim mahalledenmiş.

-Öyleymiş, ya mahallemizden bir büyük adam çıkması ne güzel?

Bu tür konuşmalar sürer gider de, insan sormaz mı ya bu adam otuz yıldır burada olduğunu söylüyor siz de otuz yıldır buradasınız. İnsan bir kere görmez mi ya, veya bu kişini alt yapısı hazırlanıp, Başbakan olduğunda yakın birisi olduğu düşünülen misal kardeşi yolsuzluk yapar, herkesin aklında bu olay kalır ama amaç o kişinin kardeşinin olduğunu vurgulamaktır. Aile fertleri ise, halkın gözü önünde hayatına girer ve ne hikmetse rahmetli olur veya trafik kazası geçirilerek hayatının aktörleri bir film gibi halkın önünde oynayıp rollerini tamamladıktan sonra çıkarlar.

Kısacası, bu hain yaratılırken ona uydurulma sanal bir hayat yaratılır. Bilgisayarlarda hayat hikayesini de bol bol yazarlar, şurada doğdu burada okudu, alakası olmayan ama mükemmel bir çalışma ile bu kişi Türklerin yapısı değer yargıları dini her şeyi harika öğretilir ve bu kişinin hayatı yalandan ibaretken, milli heyecanımızı uyandıran kelimeleri söyleyip inanmadığı kuran'ı ve sevmediği Atatürk'ümüzü de alet etmekten çekinmez ama milli duyguları kullanarak geldiği için milletin gözünü boyar… millet sadece..

-"Adam doğru söylüyor ne vatansever adam" derler.

Amerika'nın sadece mükemmel bir çalışmasıdır. O milleti kandırmaya devam ederken, onu yetiştirenlerin verdiği talimatları harfiyen yapacaktır lakin onun tehlikesi sadece politikalarımızı yönlendirmekten başka zararları vardır. Bu da ölüm listeleri. Bu listelerin hazırlanmasındaki amaç şuydu: suç şekli değiştikçe zaruretten doğmuştu. Adi suçlu birine iki polis memurunu gönderip tutuklata- bilirsiniz ama üst düzey bir terör örgütü lideri veya başka ülkelerde yayın yapan ülke için tehlikeli basın patronu, tehlikeli bir yabancı politikacı ülkeye zarar vermiş bir hain veya ülkenin sırlarını dışarıya aktaran yabancı, yerli ajanlar bunları klasik kolluk gücüyle tutuklaması imkansızdı ve bu tehlikeli kişilerin listeleri çıkarılır ve etkisiz hale getirilirdi. Bunu yaparken istihbarat kuruluşlarımız, kendi inisiyatifini kullanamazlar, eğer böyle bir şey olursa, kendi içlerinde gruplaşma olabilir, çıkar meselesinden birbirlerini tasfiyeye gidebilirlerdi. Onun için, resmi yolla onay yüksek bir merciden çıkmalıdır ve bu kişi de baş- bakandır. Onaylar ve devlet görevlileri gerekeni yapar. Devletlerin bu tür uygulamalarına örnek vermek gerekirse; İstanbul'da üç vatansever çeçen komutan öldürülmüştür ve çeçenler Rus istihbaratını suçlamış-lardı. Örnekleri çoğaltmak gerekirse, Filistinli bazı yöneticiler öldürüldüğünde, şüpheler İsrail istihbaratı üzerine yoğunlaşmıştı. Türkiye'nin de ülkesi için tehlike gördüğü kişilere müdahale etme hakkı doğaldı ve Hainler gereken cevabı alacaktı. Buraya kadar sıkıntı yoksa da Amerika'nın yetiştirme başbakanı, hain baştaysa maalesef o ölüm listelerinde kimler yer alacaktır, tabi ki vatanseverler. Bu kişiler genelde yazarlarımız, gazetecilerimiz değerli komutanlarımız bu kişiler ülkenin gidişatında tehlikeyi sezdikleri için düşüncelerini ortaya koyarak milletimizi uyarmaya çalış-

tıkları için, birçoğu hayatını kaybetmiştir.

Bu kişilerin, maalesef öldürülme emirleri değerli istihbarat görevlilerine geldiğinde birçok vatansever istihbaratçı kabul etmemişse de, görevlerinden uzaklaştırılmış ya da öldürülmüştür. Kısacası, bu duruma mani olamamışlardı, bu emirleri nasıl uygulanır, devlet içinde bu kadar hain nasıl olabilir, bu sorunun cevabını biraz Türk tarihine bakınca görüyoruz. Toplumda kahramanlar ve hainler vardır. Türk milleti Çanakkale'de 250 binden fazla şehit verirken, 1. Dünya savaşında bu rakam milyonları aşmış, bir o kadar da yaralı vardı. Kurtuluş savaşlarında ise sokak sokak, köy köy, il il, cephe cephe savaşan Türk milletinin kaybı yine milyonları aşmaktadır. Yetişmiş eğitimli kadroları da bu savaşlarda kaybedilmiştir. Milletimiz vatansever evlatlarını toprağa verirken, hainler mal varlıklarını toplayarak, yurt dışına kaçmışlar ulu önderin vefatı ile ülkeye geri dönmüşler, ülkenin ekonomik boşluğundan yararlanıp şirketler kurup mal varlıklarıyla devlet kadrolarında yükselmişler ve onlardan doğan çocukların, ancak küçük bir kısmı vatansever yetişmiş, çoğu manevi değerlerden yoksun büyüyenler sadece güce ve paraya inandırılmış, güç savaşını çıkarlarına göre saf tutan kişiler olmuşlar ve hain başbakanın kadrolarında yer almışlardı. Ya vatansever nesiller maalesef bu kahramanlar torunlarına şan, nam, onur, haysiyet, şeref ve bağımsız bir ülke bırakmışlar ama maalesef para ve ekonomik güç bırakamamışlardı. Buna en güzel örnek vermek gerekirse, ulu önderin hatıralarında: "*hayatımda cevap veremediğim, bu yegane ak sakallı ihtiyar olmuştu*" (**Atatürk**), dediği olay buna en güzel örnek teşkil edecektir..

VIII. BÖLÜM

Atatürk Mersin gezisindeyken büyük binaları sormuş

-Bu köşk kimin?

-Kirkor'un.

-Ya şu?

-Solomon'un.

Atatürk biraz da sinirlenerek sormuş:

-Onlar bu binaları yaparken siz neredeydiniz?

Toplananların arasında bir köylünün sesi duyulur:

-Biz nerede miydik? Biz Yemende, Tuna boylarında, Balkanlarda, Arnavut dağlarında, Kafkaslarda, Çanakkale'de, Sakarya'da savaşıyorduk paşam.

Bu örnek, işte aslında en güzel şekilde durumu özetlemekte, vatanseverlerin neden ülkelerine sahip çıkamadıklarını, hainlerin neden devlet kadrolarında yoğun bulunabildiklerinin bir göstergesiydi lakin yeni nesiller yetiştikçe vatanseverlerin hızla sayısı artmakta millet çocukları okutarak doktorlar askerler hukukçular siyasetçiler… yetiştirmekte ve zamanı gelince hainler istedikleri gibi at oynatamayacakları anlaşılmaktaydı. Biz bu vatanı, sokakta bulmadık bu ülke şerefli atalarımızın bize mirası torunlarımıza da emanetimizdir.

Erkan'ın bu ölüm listelerini çözmesi, İbrahim ile birlikte akıl, fikir yürüterek ve doğru bakış açısıyla bakarak anlamışlardı tüm bunları. Çeçenlerin öldürülmesini, İbrahim Erkan'a söylemiş buradan yola çıkmışlardı.

-İbrahim, eğer Ruslar böyle bir şey yaptı ise, şüpheler onlarda yoğunlaşıyor Türkler de yapıyordur.

-Erkan, önceden bunlar belirleniyordur herhalde.

-Bence de, ülke için tehlikeli olanlar belirlenip listelenmesi lazım.

-Erkan istihbaratımız bu hainleri temizliyordur.

-İyi de bu güzide istihbaratımıza falancayı niye vurdun derlerse ne diyecekler bence daha yukarılardan onay olmalı.

-Peki kim onaylar bu listeyi?

-İstihbarat kime bağlı İbrahim.

-Başbakan.

-İşte, bu listeler onun imzasıyla onaylanıyor.

- Bence de böyle listeler var ve Başbakan onaylaması lazım, yoksa herkes kafasına göre iş yapar Erkan. Küçük bir bakış açısı olayları çözmelerinde yeterli olmuştu, bakmayı bilen her göz cevaplarla sahibine döner.

Gökhan da toplantıyı kameralardan izliyordu ve Kasırganın bekçisi bitmişti ve üzerinden büyük bir yük atmıştı. Simülasyonda denemeler başarılıydı. Zafer bey'in, Amerikan heyetinin uzlaşmaz tutumu giderek sinirlerini germişti. Henry'nin rahat tavrı ise onu iyice çileden çıkarmıştı. Başbakanlığı geri alıyoruz cümlesine:

-Zafer bey, şu koşullarda bunu bizden cevabımızı bile bile istemeniz yersizdi, vermeyi düşünmüyoruz.

-"Biz bu makamı geri alıyoruz, son sözümüz bu, gerisini siz düşünün" diyerek masadan kalkmıştı. Henry'nin elini sıkmadan sinirli bir şekilde kapıya doğru yöneldi, Henry Zafer beyin bu şekilde deyim yerindeyse masaya yumruğunu vurarak ayrılması, onda endişeler uyandırdı ve konvoyunu alarak oradan uzaklaşmaya başladığında, içinden

onun konvoyuna bir füze saldırısı yaparak onu öldürtmeyi düşündü ise de, kendisine çevrilen çok sayıda Türk silahında farkındaydı ve villanın böyle bir saldırı yaptıktan sonra güvenli olmayacağını anlayarak, o da yavaş yavaş ekibiyle yola çıkıp kuzey Irak'ta kaybolacaktı.

Zafer bey, cipte hala sinirlerine hakim olamıyor, sürekli sigara içip Henry'ye küfrediyordu içinden. "O bizi anlamadı ama ben ona anlatacağım" diyerek telefonu kaldırdı ve Gökhan'ı aradı, telefonu heyecanla açan Gökhan:

-Emredin başkanım?

-Gökhan Kasırganın bekçisi hazır mı?

-Hazır başkanım.

-Çok iyi, onu çıkar ve talimatımı bekle.

-Emredersiniz başkanım.

-Başkanım hedef kim?

-AMERİKAN BAŞKANI.

***

Amerikan başkanı ofisindeydi, kendisine diğer ülkelerden gelen hediyeleri açıyordu. Başkanlığının ilk zamanlarında, heyecanla açtığı bu hediyeler zamanla sıradanlaşmış bir güne dönüşmüştü. Açtığı bazı hediyelerin neye benzediğini, ne işe yaradığını dahi bilmiyordu Danışmanı Scot'a:

-Hediye gönderen devlet başkanlarına teşekkür yazısı gönder.

-Hemen efendim göndertiyorum.

-Scot bunların bazılarını anlamadım, ne işe yaradıklarını da öğren hediye gönderenler arar, beğendiniz mi diye sorar ne diyeceğimi bilsem iyi olur.

-Başkanım, Henry raporları gönderdi, ayrıca onun da özel bir hediyesi var bir kedi bir gözü yeşil bir gözü mavi Türk kedisiymiş.

-Scot, Henry zaaflarımı bilen tek kişi, tam ona sinir olacağım öyle bir şey yapıyor sinirim geçiyor getirini şu kediyi.

Kafesiyle gelen hayvanı başkan görünce onu çok sevmiş çok da beğenmişti. Eline aldı, sevdi inceledi, hediyeden memnun olduğu her halinden belliydi. Hayvanı biraz fazla sıkıştırınca, Türk kedisi kaşla göz arasında başkanı tırmalamıştı lakin öyle önemli bir durum yoktu Başkan, Scot ve odadakilere dönerek:

-"Görüyorsunuz değil mi? Türklerin kedisi bile bizden nefret ediyor" deyince oradakiler gülmeye başladı. Odadakiler, başkan yaptı diye espriye gülüyor veya gülmek zorundaymış gibi hissediyorlardı, gerçi esprileri kötü değildi. Scot başkana programını anlatıyordu:

-Başkanım Rusya devlet başkanıyla konuşmanız var. Telefondan, ayrıca ulusal kanalda konuşma, ailenizle yemek, kabine toplantısı… Saatleriyle birlikte, başkana yemek yiyeceği saatten, uyuyacağı zamana, politik meselelerden,.. kısacası nefes alacağı zamana kadar anlatıyordu Scot.

-Geç bunları, bunlar klasik her günki şeyler değişik ne var bugün?

-Başkanım istediğiniz golf sopaları geldi tam istediğiniz gibi.

-Scot geldi demek, devlet işi devam eder biz biraz kendimize zaman ayıralım.

Bu sopalar çok özel yapımdı. Başkanın kol boyuna, kilosuna, fiziksel yapısına göre yapılmıştı, anti bakteriyel özelliklerinden üzerindeki özel işlemelerine kadar dünyanın en pahalı golf sopalarıydı. Hatta tutma yeri başkanın parmak uç yapısı ve parmak izine göre yapılmıştı. Başkan, Beyaz sarayın golf sahasına doğru korumalarıyla ilerlerken,

takım elbisesini dahi çıkarmamış bir an önce sopalarına kavuşma hayaliyle hızla ilerlemekteydi. Sahaya varınca bir yetkili golf çantası elinde ona doğru ilerlemekteydi. Golf çantasında işlenmiş pahalı taşlar, güneş ışığını onun gözlerine yansıtıyordu, başkana yaklaşan yetkili güvenlik nedeniyle çantayı o kadar çok aratmıştır ki. Çantayı açtı ve golf sopalarından birini çıkardı ve başkana uzattı. Başkan, elinde tuttuğu sopaya deyim yerindeyse aşık olmuştu, kavraması, görüntüsü kullanışlılığı harikaydı ve önüne bir top koydurtup ilk deneme atışını yaptı ve o sopayla golf topu istediği yöne doğru uçuyordu.

-Diğer sopayı verin.!

Diğer sopayı veren yetkili başkanı izliyordu. Başkanın bu mutlu hali gözünden kaçmıyordu. Başkan yanındakilere dönerek:

-Ben, bu sopalarla dünya golf yarışmasına bile katılabilirim, tam istediğim gibi bunlar, o kadar rahat atış yapabiliyorum ki… Görevliye dönerek "diğer sopayı alayım" Dedi.

-"Hemen başkanım" diyerek üçüncü sopayı uzattı. Başkan, keyifle o sopayı da eline aldı, devlet işlerini kısa sürede olsa unutmuştu, atışını yapmak için hazırlanıyordu ve atışını yapar yapmaz elinde bir acı hissetti. Parmağının kanadığını gören sağlık yetkilileri ona doğru koşuyorlardı. Gerçi, öhö dese başkanın dibinde biterlerdi, başkan sopaya bakıyordu gözle görülmeyecek bir pütürcük vardı ve kolunu salladığı an o hızla parmağında bir yaralanmaya neden olmuştu. Başkan, kanının da bulaştığı sopayı yetkiliye uzattı. Sağlık görevlileri hemen müdahale ederler yara bandı yapıştıracaklardı lakin bu bant sentetik ve başkanın parmak iziyle birebir aynı yapıdaydı, gerçi başkan küçük yarayı önemsemese de sağlık görevlilerine zorluk çıkarmak istemiyordu. Keyfi kaçmıştı, golf sahasında ayrılarak ofisinin ilerlerken kanlı golf sopası

da Türkiye'ye doğru yola çıkmıştı.

Gökhan suikastın planlamasına başlamıştı. Kendisine gelen başkanın kan örneğinin bulunduğu golf sopasını laboratuvarlarda inceletip DNA yapısını bilgisayarlara yüklemeye başlamıştı ve Kasırganın bekçisi, Torosların eteğinde yapılan özel bölmelerde dışarıya çıkarılmıştı. Girilen DNA yapısına göre başkanın ısı haritası çıkarılmış ve bu iki programla uydular başkanın yerini tespit etmeye çalışıyordu ve silah mükemmel çalışıyordu. Başkanın şu anki yeri belirlenmişti. Gökhan silahın mükemmel çalıştığını Zafer beye bildirmek için odasına doğru ilerliyordu, kapısına geldiğinde korumaları onun geldiğini çoktan bildirmişti.

-Gökhan, bana güzel haberlerle gelmişsindir umarım.

-Başkanım, silah mükemmel çalışıyor ve hedefin yerini tespit edebiliyor.

-Çok iyi Gökhan gayet güzel!

-Başkanım nasıl bir plan düşünüyorsun?

-"Şöyle geç otur" diyerek korumalarına Ayhan'ı çağırmalarını emreder. Ayhan ise, Zafer beyin odasına doğru yaklaşmaktadır ve birazdan yanlarına elinde bir dosya ile varacaktır kapıdan. Ayhan'ın girdiğini gören Zafer bey:

-Ayhan neredesin?

-"Başkanım, istediğiniz bilgileri getirdim" diyerek istediği dosyayı ona uzatır.

-"Gayet güzel Ayhan" diyerek Zafer bey dosyayı karıştırmaya başlar ama Ayhan konuşmaya devam eder:

-Amerikan başkanı iki gün sonra New York'ta olacak.

Amerikan başkanının New York'a gitmesinin sebebi New York hal-

kının çoğunun onu desteklemesi. Oraya gidince moral toplar yapılan tezahüratlar ve toplanan kalabalık sayesinde gövde gösterisi yaparak, halkının arkasında olduğunu muhaliflerine hatırlatmak ve sadece beyaz saraydan dışarıya çıkmayan biri görüntüsü kırmak için giderdi.

-Ayrıca başkanım, Times meydanında konuşma yapacak saat 14.30'da.

-Gayet güzel, vurulacak açıklık var orada.

-Emirleriniz başkanım.

-Amerika'da gündem yaratın.

Zafer beyin Amerika'da gündem yaratın demesinin sebebi, gündemdeki konuya göre, Amerikan başkanının söyleyecekleri hazırlanır, çünkü silah ateşlendiğinde vücudundaki ısı miktarı sabit olmalı, değişkenlik göstermemeli yoksa hedef şaşabilirdi. Bunun için de hedefin çok rahat olması gerekmekteydi. Gündeme göre gelecek sorulara hazır olan başkan rahat olacaktır, oluşturulacak gündemde bellidir aslında: Somali'deki açlık ve o insanların güçsüzlüğünden yararlanan organ mafyası. Bu arada, beyaz sarayda hazırlıklar başlamıştı. Scot başkanın konuşmasını hazırlamış ona sunuyordu.

-Başkanım, konuşmanız üzerinize giyeceğiniz takım elbiselerin modelleri kravatlar, size yakın kanallar, geçiş yollarınızda istihbarat bildirdi. Duracağınız yerler, her şey hazır başkanım lakin orta doğudan Henry geldi sizinle görüşmek istiyor.

-"Hep sıkıntı ile geliyor bu adam da ya iyi gelsin". Henry gelince genelde Başkanın kapısında bekletilmezdi, çünkü başkanı koruyan onun adamlarıydı. Scot da dahil içeri girince:

-Başkanım nasılsınız?

-Gayet iyiyim teşekkürler orta doğudan ne havadisler getirdin?

-Başkanım Ortadoğu projemiz sorunsuz işliyor ama gelmemin sebebi başka.

-Türkler başkanım, onlarla görüştüm ve artık politikalarımızdan uzaklaşıyorlar.

-Ee uzaklaşsınlar ne var ki bunda?

-Başkanım, Türkler orta doğuda bize engel olacak sıkıntılar yaratabilir.

-Henry fazla büyütmüyor musun?

-Başkanım, Türkiye kapalı kutu gücünü bilmiyoruz ve onlarla konuşmamda maalesef tehditkar bir şekilde ayrıldılar, bir şey planlıyorlar bence.

-Henry ne yapmamı istiyorsun?

-Başkanım onları ekonomik ve siyasi olarak biraz sıkıştıralım ki, biraz o konularla uğraşsınlar ki, bize sıkıntı olmasınlar.

-Henry olur bu dediklerini yaparız da ben hala Türkleri abarttığını düşünüyorum.

-Başkanım, onlar Osmanlının torunları biz daha kıtamızı keşfederken, onların namı dünyaya yayılmıştı ve tarihimizde vergi verdiğimiz tek millet Türklerdir ve geri dönüyorlar tekrar tarih sahnesine. Başkan bunları duyunca biraz düşünür ve parlamentodan Türkiye'yi sıkıştırılması için adamlarına talimatı verir.

-Başkanım Scot'tan duydum, New York'a gidiyormuşsunuz bu gezinizi ertelesenız.

-Neden Henry erteleyeyim ki?

-İçimde tuhaf bir his var istihbaratçı hissi diyelim.

-Gideceğim halka duyuruldu yersiz endişelerin var.

-"Peki başkanım" diyerek odadan çıkar ve onun endişelendiren şey

bir histir ve buna anlam veremez güvenlik düzeyini en üst düzeye çıkartarak bu endişeden kurtulmaya çalışır.

Beyaz sarayda bunlar konuşulurken Zafer bey de planı netleştirmeye başlamıştı. Gökhan Zafer beye dönerek:

-Başkanım hedefin vurulması 4 dakika 48 saniye sürüyor lakin ateşleme sistemi devreye girince hedefin o kürsüden kımıldamadan bu süre zarfında durması gerekiyor ve onu orada bu süre zarfında sabitlememiz lazım. Zafer bey biraz düşündükten sonra aklına bir isim gelir ve Ayhan'a dönerek:

-Bu kısmı Isabel yapacak. Isabel Amerika'da bir kanalda muhabirlik yapmaktaydı güzelliği baş döndürecek kadardı, sarışın yeşil gözlüydü ve Türkiye'de bir güzellik yarışmasına katılsa ilk üçe çok rahat girerdi. Hayatının büyük bir kısmını Amerika'da geçirmişti, gerçek adı Gizem'di ve o bir Türk kızıydı lakin Türkçeyi çok iyi konuşamıyordu. Bu güzel kız 25 yaşındaydı, görevi dışında erkeklerle ilişki kurmazdı ve çok soğuktu. Bulunduğu teşkilattında ona rahibe diyorlardı, soğuk bir güzelliği vardı gerçi ama Zafer beyin hangi adamı soğuk değildi ki. Isabel'in geliri iyiydi güzel bir evde oturuyordu ve konforu severdi pek fazla arkadaşı yoktu ama güzelliği ona bir çok kapıyı açıyordu. İlişkilerini genelde iş ilişkisi çerçevesinde tutardı, yabancı ülkede olmasının yanında yabancı bir erkekle ilişki kurması da yasaktı. Bu bir devlet geleneğiydi, buna örnek verecek olursak Türk silahlı kuvvetleri mensubu bir subay yabancı ecnebi biriyle evlense rütbeleri sökülürdü, evlendikleri kişilerin ajanlık faaliyetinde bulunma şüphesinden dolayı uzun zaman bu böyle devam etmiş bu uygulama kısa bir süre önce kaldırılmıştır. Türk toplumu da birkaç nesil önce bu konuda çok katıydı zira İslam dininin yabancı bir erkekle evlenilmesine sıcak bakmaması bun-

da etkili olmuştu. Hatta töre cinayeti gibi cehaletin olduğu toplumlarda masum kızlar öldürülürken, bir gayri Müslüman ile evlilik düşünülemezdi. Bu konuda katı bir toplumdu lakin yabancıların planlı yürüttükleri bir çalışma, bu düşünceyi topluma kabul ettirmeye çalışmışlardı. Bunu da toplumun önünde olan kadınlarda uygulamışlardı. Türkiye'de bir güzellikle ilgili yarışma olsa, dereceye girenlerin etrafında kısa sürede bir yabancı erkek peyda olurdu ya da mankenlerimiz, sanatçılarımızın veya güzellik kraliçelerimizden bir ecnebi ile ilişkiye girmeyen kaç kızımız vardı acaba? Bunların hepsi de aşk mıydı. Isabel'in yabancı bir erkekle ilişki kurmamasının sebebi de buydu. Zafer bey eski topraktı ve teşkilatında bu tamamen yasaktı. Isabel görevi dışında ilişki kurarsa cezası ölümdü ve Zafer bey bunu onur meselesi yapardı. Bir Türk kızına bir yabancının yaklaşması hoş karşılanmazdı, gerçi insanlar özgürdü tercihlerine karışamayız bu da bir gerçekti.

-Gizem'e zamanını ve yapması gerekeni bildirin hazır olsun Ayhan.

-"Emredersiniz başkanım" diyerek Ayhan odadan ayrıldı ve onu müsaade alarak Gökhan izledi odada yalnız kalan Zafer bey:

-"Henry yıllar önce antlaşma yaparken tutmayacağın sözler veriyordun, şimdi tutmadığınız sözlerin bedelini ödeme zamanınız geldi" diyerek söyleniyordu.

Isabel, gerçek ismiyle Gizem, evine yeni gelmiş üzerini değiştiriyordu. Bu gün çalıştığı kanalda işler yoğundu ve yorgunluktan bir an önce kendisini yatağa atmak, dinlenmek istiyordu. Bunun için gereksiz yere çalan telefonlardan kurtulmak için, telefonunu kapatmış, kendine bir yorgunluk kahvesi yapıp, çok sevdiği kaplan motifli ince battaniyesini alıp koltuğa kendini bırakmıştı. Televizyondaki kanalları geziyordu, gerçi önce kendi çalıştığı kanalda neler yayınlanıyor onu meraktan

açmış daha sonra da diğer kanallardaki müzik programlarına bakıyordu. Gizemin çocukluktan kalan bir alışkanlığıydı bu. Müzik dinleyerek uyumak ona ninni gibi gelirdi. Şöyle hafif bir müzik buldu ve yine dinleyerek uyuyacaktı ki, onun uyumaktan alıkoyan şey kapının çalmasıydı. Beklediği bir kişi yoktu, keyifsizce kapıyı açtı karşısındaki bir paketle duran biriydi ve;

-Isabel… siz misiniz?

-Evet benim.

-Kimliğinizi görebilir miyim? Gizem Isabel kimliğini çantasında bulup karşısındakine uzattı ama bir yandan da temkinli hareket etmeye, aklında bu kişiden bir saldırı gelirse, nasıl hakkından gelirim diye düşünüyordu.

-"Teşekkür ederim şurayı imzalamanız gerekiyor". Gizem bir sipariş vermemişti ama imza falan attıktan sonra anladı ki, klasik paket tesliminden başka bir şey yaşamıyordu. Gerekli yeri imzalayıp kutuyu aldı ve karşısındakine bahşiş verip kapıyı kapattı. Koliyi merak ediyordu, kutunun jelatinini bozmadan sadece bantlarını açarak kutuyu açtı. Kutuda büyük bir krem kutusu duruyordu, şaşırmıştı. Göndericiye baktı ünlü bir kozmetik firmasıydı, bir anlam veremese de aklına Zafer bey geldi, koli ondan gelmiş olabilir ve bir mesaj niteliğini taşıyabilir diye krem kutusunun her yerini incelmeye başladı. Bir bilgi yoktu sonra ellerini belki krem kutusunun içinde bir şey olabilir diye daldırdı ama sadece ellerinin kremlenmesinden başka bir şey bulamadı. Bu sefer boş küçük karton kutuyu inceledi ve orada bir krem ile ilgili bilgiler yazan bir kağıt buldu ve okumaya başladı içindekiler, kullanım şekli, yararları orada da bir şey göremiyorsa da okumaya devam etti. Kağıdın üzerinde yan etkileri yazan kısma geldi açıklamanın hemen altında küçük yazılar

vardı. Kağıdı alıp çalışma masasına yöneldi masa lambasını açtı bir büyüteçle baktı ve mesajı okudu.

- İki gün sonra başkan 14.30'da konuşma yapacak. Times meydanında görevin. 14: 40'tan sonra onu 4 dakika 48 saniye o kürsüde sabit tutacaksın, başkana soracağın soru Somali'deki organ mafyası.

Kağıdı lavabonun içinde yaktı ve akan suyla delillerde kanalizasyona giderken tamamen yok olmuştu. Gizem, mesajı almıştı iki gün sonra günlerden çarşambaya denk geliyordu. Oraya gitmesinde sorun yoktu zaten muhabirlik yapıyordu, ekiple da rahat bir şekilde başkanın konuşmasını yapacağı meydana gidebilirdi ama onu üzen şey bu görevinden sonra artık hayatının geçtiği Amerika'ya bir daha asla geri dönemeyeceğini biliyor olmasıydı. Bu görevi kabul etmemek gibi bir durumu yoktu zaten. Zafer bey emir verirse onun emirlerini sorgulayamayacağını biliyordu. Artık uykusu kaçmış ve pencereden dışarıyı izliyor, yaşadığı yere sanki son kez bakıyor gibiydi.

Washington sokaklarına dışarıda yağmur başlamıştı. Üzerini tekrar giydi dışarıya çıktı. Her köşe başı ona bir anıyı hatırlatıyordu, zamanı çok azdı sürekli yaptığı şeyleri son kez yapmak istiyordu ve sürekli yemek yediği yere gitti. Sürekli oturduğu kafeye, parka alış veriş merkezlerine… Saat iyice geç olmuştu, yağmurun ince ince çilemesine aldırış etmeden umarsızca dolaşmış ve çok sevdiği, kendini huzurlu hissettiği evine gelmişti. Odalarına bile son kez baktı, çalışma masasına oturup internetten Times meydanına baktı, plan yaptı ve aklındaki sorulara cevap aradı.

Neden sadece 4 dakika 48 saniye orada tutması gerektiğini düşündü. Ona vur emri verilmemişti. Yarın ilk işi olarak kronometresi olan bir saat almaktı. Sabah işe gitme saati yaklaştığında, kısa bir süre masada

içi geçti sonra kalkıp makyajını yaparak işe doğru kapıdan çıktı ama evine tekrar bakıyordu, son kez çünkü bir daha asla dönmeyecekti. Yanına değer verdiği şeyleri almayı düşündü, en çok da kaplan desenli battaniyesini ama bu mümkün değildi. "Hayatını geride bırakmak böyle bir şey" diyerek taksiye binip, iş yerine vardı. Kel kafalı yaşlı şefine önceden oraya gitmek istediğini, orada akrabasının olduğunu ve durumunun kötü olduğunu söyleyerek, izin almış gruba yarın Times meydanında katılacağını söylemişti. Şefi pek hoş karşılamasa da Gizem'in güzelliğine hayrandı ve onu kıramıyordu.

Gizem hava limanına doğru ilerledi, biletini alıp yola çıktı. Mesafe yakındı ve New York'a varmıştı. Bir saatçiye gitti, istediği saati bulup aldı ayrıca kalacağı oteli de ayarladıktan sonra başkanın konuşma yapacağı meydanda dolaşmaya başladı. Yarını gözünde canlandırıyor ve şurada başkan konuşmasını yapar, basın burada durur, güvenlik üst düzeyde olur, ben şurada durur başkana buradan ulaşırım, bizim ekip şuraya kursa kamerasını… Hafızasında kabaca yarın yapacaklarını planlamış ve New York sokaklarında biraz dolaştıktan sonra, oteline doğru ilerlemiş, odasına getirilmesi için yemek sipariş etmiş ve telefonundaki alarmı erken saatlere kurup kendisi yarına hazırlamak için yatağa bırakmıştı. Günün ilk saatlerine alarmın sesiyle uyanmış ve hazırlıklarına başlamıştı.

Başkan, uyanmış ailesiyle kahvaltı ediyordu. Kendi metabolizmasına en uygun yiyeceklerle donatılmıştı masa. Bir çok yiyeceği özel olarak hazırlanmıştı, bedenine lazım olan o kadar çok mineral de eklenmişti. Bazen yediklerinin içindekilerinin ne olduğunu bilmese de bedenini güçlü tutuyor, o kadar yoğunlukta aldığı besinler direncini koruyordu. Ailesiyle yediği yemekten sonra, onlara Scot da katılmış ve

bugünkü planı ona anlatıyordu, oraya şöyle gideceğiz, şu istikamette şu konuşmanız derken:

-Başkanım, Henry size çelik yelek gönderdi bu takmanızı istiyor.

-Bakayım neye benziyormuş bu yelek?

-Başkanım bir gömlek görünümünde bu yelek örümceklerin ağları toplanarak yapıldı.

-Güzel ve hafifmiş Scot ama bu Henry bana neyi yapmam neyi giymem gerektiğini söyleyemez.

-Başkanım tamamen sizin güvenliğimiz için.

-Scot beni kim vurmaya cesaret edebilir ki?

-Haklısınız da başkanım siz giyin.

-Gerek yok Scot.

-Siz bilirsiniz başkanım, ayrıca özel uçağınız hazır sizden talimat bekliyoruz.

Scot, gerekli talimatları istihbarata verirken Henry'yi aradı:

-Başkan çelik yeleği giymedi.

-Scot biz onu düşündüğümüzden dolayı ona gönderdik düşüncesizce davranmış hala konumunun farkında değil mi ya.

-İkna etmeye çalıştım ama dinlemedi sanırım yarım saat sonra çıkarız yola.

-"Tamam Scot, sen sürekli durum hakkında bilgi verirsin bana", diyerek telefonu kapattı. Yanında onunla birlikte orta doğudan gelen Kacy vardı ve dayanamadı sordu:

-Başkanım, orta doğuyu bırakıp buraya kadar geldiniz ve sürekli Türkiye'yi izletiyorsunuz, şu an Türkiye'de bir hareketlilik yok dikkat çekecek ama sizin bu kadar önemsemenizin sebebi nedir?

-Kacy bak bir devlet bizimle bir antlaşma yapmak istese veya ko-

nuşmak istese bizim şartlarımızı kabul etmese dahi sonra sürekli telefonlar aranır, dış işleri devreye girer, sürekli randevu talepleri kısacası iletişim hat safhaya ulaşır ve bizden ne koparırlarsa kar derler. Çoğu da şartlarımızı kabul eder lakin Zafer bey masadan kalktıktan sonra Türklerle bir iletişim olmadı, bırak iletişimi tek bir telefon bile çalmıyor. Onlar bir şey planlıyorlar ama ne bilmiyorum onun için dikkatli olmamız lazım, sen güvenliği en üst düzeye çıkar, hata asla kabul etmiyorum.

-"Emredersiniz başkanım" ve Kacy güvenliği en üst düzeye çıkarmıştı. Başkanı en seçkin askeri, sınıflar koruyacaktı, konuşma yapacağı platform didik didik bombaya karşı aranmış 3 km civarındaki her telefon konuşması kayıt altına alınıyordu. Termal kameralarla halkın üzerinde olabilecek her türlü kesici veya ateşli silahlar tespit ediliyordu, ayrıca yer uydulardan izleniyordu. Keskin nişancılar çatılara yerleştirilmiş ve bir gurup da, sivil olarak toplanmaya başlayan halkın arasına salınmıştı. Öyle teknolojiler kullanılıyordu ki, başkanın güvenliği için bir insanın içine dahi yerleştirilmiş bir bomba varsa içini dahi gösteren cihazlarla doluydu, halk da toplanmaya başlamıştı, ellerinde flamalarla başkanın resimleri ile meydanı donatıyorlardı.

Başkan, uçakla yola çıkmış ve özel pistine inmiş onun için hazırlanan konvoydaki arabasına binmişti. Güvenliğin en üst düzeyde olması, onun gözünden kaçmıyordu, konuşma yapacağı yere doğru yola çıkmıştı.

Gizem de konuşmanın yapılacağı yere doğru ilerlemiş, güvenliği geçtikten sonra, kendi kanalının ekip aracının yanına gelmişti. Onun kanalı da hazırlıklarını yapıyordu, arkadaşı Joseph onu görünce:

-"Kız neredeydin? ya sensiz çıktık yola hastan varmış umarım bir

şeyi yoktur.” Joseph yaşı itibariyle artık mesleğinin sonlarına gelmiş yaşlı biriydi ve bu güne kadar da çok ciddi bir olaya şahit olmamış, bütün birikimlerini de kızının eğitimine harcayan birisiydi. Isabel diye tanıdığı Gizem’i de severdi. Gizem uydurduğu bahaneyi hatırladı.

-“Şu an iyi ya korkuttu bizi, teyzemdi” derken hayatında kendini gizlemek dışında, Joseph’e hiç yalan söylememişti ve ona deyim yerindeyse bir kıyak yapmak istiyordu. Onu guruptan çıkardı ve tam yeni kurulan platformun önüne getirdi. Joseph “dur kızarlar” dese de Gizemin onu dinleyeceği yoktu, kamerayı ayarladı tam başkanın kürsüsüne bakıyordu.

-“Deli kız ne yapıyorsun ya bak kızarlar bize kafamıza göre iş yapıyorsunuz diye”

-Ne derlerse desinler ,sorumluluk benim arka tarafta birkaç kişiyi mi çekeceğiz, haber burada.

Joseph ne dese de, onun ikna olacağı yoktu, en fazla laf söylerler diye düşündü ve kamerayı o şekilde kurdu.

Saat ilerlerken, Zafer bey ve ekibi hazırlanıyordu. Gökhan son bilgileri koordinatları giriyor ve uydulardan meydanı platformu izliyordu. Ayhan da ateşleme sisteminin başındaydı. Teknik ekipler üç kapsülü özenle yerleştirmişlerdi, onların bulundukları teknoloji odasında, çok sayıda koruma bilim adamı teknik servis üyesi bulunmaktaydı. Bu sayı 60-70 kişi civarıydı, herkes yüzyılın en büyük suikastına hazırlanıyordu. Zafer bey herkese emirler yağdırıyor sürekli bir sorun var mı diye Gökhan’a soruyordu.

-Başkanım bir sorun yok, fırlatılacak kapsüller için yapılan özel bölmeler şu an açık.

-“Tamam Gökhan bir hata istemiyorum” diye uyarılarda bulunuyor

yer yer Ayhan'a yer yerde Gökhan'a bazen de orada bulunanlara bağırıyor, sürekli sigara üstüne sigara yakıp saate bakıyordu. Hazırlıklar tamamdı, sadece başkanın konuşmaya başlaması, yerini almasından başka bütün hazırlıklar tamamdı.

Amerikan başkanı konvoylar halinde, Times meydanına yaklaşmaktaydı, trafik akışı durdurulmuştu ve deyim yerindeyse kuş uçurtulmuyordu.

Gizem, Joseph'e baktı onu çok özleyeceğini anlamıştı, yanına gitti ona sımsıkı sarıldı. Joseph bir anlam veremedi o da ona sarıldı. Onların bu baba kızı andıran sarılmasını bozan şey, Başkanın konvoyunun gelmesiydi, en önde duruyorlardı. Başkan gelince, ikisi de ona doğru döndü başkan kürsüdeydi ve hesaplanandan 7 dakika önce gelmişti. Tezahüratlar gök yüzüne ulaşıyordu, ortam çok kalabalıktı, izdiham vardı. Çok kişi meydana dahi girememişti kalabalıktan, başkan alkışlarla karşılanmıştı, resimlerinin ve adının yükseldiği meydanı görünce başkanın keyfi yerine gelmişti. Onlara el sallıyordu ve adamlarının platforma önceden koydurdukları çiçekleri onlara doğru fırlatıyordu. Konuşmasına başlamadan önce, mikrofonunu düzeltti, kürsüsü göğsünün altına geliyordu ve konuşmasına başlamıştı…

-"Benimle birlikte yürüyen New York halkı, benimle birlikte yürüyen Amerika merhaba!"

Sözü alkışlarla kesiliyordu.

-"Buraya gelirken, yuvama gelir gibi geldim bana inanan ve destekleyen sizlere teşekkürler, ben sizlerin sesi olmaya devam edeceğim, sizlerden birisiyim."

Alkışlar kesilmiyordu sloganlardan dolayı, başkan kısa bir süre bekledi ve sonra konuşmasına devam etti.

Gizem saatine bakıyordu, dakikalar kalmıştı. Joseph'e:

-"Çek çek sakın başka bir yanı çekme, ekiptekiler ne derseler desinler."

-Tamam deli kız tamam.

Zafer bey saate bakıyordu 14:38, alnından terler akmaya başlamıştı.

14:39

Gizem saatine baktı 14: 39 ve başkana yaklaşabildiği kadar yaklaştı 14:40

-"Başkanım, Somali'deki organ mafyasını durdurdunuz bu sizin programınızın başarısı" diye bağırdı.

Zafer bey, Ayhan'a dönerek başını ona doğru eğerek emri verdi. Ayhan silahı ateşledi arkası arkasına birer saniye aralıklarla kapsüller yuvalarından çıktı. Türk karargahında nefesler tutulmuştu.

Amerikan başkanı bu soruyu duyunca ve hazırlıklıydı gerçi konuşmasında basına cevap vermeyecekti ama bu soru ve soranın onun başarısı gibi sorması onu keyiflendirdi ve cevabı çoktan danışmanları tarafından hazırlanmıştı.

-"Somali, insanlığımızın kanayan yarası. Bu soru hepimizin sorunu ve gerekenler yapılmaya devam edecek, bu durumu suiistimal eden organ mafyaları karşısında Amerikan halkını bulacak" diye mikrofondan bağırmış, bir metre kürsüden uzaklaşmıştı. Onun kürsüden uzaklaştığını gören Gizem'in, deyim yerindeyse aklı gitmişti. Onu kürsüye yaklaştırmalıydı, başkana dönerek ve o saçlarını omzunun arkasına atarak:

-"Başkanım Somali halkı sizin politikalarınızla moral buldu, onlar için ne yapmayı düşünüyorsunuz başka?"

Başkan, karşısındaki kızın güzelliği, dikkatini çekmişti, gözlerinden

kendini alamıyordu ve kürsüye tekrar dönmek için adım attı.

-Gökhan, o kürsüden uzaklaşıyor mu,*

-"Başkanım, birazdan adamımız onu kürsüye getirir" diyorsa da endişesi artmıştı, başkan kürsüye dönünce rahat bir nefes aldı bu esnada Ayhan:

-22 saniyede Kasırganın bekçisi Türk radarlarını geçti, ilk kapsül ayrıldı şuan atmosferin en yüksek noktalarına ulaştı, kalan süre 4 dakika 26 saniye. Bekçi atmosferde yükselebildiği kadar yükselmiş sonra bir kartalın gökyüzüne yükselip avına süratle inmesi gibi, hedefe yönelmişti. Üç çekirdek de hedefe ilerliyordu.

-Ayhan hedeften kayma var mı?

-"Yok, hedef Amerikan başkanı ve hedefe ilerliyor".

Gizem başkanın kürsüye gelmesiyle rahatlamıştı lakin saatine bakıyordu hayatının en uzun dakikalarıydı, başkan konuşmasına devam etti:

-"Somali halkı bilmelidir ki, Amerikan halkı olarak yanlarındayız onların açlığı bizim açlığımızdır."

-3 dakika 25 saniye

Ayhan, sürekli saati hatırlatıyordu, 3 dakika 21 saniye..

Başkanın konuşması devam ediyordu ve çok rahatta hazırlıklıydı, bu yapısı kalp atış seviyesini normalde tutuyor ve vücut sıcaklığı normal seviyedeydi.

- 2:48

Gizem "bitsin artık ne olacaksa olsun" diyordu.

Henry, meydanı izliyor emirler yağdırıyor, sürekli durum hakkında bilgi alıyordu. Onu rahatsız eden bir şey vardı, ama bir türlü anlam veremiyordu bu belirsizliğe,

-1 dakika 58 saniye ikinci kapsül İspanya yakınlarındaki bir adaya

düştü (sonra bu kapsüller toplanacaktı). Hedefte sapma yok.

Gizem, saatine bakmaya devam ediyor, iki dakikadan az kalmıştı. Başkanın konuşmaları alkışlarla kesiliyordu. Ayhan:

-Bekçi, Amerika kıtasında ve şu an hiçbir radara yakalanmadı. Tozdan yapılması radarları etkisiz kılmıştı.

-"Amerikan halkı, bizler dünyaya özgürlüğü getireceğiz Somali halkı da bunu hak ediyor"…

-38 saniye

Zafer beyin heyecanı artmıştı, artık yerinde duramıyordu kameralardan giden çekirdekleri izliyordu.

-Gökhan, başkanın konumunda bir sıkıntı yok değil mi?

-Yok başkanım adamımız gayet başarılı bir şekilde görevini yapıyor.

-24 saniye.

Gizem, korkmaya başlamıştı ya görevini başaramaz ve başkan o kürsüden uzaklaşırsa diye ve o da sürekli saatine bakıyordu.

-12 saniye.

Başkan, konuşmasını bitirmek üzereyken, gökyüzünde kayan yıldızı andıran üç ışığa baktı:

-3

-2

-1

-O ışıklar ona hızla yaklaşıyordu ve ilki sağ göğsünde ikincisi sol göğsünde patlamış, delip geçmişti geriye doğru sendelemiş üçüncü çekirdek de boğazından delip geçmiş, arkasında dev bir toz bulutu bırakmıştı. Başkanın gözleri ufuklara bakıyordu ve bedeni onu artık taşıyamıyordu ve o yere doğru düşmeye başlamıştı, düşen sadece o değil Amerika'nın itibarıydı. Bütün dünya televizyonlarında, yazı geçiyordu

başkan vuruldu, bütün borsalar yerle bir olmuştu ve başkan yere düşmüş ve oracıkta hayatını kaybetmişti. Halkta kısa bir şaşkınlık olmuş, herkes donup kalmıştı. Işıkları gören diğer isimse Henry'ydi. O da donup kalmıştı ve artık onun da koltuğu sallanıyordu, başkanı koruyamayan birisi o makamda duramazdı ve dudaklarından dökülen kelime:

-Türklerrr…

Soğuk kanlılığını korumaya çalıştı ve bütün güvenlik güçlerine emrini verdi:

-Ülkedeki bütün çıkışları tutun içeride, onların bir adamı olmalı şüpheli gördüğünüz herkesi vurun.

Adamları kime ateş edeceklerini bilmiyorlardı. Onlara göre kim dikkat çekiyorsa, gözlüklü farklı kravatlı veya ne olursa ateş etmeye başlamışlardı. Her yerden halka kurşun yağıyordu, tam bir karmaşa hakimdi, Gizemin o tarafına ateş edildiğinde yanında duran iki kişi vurulmuştu, Joseph'te yaralanmıştı. Gizem, oradan kaçmaya başladı trafikte de aracına atlayan kişiler oradan uzaklaşmaya çalışıyor, zincirleme kazaların arkası kesilmiyordu. Silah sesleri susmuyordu. Sağlık ekipleri, başkanın yanına ulaşmış ve vücudunu delip geçen şeylerin onu öldürdüğünü Henry'ye bildiriyorlardı. Ortalık savaş alanına dönmüştü, bilanço 56 ölü yüzlerce yaralıydı. Gizem o kalabalıkta vurulmadan çıkmayı başarmış ve daha sonra Türkiye'ye doğru deniz yoluyla yola çıkacaktı. Ulusal haber kanallarına birçok asılsız haber geliyor, birçok örgüt saldırıyı üstleniyordu. Başta El kaide, Müslüman savaşçılar, Taliban vb. Amerika'nın işgal ettiği yerlerde bu haber sevinçle karşılanırken, dünyadaki bir çok ülke durumu yas olarak ilan ediyordu. Zafer beyin karargahında durum farklıydı, hedef vurulunca Zafer bey yumruğunu havaya kaldırmış

-İşte bu kadar!

Ayhan ve Gökhan ve bütün oradakiler sevinçle birbirine sarılıyorlar ve bunun planlayıcısı Zafer beyi alkışlıyorlardı. Zafer bey adamlarına:

-"Hepinizi tebrik ediyorum ve başarıyla vazifenizi tamamladınız" diye adamlarına haykırıyordu. Gökhan eserinin işe yaramasından mutluydu ve o Kasırganın bekçisinin ana bilgisayarını öpüyordu.

Dünya Amerikan başkanının düşüşünü izliyordu ve Başkanın vurulma sahnesini izleyen birisi daha vardı, Erkan:

Erkan, son sınavından çıkıp eve gelmiş hazırladığı menemeni televizyon karşısında yerken, onun açlığını durduran, televizyonda yayınlanan haber:

-"Şu an yayın akışımızı kesiyoruz Amerikan başkanı suikastta uğrayıp hayatını kaybetmiştir, şu an görüntülerini izliyorsunuz, failleri meçhul muhabirimize bağlanıyoruz evet Soner Şu an alınan bilgiler nedir Amerikan istihbaratından açıklama yapıldı mı?

-Müge şu an açıklama yapılmadı lakin olayı birçok örgüt üstlenmiş durumda ama bu kesinlik kazanmadı. Times meydanı tam bir savaş alanına döndü, 56 ölü yüzlerce yaralı var şu an meydana yaklaştırılmıyoruz. Saldırı 14:45 saatinde gerçekleşti evet şu an görüntüleri izliyorsunuz, net değil fazla. Vurulma anında sanırım başkan düşerken onun etrafını tozlar kapladı, bu da onun vurulma anını net görmememize neden oluyor.

Erkan görüntüleri incelerken, muhabirin tozdan görünmeyen sadece hızla giden bir şeyin vurduğunu görmüştü ama tuhaf bir durum vardı ve kendi kendine:

-Amerikan başkanı, dünyanın en iyi korunan bir kişinin sağlığı da korunur, o kadar tozlu bir ortamda konuşma nasıl yapabilir, oranın

temizlenmesi gerekirdi.

-Müge şu an buradan aktaracaklarımız bu kadar sıcak gelişmeler oldukça sizlere aktaracağız.

-Teşekkürler Soner.

Erkan televizyonun kanallarını dolaşırken kapı çalar gelen Barış'tı:

-Hoş geldin barış kaynanan seni seviyormuş menemen yaptım.

-"Hoş bulduk Erkan, menemen harika gözüküyor Sultan annemizin harika turşularından da çıkarmışsın of of harika diyerek" Barış masaya oturmuştu.

-Barış sınavın nasıl geçti?

-Erkan vallahi 60 olsun, benim olsun temiz olsun yeter, zaten hocanın notu kıt biliyorsun ya senin nasıl geçti?

-Fena değil zayıf almam her halde. Barış haberlerde Amerikan başkanı vuruldu diyor ne düşünüyorsun bu konuda?

-Erkan, gelirken öğrendim telefonuma bilgi mesajı geldi, şaşırdım ne cesaret kim vurduysa artık bir sürü örgüt üstlendi diyor ama bence iyi olmuş. Bir sürü Müslüman ülkeye saldırdılar, masum birçok kişi öldü Mevla'm büyük ne diyeyim.

-İyi de Barış o adam bir halkın başkanı, vurulması bence doğru değil gibime geliyor, gerçi çok masum Müslüman öldü ama yine de doğru değil.

-Boş ver Erkan tasası bize mi düştü, salla gitsin onlar düşünsün artık. Barış böyle söylerken dünyaya ne kadar duyarsız yaklaşıyor ve fazla duygusal düşünüyor, o saldırının etkisi bütün dünya devletlerine etkisi olacağının farkında değildi. Siyasalda okumasına rağmen biraz daha geniş düşünebilirdi diye düşünüyordu Erkan. Aklına İbrahim geldi, onunla konuşabilirim diyerek, bilgisayarını açtı ve sosyal paylaşım

sitesine girdi. İbrahim açıktı onunla yazışmaya başladı:

-slm nasılsın kardeş?

-İyi Erkan, sen nasılsın neler yapıyorsun?

-Hiç sınavlarımız bitti İbrahim.

-Hadi geçmiş olsun Elif nasıl?

-Elif ne olsun o da Sunayla sınavlar uğraşıyor, onlar bizden bir hafta sonra başladı sınavları.

-Suna ile görüştüm, bir ara sınavları güzel geçiyormuş çalışkan kızlar Erkan.

-Haklısın ya, bir şey soracağım Amerikan başkanını vurdular ya sen ne düşünüyorsun bu konuda?

-Erkan, şimdi bilgisayardan saldırıya bakıyor, yorumları okuyorum birçok örgüt üstlenmiş ama ben inanmıyorum çünkü dünyanın en iyi korunan adamını bir örgüt vuramaz, daha güçlü bir kuruluş olması lazım bence Amerikan istihbaratının koruma yöntemlerini bilen birileri olması lazım, örgütler bilemez ancak başka bir devlet istihbaratı olması gerekir.

-Haklısın İbrahim, bende öyle düşünüyorum. Hangi devlet vurduysa kısa süre sonra farklı çıkışlar yapıp, politikalarını değiştiren bir devlet olması gerekiyor.

-Erkan doğru söylüyorsun hangi devletse vuran, ciddi politikalarını dünya kamu oyuna duyuracaktır.

-İbrahim, bu şekilde hareket eden devlet bir nevi kendini ortaya çıkarmış olacaktır tabi fark edene.

-"Erkan, benim çıkmam lazım, dükkandayım müşteri geldi görüşmek üzere kendine iyi bak" diyerek İbrahim sohbetten ayrılmıştı. Erkan, Barış'a baktı ve İbrahim'e ne kadar farklılar ve onunla konuşa-rak

kendilerince bir tespitte bulunmuşlardı. İkisi için de bilmek bir tutkuydu ve ikisi de dünya kamu oyunu biraz daha yakından takip etmeye başlayacaklardı.

Amerikan yönetimi bu düşen itibarlarını kazanmak ve intikam isteyen halkına gereken cevabı vermek istiyordu. Bazıları bu saldırıyı kullanıp, menfaatleri icabı bir hedefe yönelelim diyorlar, diğer tarafta başkan sevilen birisi ve halkın gözünden düşürüp tansiyonu düşürelim diye görüş bildiriyorlardı. Hatta başkanın itibarını düşürmek için, gerçek dışı belgeleri ilerleyen günlerde yayınlamaya başlayacaklar ve Hollywood'a istedikleri senaryolarla ilgili filmler yaptırarak, Amerikan halkını uyutma yolunu seçeceklerdi. Hedefe yürüyememelerinin sebebi başkanı vuran silahı bulamamış, çözememiş ve başka suikastlara karşı savunmasız kaldıklarını hissetmişlerdi.

Barış yemeğini bitirdikten sonra o da televizyonun karşısına geçerek sınavların verdiği yorgunluğu atmak için koltuğa, Erkan'da onun karşısındaki koltuğa uzanmıştı. Yorgunlukları artık bedenlerini taşıyamıyor ikisi de birkaç saat uykuya dalmışlar, onları uyandıran şey Barış'ın çalan telefonuydu. Onu arayan kişi Arzu'ydu, Barış uyku sersemi gibiydi, telefonu açmış:

-Alo?

-Nasıl telefon açmak bu ya, ne kadar ruhsuzsun. Barış, Arzu'nun sesini duyunca:

-Af edersin aşkım, bakmadan açtım olur mu hiç, senin sesinle hayat buluyorum ruhum senin sesinle canlanıyor.

-Barış, ben böyle dediğim için diyorsun, neyse bunu unutmayacağım ne yapıyorsun?

-Aşkım ne olsun Erkan ile oturuyoruz… İkisinin konuşmaları uza-

yıp gitmiş, aşk dolu sözlerle telefonlarını kapatmışlardı. Artık Barış kızlarla rahat konuşabiliyor utangaçlığını atmıştı. Barış'ın aklına bir fikir geldi ve Erkan'a dönerek:

-Erkan Arzu'lara gidelim olur mu?

-Ya ben ne yapacağım sizin yanınızda canım sıkılır benim.

-Erkan, Arzu'nun Cavidan isimli bir arkadaşı var spor akademisinde okuyor ve harika fal bakıyor, kız geçen gün bana bir fal baktı sanki geçmişimi okudu sana da fal bakar.

-Barış, inanmam ben öyle şeylere ya ama merak da ettim gerçi.

-Erkan uzatma işte takılırız biraz sonra döneriz eve.

-Tamam olur.

-Erkan hazırlanmaya başlayalım, giderken film falan çektiririz, biraz da fıstık fındık, içecek bir şeyler alırız.

-Barış fazla kalmayız, ama kendimi acayip yorgun hissediyorum yarın da ders var.

-Merak etme fazla geç kalmayız da, ufak bir sorunumuz var Erkan.

-Arzu rahat kız da Cavidan'ın ailesi muhafazakar bir de ev sahipleri. Evde erkek istemiyor, biraz kimseye görünmeden gireceğiz anlaştık?

-Barış, Cavidan'ı şimdiden sevmeye başladım, sorun değil gizli gireriz evlerine…

Barış, Arzu'ya gelecekleri için mesaj atmış, onlardan gelen ileti olumluydu. İkisi de hazırlanıp arabaya binip gidecekleri yere doğru yola çıktılar, önce film almak için bir CD'ciye girdiler. Bir aşk filmiyle birkaç son gösterimde olan filmlerden alıp çıktılar, sonra bir markete girip akşam için ufak tefek alış veriş yaparak, Arzu'ların evinin önüne geldiler. Arzu, ikinci katta oturuyordu. Apartmana yöneldikleri esnada Barış:

-“Erkan dur bekle apartmanın ışıkları yandı birisi iniyor şunlar insin”, Apartmanın ışıkları sönünce hızla apartmana yöneldiler ve otomatiğe basmadan karanlıkta ilerleyerek kızların kapısının önüne gelip kapıyı sessizce tıklattılar, kapıyı Arzu açtı ve açılan kapıdan içeriye hızla daldılar.

-Hoş geldin canım diyerek Arzu Barış’a sarıldı daha sonra da Erkan’a yönelerek:

-“Hoş geldin Erkan nasılsın” diyerek Erkan’ın elini sıktı daha sonra Cavidan onlara doğru yaklaştı. Cavidan uzun boylu kumral ela gözlü sportif vücutlu güzel bir kızdı.

-Merhaba ben Cavidan.

-Memnun oldum benim ismim de Erkan sınıf arkadaşlarıyım. Kısa bir tanışma ve karşılamadan sonra kızlar onları salona doğru yönlendirmişti. Onların evi sıradan bir öğrenci evinden farklı değildi. Tanışma faslı salonda devam etti. Cavidan için Erkan’ın yakışıklılığı gözünden kaçmıyordu.

-Karnınız aç mı bir şeyler hazırlayalım mı sizlere?

-Aşkım benim pek değil de, Erkan’ı bilemiyorum. Erkan hazırlasınlar mı bir şeyler?

-Yok aç değilim.

-O zaman sarma ile kek yapmıştık, bugün onlardan getireyim sizlere

-Zahmet etme Arzu ya.

-“Ne zahmeti, ilk defa geldin evimize” diyerek Arzu mutfağa yöneldi. Barış da getirdiği CD’lere bakıyordu. Erkan ise tam karşısına oturmuş olan Cavidan’a:

-Hangi bölümde okuyorsunuz?

-“Ben spor akademisinde okuyorum” Erkan.

-“Ama barış her geldiğinde senden bahsediyor bize” geçenlerde bowling maceranızı anlattı.

-Evet bowling ilk defa oynadık, benim geldiğim yerde böyle şeyleri bilen pek yok.

Bu esnada, Arzu mutfakta hazırladıklarını, onlara getirmiş, önlerine küçük ikinci elden alınmış sehpaların üzerine yerleştiriyordu. Barış filmleri Arzu’ya uzatarak “aşkım bunlardan hangisini CD çalara koyayım bir baksana.” dedi.

-Fark etmez benim için ama şu filmin tanıtımlarını önceden izlemiştim güzel olabilir.

-Erkan, Cavidan bu filmi koyuyorum o zaman ne dersiniz. Onlardan da ses çıkmayınca Barış o filimi cd çalara yerleştirmişti. Erkan Sarmalardan birine çatalı batırıp ufak bir ısırık aldıktan sonra beğenerek:

-Elinize sağlık kızlar harika olmuş.

-“Teşekkürler afiyet olsun Erkan” dedi Arzu. Film başlamıştı, herkes pür dikkat izliyordu, ilk yarım saatine gelindiğinde evdekiler pek beğenmemişlerse de beğenen vardır belki diyerek izliyorlardı. Onların bu sıkıntısını dile getirecek olan yine Erkan’dı:

-Film bence orta düzey abarttıkları kadar yok ne dersiniz?

-Evdekiler Erkan’dan güç alarak “haklısın bence de öyle” demişti. Cavidan ve son noktayı koyan Barış olmuştu:

-Bence berbat bir filim ya çıkaracağım ben bunu diyerek yerinden kalkıp CD’yi çıkarmıştı. Arzu:

-“Şimdi ne yapalım peki.” Arzu’nun sorusuna cevap yine Barıştan geldi:

-“Ben biliyorum ne yapacağımızı Aşkım, siz mutfağa gidin şöyle güzel bir Türk kahvesi yapın da Cavidan da hayatımızı okusun” diyerek

tebessüm etmişti. Cavidan onun tebessümünün altında yatanı anlamış:

-Ya ben anlamıyorum faldan öylesine atıyorum.

-Ya Cavidan herkese söylemiyoruz. Erkan yabancımız değil, sen kahveyi yap zaten o da merak edip duruyor.

-Tamam o zaman, ama aramızda kalsın kimsenin duymasını istemiyorum, Erkan kahveni nasıl içersin?

- Orta.

-Lakin Erkan yanında ikram edeceğimiz lokumumuz yok maalesef.

-Lokum niye ikram ediliyor Cavidan?

-Erkan, bu bir Türk geleneğidir kahve şekerli olmaz, kahvenin yanına lokum konur.

-Bunu bilmiyordum o zaman şekerli olsun. Cavidan herkese nasıl içeceklerini sorduktan sonra, mutfağa yönelmiş onu da Arzu izlemişti. Erkan onların arkasından bakıyor, kısa bir süre sonra pişen kahvenin bakır cezve ile fincanlara döküldüğünü oturduğu yerden görebiliyordu, fal konusuna gelince Barış'a bu konuya yabancı ve ilgisiz davranmış gibi görünse de hislere inanıyordu. Özellikle Elif'in ve kendisinin de hisleri çok güçlüydü bu konuda. Cavidan'ın kimse bilmesin aramızda kalsın bakış açısını çok iyi anlıyor ve o da bu yönünü kimseye göstermiyordu. Eğer hisleri güçlü olmasaydı, hızla çözemez yalnız kalan mantık bu konularında yeterli olmazdı, hisleri güçlü olan kişilere ne kadar ustalıkla bir senaryo hazırlanıp önlerine konsa ve görünen şey cevaplara dönüşüp kişiye ulaşsa dahi bir şey içlerinde onları rahatsız eder ve doğruyu aramak ve tatmin olmak için bir parçaları gerçek bilgiyi bulmak için yola düşecekti…

-"Kahveler de geldi buyur Erkan".

-Teşekkür ederim Cavidan.

-Afiyet olsun.

-Barış sen de al.

-Ne güzel gözüküyor kahveler köpüğü yerinde kızlar bu arada bana da kahve falı bakacaksın ama Cavidan.

-Barış ben sana söyleyeceğimi söyledim.

-Cavidan karakter tahlili yaptın ve ailemin yapısını anlattın çoğunlukla.

-Barış, ben sana aileni anlatırken senin yanlışların ve korkuların aile bireylerinin kendi korkuları sen sadece onları benimsemiş ve yaşamışsın, hepsi bu. Bak eski yapın siliniyor, kabuk değiştiriyorsun iyiye gidiyorsun, bence senin sorunun kendi iç dünyanda ama bence zaman sana doğru akmaya başlamış, bence bir şeyleri aşmak için de düşünme. Onlar sana gelir, herşey olması gerektiği gibi olur, sen çok acele ediyorsun.

-"Cavidan ne yapayım yanlışlarımı fark edince onlar uzun süre üzerimde barındırdım ve onları fark edince canım sıkılıyor, sen de bekle olması gerektiği zaman çözülür temizlenir diyorsun, beklemek canımı sıkıyor bir şeyleri çözmek için.."

-İyi de barış, düşünmek demek doğruyu her zaman bulmak demek değil, doğru bilgilerle düşündüğün zaman kendini tamamlayabilirsin ve sen bence şu konumda düşünerek sadece kendini yanlışa sokmaktan öteye gidemezsin.

Erkan, kahvesinin yudumlarken konuşmaları dinliyor ve Cavidan'ın ifadeleri çok rahat anlıyordu. Onun kendi içinde bir şeyler aştığının farkındaydı ama Barış'ın yolu çok uzundu ve üzerinde yıllarca barındırdığı şeyleri bırakmak yeni bir düşünce yapısı oluşturmak zordu ve Cavidan'ı tam anlayabildiğini sanmıyordu. Bu arada kahvesini çok

beğenmişti ve kısa sürede bitirip, fincanın tabağını fincanın üzerine koyup, ters çevirip fal bakılmasına uygun bir konuma getirerek:

-Cavidan yapmam gereken bir şey var mı? Başka.

-Erkan üzerinde yüzük veya metal para varsa ters çevrilmiş fincanın üzerine koy. Erkan cebinden bir TL para çıkararak söyleneni yaptı. Barış Cavidan'ın Erkan'a neler söyleyeceğini çok merak ediyordu ve bu merakı kısa bir süre sonra soğuyan fincanı Cavidan'ın ters çevirmesiyle giderilmeye başlanmıştı. Cavidan fincanın içine baktıktan sonra duraksadı ve başını Erkan'a çevirdi evde kısa bir sessizlik oldu ve evdekiler Cavidan'ın ağzından çıkacak kelimelere odaklanmışlardı O fincanın içinde ne görüyordu ve ne görülebilirdi…

-Erkan çok karışık bir fal hanenizde bir acı olay gözüküyor bir ölüm olabilir.

-"Cavidan, dedemi kaybettik o olabilir" derken Erkan bu olayı Barış da ona söylemiş olabilir diye düşündü.

-Başınız sağ olsun lakin bu fal çok karışık bazı şeyleri çözemedim üzerinde çok göz var ama bu gözler nazar gözlerine benzemiyor sanki olmaz ya birileri seni izliyor gibi bazen de sanki sen düşünürken kendinden çıkıyorsun sebebini biliyor musun bilmem ama sanki sırlarla dolusun ve sırlarına kimseyi yaklaştırmıyorsun. Erkan:

-Bilmem, normal sıradan bir şekilde yaşayan birisiyim nazara inanırım kem gözlü insan çok. Benim karşımdaki kişiye bir kötü bakışım olmaz ama onlar benim hakkımda ne düşünür bilemem, nazardır. O izleyen gözler, bazen çok bunalırım o zaman kendimden çıkarım o bunalmadır herhalde sırlarıma gelince vardır herkesin bir sırrı doğaldır bu… Erkan Cavidan'ın söylediği her şeyin doğru olduğunun ve Cavidan'ın bir şeyler fark ettiğini anlamış lakin kapatma cümlelerle muhab-

beti sıradanlaştırmaya çalışıyordu, Cavidan falına devam etti:

-Karanlık biri var ondan uzak dur yaşı var bayağı sana zarar gelecek etrafı karanlıklarla örülmüş.

-Cavidan, dedem ölünce miras olaylarından dolayı bize zarar vermek isteyen akrabalar olabilir yaşı ileride deyince onlar geliyor aklıma. Erkan bunları söylerken söylediklerine kendi de inanmıyordu gerçi ama böyle davranması gerektiğini de biliyordu.

-Erkan, müthiş bir hafızan bir enerjin var hiç bu kadar farklı sıra dışı birinin enerjisini etrafımda hissetmemiştim senin isteyip de çözemeyeceğin bir şey yok çünkü sende iki özellik fark ettim: "birincisi sende bilim adamı kafası var."

-Ya merak ettim ne var Erkan'da başka dedi Barış.

-Erkan hızlı düşünebilen birisi.

-Vay be Erkan neymişsin sen?

-Bilmiyorum Barış, sadece kendi atmosferinde var olmaya çalışan biriyim.

Ayrıca teşekkür ederim Cavidan bu güzel sözler için.

-Teşekkür etmene gerek yok, öylesin ama maalesef bu yönlerin seni felakete götürebilir.

-Ne gibi?

-Bilmiyorum, sadece bir his daha net göremiyorum. Cavidan'ın konuştukça onu çözmeye başladığını anlayan Erkan falı bitirmeyi düşündü.

-Teşekkür ederim, ağzına sağlık Cavidan bu gecelik seni fazla yormayalım.

-"Lafı bile olmaz Erkan" derken Cavidan hala kahve fincanına bakıyordu, bir dakika bu şekilde baktı ve başını kaldırdığında yüzünde bir

korkuyla fincanı sehpaya bıraktı, falı esas bitiren şey Barışın gitme vakti geldiğini Erkan'a söylemesiydi.

-Aşkım biz kalkalım artık ders var biliyorsun.

-Haklısın Barış kalkalım, kızlar çok teşekkür ederim sizlere güzel bir geceydi bizim için özellikle de benim için, ayrıca Cavidan seni tanıdığım için çok memnun oldum.

-"Ben de Erkan" derken Cavidan'ın hala yüzü hala korku dolu gözlerle ona bakıyordu. Kızlar yanlarına biraz sarma ve kek koyduktan sonra vedalaşarak onları kapıdan uğurladılar Barış ve Erkan geldikleri gibi sessizce çıkıp arabalarına binip evin yolunu tutmuşlardı. Arzu dayanamayıp Cavidan'a:

-Falda başka şeylerde gördün ve söylemedin neydi onlar.

-Bilmesen daha iyi olur bence.

-Sen söyle seni tanıyorum hiç bu kadar dikkatli fal baktığını ve korktuğunu görmedim.

-Arzu, Erkan sırlarla örülü ve ayrıca aradığı bütün cevapları biliyor o bir güneş, ama onun etrafını saran karanlıklar bunu fark ettiğinde iş işten geçmiş olacak ve en acısı bu karanlıkların bir gün onu boğacağını biliyor, onun etrafında birileri var ve karanlığın ta kendileri, sonu inşallah düşündüğüm gibi olmaz. Bunları söylerken Arzu'nun da içini bir hüzün kaplamışsa da bunun sebebini anlayamamıştı, ikisini de bir sessizlik sarmış ve onlarda konuşmayı uzatmayıp yarınki ders için yatağın yolunu tutmuşlardı..

-Nasıl, Erkan sana dediğim kadar var mıymış Cavidan?

-Gayet, güzel bir faldı, Barış bizim için de değişik bir zaman oldu.

-Haklısın Erkan… Kısa süre sonra evlerine varmışlar, arabayı park edip ağır ağır gecenin yorgunluğunu hissederek merdivenlerden çıkı-

yorlardı. Dairenin kapısına gelince, kapıyı açıp içeri girer girmez, ikisi de yataklarına kendilerini bıraktılar, giyinmek zor geliyordu. İkisine de güçlükle eşofmanlarını giydiler, gerçi Barış kısa süre sonra uykuya dalsa da, Erkan Cavidan'ın söyledikleri ve söylemediklerini düşünüyordu. Kısmen onu çözmüştü ve hepsi doğruydu ama onunla karşılaşmasının ve onun söylediklerinin bir amacı var mıydı? Mevla'm onu uyarmak için mi, Cavidan ile o anı fal olarak mı yaşamıştı ve cevaplar öyle mi gönderilmişti ya da uzak dur çözme ölebilirsin diye bir sinyal miydi? O fal diye düşünmeye başladı, hiçbir şeyi çözmemek için kendine söz verdiyse de, o da biliyordu ki bilmek onun için bir tutkuydu ve gecenin ilerleyen saatlerinde o da uykuya dalmıştı. Sabah okula varınca sınıfın kapısında arkadaşlarını gördüler, onlara:

-"Neden burada bekliyorsunuz?" diye sorduklarında arkadaşlarında birisi:

- "Hoca daha gelmedi" cevabını duyunca rahatlamışlardı ve arkalarını dönünce hocaları onlara doğru yaklaşmaktaydı, geç kalmamanın verdiği rahatlıkla sıralarına oturmuşlardı, dersi anlatacak profesör kısa bir sonra sınıfta gözlerini gezdirdikten sonra dersini anlatmaya başlamıştı. Dersin sonlarına doğru onun dikkatini çeken şey önünde oturan bayan öğrencinin çantasından çıkardığı ıslak mendille masasını silmesiydi. Masayı silerken, bezde toplanan tozu görünce hafızasında canlanan şey başkanın vurulduktan sonra etrafını saran ve arkadaşının bezinde toplanan toz bu iki kare sürekli onda canlanıyordu, iyice bir heyecan sardı. Dersin bitmesiyle diğer dersi beklemeden Erkan, sınıftan hızlı adımlarla çıkıyordu, onun bu telaşlı halini gören Barış:

-Nereye gidiyorsun Erkan?

-"İşim var, sen not tutarsın" diyerek Barışın cevabını beklemeden

çıkmış ve arabanın yanına gelince içine girip bir dakika o şekilde bekleyip:

-Buldum..!" diye bağırmıştı arabayı çalıştırıp, evine son sürat giderek eve varınca ilk yaptığı şey banyoya koşup bir toz bezi alarak salona dönerek televizyonun üzerindeki tozları silmek oldu.

-Sıradan bir bez tozları toplayabiliyor, Başkan vurulduğunda da etraf toz olmuştu lakin öyle birinin ortamı hijyenikti o kadar tozun orada olması imkansız, o toz sonradan oldu ve interneti açıp o suikast görüntülerine bakmaya başladı, başkan vurulduktan sonra etraf toza bulanmıştı ve Erkan:

-Başkanı vuran şey tozdan yapılma bir şey, onun vuran çekirdek tozdan yapılma, iyi de neden tozdan yapılmıştı. Kısa bir araştırma yapınca bilgisayarda tozun her yerde olduğu yazıyordu kaynaklar, sonra biraz yoğunlaşınca:

-Toz her yerde ise, tozdan yapılan bir şey, hiçbir şekilde radarlara yakalanmaz. Bundan dolayı, çekirdeği tozdan yapıldı ve hedefi vurduktan sonra çarpışmanın etkisiyle tekrar toz haline geldi ve ondan dolayı ortada bir delil kalmadı ve görüntülerden 3 kez başkanın çok hızlı bir şekilde vurulduğu görülüyordu. Gerçi kameralarda net değildi hızlı bir şeyin çarpması, bu kadar hafif bir şeyi hızla göndermek kolaydı ama aklına takılan soru bu çekirdek nasıl yapılmıştı? Bunları düşünürken dün gece hiçbir şey çözmeyeceğine, kendisine söz verdiğini hatırlasa da, çözme isteğinden vaz geçemiyordu ve kararını verdi ona hiçbir şekilde yararı olmayacak bir konuydu ama merakı gittikçe artsa da bu konunun hayatında çok ciddi sıkıntılar yaratacağını sonradan öğrenecekti. Ve düşündü çözmek için iki yol kullanacaktı: kendinin dediği tabirle, yansıma ve ikinci yol hafızaya yükleme ve cevapların gelmesi,

hedefine doğru bütün bilgileriyle yoğunlaşıp yürümeye başlama kararı aldı. Hafızasına yüklenen düşüncelerin yansımasını bulmak için dışarıya çıktı ,arabayı almak istemedi bakalım dikkat kendisindeki düşüncelere göre neleri algılayacaktı. İlk gözüne çarpan bir kitapçının önünde, başkana suikast ile ilgili uyduruk komplo teorileri içeren kitapları gördü ve:

-"Sistem çalışıyor gayet güzel başka neler seçecek merak ediyorum" dedi kendi kendine sonra bir elektrikçide durdu bu durmasına anlam veremedi lakin bir el feneri gözüne çarptı ve onu satın aldı daha sonra sokakta ilerlemeye başladı. Küçük bir ara sokağa girdi, hisleri onu oraya yönlendirdi, burası küçük bir nalbur çarşısıydı, dükkanın birinin önünde adamın biri ne zaman kaldığı belli olmayan bir musluk içi salmastrayı keten ile sarıyordu.

-"Hala bu şekilde bir musluğu saran var mı ya? conta diye bir şeyden habersiz herhalde" diye düşündü ve yürümeye devam etti. İleride fuar gibi bir şey kurulmuştu, fuarda tanıtımı yapılacak şirketlerden birisinin logosu balon şeklindeydi ve alttan verilen hava ile sağa sola doğru hareket ediyordu tuhaf gelmişti. O ne düşünüyordu, algılarının dikkatini ne çekiyor diyordu içinden. Karnı acıkmaya başladı, bir dönerciye girip karnını doyurduktan sonra, eve gitme zamanının geldiğini anladı. Hava kararmaya başlamıştı ve evine doğru yürürken, elinde tuttuğu fenere bakıyor ve sağa sola koşuşturan insanları inceliyordu. Apartmanın önüne gelince, Samet ile selamlaşıp dairesine çıktı, kapıyı kapatıp ışıkları açtı ve tekrar elindeki fenere baktı. Aklına bir şey geldi; ışıkları kapatıp feneri yakmak ve o da düşündüğünü yaptı. Karanlıkta fenerin yardımıyla, salondaki koltuğa oturdu fenerin ışığını tavana gelecek şekilde çevirdi ve tozlar ışıkta net gözüküyordu ve bugün algılarının

dikkatini çeken ketenle sarılan salmastra hava ile sağa sola hareket ettirilen balon bu görüntüler sürekli onda kare kare canlanıyordu ve eline kağıt kalem aldı görüntüler hafızasında netleşirken birleşmeye başladı tozlar havadaydı ve havayla hareket eden balonu düşününce, ışıkta beliren tozlara üfledi tozlar üflenilen tarafa doğru yol alıyordu, sonra o sarılan musluk içi adamın elleriyle dolaması ve hafızada bunlar birleşmeye başlayınca, Erkan'ın içi heyecanla doldu ve bulduklarını kağıda çizmeye başladı:

-İşte bu kadar, bu tozlar önce hava verilerek bir yol şeklinde hareket ettirildi sonra o keten sarılır gibi tozlar bir merkeze, onları bir arada tutacak sertleştiricinin etrafına dolanarak sarıldı ve dev mıknatıslarla bu işlem yapıldı, tozun ketenin sarılması gibi sarılarak çekirdeği yapıldı ve çözdüm ilk kısım tamam… Yapılma şekli, taslağı kısaca çizdi ve şimdi çözülmesi gereken ikinci soru nasıl bu kadar hızlı olabilirdi ve nereden atılmıştı? Sorular çoğalıyordu, başkanın yakınından ateşlenmesi imkansız gibiydi, cihazlardan tespit edilirdi. Saldırganlar, gerçek anlamda bulunamamış Amerikan halkına sunular uydurma saldırganlar, kabul görmemişti onu kim vurduysa oradan ateşlenmesi gerekiyordu. Çünkü, vuran şey tespit edilememişti, yakınlarından değildi. İnterneti açtı, suikast baktı, şimdi daha net görmeye başlamıştı herşeyi lakin dikkatini çeken başka bir şey, başkanın düşerken elinin geriye gitmesiyle, parmak ucundaki kabarıklıktı. Resmi kopyaladı ve büyütmeye başladı, başkanın parmağındaki kabarıklığı inceleyince fark etti, bu onun daha önce görmediği bir yara bandıydı ilgisini çekse de:

-Ne var bunda herkesin bir yeri kanayabilir, onun da olmuş olabilir diyerek önemsemedi, o bunları düşünürken onu düşüncelerinden uzaklaştıran şey, iyice eve yerleşip kira vermeyen Barış'ın kapıyı çalması

oldu, kapıyı Erkan açınca:

-Ne o, karanlıkta mı oturuyorsun?

-Yok öylesine, uzandım biraz ışıkları açmadım.

-Karnın acıkmıştır diye sana gözleme getirdim bizim kızlar yapmış.

-Ne kadar iyi niyetliler sağ olsunlar, Arzu ile konuşunca teşekkürlerimi ilet.

-Tamam da Erkan derslere girmedin bugün merak ettim birden çıkıp gittin.

-Yok bir şey canım sıkıldı, dolaşmak istedim, gerçi Erkan böyle dese de Barış'a düşüncelerini anlatmak isterdi ama yapıları farklıydı gerçek sebebi söylemedi ve getirdiği gözlemelerini yemeğe başladılar.

-Erkan şunların yanında bir de ayran olsa ne güzel olurdu be!

-Yoğurt var ben yaparım şimdi. Erkan yoğurdu kavanoza döküp, tuz ilave edip, çalkalayarak yapmış ve bardaklara boşaltmıştı gözlemeler harikaydı.

-"Erkan, iktisatçı not tutturdu, yarın dersi var yine biliyorsun, bu notlara bir göz at yarın soru soracak herkese sanırım."

-Ver bakayım şu notları, konular kolaya benziyor da, senin yazın da berbatmış hani!

-Sana da iyilik yaranmıyor not tutup getirmişim teşekkür beklerken nerdeee?

-Niye teşekkür edeceğim, not tutmak öğrencinin görevi, işini yapmışsın. Edeceksem teşekkürü, gözlemeler için edebilirim diyerek tebessüm ediyor ve atıştırmaya devam ediyordu. Karınlarını iyice leziz gözlemelerle doyurduktan sonra, Erkan notları incelemeye başladı. Birçoğunu okurken aklına sokmuştu, son yazdıklarını tam okuyamamış, yarım yamalak anlamış ve çalışmayı bu sebeple bırakmıştı.

Erkan ve Barış, yatmadan önce tezgahın önünde biriken bulaşıkları yıkadılar, daha sonra da kirli eşyalarını makineye atarak koltuklara uzandılar. Sabahın ilk saatleriyle uyandılar, makinedeki yıkanan eşyaları balkondaki ipe asıp kahvaltı yaparak, okula varmışlardı. Ders sıkıcıydı, hocaları sınıftakileri ayağa kaldırıp sorular soruyordu. Erkan derse girmese de Barış'ın notlarını okumuştu ve maalesef o sorulardan birisi de Erkan'ı vurdu:

-"Bize, karma sistem ekonomik anlayış nedir ve neden bu sisteme gerek duyulmuştur" bunun cevabını da kim söylesin, Erkan sen söyle. Erkan ayağa kalktı sınıfın gözleri onun üzerindeydi, gözlerin ona çevrilmesinden rahatsızlık duymadı aklına kameralardan zaman zaman izlendiği aklına gelince, soru Barış'ın notlarında okumuştu ve cevabı çok iyi biliyordu ve hocanın sorusuna rahat bir şekilde cevap verdi, önceden yaptığı hazırlık çok işe yaramıştı.

-Aferin Erkan, sana bir soru daha soralım ve yerine oturtalım. Ekonomik sistemde ne zaman bir buhran olsa bu iktisatçı felsefecilerin bu sıkıntılardan sonra doğduğunu ve fikirlerinin taraftar bulduğunu görüyoruz, neden ekonomik değerler normal seyrederken bu kişileri göremiyoruz Erkan. O, cevabı kendince bilse de esas hocayı tatmin edecek cevap Barış'ın yazılarını tam okuyamadığı sayfalardaydı. O sayfalar gözünün önüne gelse de, kendinde cevabı canlanmıyordu. Aslında çok rahat anlatırdı da, bu hoca kitabın dışına çıkmayan bir anlayışa sahipti, diğer hocalarının aksine. Hoca, soruyu tekrarladı ve cevap bekliyordu. Erkan hocasının karşısında terlemeye kalp atışlarının artmaya başladığını hissetti ve vücudunun sıcaklığı artmaktaydı ve bu durum onun çok canını sıksa da cevabı biraz gecikti, kısa kaçamak cevaplarla soruyu savuşturup yerine oturduğunda, kalbi hala çok hızlı atıyordu. Vücudun-

daki terlemenin geçmesi, birkaç dakika almıştı. Hocası, diğer öğrencileri yoklamaya devam ederken, bildiği soruda çok rahat ki hazırlığı vardı, bilmediği vücudunun fonksiyonları değişiyor ve sıcaklık arttığını görüyor olmasıydı. Aradan bir saat geçince, hocaları bugünlük yeterli diyerek dersi bırakmıştı. Ondan sonraki ders ise, boştu Erkan'ın aklına derste yaşadığı durumu göz önüne getirerek, Başkan'a soru soran kız aklına geldi. Tek soru soran kişi oydu, ona bu durum çok tuhaf geliyordu ve gülümsemeye başladı.

-Başkan da önceden sorusu için hazırlanacak değil ya… Bunları düşünse de ders boştu, içine bir kuşku düştü, bilgisayarların bulunduğu çalışma salonuna yöneldi. Önce, o bayanın sorduğu soruyu buldu. Somali'deki organ kaçakçılığı mafyası tarzı bir soruydu, bu konuyla ilgili başkana sorulmadan önce çıkan bir haber var mıydı, varsa danışmanları başkanın cevabını hazırlayıp ona sunmuş olmaları lazımdı yoksa bu kadar rahat cevap veremezdi. Sürpriz bir soru olmaması için, başkanın suikastından önceki birkaç gün önce basın yayın organlarında ve gazetelerde bu konu ile ilgili haber var mıdır diye bilgisayardan arattırdı. Aramayı Türkçe diliyle yapıyordu, bilgisayar ağır işliyordu, kum saati deyim yerindeyse takılmıştı. O da etrafına baktı, tanıdık pek kimseyi göremedi, sadece birkaç masa ileride bir bayan oturuyordu. Üst sınıflardan birinde okuyordu, samimiyeti yoktu. Erkan çevreyi izlemeyi bırakıp, başını bilgisayara çevirince gözlerine inanamadı. Bütün basın organlarında aradığı konu ile ilgili haber vardı, şaşkınlığı giderek artmaktaydı ve bir cevap daha gözlerinin önünde duruyordu: Gündem yaratılmıştı, suikasttan önce ve o gündem başkanın soruya rahat bir cevap vermesini sağlamıştı. İyi de neden? diye kendine sormaya başlarken, başkanın parmağındaki yara bandının sebebinin rastlantı olması

mümkün görünmüyordu artık ona, daha sonra suikasttan kısa bir süre önce başkanın golf oynarken çekilmiş fotoğraflarına bakıyordu, o fotoğrafı incelerken parmağında bir kanama belirtisi görünmüyorsa da o karelerin birinde, sağlık ekipleri de göze çarpmaktaydı.

***

Erkan, bunun başkanın o gün sopayı tutarken olduğunu tahmin etti ve bu düşüncesinde de haklıydı ve kendisine sorduğu sorular giderek artmaktaydı. Başkanın kan örneği alınmış olabilir miydi ve bu örnek ne işe yarayacaktı. Bilgisayardan kan örnekleri kan değerleri ve kanla ilgili birçok kelime yazdı lakin açılan sayfalarda kanın içindeki maddeler ve bir sürü konu bulunsa da istediği cevap o sayfalarda yoktu, sıkılmaya kısa bir süre araştırmasına ara vermeye karar verdi. Kantine gidip çay aldı, yanında da iki tane tost karnını doyurmaya başlasa da aklı hala bilgisayardaydı bir sonraki derse girmemeye karar verdi ve kantinden bir süre sonra çıkıp tekrar bilgisayarla çalışma salonuna yöneldi. Az önce oturduğu bilgisayarın başına tekrar oturdu ve aramalarını sürdürmeye başladı. Belki farklı bir şey bulurum diye, ama gelen cevaplar umutlarını tüketmeye başladı iki saat olmuştu ve artık bilgisayardan çıkmak üzereyken, en alt kısımda bir konu gördü ve alakası yoktu belki ama bir yavru köpeğini annesiyle buluşturmasının hikayesi ve DNA sistemi ile ilgili eşleştirme yoluyla bütün hastane kayıtları taranarak kimsesiz çocukların da annelerinin bulunabileceği bir programdan bahseden bir profesörün küçücük bir yazısıyla karşılaştı. Bu kişi, **Onur Çetiner**'di bu hocayı araştırmaya başlarken, DNA üzerine ciddi araştırmalar yapmış, sicili başarılarla dolu ülkenin en iyi bilim adamlarında birisiydi. Onur hocanın fikirleri, onun dikkatini onun hayatı ve ailesini

kaybetmesi onu da üzmüştü ve sosyal paylaşım sitelerini taradı ve onun hesabını bulmayı başardı ona mesaj atmak istiyordu ama neyi nasıl soracağını bilemiyordu. Gerçi sorsa da hocaya sorularını bakalım cevap alabilecek miydi, şansını denemek istedi ve onun hesabına ileti göndermeye karar verdi:

-Değerli hocam! Benim ismim Erkan, sizin yazınızı özellikle de pamuk için yaptıklarınızı okudum ve bu güzel davranışınızdan ben de mutlu olduğumu belirtmek isterim, siz beni tanımıyorsunuz lakin benim bir sorum olacak cevaplarsanız çok memnun olurum. Gerçi, birçok kişi size yazıyordur, bilemem belki bu iletim diğerlerinin arasında kaybolup gidecek… Hocam, benim sorum şu: "bilgisayarlara DNA ve kan değerleri girerek, bilgisayarlarda bu kişi tanımlanabilir" demişsiniz bu doğru mu yoksa bir ön görü mü? bunu bilmek istiyorum adresim size gönderdiğim iletiyle gelecek zaten telefonumda 05…. Telefonumu vermemin sebebi bu konuyu ne kadar önemsediğimi göstermek için bana cevap yazarsanız, çok memnun olurum. Gerçi ararsanız daha iyi olur ama artık kısmetse saygılarımla, çalışmalarınızda başarılar dilerim hoşça kalın.. Erkan iletiyi göndermişse de umudu yoktu. Bilgisayarın başından kalkıp, sınıfa yöneldi gerçi hiçbir derse girmemişse de, Barış'ı buldu, onunla evren kentin bahçesinde biraz dolaştılar. Bahçe çok güzeldi. Gerçi, birçok öğrenci bu okulda okumak isterdi, daha sonra ikisi arabaya binip eve giderken, telefon çaldı arayan Dilaver beyin muhasebecisiydi:

-Erkan bey:

-Evet benim.

-Bursunuz, daha önce yatmıştı şu anda çalıştığınız süre baz alınarak maaşınız hesabınıza yattı bilginize, ayrıca Dilaver bey yurt dışına çıktı,

şu an makinelerin yenilenme işlemi bitmedi, bitince size haber verilecek.

-"Tamam, teşekkür ederim. Size iyi günler" diyerek Erkan telefonu kapattı Dilaver beyin yanına uzun zamandır gitmiyordu. Barış Erkan'a

-Erkan yurda uğrayalım, neden?

-Bizimkiler de bana diz üstü bilgisayar alıp göndermişler onu alalım.

-"Tamam alırız" diyerek Erkan direksiyonu yurda doğru kırdı. Yurdun önüne gelince, Barış koşarak yukarı çıkıp odasına yönelirken, Erkan da etrafı izliyordu. Burada kalmadığı için memnundu. Barış yanına kısa sürede geldi, tekrar arabaya binip eve giderken:

-Barış şuradan benzin alayım.

-Olur evde eksik bir şey var mı Erkan alınacak?

-Yok ekmek alırız,

-50 TL'lik.

-Tamam ağabey, diyerek pompacı benzini doldurdu. Benzin işini de hallettikten sonra, eve vardıklarında Erkan ekmek almadıklarını hatırladı, aşağıya inip bakkala girdi. Asıl amacı kendisine iyilik yapan bakkal amcasının hatırını sormaktı, bakkala girdi içeride birkaç müşteri vardı ve Erkan ekmeği alıp parayı masanın üzerine bırakıp, "ben daha sonra gelirim sana kolay gelsin" diyerek müşterilerden iyice bunalmış olan bakkal amcasına selam verip tekrar yukarıya çıktı. Barış Erkanın bilgisayarını da çıkarmış ikisini de bir kabloyla birbirine bağlamıştı:

-Ne yapıyorsun sen o kablo ve benim bilgisayarımla?

-Güzel bir şey Erkan oyun kuracağım, iki bilgisayara lakin aynı oyunu çoklu ortam üzerinden karşılıklı oynayacağız ağ kurmaya çalışıyorum.

-Tamam o zaman, severim oyunları Erkan bu oyunun içeriğini inceledi bu bir savaş oyunuydu birbirlerini sanal silahlarla vurmak üzerine kurulmuş bir oyundu. Gerçi, Erkan bu oyunu oynayacaksa da, küçük çocukların bu tür oyunlar oynamasına karşıydı. Kişiliklerinin şekillenmesinde zararlı olabilir gibi, endişeleri vardı. Barış ağı kurmayı ve oyunu yüklemeyi başarmış, Erkanda ikisine yumurta kırıyordu, yemek hazır olunca açlıklarını giderip oyunun başına oturdular.

-Erkan, 5'te biter anlaştık.

-Olur, Barış da sen beşi göremeyeceksin kendi tablonda dert etme o kadar.

-Büyük konuşma Erkan, sen kısa şortla dolaşırken ben bu oyunları oynuyordum.

-Barış, demek sen ondan gelişimini tamamlayamamışsın diyerek Erkan gülüyordu, Barış biraz bozulsa da güzel espri, taşı gediğine koydu diyerek o da gülmeye başlamıştı. İkisi de sanal ortamda odalarda birbirlerini arıyorlardı, görüntüsü ileri teknoloji silahlarla.

-Yakaladım seni Barış, ne oldu kurşunu yiyince kafan uçtu haha bu 1.

-Erkan o kadar sevinme daha yeni başlıyoruz, bizde ilk sütü buzağıya verirler hahaha..

-Bu da 2, vurulmaktan kalkabilsen ateş edeceksin de, ben görebilecek miyim o günleri Barış. Barış, yenilmeye başladığını anlayınca göz ucuyla, Erkan'ın bilgisayarına bakıp hangi odada saklandığını görmüştü ve bu şekilde durumu eşitlemişti.

-2-1 oldu Erkan. Bu da 2-2 ve 3-2 oldu, Erkan ne demişler büyük lokma yiyeceksin ama büyük konuşmayacaksın. 4-2 oldu Barış'ın öne geçmesinin sebebini, Barış'ın onun bilgisayarına göz ucuyla bakarken

yakalayınca anlamıştı.

-Bak bak iyi bak, ekrana oradan net gözükmüyordur , oynayacaksan adam gibi oyna.

-İyi be, tamam.

-4-3 oldu, bu da 4-4 iyi kaç barış son vuruşu yapacağım iyi saklan durum eşitlenmişti. İkisi de birbirlerini fark edip, silahlarını doğrultmuşlardı. Erkan, tam ateş edeceği sırada dikkatini dağıtan şey çalan telefonuydu telefonuna yönelince, Barış bunu fırsat bilip onu vurmayı başarmış.

-5-4 oldu ya Erkan'cım, adama oyunu böyle öğretirler. Erkan telefon yüzünden dikkati dağılmış bu yüzden yenilmiş ve Barış'ın diline düşmüştü. Bu durum onun sinirini bozmasından ziyade, arayan numara tanıdık değildi, kim bilir ne amaçla arıyorlardı, belki de yanlış numaraydı içinden söylenerek telefonu açtı:

-Alo efendim. Arayan kişi birkaç saniye telefonda bekledi nefes alıp vermesi duyuluyordu sonra cevap verdi.

-Erkan beyle mi görüşüyorum?

-Erkan, benim siz kimsiniz.

-Benim ismim Onur Çetiner. Erkan telefondaki kişiyi hatırladı ve "bu o profesör diyerek" hızlı adımlarla diğer odaya doğru yürümeye başladı ve girdiği odanın kapısını kapattı. Barış, Erkan'ın bu heyecanını ve davranışını anlayamasa da oyuna geri döndü.

-Hocam notumu aldınız sanırım?

-Evet aldım da benden öğrenmek istediğin nedir?

-Hocam, öncelikle bana zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim, bir araştırma yapıyordum rastlantı eseri bilgisayarda size rastladım. Özellikle kan ve DNA üzerinize yaptığınız çalışma çok dikkatimi çekti,

bu konu üzerine size birkaç soru sormak istiyordum.

-Evet, öyle bir çalışmam oldu, sanırım DNAlarla ilgileniyorsun, o okuduğun projemin temeli şu: normalde bir kişinin TC kimlik numarasını girdiğinde ne olur Erkan:

-Hocam, o kişiye ait bütün bilgilere ulaşılır her halde ehliyeti eğitimi sağlık durumu vb.

-Aynen öyle, ben ise sayıları değil de bir kişinin DNA'sını girerek o kişiyi bilgisayarlarda tanımlama işlemini yapmayı düşündüm, bu şekilde bir çalışma şekli var bu programın.

-Peki hocam bunun için neler gerekiyor?

-Kan, kıl deri o kişiye ait bir şeyler.

-Peki hocam, bu kan hani parmağımız kesilince az biraz kan akar ya, yara bandıyla kapatırız o kadarlık bir kan örneği yeterli olabilir mi?

-Gayet tabi, o örnekle o kişi bilgisayarlarca benim programımda tanımlanabilirdi. Onur hoca, karşısındaki bu gencin akıl dolu soruları karşısında bir anlam veremiyordu. Çoğu öğrencisine bir şeyleri anlattıktan sonra sorular duyardı ve bu soruların bazıları gereksiz saçma sapan sorular olurdu ama karşısındaki genç sanki bir bilim adamının yaklaşımıyla sorular soruyordu.

-Hocam, izniniz olursa son bir soru sormak istiyorum vaktinizi de almak istemiyorum.

-Yok sorunu sorabilirsin şu an müsaittim.

-Tamam o zaman, hocam diyelim ki küçük bir kan örneğiyle sizi programınızla bu kişiyi bilgisayarlarda tanımladık, peki bu kişiyi uydular yardımıyla dünyanın bir başka yerinde görebilir miyiz? Onur hoca bu soruyu duyunca biraz duraksadı hiç bu şekilde düşünmemişti.

-Erkan, benim sistemim bilgisayarlara tanımlamak ve bir başka ve-

riyle karşılaştırmak üzere kurulu.

-Hocam, böyle bir şey yapılabilir mi? Sizce. Onur hoca biraz düşündükten sonra:

-Yapılabilmesi için benim programım yetersiz kalır, bu programın yanında tahmini konuşuyorum bu kişinin ısı haritasının çıkarılması lazım, benim uzmanlık alanım değil bu konuda herkesin parmak izi gibi ısı miktarları da farklı olduğunu söyleyen Türk bilim adamları olduğunu duydum ama çevremde bu konuda araştırma yapan kimseyi tanımıyorum.

-Hocam siz neden bu programınızı sınırlı çerçevede tuttunuz, geliştirmediniz?

-Açıkçası bilemiyorum, bir gece vazgeçtim, ansızın oldu bir daha pek yönelmedim, senin mesajını görene kadar da programımı unutmuştum bile..

-Hocam çok teşekkür ederim, sizlere bana zaman ayırdığınız için.

-Esas, ben teşekkür ederim. Ülkemde bilinçli gençlerin yetiştiğini, bana sorularınla hissettirdiğin için. Onur hoca, Erkan'ın sorularına kadar projesini neden bıraktığına anlam verememişti, bu duruma biraz şaşırarak telefonu kapatmıştı.

Erkan ise, Isı haritaları ve parmak izi gibi herkeste değişen ısı miktarları olduğunu iddia eden profesörü internette aramaya koyula-caktı lakin o bu araştırmaları yaparken, Onur hocaya ulaşması biraz Gökhan'ı tedirgin etmiş, konuşmalarını dinlemişti. Denek olarak kullandığı profesörün uyanmasını istemiyordu. Bilgisayarlarla dolu odada ekrana bakarken dudaklarından dökülen söz:

-Erkan, uğraşma zaten tehlike altındasın dese de onu yönlendiremeyeceğini bildiği için kör kartalı ona karşı kullanmaktan vazgeçmişti.

Erkan, mutlu ve bir o kadar da düşünceli şekilde salona dönmüştü, onun bu durumunu fark eden Barış:

-Erkan ne oldu kimdi o arayan?

-"Yok yabancı değil, bir tanıdık neyse biz oyunumuza dönelim" diyerek Erkan oyunun başını otursa da, aklı Onur hocanın söylediklerindeydi ve ısı haritalarını merak ediyor ve oyuna kendini veremiyordu. Barış, onun bu durumunu fark etse de, bir şey diyemiyor, onun oyuna ilgisiz tavrı onu da oyundan soğutmuştu. Erkan, hafızasında hızla birleşmeye başlayan parçalar şekillenmeye başlamıştı. Onur hocanın söyledikleri onu başka cevaplara götürmüştü…

***

İyi akşamlar, seyircilerimiz son dakika gelişmeleri için yayınımızı kesiyoruz.. Dış işlerinden yapılan açıklamaya göre…Erkan televizyondaki yayının akışının kesilip sunucunun heyecanla haberleri sunmaya başlaması dikkatini çekmiş, televizyonun kumandasını alıp sesini açmıştı. Bu önemli haber ne olabilirdi? Birkaç kanal dolaşmış ve bütün kanallar yayın akışını keserek, dış işlerindeki açıklamaya kilitlenmişti.

-Dış işlerinden yapılan açıklamaya göre, Türkiye İncirlik üssündeki Amerikan asker sayısını ve mühimmatını sınırlandırdığını bildirdi. Sadece açıklamalar bunla kalmayarak Türkiye, Irak savaşı nedeniyle uzun yıllar ciddi ekonomik zarara uğradığını ve kuzey ıraktaki petrol gelirlerinin %20 sini istediğini açıkladı ve ayrıca peşmerge yönetimi Türkmen bölgelerinde Türkmenlere ait olan nüfus kayıt örneklerini yaktıkları önceden iddia edilmişti. Türkiye bu konunun ciddi bir şekilde araştırılıp, "eğer böyle bir durum mevcut ise yaktıkları gibi tekrar yazmaya başlayacaksınız" diyerek sert bir şekilde uyarıyordu. Şu an ne

Irak yönetiminden ne de Amerikan yönetiminden bir açıklama gelmedi. Türk hükümetinin sert çıkışı dünyayı şaşırtmışsa da, dünya kamu oyunda da Türkiye şu an ciddi bir tepki yoktu…

-Erkan doğru söylüyorsun hangi devletse vuran ciddi politikalarını dünya kamu oyuna duyuracaktır.

-İbrahim, bu şekilde hareket eden devlet, bir nevi kendini ortaya çıkarmış olacaktır tabi fark edene..

Erkan televizyondaki haberleri dinlerken, İbrahim ile konuşması kulaklarında yankılanıyordu. İçini bir korku kaplamıştı, yolu onlarla tekrar kesişmişti, artık saldırıyı yapanları biliyordu. İçinde gitgide büyüyen korkusuyla dudaklarından dökülen kelime:

-Türkiye…

Erkan'ın bulduğu cevap doğruydu. İlerleyen günlerde de, hiçbir devlet bu şekilde çıkışlar yapmamıştı. Erkan'ın Onur hocadan sonra Zeki hocayı bulması zor olmayacaktı. Onun doğru hedefi bulduğunu anlayan Gökhan:

-"Yuh artık! Nesin sen ya nasıl çözüyorsun Erkan bunları, nasıl?" diyerek derin düşüncelere dalıyordu. Gökhan, Zafer beye Erkan'ın Türkiye'nin yaptığını anladığını, söylemeyi düşündü sonra vaz geçti. Bunun sebebi de daha neler bulacağını merak ediyor olmasıydı.

***

Erkan, onları belli bir süre dahi olsa unutmuştu. Bu suikast çözme arzusuyla başlayan çalışması, onu tekrar onlara doğru itmişti, ne yapacağını bilmiyordu. Çözmeyi durdurmayı düşünse de, artık hedefi biliyordu, biraz eksik biraz fazla bilgi neyi değiştirirdi ki. Ve en acısı da bu korkusunun sebebini kimse ile paylaşamamasıydı. Evde yalnız kaldığı bir akşam, huzuru hissetmek için önceden aldığı bir mumu yaktı ve

yere oturdu. İki elini başının üstüne koyarak düşünüyordu. Hissettiği şey içinde büyüyen bir boşluktu, mum hızla eriyordu ve kararını verdi sonucu ne olursa olsun çözecekti. Mumun alevi duvardaki yansımasıyla ona kısa bir sürede olsa ruhuna bir huzur verdi, onu söndürüp tekrar ışıkları yakarak bilgisayarın başına oturdu ve aradığı şeyi bulması zor olmadı: "**Zeki ikiz ağaç**"

Onun yazılarını okuyunca, insan ısısının farklılığını anladı lakin ona ilginç gelen onun da çalışmasının devamının olmadığını fark etti ve okulda hocasının ona soru sorduğunda, rahat olduğunda vücut ısısı normal bilemediği soru olunca ısı miktarının artığını, birçok kez gözlemlemişti. Tekrar suikastın videosunu açtı, başkanın gökyüzüne bakan gözleri yara bantlı parmağı ve önceden rahat cevap verecek soruyu için açıklamalarını izliyordu.

-Başkanın önce kan örneği alındı, sonra ısı haritası çıkarıldı ve vuruldu. İyi de başkan niye yukarıya bakıyor vurulma esnasında, onu vurana veya halka değil, ilginç Erkan bilgisayara biraz daha yaklaşınca.

-Başkan kürsüden uzaklaşmış iyi de bu muhabir niye ısrarla onu o kürsüye getirmeye çalışıyor bu kadın kim? Yanında durduğu kameranın üzerinde kanalının adı yazıyor bakalım kimmiş? Arama motoruna kanalın adını yazalım evet, işte kanal karşımda muhabirlerin listesine bakalım, amma da uzun bir liste büyük bir kanal olduğu belli, işte burada, evet bu o kız "**İsabel**"… Ne kadar güzel bir kız, ama çok soğuk bir görüntüsü var, bakalım o suikasttan sonra ne yapmış. Erkan Gizemin olay sonraki davranışıyla ilgili görsellikleri aramaya başlamıştı. İnternet o olayın resimleriyle doluydu genelde hep başkan ve olay anı yayınlanmıştı ama kalabalık ile ilgili birkaç resim buldu, orada Gizem'i gördü.

-Bütün herkes olayın şaşkınlığıyla donup kalmış, kimisi kendini yere atıyorken, o geriye doğru kaçıyor sanki haberli gibi, o saldırıyı yapmakla görevli değil, sadece onu kürsüde tutmakla görevli, başkanı ne vurduysa onun vücut ısısına göre ayarlanmış İsabel Türk…Erkan'ın gözü bilgisayarın saatine takıldı o soruyu sorduktan kısa bir süre sonra, saldırı gerçekleşmişti, ne kadar bir süre sonra gerçekleştiğini anlamak için telefonunu kronometresini açtı videoyu tekrar izlemeye başladı ve süre

- 14:40 olay anı 14: 44 dakika 48 saniye 4 dakika 48 saniye sonra başkanın vurulması gerçekleşiyor, İsabel'in sorusundan sonra, Amerika içinden vurulması imkansız iyi de nasıl vuruldu. Erkan başkanın gözlerinin yukarıya baktığını tekrar fark edince.

-Başkan gök yüzüne bakıyor normalde ya suikastçısına bakar ya da onun dikkatini çekecek bir şeye. İsabel vurmadığına göre gözleri kısa bir süre de olsa kendine vuran şeyi görmüş olmalı ki, seçmenleri dururken neden yukarıya baksın ki, onu vuran şeyi fark etti o şey yukarıdan geldi havadan atmosferden yoksa Amerikan istihbaratı çoktan bulurdu. İyi de 4 dakika 48 saniyede onu vurabilecek şey ne olabilir ki…Erkan olay anından geriye doğru gitmeye başlamıştı ve doğru ilerliyordu bu kavramlar bu bakış acısı çözdüğü şey, ona o kadar çok yabancı geliyordu ki, değim yerindeyse yabandı.

***

Saatler iyice geç olmuştu, balkona çıktı geceyi aydınlatan evlerin ışıklarına bakıyordu. Sokaklar ıssızdı, dışarıya çıkıp yürümeyi düşündü sonra vazgeçti. Hayatın ona getirdiği ve onun hiçbir işine yaramayacağı kesişmeler, onu ondan alıyor ve yalnızlığa doğru itiyordu. Halbuki,

yaşaması gereken bunlar değildi, her genç gibi özgürlüğünü yaşamalı, hayaller kurmalı geleceğini planlaması gereki-yordu ama bu duygular onda bilinmezlikten başka bir şey değildi. Bir girdabın içindeydi ve nereye döneceğini bilmiyordu. Dışarıda esen rüzgar saçlarını dalgalandırıyor, içine soğuğu üflüyordu, üşüdüğünü anladı, balkon kapısını kapatarak içeriye yatağına doğru yöneldi. Kendini yatağa bıraktı, aslında yorgun olan bedeni değil beyniydi. Düşünceler içerisinde gözlerini günün ilk ışıklarına doğru kapattı.

-"Gizemi de buldun Erkan, nereye doğru koşuyorsun, bize mi yoksa ölüme mi?" Gökhan onu anlamaya çalışıyorsa da, onu çözemiyordu o bunları düşünürken yanına Ayhan yaklaştı:

-Gökhan nasıl gidiyor?

-Ne olsun canım sıkılıyor burada ne yapsam nereye gitsem diye düşünüyorum Ayhan:

-Aslında, ben de şöyle güzel bir tatile çıkmak istiyorum, hani içi Hindistan cevizi dolu olan, adalardan biri Akdeniz adalarından biri de olabilir

-Ee çık o zaman Ayhan.

-Zafer bey salmaz beni, ortalık biraz karışık bu aralar gerçi karışık olmadığı zaman yok ki.

-Haklısın Ayhan, ben de öyle bakıyordum bilgisayarlara.

-Gökhan, O çocuk çok zeki anlama kapasitesi % 98 bunu biliyor muydun?

-Evet, biliyorum bu aralar kendi halinde takılıyor.

-"Gökhan sen de uyu biraz" diyerek Ayhan, onun yanından ayrılmıştı. Ayhan'a detaylı bilgi vermemişti gerçi, o da bu durumu anlam veremese de üzerinde iyice biriken yorgunluğuna teslim olup odasına

doğru ilerlemeye başlamıştı.

***

Bir şarkıyı andıran melodisiyle çalan telefon ile Erkan uyanmıştı, arayan Elif'ti:

-"Ağabey nasılsın yatıyor musun yoksa saat kaç haberin var mı okula çok geç kalmışsın."

Erkan, uyku sersemliği ile saatine bakınca saatin 11:35 geçtiğini görür, acele kalksa da bir anlam ifade etmezdi. Derslerin çoğunu kaçırmıştı, gerçi bu kafayla derse gitmeyi de düşünmüyordu.

-İyiyim Elif neyse kalkayım dersler kaçtı zaten sen neler yapıyorsun

-Ben okuldayım arayayım dedim seni de merak ettim.

-Ne den merak edilecek bir şey yok gayet iyiyim.

-Aklıma sen gelince, bu aralar içimi anlamsız bir sıkıntı kaplıyor, gerçekten iyisin değil mi? Erkan psikolojisini Elif'e yansıtmak istemiyordu.

-Yok bir şeyim, rahat ol sen yersiz vesvese yapıyorsun.

-Bilmem, yakında geliyorum yanına seni çok özledim kendi gözlerimle göreceğim durumunu.

-Gel gör yok bir şeyim ama bende seni özledim ne zaman geleceksin

-Gününü tam bilmiyorum ama yakında şuan derse girmem lazım. "Sonra görüşürüz bu konuyu, kendine iyi bak ararım sonra", diyerek Elif telefonu kapattı. Onun telefonundan sonra, tekrar telefon çaldı arayan Dilaver beydi:

-Nasılsın, Erkan görüşemiyoruz bu aralar.

-Haklısınız, siz yurt dışındaydınız diye duydum.

-Evet, öyleydim benim için iyi yatırımlar yapmak için fırsat oldu,

bugün gel fabrikaya.

-Şey Dilaver bey, biraz rahatsızım istirahat ediyorum, evde birkaç gün gelemeyebilirim.

-Hayırdır bir şeyin yok umarım, doktora falan git ya da benim şoförü göndereyim, benim tanıdığım doktora götürsün.

-Teşekkür ederim lakin dinlensem yeterli olacak.

-"Tamam o zaman tekrar geçmiş olsun evladım" diyerek, Dilaver bey telefonu kapatır. Erkan nedense canı fabrikaya gitmek istemiyordu, halbuki bir daha o fabrikaya hiçbir zaman gitmeyecekti ve Dilaver bey ile son konuşmasıydı…

***

Erkan, elini yüzünü yıkadı lavabodayken aynadan yüzüne bakıyordu, her zaman kendini keyifle seyrederdi ama artık bundan keyif almıyordu. Daha sonra dışarı çıkmak için hazırlandı ve kapıyı kilitleyip dışarıya doğru yöneldi. Apartmanın önünde, Samet ile kısa bir selamlaşmadan sonra, caddede diğer kalabalığın arasına karıştı. Kalabalığın içinde tanıdıklarını seçebiliyorsa da muhatap olmamayı tercih etti, bir kır pidesi satan bir yere girdi. Fırından yeni çıkmış pideleri çay ile afiyetle yedikten sonra, tekrar caddeye yöneldi sağa sola koşuşturan kalabalığa baktı. Sonra onların arasında dolaşmaktan vaz geçerek, evinin olduğu yere doğru yürümeye başladı. Kısa bir süre sonra evine önünde duran arabasına ulaştı ve arabasına binerek yola çıktı, gittiği yer Anıtkabir'di. Burası Anıttepe'deydi. Trafikten dolayı biraz geç vardı, oraya arabasını park ettikten sonra, Atatürk'ün mozolesine doğru ilerlemeye başladı. Aslanlı yola geldiğinde, sanki o aslanlar ulu önderi bekliyorlarmış gibiydiler, tören meydanına göz attıktan sonra, merdivenleri

çıkmaya başladı askerlerin nefes almadan duruşları dikkatinden kaçmıyordu, ulu önderin mozolesinin başına gelince, içini bir heyecan kapladı. Kudretli Türk büyüğünün huzuruna çıkmış gibi hissetti. Kendini ellerini açarak, ona dua edip avuçlarını yüzüne sürerken;

-Keşke şu an hayatta olsaydın… Erkan Türk devinin mozolesinin yanından ayrılıp, orayı gezmeye başlamıştı onun eşyalarının olduğu müze, kurtuluş savaşlarının tanıtım gösterileri ona bir devri yeniden yaşatıyor gibiyse de, içini bir hüzün kaplıyordu imkansızlıklardan kurulan bir devlet ne kadar kıymeti biliniyordu ki… Erkan oradan yavaş yavaş ayrılıp merdivenlerden inerken, tekrar geriye dönüp baktı sanki ulu önder Anıtkabirden ulusuna ışık olarak yansıyor gibiydi. Tarihinde böyle büyük bir kişinin olmasından dolayı onunla gurur duydu ve tekrar yürümeye devam ederken, küçük bir çocuk annesinin sözlerini umursamadan, mermerin üzerine oyuncağını koyup bir ileri bir geri sürterek oynuyordu. Erkan çocuğun şirinliği hoşuna gitmiş ve elindeki oyuncağına gözü ilişince donup kalmıştı ve,

-"Buldum evet buldum bu şekilde" diyerek, yüksek sesle haykırmıştı, çocuk onun bu tepkisine şaşırıp korkarak annesine doğru koşmaya başladı. Erkan'ın bulduğu şeye ilham veren, çocuğun oyuncağı bir tır üzerine bir füze yerleştirilmiş bir plastik oyuncaktı.

-"Niye akıl edemedim o füzeyle vuruldu ancak bu şekilde olabilir" diyerek, hızlı adımlarla ilerlemeye başlamıştı heyecanı git gide artıyordu. Arabasına atladığı gibi önüne ilk çıkan internet kafesine daldı bir masa kiralayarak oturdu, füzeleri inceliyordu bir sürü resimler işlemleri ateşleme kısmı her şey yazıyordu. Malzeme boldu lakin onun gördüğü resimler hep büyük füzelerdi füzelerle ilgili mühendisler bilim adamlarını taradı, fikirlerini okudu lakin tatmin olmuyordu. Çoğu yabancıydı

ona, Türk bilim adamları lazımdı çünkü bu silahı Türk bilim adamları yapması gerekiyordu ve kendi dalında en ileride olan kişiler olmalıydı, yabancı bilim adamlarına yaptıramazlardı çünkü onları kontrol etmek zordu ya hapis tutulacaklar ya da öldürülmeleri gerekiyordu bu da çok dikkat çekerdi ama Türk bilim adamlarının aileleri, yaşamı, her şeyi çoğunun bu ülkedeydi kontrol edilmesi daha kolay olurdu. Lakin Erkan aramalar neticesinde bir şey bulamadı ilk etapta ama bütün bilim adamları füzenin yapım kısmını farklı anlatsalar da çoğu yakıtlarını aynı şekilde kullanmışlardı. "Bor minerali" artık doğru kelimeyi biliyordu. Bor ile ilgilenen bilim adamlarını araştırmaya başladı fakat istediği cevaba ulaşamamışken, bir yazıyla karşılaştı. Onur hocayı da rastlantı eseri bulmuştu yazıda, ısıtılan bor minerali dondurulmuş bölgeler sınırlara konularak ateşleme sonucu hızın düşünüldüğünden, daha hızlı hareket edebileceğini anlatan bir yazıyla karşılaştı lakin bu yazıda kısa birkaç nottan ibaret olup, bu bilim adamı da maalesef konuya devam etmemişti. Bu kişi Nazım hocaydı. Nazım hocayı inceledi uzmanlıklarına hayatına internetten incelediği sayfada konferansları bölümü yer alıyordu, orayı tıkladığında iki gün sonra Eskişehir de konferansı olduğu yazıyordu. Biraz düşündükten sonra, onun konferansına gitmeye karar verdi ve iki gün sonra Eskişehir'e doğru yola çıktı. Otobüste ön koltuğun arkasına monte edilmiş televizyonun kanallarında biraz dolaşsa da, ilgi alanını çeken bir yayın bulamadı. Elif'in yakında gelecek olması, onu mutlu ediyordu. Onu çok özlemişti, onunla oynadığı Ahlatlı'daki evleri gözünün önüne geldi. Arkadaşı Sezer, Zeynep ve diğerleri kısada olsa geçmişinde yol aldı, anıları canlandıkça, içinde çocuksu yapısı gün yüzüne çıkmaya başladı. Dedesi gözünün önüne gelince gözleri yaşardı.

-“Ne güzel günlermiş, tekrar tekrar yaşanmaya değer, o yıllara keşke geri dönebilsem, yeniden başlasam bir çok şeye ne güzel olurdu” … Erkan otobüsteki küçük ikramdan sonra, uykuya daldı. Düşünceleri bu aralar onu pek uyutmuyordu onu uykusundan uyandıran şey muavinin:

-“Geldik ağabey!” diyerek onu dürtmesiydi, kısa bir toparlanmadan sonra otobüsten indi, çevresine baktı. Çok garipti onun takip edildiğine dair bir iz bulamadı, yakınında duran taksiye bindi ve taksiciye:

-Anadolu evren kentinin konferans salonuna.Taksici:

-Tamam ama ben sizi orada bırakırım, siz yerini görevliye sorsanız gösterirler sanırım.

-Sorun değil … Araç hareket etmişti. Erkan burada ne aradığını kendine soruyordu, hoş Nazım hocayı bulabilecek miydi? bulsa ne soracaktı hoca onunla konuşacak mıydı? Taksi kısa bir süre sonra gidecekleri istikamete varmıştı, ücretini ödeyerek taksiden indi. Güvenlik görevlisine:

-“Konferans salonunun yerini sorarak öğrense de görevli buraya sadece davetliler okul öğrencilerinden başka kişi giremez, kimlik kartınızı görebilir miyim?” diye sorar lakin bu tür bir şeye hazırlıklı değildi, onu bu durumdan kurtaran şey görevlinin Erkan’ın arkasından içeriye girmeye çalışan dekandı, görevli hemen dekanı selamlamaya yönelmişken, Erkan bunu fırsat bilip kendi eğitim gördüğü okulun kimlik kartını eliyle bir kısmını kapatarak gösterdi. Görevli dekana saygısızlık yapmamak için, onu kartına göz ucuyla baktı sonra tekrar başını dekana çevirdi:

-İyi günler hocam

-Size de kolay gelsin çocuklar… Erkan hızlı adımlarla konferans salonuna doğru ilerledi oraya varınca, buranın çok büyük bir yer olmadı-

ğını, diğer salonlardan farklı olmadığını gördü içerdekilerin bir çoğunun yaşı ilerlemişti. Sanki gençler azınlıkta gibiydi, boş bulduğu bir yere oturdu. Beklemeye başladı. Sunumun başlama saatini 10 dakika geçmişti ama hocadan eser yoktu. "Acaba gelmeyecek mi?" diye düşündüğü sırada, kürsüye genç bir bayan çıktı. Konuyu falan özetledi, gelenleri selamladı bu kısımlar genelde birçok kişiyi sıkardı. Salonun diğer giriş kapısında, küçük bir kalabalık belirdi. Gelen kişi Nazım hocaydı sunucu onu takdim ediyordu:

-Değerli hocamız, *Nazım Yeşilova* alkışlarla karşılanmıştı. Katılımcıları o da alkışlamıştı. Kısa bir girişten sonra, salonu selamlamış, konuşmasına başlamıştı. Erkan'ın, hocanın rahat tavırları ve yaşına göre, beyazlamış ama dökülmemiş saçlarıyla yakışıklı duruşu ilk dikkatini çeken şeylerdi. Hoca, konuşmasına başlamıştı lakin Bor minerallerinden bahsetmiyor, bahsettiği konu bordan belki daha değerli olabilecek bir elementten TORYUM'dan bahsediyordu.

-Toryum'un, atom numarası 90 çok ilginç değil mi? arkadaşlar. Türkiye'nin dış telefon hatlarıyla başlayan alan kodu da 90, çok ilginç değil mi? Atom enerjisi olarak, geleceğin en önemli elementlerinden birisi ve bu elemen ülkemizde, dünya rezervlerinin büyük bir kısmını barındırmakta, geleceğin enerji kaynaklarından ve ülkemizin de enerji sorununu çözecek bir element ve ülkemiz bu zenginliğin üzerinde oturuyor. Ekonomik değeri, ülkemizin dış borcunu onlarca belki de yüzlerce kes karşılayacak miktarda…Erkan, toryumu hiç duymamıştı ama bu element ilgisini çekti, özellikle Türkiye'nin dış hatlar alan kodunun 90 olması ve bu atomunda numarasının 90 olması demek ki. Bu element çok önceden yabancılar tarafından bilinmekte olduğunu düşündü, salondan gençlerden sorular gelmeye başladı.

-Hocam, neden bu konu hakkında ciddi bir araştırmaya yapılmıyor veya yapılamıyor?

-Arkadaşımız güzel bir konuya değindi lakin geçtiğimiz yıllarda bir uçak kazası oldu Toryum ile ilgili araştırma yapan en değerli bilim adamlarımızdan bazıları bu uçaktaydı ….

-Hocam, ben arkadaşın sorusunu bir nevi tekrarlamış olacağım ama neden devlet olarak bu konu ile ilgili ciddi bir politikayı kamu oyunda göremiyoruz?

-Arkadaşlar, deminki sorunun cevabını tam bitirememiştim ama siz cevabı anladınız, gençlerin duyarlı sorularına memnun oldum. Neden ciddi politikalar kamu oyunda yok, öncelikle bizler duygusal bir milletiz ve maalesef hala geçmişte yaşıyoruz. Arkadaşlar şanlı atalarımız olan Osmanlı devleti değiliz. Dünyayı titreten veya vatanının bir karışına göz diken düşmanlara, meydan okuyan bir Mustafa Kemal'imiz yok maalesef ama küllerinden yeniden doğan bir millet olarak ayaktayız, toplumumuzdaki duyarlılık artıkça ve artmaya devam ediyor, toplum siyasetçilerini yönlendirecektir bu konulara …

-Teşekkürler hocam. Gençlerin soruları yağıyordu. Konferansın sonuna gelinmişti. Erkan, hoca ile nasıl irtibata geçeceğini düşünüyordu, konferans bitti etrafını geniş bir kalabalık sarmıştı. Katılımcılardan bazıları, ona çiçek veriyordu. Hocanın asistanları bu çiçekleri topluyordu ve bir asistan yanlışlıkla çiçeklerden birini düşürdü ve dışarı çıkan hocasına yetişmeye çalışıyordu. Erkan, düşen çiçeği yerden aldı, Nazım hocaya doğru ilerlemeye başladı. Hoca koridorları döne döne ilerliyordu, o çıkışa yaklaştıkça etrafındaki kalabalık azalıyordu. Nazım hoca, izlendiğini hissederek arkasını birden döndü, ve Erkan ile göz göze geldi. Şu an koridorda onlardan başkası kalmamıştı, Erkan'ı biraz süz-

dükten sonra:

-Genç hayırdır bir şey mi söyleyecektin?

-Hocam, şu çiçeği önce size vereyim.

-Ne tuhaf, bu gün aynı çiçekten ikinci alışım bu. Erkan, hocanın çiçeği anlamasından biraz utandı, yüzü kızarmaya başladı. Erkan'ın bu halini gören Nazım hoca tebessüm etti. Erkan biraz toparlandıktan sonra:

-Hocam, toryum elementi konusunda bilgim yoktu, sayenizde öğrenmiş oldum lakin size bir soru sormak istediğim başka bir konu:

-Hocam geç kalıyoruz dedi asistanına.

-Genç yetişmemiz gereken bir yer var ama lütfen kısa olsun.

-Kısa bir konu, en azından o konu ile ilgili siz kısa yazmışsınız.

-Neymiş o yazdığım?

-Bor minerallerinin sıkıştırılıp dondurulmuş sınır hatlar konularak ateşlendiğinde hızın arttığını yazmışsınız.

-Evet öyle bir düşüncem oldu ama kısa bir süre düşündüğüm bir konu, bir füzeyi daha kısa sürede hedefi ulaşabilir de, sen neyi merak ediyorsun. Erkan, derin bir nefes aldı:

-Peki hocam, bu hız dakikalara ulaşa bilir mi?

-Büyük ebatlarda bu uzay teknolojileri bilemiyorum, sen ne kadar bir süre düşünüyorsun?

-4 dakika 48 saniye çok uzak mesafeye hem de çok. Düşünme sırası Nazım hocadaydı. Karşısında cevap arayan ve bu cevabı da önemseyen birisi vardı ve her halinden çok zeki ve bir o kadar gizemli bir genç vardı, onu geçiştirmek istemiyordu. Başını yere eğdi ve sonra tekrar Erkan'ın gözlerine çevirdi.

-Genç, yapılır lakin bu küçük bir prototip olması gerekiyor. 1 met-

reyi geçmemeli, yakıt tankları düşerek ilerlemeli ama tabi bu bir düşünce olasılık artık nasıl kabul edersen?

-Peki hocam, siz neden bu projenizden vaz geçtiniz?

-Bilmiyorum, bir gece ansızın vaz geçtim, fikrimi değiştirdim. Şu an sebebini hatırlamıyorum. Nazım hoca, bunları söylerken hala sebebini bilmediğini fark etti.

-Hocam, çok teşekkür ederim bana zaman ayırdığınız için. Nazım hoca oradan uzaklaşıp, onu almaya gelen arabaya bindikten sonra, ona doğru dönüp, arabası gidene kadar Erkan'ı izledi içinden.

-"Ne kadar farklı birisi" diye geçirdi ve projesinden vaz geçmesini anlayamamıştı. Arabası Erkan'ın yanından uzaklaşırken, Erkan da havalimanının yolunu tutacaktı, Erkan'ın profesörleri fark etmesinin en önemli sebebi, Türk olduklarını anlaması ve ne hikmetse hepsi ansızın sebepsiz yere bu projelerinden vaz geçmeleriydi. Erkan, bunu fark ettiğinde, araştırmalarında sonuca varan, hiçbir profesörün yazılarını okumamış ve mükemmel başlayıp birden çalışmalarından vaz geçen kişileri aramak olmuştu. Bu şekilde ip uçlarını bir izci gibi izlemiş, bir izin bittiği yerde diğer iz başlar mantığıyla ulaşmıştı ve ayrıca Türkiye'nin çıkışlarından dolayı, Türklerin suikastın arkasında olduğunu anlaması ve profesörlerin muhteşem çalışma yapmaları ve ansızın bir gece fikirlerini değiştirerek, anlamsızca çalışmalarını bırakmalarının tek cevabının, kör kartalın bu kişilerle uygulandığının açık ibaresiydi. Erkan parçaları birleştirmeye başlamıştı, her hoca farklı farklı projeler yapmış, onlar ne kadar anlamasalar da, aslında bütünün parçalarını oluşturmuşlardı. Artık, Erkan'ın işi kolaydı, parçalar birleşiyordu ve hava limanına varıp Ankara'ya inip eve varıncaya kadar, artık çözülmeyen yükler bitmişti ve artık silah gözlerinin önündeydi, içi rahatlamışsa da esas

içini bir şey sıkmaya başlamıştı. O da bu çözme işleminde iç dünyasını çözerken, fazla zaafiyet gösterip düşündüklerini açıkça ilan etmesiydi. Erkan, evine varıp duş alıp uzansa da uyuması zaman almıştı lakin onu izleyen Gökhan donup kalmıştı dudaklarından dökülen kelimeler:

-"Nesin sen Erkan ne?", nasıl nasıl diyerek söyleniyordu lakin düşüncelerinde ikiye bölünmüştü. Bir yanı Zafer beye, kasırganın bekçisinin çözüldüğünü haber vermek, diğeri ise böyle birini göz göre göre ölüme gönderilmesine müsaade etmemek. O da ilk defa ne yapacağını bilemiyordu. Nihayetinde, karşısına alacağı kişi Zafer bey, riske atacağı şey de hayatıydı. Ayağa kalkıp, sürekli etrafında dönüyordu. Biliyordu ki ne yaparsa yapsın, Erkan onun yaptığı her şeyi isterse çözebilecek birisiydi ve ondan üst düşünme yapısına sahip birisiydi ve bu onun canını sıksa da esas içini kaplayan duygu ona duyduğu saygıydı ne de olsa ikisi de BİLGİNİN ÇOCUKLARIYDI.

Gökhan karar verdi ve hiç yapmadığı bir şeyi denedi. Kameralara döndü. Erkan'a bakıyordu, saat gecenin ikisi sularındaydı ve bilgisayarların başına oturdu ve eline ses gönderme cihazından:

-"Erkan kör kartalı ve kasırganın bekçisini unut, bir daha asla düşünme bu senin hayatın için önemli" diyerek ona mesajı gönderdi. Lakin ilk defa birisine, Kör kartaldan kendi sesiyle mesaj gönderiyordu. Erkan kulaklarında duyduğu ses ile uyandı çok tuhaftı ses kendi sesi değildi ama sesi tanıdık geldi. Önce yataktan doğruldu ve bu cümlelerin ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordu. Gökhan, onun bu şaşkın halini izlerken aslında onun içini kaplayan Erkan'ın ona karşı olumsuz tepkisinden korkmasıydı.

-Erkan, "ben bu sesi nereden tanıyorum nereden tanıyorum" derken Gökhan cesaretini toplayıp:

-Erkan, seninle daha önce tanışmıştık hatırladın mı? Erkan bu sesi duyunca artık birinin onunla konuşmak istediğini anladı ve ses onu çakmağı kısa sürede tamir eden o kişiye götürdü ve karşısındakiyle nasıl konuşacağını biliyordu. İçinden kendini serbest bırakarak konuşması yeterliydi, gerçi bir yabancının içindeymiş gibi konuşması onda şaşkınlık yarattıysa da esas olan duygu korkuydu ve kameralara bakıp içinden:

-Çakmakları hala tamir edebiliyor musun?

-Evet ediyorum! Bu arada gerçek adım Gökhan, bulduğun teknolojileri ben yaptım, nasıl akıl dolu mu ne dersin?

-Memnun oldum da, neden benimle konuşmak istedin. Gökhan'dan bu sorunun cevabı gelmedi. O da ne diyeceğini bilmiyordu. Neyse yaptığın teknolojiler güzeldi tebrikler, onları çözmek çok zor oldu, tozdan silah üretmene bayıldım Gökhan..

-Teşekkürler, bunun için eğitildim gerçi, senden başka da çözen olmadı ya neyse, nasıl çözdüğünü anlayamadım özellikle kör kartalı devre dışı bırakman geceleri uyurken bile …

-Gökhan, ses sadece bilgisayarlarda üretilmiyor insan beyni de üretiyor, ses tonunu değiştirmem yeterli oldu.

-Tamam da yabancı bir sesi hafızanın kabul etmesi zor olurdu.

-Haklısın Gökhan da, yabancı birinin sesini değil kardeşimin sesi ile yaşadım.

-Bu aklıma gelmedi ama kabul et uykuda konuşturmaya düşüncem sıra dışıydı ne dersin?

-Haklısın, uykuda konuşmayı zor durdurdum Gökhan, peki bu profesörler benim düşündüğüm gibimi silahın belli bir bölümlerini mi? yaptılar.

-Aynen öyle düşündüklerin doğru Erkan. Gökhan, Erkan'ın eksik kalan cevaplarını ona veriyor, karşılığında kör kartalı nasıl çözdüğü ile ilgili bilgiyi alıyordu. Her noktayı Gökhan söylemekten çekinmiyordu, gerçi ne kalmıştı ki şemasına kadar Erkan'ın elindeydi her şey.

-Şu an neredesin Gökhan?

-Toros dağlarında bir üstteyim güvenli bir yer teknolojiler, bilgisayarlar, bilim adamlarıyla dolu bir gözetleme yeri diyebiliriz.

-Sanırım silah da oradan ateşlendi.

-Evet buradan, süreyi bulman da ilginçti.

-Gökhan, o gizemli kız kim muhabir olan? Gökhan gülmeye başladı

-O kadar da değil ya nesin sen, kızın gerçek adı da Gizem. Bir o kalmıştı ismini bulmadığın, o da ağzında dolaşıyor cevap olarak sana dönmek için.

-Gökhan, harbi güzel kızmış hayran kaldım ona, ayrıca Amerika'da gündemi önceden belirlemeniz başkanın kanının alınması süper.

-Erkan, kız güzel ama tehlikeli soğuk birisi tanışmanı tavsiye etmem. Evet görevi sadece başkanı kürsüde belli bir süre tutmaktı ve başarılı oldu bu arada başın sağ olsun dedeni kaybettin.

-"Teşekkürler dostlar sağ olsun" derken Erkan'ın aklına o cenazeye gönderilen GKN adlı çelenk geldi.

-O çelenki sen mi gönderdin?

-Evet ben gönderdim ama aceleden o kadar oldu.

-Çelenki görünce şaşırmıştım çünkü senin ismini harflerini taşıyan bir şirketle bağımız hiç olmadı, düşüncen için tekrar teşekkürler sana ulaşmak istesem bu yolla başka zaman olur mu?

-Olmaz sen bana ulaşma, çünkü sadece ben izlemiyorum. Ayhan diye birisi de var Zafer bey de soruyor arada.

-Bu Ayhan nasıl birisi peki?

-Emir kulu, benim gibi burada sadece bir kural vardır, o da Zafer beyin kuralları senin dediğin gibi "O SON YENİÇERİ".

***

Gökhan ve Erkan, sabaha kadar sohbet ettiler. Her konuda konuşuyorlardı. Birbirlerinin geçmişleri, ilgi alanları.. Erkan, Gökhan'ı sevmişti, farklı ortamlarda karşılaşmak isterdi. Sabahın ilk ışıklarına kadar devam etti konuşmaları. Gökhan, onunla konuşmayı bitirdiğinde içinde çok farklı duygular vardı. İlk defa, yalnız hissetmedi kendini ve yaptıklarını bilen birisi olmuştu. Duygular kafasında uçuşuyor, şekilden şekile girip ona güzel duygularla dönüyordu. Ve Erkan'ın özel birisi olduğunu düşünerek, uykuya daldı. Birkaç saat kestirmişti ki, onun uykusunu bölen Ayhan'ın onu kaldırmasıydı:

-Zafer bey, yarım saat sonra Erkan'a ait kayıtları istiyor hazırla getir.

-"Tamam getiriyorum, birazdan" diyerek doğrulmuştu yatağından. Kayıtları hazırladı, zafer beyin odasına girerek ona sunmuştu. İçinde korku ve endişe vardı Zafer bey kayıtları açtı ve dinlemeye başladı.

-Sizin orda olduğunuzu biliyorum…. Zafer bey dinledikçe "tamam yeterli bir ilerleme yok, Gökhan gidebilirsin" diyebildi.

-"Emredersiniz başkanım" diyerek odadan ayrılmıştı. Gökhan, Zafer beye hayatını riske atarak, eski kayıtları sunmuştu. Erkan'ın ölmesine gönlü razı olmadı. Kayıtları silemiyordu ana bilgisayarla da kalabiliyordu, en azından belli bir süre erteleyebilirdi. Onunla ilgili konuşmaları atık dosya haline getirdi. Zamanla silinir diye ve ne olur ne olmaz diye şifrelemişti. Zafer beyin odasına gelmeden önce, Bunu yapmasının

sebebi Erkan'da tarif edemediği bir sıra dışılık gördü. Sanki bir amaç için yaratılmıştı, bu toplumda olması gereken bir nokta var gibiydi, ilerlemesi gereken birisi diye düşündü.

***

Erkan dün gecenin heyecanıyla uyandı. Gökhan, ona çok sıcak davranmışsa da, ama uyarısını dikkate aldı ne yapması gerektiğini düşünüyordu ve başkalarının da onu izlediğini öğrenmişti. Dersi önemsemedi ve arabasına atladığı gibi, dışarıda umarsız şekilde dolaşmaya başladı. Yolda durup, bir fırından birkaç simit ve ayran aldı sonra, oturup dinlenmek için ve bir şeyler de atıştırmak için Kuğulu parka doğru gitti. Oraya varınca, bir banka oturdu Gökhan'ı, ailesini sevdiklerini ve milletini düşündü. Ne yapması gerektiğini bilemiyordu ve bu arada parktaki su sesi dikkatini çekti, ses her tarafı kaplıyordu ve aklına bir fikir geldi. Hemen eve hızla giderek, evdeki ders kitaplarından birisini yanına alarak, bir fotokopiciye gitti fotokopiciye tek taraflı bu kitabı çekmesini istedi. Çekilen kopyaların arkası boş ön tarafları yazılıydı. Onları, bir klasöre koyarak tekrar Kuğulu parka yöneldi. Fıskiyelerden çıkan su sesi kulaklarında çınlıyordu, yani sesten dolayı onu duyamazlardı ve karar verdi her şeyi yazmaya çocuklu-ğundan başlayarak öğrendiklerine kadar su sesi onların onu duymasını engelliyordu. Yazdığı şeyler, eğer oraya yakın kameralarda gözükürse, sayfaların ön tarafı ders notu olduğu için, fark edilmeyecekti planı güzeldi bu şekilde günlerce buraya geldi her şeyi yazdı…

İlerleyen haftaların birinde, Gökhan bilim adamlarının yaptıklarını incelemek için, üstte dolaşıyorken; Ayhan da kameralardan çevreyi izliyordu. Bilgisayarlar güvenlik sebebiyle, rutin olarak her dosyayı

tarıyordu fakat Ayhan'ın gözü tarama esnasında, dosyalar sırayla bilgisayarlardan geçerken bir atık dosyaya ilişti ona bu dosya çok ilginç geldi. Tarama bitince, o dosyayı bulmaya çalıştı bulamadı, bu merakını daha da artırdı. Bilgisayarlardan sorumlu birkaç kişiyi yanına çağırdı ve

-Bilgisayarlarda kayıtlı atık dosyaları bulmalarını söyledi. Sorumlu kişiler verilen emri yerine getirdiler, başta onlar da bulamadı lakin yeni programlarla dosyaya ulaşmayı başardılar, dosya şifreliydi Ayhan:

-"Bir atık dosyası neden şifrelenir ki, hemen şu şifreyi kırın." Kısa süre sonra şifre kırılınca, Ayhan gözlerine inanamadı ve bu Erkan'ın dosyasıydı ve heyecanla hemen dosyayı Zafer beyin odasına götürdü.

-Başkanım görmeniz gereken bir şey var.

- Nedir o Ayhan? gereksiz bir konuysa seninle uğraşamam şimdi.

-Başkanım bu konu acil.

-İyi neymiş o konu Ayhan, dosyayı Zafer beyin bilgisayarına indirdi, Zafer bey Erkan'ın dosyasını görünce.

-Erkan'ın dosyası bu ne var ki bu dosyada.

-Başkanım, dinleyin ses kayıtlarını görüntüleri. Zafer bey kayıtları inceleyince deyim yerindeyse donup kalmıştı. Dünyadan sakladığı bir sır Erkan'ın dudaklarının arasındaydı Gökhan ile konuşmaları her şey… Zafer beyin yüzünün rengi değişmişti, ne düşüneceğini bilemiyordu. Erkan'ın aklı onu korkutmaya başlamıştı, şaşkınlık sinire dönüşmüştü ve Ayhan'a dönerek:

- "Bana hemen Gökhan'ı getirin" diyerek yakınındaki adamlarına emir verir, adamlar Gökhan'ı bulurlar adamlardan birisi:

-Sizi Zafer bey çağırıyor.

-Tamam birazdan geliyorum.

-"Birazdan değil hemen çağırıyor". Gökhan durumu anlamıştı, ne

diyeceğini bilmiyordu. Zafer bey acımasızdı ve öldürüleceği neredeyse kesindi savunmasını hazırlıyordu. Kendince adamlarla Zafer beyin odasına geldi. Zafer beyin yüzü dehşet saçmaya hazır bir ifadeye bürünmüştü ve ona bilgisayarı gösteriyordu. Gökhan'ın dili tutulmuştu, Zafer bey çekmecesinde tabancasını çıkararak ona doğrulttu, Gökhan nefes alamıyordu Zafer beyin o acımasız gözlerine bakıyor baktıkça korkusu artıyordu ve Zafer bey silahını ateşlemişti vücuduna giren kurşun Gökhan'ı yere indirmişti yara bacağındaydı ve Zafer bey Ayhan'a:

-Atın şunu zindana gözüm görmesin.

-Erkan'ı da öldürün gitsin.

Ayhan, odadaki adamlarla birlikte Gökhan'a koltuk altlarına girerek, dışarı çıkarmışlardı. Gökhan Ayhan'a dönerek:

-Neden söyledin ki o diğerleri gibi değildi çok farklıydı.

-Gökhan, sen de biliyorsun ben söylemeseydim ve o duyarsa beni öldüreceğini biliyorsun ve seni öldürmedi ve mecbur olduğumu biliyorsun. Gökhan, Ayhan'ın ne demek istediğini çok iyi biliyordu ve Ayhan kendince haklıydı. Önce, Gökhan'ı tedavi ettirip sonra zindana götürdü. Burada haftalarca kalacaktı lakin değerli biriydi teşkilat için, kısa bir süre sonra tekrar oradan çıkacaktı…

Erkan, son cümlelerini bitiriyordu, aklına gelen her şeyi yazmıştı kuğulu park ikinci adresi olmuştu lakin içini sıkan bir şeyler vardı o parkta otururken telefonu çaldı arayan Elif'di.

-Ağabey nasılsın?

-İyiyim Elif ya sen?

-Seni çok özledim ağabey nasipse yarın yanındayım.

-Dur Elif bir saniye, su sesi duymamı engelliyor biraz uzaklaşayım tamam şimdi söyle:

-Diyorum ki, yarın yanına geleceğim ama uçak bileti bulamadım otobüsle geleceğim geceden çıkarım yola, sabah 8:00 gibi orada olurum herhalde.

-Ben de seni çok özledim Elif sabırsızlıkla bekliyorum.

-Şu an valizimi hazırlıyorum otobüse bindiğimde çaldırırım seni.

-Tamam, görüşmek üzere kardeşim şimdiden hayırlı yolculuklar sana.

-"Teşekkür ederim ağabey" diyerek Elif telefonu kapatmıştı. Erkan, yazdıklarını zarfın içine koyarak eve gitti, Barış gelmemişti gerçi okulu asması falan onun dikkatinden kaçmıyorsa da artık sormuyordu. Biraz ders çalışmak istese de daha sonra, kitabı bir köşeye atarak koltuğa uzandı. Televizyona baksa da sanki gözleri bir boşluğa bakıyordu. Saat epey ilerlemişti hava kararmıştı. Pencereden dışarıya bakınca köşelerde, arabasının etrafında hiç görmediği kişilerin, yakın durduğunu gördü. O kişiler Erkan'ın onlara baktığını fark edince, hızla oradan uzaklaştılar. Erkan'ın tedirginliği giderek artmaya başlamıştı, içindeki his sona geldiğini söylüyordu. Yazılarının bulunduğu zarfın üzerine bir şey yazdı ve dosyayı ayrıca burs ve maaşlarından biriktirdiği parayı alarak, sokak kapısını açıp aşağıya doğru inmeye başladı ve bir dairenin kapısında durdu kapıyı çaldı içeriden.

-Dur geliyorum bekle.

Kapıyı Samet açtı tam konuşacakken, Erkan parmağıyla sus işareti yaptı Samet bir şey anlayamadı. Erkan eliyle zarfın üzerine yazdıklarını gösterdi bir adres Samet adresi görünce adres tam net değildi ama başıyla olur işareti yaptı. Erkan 1000 TL parayı ona uzattı ve sessizce yukarı dairesine doğru yürümeye başladı. Samet parayı görünce Erkan'ın ona garip davranışını unutmuştu. Erkan dairesine dönünce

Elif'den telefon beklemeye başladı. Telefon çalınca, artık mesajı almıştı, kardeşi ona doğru yola çıkmıştı o gece bir türlü uyuyamıyordu. Geç saatlerde Elif'i uyandırmak istemiyorsa da sesini duymak istiyordu onu aradı:

-Elif uyuyor muydun uyandırmadım umarım.

-Uyanıktım dinlenme tesisine geldik sen niye uyumadın?

-Sesini duymak istedim merak ettim seni. Elif ağabeyindeki durgunluğu fark etmişti.

-Neyin var iyi misin?

-Yok bir şey yorgunum biraz neyse görüşmek üzere Elif.

-İyi geceler ağabey dese de, Elif'in içine bir kuşku düşmüş ve daha çok ağabeyini merak etmeye başlamıştı ilerleyen saatlerde bu şüpheyle uykuya dalacaktı otobüste…

***

Erkan, o gece hayatını bir filim şeridi gibi izliyordu uyku tutmuyordu sabah ezanı okunduğunda abdestini aldı ve namazını kıldı, duasında:

-"Allah'ım bütün sevdiklerimi koru" diye dua etti ve Elif'in otobüsünün gelme saatine yakın yola çıktı. Arabayı hızlı kullanıyordu trafiğe yakalanmak istemiyordu…

Ayhan, bir avcı gibi Erkan'ı izliyordu. Dün gece, arabasının beynine cihaz yerleştirmişti, bu cihazla uydulardan arabanın beynine sinyal göndererek, kullanımını devre dışı bırakan bir sistemdi. Oradaki adamlarına emri vermeden önce ona doğru bir bilim adamı yaklaşmaktaydı.

-"Öldürün onu" diyerek ölüm emrini vermişti ki, bilim adamı karşısında durarak:

-Ayhan bey, Zafer bey bizden Erkan hakkında kapsamlı bir dosya

istemişti neye uygun gelişimi var, yapısı, DNA'sı, kişilik özellikleri her şey önceki raporu yeterli bulmamıştı.

-Gerek kalmadı şimdi mi getiriyorsunuz dosyayı.

-Ayhan bey biliyorsunuz Amerikan başkanına…

-Tamam kes dosyayı ver git.. .Ayhan dosyayı eline alınca şöyle gelişi güzel bir iki sayfayı çevirince gözleri bir sayfada donmuştu ve adamlara bağırıyordu:

-Aman tanrım suikastı durdurunnn. .. Dese de Erkan'ın arabası otobüs terminalinin yaklaştığı sırada kontrolden çıkıp birçok arabaya vurarak çoktan taklalar atmaya başlamıştı bile..

***

-Ağabey diye bağırıyordu Elif, Erkan uçurumdan düşüyordu. Çocukluğunda, etkisinde kaldığı rüyayı görüyordu uykusunda ve titreyerek muavinin:

-"Geldik hanım efendi" diyerek onu dürtmesi neticesinde titreyerek uyanmıştı. İçi korku endişe doluydu yolcuları iterek aşağıya indi, ağabeyini arıyordu her tarafa bakıyor koşuyor ama göremiyordu. İçindeki korku büyüyordu. Terminalin biraz ilerisinde, bir kalabalık toplanmıştı hisleri o tarafa onu yönlendiriyor ama ayakları geri geri gidiyordu, durdu ve birden o tarafa doğru koşmaya başladı. Kalabalığa yaklaştı onları yararcasına geçti ve ağabeyinin kanlı bedenini bir torbaya koyuyorlardı, ona doğru koştu, şimdi sarılmaya çalıştı bağırıyordu:

-Yardım edinn! Onu kurtarın, ağabeyim gidiyor canım gidiyor Allah'ım ne olur yardım et, gözyaşları akıyordu sağlık görevlileri onu uzaklaştırmayı deniyorlarsa da, o hemen ağabeyine sarılmak için koşuyordu ama görevliler artık torbanın fermuarını çektiğinde, Elif'i iki kişi tutuyordu ambulansın arkasından. Ağabeyine bakıyordu, çığlıkları yü-

rek parçalarcasına, kendini yere attı sanki zaman durmuştu. Hayatının en güzel, yani onunla birlikte gidiyordu. Rüyasının artık ne anlama geldiğini biliyordu ama yüreğindeki acı tarifsizdi. Çevredekiler metin olması dileklerinde bulunarak, teselli etmeye çalışsa da o onların seslerini duymuyor, sadece kulaklarında seni seviyorum kardeşim sesi yankılanıyordu…

***

Bu esnada, Samet elindeki dosya ile Edirne'ye doğru yola çıkmıştı.

Ayhan elindeki dosya ile Zafer beyin odasına doğru yaklaşmaktaydı. Ve onun odasına varınca, elindeki dosyayı elleri titreyerek masanın üzerine bırakıp, kaçarak odadan çıkmıştı. Zafer bey bu duruma anlam veremedi kimse o çık demeden odadan çıkamazdı, o dosyayı eline aldı ve sayfaları çevirmeye başladı, birkaç sayfa çevirince bu sefer şaşkınlık tedirginlik ve korku duyma sırası ondaydı ve artık sayfaları çeviremiyordu. Elleri titremeye başladı ve dudaklarından dökülen sözcükler

-Ben ne yaptım diyerek ellerini başına götürmüştü. Raporda DNA yapısına göre yazan şey "tek kelime" şuydu:

-LİDER..

yazıyordu. Zafer bey artık konuşamıyordu. Bilmeden Türk milletinin beklenen yetişmekte olan, genç liderinin ölüm emrini vermişti. Zafer bey yıllarca bu devlete büyük hizmet ettiğini söyleyerek övünürdü ama verdiği emir milletin umutlarını yok edecek bir emirdi.

Bu NEKBETLİĞE DELALETTİ lakin bir şey daha içini rahatsız ediyordu, başını yukarıya kaldıramıyordu. Bir göz onu izliyor gibiydi ve başını kaldırınca onu izleyen gözleri gördü, bu karşısında asılı duran

MUSTAFA KEMAL ATATÜRK'ÜN resmiydi sanki, o tablo canlanmıştı o gözler, onun üzerinden hiç ayrılmıyordu. Atatürk'ün o muh-

teşem sesi kulaklarında duyulur gibiydi o ses ona:

-"Sen kimsin ki hangi hakla hangi sıfatla, bu milletin yetişecek genç liderinin ölüm emrini veriyorsun …"

O ses, içinde yankılandıkça Zafer beyin başı daha çok yere eğiliyordu, başını kaldırıp o resme bakmaya cesaret edemeyip, odadan koşarcasına dışarı kendini zor attı ve bir daha o odaya girmeye cesaret edemedi…

Samet yoldaydı, yolu uzundu ama telefonu çaldı, arayan ev arkadaşıydı, telefonda Erkan'ın öldüğünü ona söylüyordu bu haberi duyunca:

-"Ne diyorsun sen" elleri direksiyona, hakim olamadı birkaç saniye yolda zik zaklar yapmaya başladı ve bir kenarda durdu. Derin bir nefes aldı, sonra dosyaya bakmaya başladı. Hayatında, fakirlikle büyüyen Samet için para değerini yitirmiş, arkadaşının sanki son vasiyetini yerine getirmesi için, seçilmiş biri gibi hissediyordu ve ne pahasına olursa olsun o dosyayı yerine ulaştıracaktı lakin motosikleti uzun yola elverişli değildi ve motosikletini sürekli dinlendirmesi gerekecekti. Onun için bu yolculuk çok uzun sürecekti. Sabahın ilk saatlerinde Edirne'ye varmıştı. Elinde sadece bir isim ve bir emlak dükkanı vardı, "İbrahim Çakır", "Çakır Emlak" başka da bir bilgi yoktu, birçok kişiye ve emlakçıya sordu ve yeri bulmayı başardı.

Ben de dükkanımda oturuyor, sabah kahvemi almış birkaç poğaça ile kahvaltı ediyordum. Dükkanım bir binanın altındaydı, başımı kaldırdığımda, merdivenlerden aşağıya bir kurye iniyordu adını Erkan'ın yazdığı notlardan Samet olduğunu sonraları anlayacaktım. Bu kişi içeriye girdi elinde bir zarf vardı ve bana dönerek:

-İbrahim Çakır sen misin?

"-Evet benim", lakin kimseden bir paket beklemiyordum usul icabı

nüfus cüzdanımı çıkardım ona uzattım. Kimliğime baktı, sonra başını bana çevirdi. Hiç konuşmuyor ve sadece bakıyordu, şaşırmıştım ve elinde tuttuğu dosyayı bana uzattı. Dosyada gönderenin adı yazmıyordu ve karşımdaki de para istemedi ve geldiği gibi kapıdan çıkarken, son kez başını bana çevirdiğinde gözlerindeki yaşı gördüm ve bana:

-"Erkan öldü!" diyerek koşarak yanımdan uzaklaştı, dur falan demeye kalmadı, arkasından koşsam da motosikletine binip uzaklaştı. Bu haberi duyar duymaz, Elif'i aradım ama ulaşamadım kimseye. Ulaşamadım ya neyse sonra, Suna geldi. Olayın doğru olduğunu ondan öğrenecektim, bu haberi duyunca aklım yerinden gitti. Dosyayı unuttum, dakikalar sonra masamda fark edince, hemen açtım karşımda ders notları duruyordu. O kadar yoldan bu kurye ders notlarını getirmez diye düşünerek tekrar incelediğimde ders notlarının arkasında şekiller vardı, resimler ve her sayfanın arkasını incelediğimde Erkan için duyduğum üzüntü artıyordu. Şaşkınlığa hayrete ve sessiz sessiz içimi kaplayan bir korkuya dönüştü ve orada her şey yazıyordu: Zafer beyden iltizam yöntemine, kör kartaldan Amerikan başkanına, Gökhan'a ..Her şey vardı, donup kalmıştım.

***

Erkanın, neden öldürüldüğünü daha iyi anlıyordum. O gün dükkanımı kilitleyip, Selimiye caminin bahçesine gittim. Sessiz bir ortamda yazılan her şeyi inceledim ve inceledikçe içim ürperdi, ne yapacağımı bilemiyordum. Erkan beni tehlikeye atmıştı ama onun açısından düşününce haklıydı çünkü paylaşması gerekiyordu. Karşımdaki insanlar çok güçlüydü, bir ara bunları yakıp yoluma devam etmek istedim ama vicdanım başka türlü bir şey diyordu; ben Erkan'a hayran kalmıştım, İstanbul'daki olayda bir şey fark etmiştim orada.

Erkan gözleriyle kime bakıyorsa, o kişiyi gözleriyle çağırıyordu mücadeleye, ben ondaki bakışları ulu önder Atatürk'ün portresinde görmüştüm, onun resmine bakınca belli bir süre sonra, o gözlerin size baktığını hissedebiliyordunuz. Erkan'da bu yapının olması onda liderlik özelliğinin olduğunun en büyük özelliklerinden sadece birisiydi, haftalarca bu yazılanları inceledim ama içimdeki korkuyu atamıyordum, nihayetinde hayatımı tehlikeye atacaktım. Bu kitabı yazmaya karar vermemin en büyük sebebi babamla bir konuşmamı hatırlamamdı o da;

-"Evladım, bizden önceki ecdadımız bizler için bu ülkeyi vatan yapmak için, nasıl hayatlarını verdiyse gerektiğinde biz de vermeliyiz" demişti.

-Ben de ona: "eğer öyle bir durum olursa hakkını helal eder misin?" demiştim.

-O nasıl söz, sonuna kadar helal olsun…

Babamdan **yıllar önce** helallik almıştım ve artık korkmuyordum ve bu bilgileri toplayıp, kitap haline getirdim ve yayınlıyorum. Bu kitaptaki amacım şuydu: Erkan boşuna ölmedi, Zafer bey ve onun gibiler "ben devletim, devlet benim" diyen zihniyetler, sizler bu milletin efendisi değil, sadece "hizmetkarı olabilirsiniz" haddinizi bilin, unutmayın ki:

-HAKİMİYET KAYITSIZ ŞARTSIZ MİLLETİNDİR

-NE MUTLU TÜRKÜM DİYENE…

MUSTAFA KEMAL ATATÜRK

SON